

Fundația Județeană pentru Tineret Prahova
Asociația EUROSPIRIT
Asociația „Tinerii voluntari – Valea Călugărească”

Viața... o poveste

(referate și interviuri)

-Resursă educațională-

PLOIEȘTI
2024

Fundația Județeană pentru Tineret Prahova
Asociația EUROSPIRIT
Asociația „Tinerii voluntari – Valea Călugărească”

Viața... o poveste

(referate și interviuri)

-Resursă educațională-

PLOIEȘTI
2024

Coordonator ediție: prof. Virginia Apostol
Corectură pe text: prof. Virginia Apostol
prof. Iulia Dragomir
Coperta, aranjare în pagină și prelucrare imagini: Nicoleta Berendei
Sursă fotografii pagina 7: Societatea Culturală „ATOM” Ploiești și
Grupul de inițiativă *Iubesc Ploieștii*

Mulțumim colaboratorilor, partenerilor și sponsorilor pentru sprijinul acordat
la realizarea
Volumului de referate și interviuri: „*Viața... o poveste*” - 2024.

Consiliul Județean Prahova
Primăria Municipiului Ploiești
Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Prahova
Inspectoratul Școlar Județean Prahova
ArhiServ Ploiești
Societatea Culturală „ATOM” Ploiești
Grupul de inițiativă *Iubesc Ploieștii*
Asociația „Ecoterra”
Asociația „pH Chim”

ISBN 978-973-0-406707-5

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Totul a început de la o idee, ideea de a aduce în fața tinerilor povești de viață; a continuat cu partenerii care au crezut în noi și ne-au sprijinit în punerea în practică a acestei idei; cu profesorii și bibliotecarii care au dorit să îndrume tinerii în a descoperi poveștile de viață ale înaintașilor noștri; cu voluntarii care și-au alocat din timpul lor liber pentru a se documenta și a realiza toate materialele, dar și a celor care astăzi se găsesc printre noi și ne-au onorat cu prezența la lansarea broșurii.

Tuturor vă suntem recunoscători!

Virginia APOSTOL,
Președinte
Asociația „Tinerii voluntari – Valea Călugărească”

VIAȚA.... O POVESTE - un proiect inedit, ce unește generațiile prin implicarea unui număr mare de tineri și adulți, reprezentând o punte între generații, care a facilitat un transfer de cunoștințe, deprinderi și atitudini, toate fiind atuuri pentru sensibilizarea și exprimarea culturală a tinerei generații. Acest proiect a spart stereotipul privind conflictul care derivă din diferențele dintre generații. În interviurile prezentate sunt dezvăluite evenimente, personalități și legături care nu sunt regăsite în alte documente. Tinerii au avut oportunitatea de a descoperi de la persoanele din comunitatea lor aspecte privind reușita generațiilor anterioare de a învinge dificultățile și de a obține succesul în cariera urmată, putând astfel aprecia importanța înaintașilor în dezvoltarea societății actuale.

Ajuns la a cincea ediție, proiectul „VIAȚA ... O POVESTE” aduce în fața comunității noi povești de viață pe care vă invităm să le descoperiți. Fiecare persoană intervievată și-a deschis cartea propriei vieți, oferind o pagină în cartea mare a VIEȚII ... O POVESTE.

Mihaela RADU,
Manager
Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești

Ca unul dintre cei apropiați de proiectul Asociației Tinerilor Voluntari, am urmărit cu bucurie evoluția acestuia. Este mai mult decât încurajator să vezi cum tinerii se implică într-o astfel de inițiativă care le stimulează curiozitatea și le antrenează abilitățile de comunicare, dar stabilește și punți miraculoase între reprezentanții unor generații diferite. În plus, mărturiile înregistrate de participanții la proiect au și o indubitabilă valoare istorică, astfel că „Viața.....o poveste” reușește să îndeplinească simultan mai multe scopuri, confirmând caracterul său complex și importanța sa pentru generațiile viitoare.

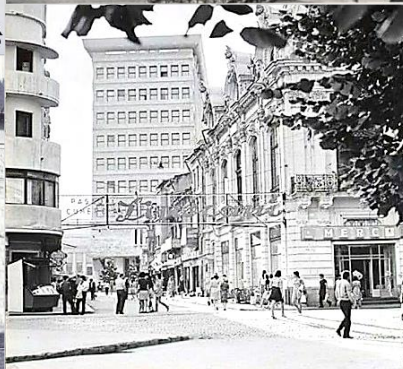
Claudius DOCIU,
Jurnalist

„Cuvintele cheie care definesc acest florilegiu, „Viațao poveste”, extrem de valoros de altfel, sunt emoție și recunoștință. Emoție pentru cititori și recunoștință autorului, pentru că a reușit să repună în circuitul memoriei colective o serie de personalități marcante ale orașului... un omagiu adus ploieștenilor, de ieri și de astăzi, care au contribuit la dezvoltarea și/sau păstrarea identității noastre locale”

Alin TOMOZEI,
Președinte
Societatea Culturală „ATOM” Ploiești

„Viața... o poveste” a reprezentat pentru elevi și profesorii lor o provocare cu încărcătură emoțională, o călătorie captivantă prin viețile fascinante ale unor personalități remarcabile din orașul Ploiești. Am reușit să aducem în prim-plan poveștile autentice, pline de inspirație și determinare, ale unor oameni care au contribuit semnificativ la dezvoltarea comunității noastre. Prin intermediul documentărilor realizate am reușit să descoperim momentele esențiale ale parcursului lor, lecțiile învățate și impactul pe care l-au avut asupra orașului nostru. Vă invităm să parcurgeți paginile broșurii și să vă lăsați inspirați de diversitatea și bogăția experiențelor umane prezentate aici.

Mihaela MORCOVESCU,
Președinte
Asociația „pH Chim”



Ploesti

Gara

Povești.. de ieri

REFERATE



ALEXANDRU CANDIANO-POPESCU

Elev: Manea Ariana
Liceul Tehnologic Administrativ și de
Servicii „Victor Slăvescu”, Ploiești
Coordonator: prof. Roxana Mihaela Ghiță



Alexandru Candiano-Popescu s-a născut la 27 ianuarie 1841, Lipia, Merei, Buzău, a fost un avocat, ziarist și general al armatei române, fondatorul ziarelor „Perseverența” și „Democrația”, inițiatorul mișcării republicane antidinastice din 8 august 1870, cunoscută și sub denumirea de Republica de la Ploiești.

Alexandru Candiano-Popescu a fost fiul lui Dumitru Popescu, care avea să moară încă de când Candiano era mic și al Zinutei Urziceanu.

Primii ani din școală îi face la Ploiești, remarcându-se atât prin inteligență, cât și prin zburdălnicii. În anul 1854, prin ajutorul căpitanului Alexandru Solomon, a fost admis la Școala Militară cu a doua medie dintre cei înscriși, astfel, la numai 18 ani și jumătate, i se acordă gradul de sublocotenent, parcurgând ierarhia militară până

la gradul de căpitan.

A absolvit Școala Militară de Ofițeri din București la 10 iulie 1857, iar mai apoi, își continuă studiile în Italia, la Neapole, unde va obține diploma de doctor în drept în anul 1874.

A participat (cu inima strânsă) la detronarea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, la 11 februarie 1866. În memoriile sale, el își justifică astfel acțiunea: „*Politicienii, cum am mai zis mai sus, aveau și interese de stat și interese personale ca să răstoarne pe Cuza. Interesul meu personal era ca dânsul să stea pe tron cât mai mult. Dar interesul meu nu se potrivea cu cel obștesc. Mie îmi mergea bine, țării însă, îi mergea rău. [...]* Cu sufletul înecat în amărăciune și în mâhnire, am intrat în conspirație împins de cea mai desăvârșită dezinteresare și împlinind cea mai grozavă jertfă pe care un om poate să o îplinească. [...] Câte nopți n-am dormit! Ce chin, ce luptă înverșunată s-a petrecut cu mine! Trebuia să mă hotărâsc. Am ales țara.”

În 1867, a demisionat din armată, urmând studii juridice în Italia și înființând două ziare: „Perseverența” și „Democrația”. Propagă în opinia publică ideea unirii României cu Transilvania. Planul este cel puțin hilar, el dorind să cucerească Transilvania cu 50 de puști pe care le avea ascunse într-un depozit din Sinaia. În acest scop, el întreprinde o călătorie peste munți, se întâlnește cu revoluționarii pașoptiști Simion Barnuțiu, Simion Balint și Avram Iancu. El va fi arestat la Arad ca agitator daco-român. Posedând un pronunțat spirit de frondă, în august 1870 a condus mișcarea republicană de la Ploiești împotriva lui Carol I. Mișcarea a fost înfrântă, iar el, împreună cu alți 40 participanți, a fost pus sub acuzare, fiind însă toți achitați de tribunalul din Târgoviște.

Mai marii liberali, cunoscând ambiția acestuia pentru reușită, au decis să-i acorde conducerea revoltei din orașul Ploiești, planul inițial fiind să scoale populația împotriva domnitorului străin, să atragă garnizoana militară din oraș de partea sa și să plece într-un marș asupra capitalei. Datorită schimbării de poziție a conspiratorilor din armată, în ultimul moment, se decide anularea revoltei și așteptarea unui moment mai bun pentru punerea planului în aplicare. Încercător în forțele sale și dornic să ia parte la evenimente însemnate, Candiano nu ascultă ordinul primit și în noaptea de 7/8 august 1870 este singurul care pune planul în aplicare. Bineînțeles că informațiile ajung la București, revolta este înfrântă de armată și întregul plan este deconspirat, în fața judecătorului ajungând, în cele din urmă, să fie acuzați un număr de 41 de persoane. Opinia publică favorabilă și apărarea răsunătoare făcută de avocatul Nicolae Flea face ca toți să fie achitați, spre nemulțumirea lui Carol I, care, în acele momente, și-a exprimat chiar dorința de a abdică. Conștienți că acesta reprezintă singurul factor de echilibru în țară, în cele din urmă, cele două grupări, liberală și conservatoare, acceptă tacit dominația politică a viitorului rege și încearcă fiecare să îi intre în grație pentru a obține guvernarea.

Mai târziu, chiar „NEBUNUL” de la Ploiești, așa cum va rămâne cunoscut în epocă, va declara că totul a fost o nebunie și că efectele detronării principelui Carol I ar fi fost dezastruoase pentru ființa națională. „NEBUNUL” de la Ploiești se remarcă din nou, pe câmpul de luptă de această dată, participând



Războiul de Independență în fruntea Batalionului 2 Vânători-Prahova, batalion ce se remarcă în luptele de la Grivița. Citându-l la ordinea de zi a armatei pentru comportarea eroică avută la comanda Batalionului 2 Vânători, generalul Alexandru Cernat, ministrul de război, aprecia faptul că, înrolat ca voluntar în război, s-a oferit să conducă batalionul „nefiind chemat la comanda acestuia”.

Pentru faptele sale de arme a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și decorat cu înalte ordine și medalii.

- Alte activități ale sale sunt: În 1879, devine prefect al poliției Bucureștiului timp de 4 luni.
- În 1894, este avansat la gradul de general de brigadă.
- A scris versuri (Când n-aveam ce face - 1866), cântece de război și un volum de memorii „Amintiri din viața-mi”.

La 25 iunie 1901, avea să moară la Târgoviște, cel a cărui viață a fost plină de urcușuri și coborâșuri, cel care s-a pliat perfect pe evoluția politică și socială a țării noastre, cel care, practice, s-a mulat perfect pe spiritul clasei politice specifice aceluia veac și care mai dăinuie și în zilele noastre.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Candiano-Popescu

https://historia.ro/sectiune/general/alexandru-candiano-popescu-un-personaj-cat-o-575826.html#google_vignette

ARISTIDE TEICĂ

Elev: David Alecsia Andreea Cristina
Colegiul Național „Nicolae Iorga” Vălenii de Munte
Coordonator: ing. David Ștefania Roxana



Aristide Teică a fost actor român care s-a născut la data de 24.04.1922, la Ploiești, și care a decedat la data de 07.08.1993, tot la Ploiești.

Din filmografia acestui actor profilat pe roluri din registrul comic, în special, se pot aminti: „Diminețile unui băiat cuminte” - 1967, „Săptămâna nebunilor” - 1971, „Felix și Otilia” - 1972, „Pintea” - 1976, „Profetul, aurul și ardelenii” - 1979, „Ultima noapte de dragoste” - 1980, „Drumul oaselor” - 1980, „Duelul” - 1981, „Secretul lui Bachus” - 1981, „Secretul lui Nemesis” - 1987, „Balanta” - 1992, „Trahir”, „Cel mai iubit dintre pământeni” - 1993.

Actor la Teatrul de Stat din Ploiești, alături de Lupu Buznea, Dumitru Palade, Moț Negoescu, ce făceau parte dintr-o faimoasă boemă o urbei, avându-l în centru pe Toma Caragiu, sau, adeseori, pe Nichita Stănescu, a avut roluri secundare sau episodice în peste 100 de filme și în mai mult de 130 de piese de teatru, pe diferite scene: Craiova, Constanța și, din 1957 în Ploiești, unde director era colegul său din studenție, Toma Caragiu. Specializat în sketchuri sau expresii concentrate, memorabile pentru publicul vremii, a realizat, de asemenea, personaje precum Agamemnon Dandanache, Conul Leonida, Nae Ipingescu sau Petru din „De Pretore Vincenzo” de Eduardo de Filippo (marele succes ploieștean al lui Toma Caragiu), părintele Lorenzo din „Romeo și Julieta”.

„Nu există roluri mari sau roluri mici, există numai actori mari și actori mai puțin... actori”, declara Teică într-un interviu pentru revista „Ecran prahovean” (nr. 218, nov. 1988), afirmație ce este un adevărat program de viață.

Recunoscut pentru episoadele sale de boemă ce circulă oral (cântărirea talentului cu cântarul, noaptea, în piața centrală de fructe și legume – Halele ploieștene, în funcție de personalitatea celui



care „dorea” – amintire povestită, așa cum a auzit-o, de Eusebiu Ștefănescu, în volumul său „Arhivarul clipei”, 2009) sau în scris (revista „Foaierul cu surprize” editată de Teatrul din Ploiești, în anii 1987-1988, unde colegul Lupu Buznea semnează o anecdotă), Teică a avut și o latură plastică specială: sculptura.

Se cunosc două expoziții: debutul, în 1968, alături de actorul Lupu Buznea și de Ștefan (Fane) Georgescu, regizor tehnic, vernisată în foaierul teatrului, și expoziția permanentă din parcul Nord al orașului, deschisă în jurul aceluiași an, și realizată împreună cu mai mulți artiști ai vremii.

Singura sculptură (singurul element decorativ) din parcul Nord este o compoziție din oțel, ciment și mozaic, soclu din beton, cu motive solar-simetrice; aparține lui Aristide Teică, actorul iubit de boemă și de Toma Caragiu.

„Craiova, anul 1956. Restaurant Minerva.

La o masă, ce se afla la marginea ringului de dans, eram împreună cu vechiul și bunul meu prieten, Aristide Teică.

De cealaltă parte a ringului, era o masă ocupată de un bărbat și două femei tinere, frumoase și distinse. La un moment dat, mi s-a părut că una dintre ele trage cu coada ochiului spre noi. I-am atras atenția lui Teică.

- Serios?! zise Teică ridicându-se imediat după scaun, aranjându-și ținuta, potrivindu-și nodul de la cravată și plecând glonț spre masa cu pricina. Acolo, politicos și timid, se adresă bărbatului care le însoțea:

- Îmi permiteți, vă rog, s-o invit pe domnișoara la dans?

- Desigur, dacă domnișoara dorește.....

- Cu plăcere, domnule, răspunse domnișoara, dar....nu cântă muzica!

Teică, surprins, că într-adevăr nu cânta nicio muzică, îi replică prompt:

- Imposibil, domnișoară, mă duc să mă interesez!

Și întorcându-se brusc, a trecut pe lângă masa mea, părăsind localul.”

(Lupu Buznea, „O amintire cu Aristide Teică, în Foaierul cu surprize, supliment cultural-artistic-distractiv al caietelor program”, Teatrul Municipal Ploiești, 1987)

Filme în care a jucat Aristide Teică: „Răscoala” (1965); „Diminețile unui băiat cuminte” (1967); „Săptămâna nebunilor” (1971); „Felix și Otilia” (1972) – „dr. Vasiliad”; „Un august în flăcări” (1973); „Nu filmăm să ne-amuzăm” (1975); „Alexandra și infernul ” (1975); „Pintea” (1976); „Toate pânzele sus” (serial TV, 1977) – ep. 2; „Profetul, aurul și ardelenii” (1978); „Melodii, melodii” (1978); „Totul pentru fotbal” (1978); „Omul care ne trebuie ” (1979); „Ultima noapte de dragoste” (1980) – „Zafiu”; „Drumul oaselor” (1980) – „Cârciumarul”; „Am o idee” (1981); „Convoiul” (1981); „Duelul” (1981); „Semnul șarpelui” (1982); „Pădurea nebună” (1982); „Secretul lui Bachus” (1984); „Răscoala” (1987); „Secretul lui Nemesis” (1987); „Totul se plătește ”(1987) – „Geambașu, tâlhar de codru”; „Secretul armeei secrete” (1988); „Divorț... din dragoste” (1992); „Trahir” (1993); „Cel mai iubit dintre pamânteni” (1993); „Balanța” (1992); Undeva în Est” (1991); „Bocet vessel” (1983).

Bibliografie

<https://atomploiesti.ro/>

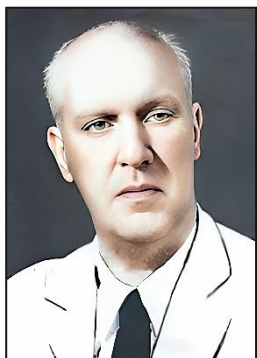
https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Aristide_Teică

<https://m.cinemagia.ro/actori/aristide-teica-14731/biografie/>



CAROL NICOLAE DEBIE

Elev: Iancoschi Ioana – Denisa
Liceul Tehnologic „1 Mai”, Ploiești
Coordonator: prof. Vicol Vica



Carol Nicolae Debie a fost un chimist român de renume care a adus contribuții semnificative în domeniul chimiei, în special, în orașul Ploiești.

Născut la 21 noiembrie 1904 în Turnu Severin, Debie a studiat chimia la Universitatea din București și și-a dedicat întreaga carieră studiului și cercetării în acest domeniu.

Familia De Bie este originară din Belgia. Din documentele aflate în arhiva familiei se cunosc ascendenții începând din secolul al XVII-lea.

Un Jacques De Bie era gravor-medalior la Anvers și Paris, iar fratele său, Guillaume De Bie, era grefier de finanțe la Bruxelles.

Un alt strămoș, Iacobi De Bie, publica în 1627 în latină, la Amsterdam, lucrarea *Numismata aurea imperatorum romanorum* (un exemplar se află la Biblioteca „Nicolae Iorga” din Ploiești, donată de domnul Andrei De Bie, fiul său).

Charles Nicolaus (Carol Nicolae) este cel mai mic dintre cei șase copii, fiu al lui Joseph De Bie (8 septembrie 1854 - 29 ianuarie 1943). Bunicul său patern, Pierre, a avut 9 copii. Printre personalitățile familiei se numără Pius Devos, fiul soarei tatălui său, Mathilde Devos, fost episcop de Mechelen, și sora sa Marguerite (Margareta), căsătorită cu Emil Colceag, un petrolist și muzician din Ploiești, bunică a lui Emil Constantinescu, președintele României între anii 1996 - 2000.

Mama lui, Amélie Le Téo, este de origine franceză. Unul dintre frații săi, Charles Le Téo, a fost Inspector universitar însărcinat cu inspecția învățământului francez din România (1920-1921). Strănepoata lui, Isabelle Le Téo, de la Paris, genealog, a păstrat și a procesat pe calculator un manuscris autobiografic al lui Joseph De Bie, scris în limba franceză, ilustrat cu hărți și fotografii, intitulat *Notes autobiographiques. 1854 à 1921. Ecrit à Ploiești, le 14 Septembre 1921* (textul inedit se păstrează în arhiva familiei, iar un exemplar este deținut de Societatea Culturală „Ploiești-Mileniul III”).

În 1879, la vârstă de 25 de ani, Joseph De Bie este chemat din Belgia de fratele său Louis, care lucra ca specialist la o societate Franceză “Lives-Lille-”, în construcția de poduri metalice peste Dunăre pentru calea ferată românească.

Una dintre cele mai importante contribuții ale lui Debie în Ploieștiul secolului al XX-lea a fost dezvoltarea și modernizarea industriei petrolului din regiune. Fiind un expert în domeniul chimiei petroliere, Debie a lucrat la rafinăriile din Ploiești pentru a optimiza procesele de producție și a îmbunătăți calitatea produselor finite. A introdus noi tehnologii și metode de rafinare, ceea ce a condus la creșterea eficienței și productivității industriei petrolului din Ploiești. Doctor inginer în chimie, fondează instituția de Cercetări *Petrochim*, unde a devenit director.

O adevărată enciclopedie în cultură, știință, istorie și muzică, a devenit dirijor și fondator al Filarmonicii de Stat din Ploiești. Autor al monumentalei lucrări *O Cronică Ploieșteană* (1825-1974), poate fi încadrat în categoria rară a spiritelor universale de tip renascentist.

De asemenea, Debie a fost un pionier în cercetarea și dezvoltarea unor noi produse chimice, care au avut un impact pozitiv asupra industriei locale. A contribuit la dezvoltarea unor produse chimice de mare performanță, precum carburanți de înaltă calitate și lubrifianți, care au îmbunătățit semnificativ calitatea și eficiența utilităților și echipamentelor din industria petrolului.



Pe lângă activitatea sa în domeniul industrial, Carol Nicolae Debie a fost și un mentor pentru mulți tineri chimiști din Ploiești, care au beneficiat de experiența și cunoștințele sale. A fost implicat activ în educația și formarea profesională a generațiilor tinere de chimiști, contribuind la creșterea nivelului de competență și expertiza în domeniul chimiei.

Preocupările sale se regăsesc în titlurile următoare:

- *Începuturile urbanismului în Ploiești. Contribuții la cunoașterea istoriei orașului*, [Ploiești], 1969.
- *Cine au fost lăutarii din Ploiești*, [Ploiești], [1970] (extras din „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova”, 1970). Debie, C. N., Simache, N. I.,
- *Ploieștii în timpul războiului Crimeii*, [Ploiești], 1971.
- *Prepararea etilenei din fracțiuni superioare de petrol prin descompunerea termică în vid... Teze*, București, 1934
- *Nouvelles vues dans le chimisme du cracking*, [București], 1936 (extras din „Annales des Mines de Roumanie”, 1936).
- *Vederi noui în chimismul cracării*, [București], [1936] (extras din „Annales des Mines de Roumanie”, 1936).
- *Problema combustibililor pentru motoarele cu ardere internă...*, [București], 1937.
- *Chimia petrolului*, vol. I-II, București, 1951.
- *Tehnologia țițeiului și a gazelor*, vol. I-II, București, 1951, 1959.
- *Tehnologia petrochimică*, București, 1961. Debie, N. C.,
- *Chemické zpracování ropy*, Praha, 1966. Nenițescu, Costin D., de Bie, Ch. N., Cantuniari, Ion P.,
- *Arbanaita. Cloro-cetone aromatice din petrolul românesc*, București, 1930 (extras din „Antigaz”, nr. 7-9, 1930). Debie, N. C., Dănăilă, N.,
- *Die Herstellung von Aethylen aus bochsiedenden Erdölfraktionen durch thermische Zersetzung unter erniedrigtem Druck*, București, 1935 (extras din „Bulletin de chimie pure et appliquée”, XXXVII, nr. 1-6, 1934, pp. 37-61).

În concluzie, chimistul român Carol Nicolae Debie a avut un impact semnificativ asupra industriei chimice din Ploiești, aducând contribuții importante în domeniul chimiei petroliere și dezvoltând noi produse chimice de mare performanță.

Prin munca sa dedicată și expertiza sa vastă, Debie a contribuit la modernizarea și avansarea industriei chimice din regiune și la formarea unei generații de chimiști talentați și dedicați.

Carol Nicolae Debie a fost un adevărat cărturar, un spirit enciclopedist și, mai ales, un om care a lăsat o valoroasă moștenire istorică pentru ploieșteni, el fotografiind între 1968-1971 majoritatea clădirilor vechi din oraș. Multe dintre acestea au dispărut. O parte din imensa sa colecție a avut șansa de a fi selectată în albumul intitulat „Orașul dispărut”. De la albumul lui Dan Gulea apărut cu sprijinul lui Alin Tomozei și Dorin Stănescu și până la crearea Societății Culturale Atom a fost doar un mic pas... Alăturat este o imagine din colecția Carol Nicolae Debie - o fotografie făcută în 1970 pe Str. Traian, colț cu Malu Roșu, care înfățișează un fost han.



Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Carol_Nicolae_Debie

<https://atomploiesti.ro/PERSONALITATI-PL-50/>

<https://muzeu.unibuc.ro/ro/fstiinte-debie-de-bie-carol-nicolae/>, Debie (de Bie) Carol Nicolae, Inginer-chimist, Institutul de Chimie Industrială, 1 octombrie 1928, Bibliografie, Moise Rareș, Valentin Maier



CASIMIR BELCOT

Elev: Fîciu Ioana Mihaela
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Bucur Mihaela



Casimir Belcot (n. 14 aprilie 1885, Ploiești – d. 19 mai 1917, București) a fost un actor român, elev al lui Constantin Nottara, societar al Teatrului Național București.

Fiul al lui Mihail Belcot, un polonez originar din Saar, armurier șef al Regimentului 7 Prahova, și al Iosefinei Belcot, născută Țoeler, Casimir va învăța la Școala de băieți nr. 1 din Ploiești (1891-1895) și la liceul „Sf. Petru și Pavel” din orașul natal (1895-1902), înscriindu-se apoi la Facultatea de Drept din București (septembrie 1902).

Pentru a înțelege climatul epocii în care trăia Casimir Belcot, trebuie subliniat faptul că în țară se petreceau unele evenimente care aveau să marcheze istoria culturii românești.

Pe 9 martie 1885, la Teatrul Național din București, se desfășura premiera piesei „Ovidiu” de Vasile Alecsandri, pusă în scena de Grigore Manolescu. La o lună după această piesă, pe aceeași scenă, se juca premiera lui I.L.Caragiale, „D’ale carnavalului”.

Orașul Ploiești se afla în plină ascensiune industrială și avea 34 de fabrici. Au fost făcute mari investiții în rafinăriile ploieștene, astfel încât, în acea perioadă, se produceau anual 80.000 tone de petrol lampant, ceea ce, pentru vremea respectivă, era enorm. Recensământul anului 1890 indica faptul că, în urbea aurului negru, trăiau 34.474 de locuitori.

„Caju” începea să deșlusească slovele la Școala de băieți numărul 1 din Ploiești unde învățase și I.L.Caragiale. În timpul vacanței, împreună cu alți colegi, au organizat o echipă de teatru cu care au început să prezinte mici scenete, improvizații, dialoguri. A fost încurajat de profesori, printre care I.A.Bassarabescu.

În timpul facultății, ca să poată trăi, a fost nevoit să-și ia în paralel și o slujbă la Poșta Centrală. În 1903, compozitorul ploieștean Ioan Cristu Danielescu va compune muzica pentru opereta într-un act, „Ursul”, pe un libret de Casimir Belcot. Acesta avea să fie, de altfel, și debutul viitorului mare actor în lumea artelor.

Directorul general al teatrelor Al. Davila, cel care îl adusese pe Belcot, dar și pe alți tineri, la Naționalul bucureștean „rămas de pe timpul regimului conservator, stătea ca un ghimpe în ochii multor liberali”. Producătorii săi „arătau că Davila este singurul om competent pentru direcția teatrului, că este un om inteligent și energetic, autor dramatic de valoare și că ar fi o greșeală ca să fie înlocuit numai fiindcă a fost numit de un alt guvern (...)”.

În același an, 1903, încurajat de succesul obținut cu opereta al cărei libret îl compusese, va abandona studiile Facultății de Drept și se va înscrie la Conservatorul de muzică și artă dramatică din București, la clasa profesorului C.I. Nottara unde va fi coleg cu viitoare nume mari al teatrului românesc: G. Ciprian, Mișu Fotino (Senior), Ion Manolescu, Florica Cocea, Maria Filotti, etc.

În aceeași perioadă, pentru a-și desăvârși arta teatrală, va lua și lecții de actorie de la Petre Liciu. După terminarea Conservatorului, a plecat în turneu cu trupa lui Petre Liciu și cu Petre Sturza.

Va debuta în vara anului 1904, alături de Aristide Demetriade, Ion Brezeanu, Ion Niculescu, Alexandrina Alexandrescu-Duduia, Maria Ciucurescu și alții, jucînd în „Ansamblul Teatrului Național” în Grădina „Rașca”.



Iată ce a scris Tudor Arghezi despre Casimir Belcot: „*Casimir Belcot, artist de nuanțe și filigran, de un stil (...) de gravor japonez (...) era un artist de comedie. Umorele lui avea măsura lirismului de calitate. Izbutea un comic obținut din dantelă și ceea ce nu am văzut nici la actorii marilor scene din străinătate, o variație care nu-l putea face recunoscut de la un rol la altul. Trebuie să precizez: nu era vorba de o variație fizică, de costume, de perucă, de grima și anatomie, ca la circul teatrului comun, dar de o transfigurare intelectuală, de o trecere de substanță.*”

Liviu Rebreanu spunea: „*Belcot, unul din cele mai mari talente ale noastre*”. Petre Sturdza menționa că: „*Tânăr, inteligent, cultivat, avea un talent neprețuit pentru compoziții. A creat tipuri care ar putea rămâne ca modele în repertoriul teatrului românesc.*”

În același an, va prezenta, alături de Ion Manolescu și Constantin Tănase, în sala „Riegler” din Sinaia, două piese de Caragiale, chiar în prezența autorului.

La 21 august 1905, va termina de tradus monologul „Colivia” și o piesă de teatru, scriind de asemenea, cupletul „Viața de student”.

În toamna anului 1905, va interpreta rolul lui Chimiță Giugiuc din comedia bufă cu cântece „Doctorul damelor”, localizare de G. Ranetti, prezentată de Trupa de Comedii și Operete „Nicu Poenaru”. În același an, împreună cu C.I. Nottara, I. Manolescu și C. Tănase, va juca în piesa „Marchizul de Priola” de H. Lavedan.

Primăvara anului 1906 (lunile martie – aprilie) îl vor prinde în turneu prin țară, alături de Petre Liciu, două luni mai târziu, în iunie 1906, absolvind Conservatorul cu media 8.31 – fiind clasat primul dintre băieți. Examenul de absolvire a Conservatorului îl va da cu piesa „Fântâna Blanduziei”, de V. Alecsandri, piesă în care Belcot va interpreta rolul lui Zoil.

În vara lui 1907 joacă în București, la Grădina Ambasadori în „Zozo”, unde are o creație mare și atrage atenția publicului asupra sa. În acea stagiune, s-a făcut el cunoscut. Atunci l-a văzut Alexandru Davila care l-a chemat și l-a angajat la Teatrul Național din București, direct stagiar. A debutat în piesele „Răzvan și Vidra” și „Fântâna Blanduziei”, cu succes mare. În 1910, este numit societar de clasa III, apoi de cl. I.

A jucat în Teatrul Național până la 1916. Teatrul Nottara este un teatru de stat fondat în anul 1947 sub numele de Teatrul Armatei. Edificiul în care se afla acest teatru a fost construit de Liviu Ciulei, tatăl renumitului Liviu Ciulei. Leny Caler și George Vraca au fost personalități artistice care au condus acest teatru și și-au pus amprenta asupra acestuia. Nume mari din istoria teatrului românesc sunt legate de teatrul Nottara.

În timpul războiului, a contractat tifosul exantematic care l-a răpus în data de 19 Mai 1917.

Casimir Belcot este înmormântat la cimitirul Bellu.

Bibliografie:

<https://www.istoria-artei.ro/resources/files/SCIA.TMC%202011-2012-Iolanda%20Berzuc.pdf>
[file:///C:/Users/user/Downloads/016-2_studii-cercetari-istoria-artei_seria_teatru-muzica-cinematografie_1969-73-82%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/user/Downloads/016-2_studii-cercetari-istoria-artei_seria_teatru-muzica-cinematografie_1969-73-82%20(1).pdf)

Mihail Apostol - „Casimir Belcot – un meteor al scenei” (1885 - 1917), editura Libertas Ploiesti, 2008

https://ro.wikipedia.org/wiki/Casimir_Belcot

<https://biblioteca-digitala.ro/?pub=1954-casimir-belcot-un-meteor-al-scenei-1885-1917>

<https://historia.ro/sectiune/portret/constantin-tanase-discipolul-lui-nottara-1419114.html>



POVESTEA CLEOPATREI TRUBEȚKOI

Elev: Borcescu Andreea-Antonia
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Coordonator: prof. Ionescu Lucia



Cleopatra Trubețkoi, ultima mare boieroaică care a trăit la Băicoi, Prahova, a lăsat o amprentă durabilă în regiune. În locul ei de odinioară, acum centrul cultural, era un loc popular de întâlnire pentru personalitățile vremurilor respective.

Rămășițele conacului încă evocă amintiri de o epocă strălucitoare. Documentele vremii descriu un parc imens, decorat cu fântâni artizanale, arbori și plante ornamentale, precum și un complex arhitectural unic care pune accent pe stilul popular și impunea o capelă unică în țară datorită motivelor sale neogetice.

Aceasta era fiica marelui ban Costache D. Ghica și a Ruxandrei Cantacuzino. A trăit o viață plină de pasiune și creativitate, organizând serate muzicale și literare la Băicoi, unde s-a considerat acasă, și într-un timp scurt, s-a căsătorit cu prințul Serghei Trubețkoi, nepotul țarului Nicolae I, și a avut un copil nelegitim cu tânărul său unchi, Alexandru Ghica, între timp, fiind gazda compozitorului Franz Liszt și a scris unul dintre cele mai mari scriitori ai timpului, Lamartine, depășind prejudecățile vremii și ale clasei din care făcea parte, introducând elemente moderne și occidentale în vestimentația și în viața cotidiană.

Cleopatra Trubețkoi, o principesă inteligentă, cultivată, spirituală și imposibil de intimidat, a trăit o viață mondenă activă, în saloanele vremii din București și la petrecerile organizate la Băicoi, fiind disputată, pretențioasă și neîncrezătoare în relații serioase, întrucât se vedea foarte des cu Alexandru Ghica, unchiul ei, intrând sub tutoriatul lui Grigore Ghica, care ajunge pe tron în 1822, ceea ce aduce un plus de prestigiu și nepoatei sale Cleopatra, care avea deja 20 de ani și era considerată "fată bătrână" în vremea aceea.

După o absență de un an, se întoarce la viața mondenă la sfârșitul iernii anului 1824, dar, în loc să se reîntoarcă la locul ei important în lumea aristocratică, este afectată de apariția unei fete numite Zinca, dată spre creștere și înfiere unei boieroaice săracite, Elena Urziceanu, care a dus la apariția unui mister legat de originea copilului, susținându-se că este fiica ei și a unchiului ei, Alexandru Ghica, motiv pentru care Biserica nu a aprobat căsătoria dintre cei doi.

La vârsta de 26 de ani, își petrecea timpul în Capitală, unde îl cunoaște pe prințul Serghei Trubețkoi, un membru al unei vechi familii aristocratice, bogată și elegant. După o scurtă căsnicie, începută în 1828, a rămas văduvă după numai câteva luni, după moartea soțului ei, colonelul în armata rusă, și a dat naștere unei fete, Agafokleya, care s-a căsătorit cu Pavel Nicoleavitch Klushin, și care a murit în 1905, fără copii.

Cleopatra Trubețkoi, după un interval de timp, revine la relația incestuoasă cu unchiul său, Alexandru Ghica, dar el, în prezent pe tron, s-a îndrăgostit nebunește de o tânără rusoaică, contesa Van Suchtelen. După cele aflate, a hotărât să plece din țară în anul 1834, în Europa, unde a fost fascinată de frumusețea, simțul muzical și al dansului, și a frecventat saloanele poetului Alphonse de Lamartine, unde a fost impresionată de poezia romantică și de farmecul acestuia.

Cleopatra Trubețkoi a fost o prințesă semnificativă pentru meleagurile Prahovei și istoria României care a găzduit numeroși artiști și personalități notabile în conacul ei de la Băicoi, inclusiv compozitorul Franz Liszt, și a fost vizitată de domnitorul Carol I. Aceasta nu s-a recăsătorit niciodată



și este susținut că a avut o relație cu administratorul moșiei Băicoi, Costache Călinescu, care ar fi putut fi chiar al doilea soț al ei.

Astăzi, prințesa este înmormântată la biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena”, din centrul orașului său natal, biserică pictată de Nicolae Grigorescu.

Bibliografie:

<https://historia.ro/sectiune/general/frumoasa-boieroaica-care-s-a-iubit-cu-unchiul-ei-2325376.html>,

<https://jurnalul.ro/special-jurnalul/reportaje/cotoiu-printesa-cleopatra-trubetskoi-si-vata-pe-bat-876173.html>

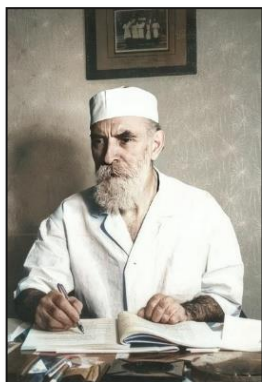
<https://www.travellerinromania.com/itinerary/casa-cleopatra-trubetskoi-calea-victoriei/>

CONSTANTIN ANDREOIU – CHIRURGUL AVANGARDIST AL PRAHOVEI

Elev: Preda Daria Ioana

Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Ploiești

Coordonator: prof. Udriou Adina Georgiana



Doctorul Constantin Andreoiu s-a născut pe 1 septembrie 1903, la Pitești, în familia unui ceferist, fiind cel mai mare dintre cei trei copii ai familiei. Copilăria sa este marcată de grija pentru frații mai mici, de munca fizică timpurie și de Primul Război Mondial, când familia a trebuit să se refugieze în apropiere de Râmnicu Sărat. Inteligența, tenacitatea și puterea de muncă îl fac remarcat în timpul studiilor liceale, pe care le finalizează la Liceul din Slatina printre premianții de onoare, în anul 1923. În anul 1924, se înscrie la Facultatea de Medicină din București, cu sprijinul celui mai bogat om din localitatea unde și-a terminat liceul, care i-a facilitat și obținerea unei slujbe de intendent la Spitalul Brâncovenesc și, în subsidiar, cazarea și masa în cadrul spitalului. În anul 1926, devine extern, iar în anul 1929, devine intern la Epitropia Așezămintelor Brâncovenești, avându-i ca mentori pe profesorii Ernest Juvara, la chirurgie, și Anibal Teohari, la medicină internă.

În 1930, obține titlul de doctor în Medicină și Chirurgie cu teza „*Despre chisturile uterine primitive*”, continuându-și activitatea din martie 1931, ca medic secundar de chirurgie, la Așezămintele Principesa Elena. În perioada 1934 – 1935, activează ca medic secundar chirurg – avându-l ca intern pe doctorul Constantin Arseni – la Spitalul de Urgență al Societății de Salvare, aflat sub conducerea profesorului Iacob Iacobovici. Din 16 iunie 1935, doctorul Andreoiu lucrează la Spitalul din Abrud ca medic primar chirurg timp de 13 ani, fiind detașat, pentru o perioadă de opt luni la Spitalul din Turnu Severin.

În momentul când Dr. Andreoiu se prezintă la concursul de medic primar, concurs prezidat chiar de maestrul său Prof. Dr. Iacob Iacobovici, a intervenit o tensiune de neașteptat între cel examinat și examinator. Astfel, profesorul Iacobovici a dispus ca la proba clinică să i se dea candidatului Andreoiu o notă mai mică, nefiind de acord cu soluția pe care dr. Andreoiu o propusese referitor la tratamentul unei anumite fracturi, însă, ulterior evoluția cazului în speță părea să-i dea dreptate celui căruia i se redusese nota. Din acest motiv, profesorul I. Iacobovici a obținut ca Dr.



Constantin Andreoiu să fie mutat imediat la spitalul din Abrud și nici ministrul sănătății la acea vreme, N. Marinescu nu a reușit anularea acestei decizii nedrepte și nemiloase. Faptul că datorită capriciului unei persoane cu mare trecere n-a mai fost admis în 1935 în corpul didactic universitar, ci alungat mișelește la un spital în Țara Moților, l-a afectat pe tânărul medic Andreoiu, însă, nu l-a demoralizat.

Era preocupat să recurgă la tehnicile sale cele mai înaintate, drept pentru care și-a impus să se informeze în permanență privitor la progresele de ultimă oră ale artei și științei operatorii prin consultarea sistematică a publicațiilor de specialitate din țară și din străinătate. Așa se face că în cei 15 ani cât a lucrat la Abrud a efectuat nu mai puțin de 20.000 de intervenții de la cele mai mici la cele de mare anvergură, în toate ramurile chirurgiei, mai cu seamă operații pe stomac și ficat – căi biliare, dar și trepanații craniene, intervenție pe aparatul respirator, în sfera otorinolaringologică, căi urinare, iar în măsură mai mică chiar și intervenții chirurgicale oftalmologice. La Abrud, a inițiat rezecțiile de stomac cu anastomoză Pean. Este adevărat că el nu s-a remarcat pe deplin prin strădania de a introduce procedee chirurgicale originale, totuși în practica lui curentă a căutat să introducă inovații mai complete, în materie de diagnostic, de tehnică operatorie, de supraveghere și reabilitare funcțională.

Multă vreme, Dr. Andreoiu nu a avut niciun colaborator cu atestare medicală, anestezia și reanimarea pacientului fiind asigurată de surorile medicale conștiincioase avute în subordine, cu care colabora. Medicamentele prescrise erau procurate de la farmacii, solicitându-le pacienților mai înstăriți o contribuție material financiară, pe măsura voinței și posibilităților acestora.

După anul 1950, venind la spitalele ploieștene „Schuller” și „Boldescu”, a avut la dispoziție o echipă de chirurghi specialiști sau în curs de specializare, pe care-i îndruma și controla destul de aproape la precizarea diagnosticului, la executarea manoperelor operatorii, la redactarea documentelor, urmărirea evoluției postoperatorii etc. Dr. Andreoiu s-a dovedit a fi tot timpul destul de exigent cu echipa sa de lucru, dar și cu el însuși. Ziua de lucru începea dimineată devreme și, după efectuarea vizitei la patul bolnavului, alături de întreaga sa echipă, se trecea la practicarea intervențiilor chirurgicale bine planificate și organizate. Acestea se desfășurau, de obicei până în jurul orei 14.00 și, ritualic, în fiecare seară, împreună cu întreaga sa echipă făcea contravizita, analizând și examinând amănunțit fiecare caz în parte. Contravizita dura de obicei aproape două ore, după care împreună cu medicii din subordine se retrăgea în cabinetul de lucru, unde purtau discuții importante pe marginea cazuisticii, a întocmirii corecte a foilor de observație etc. Corect și omenos cu întreg personalul și chiar dacă erau diverse situații ce îl nemulțumeau, știa să critice sau să atragă atenția celor vinovați într-un mod civilizat, niciodată în fața pacienților. Foarte rar, mergea la congrese internaționale, însă considera că trebuie să fie prezent permanent la întâlnirile științifice organizate la București și în alte centre din țară. Datorită multiplelor obligații pe care și le asuma, Dr. Andreoiu, căruia i se mai spunea și „Bărbosul”, renunțase la „relațiile mondene”, la distracții, de multe ori și la concediile legale anuale, dar nu a renunțat niciodată la obligații morale. De exemplu, când profesorul I. Iacobovici era chinuit la bătrânețe de sindromul Parkinson, Dr. Andreoiu se considera dator să-l viziteze la București, pe acel care în anul 1935 îi curmase brutal cariera didactică.

Pentru a se adapta pretențiilor epocii, în anul 1945, s-a înscris în P.C.R, situație care nu l-a scutit de multe neplăceri, astfel că, pentru o scurtă perioadă de timp, datorită unor intrigi politice, a fost înlocuit din funcția de șef al Secției Chirurgicale de la Spitalul Schuller, unde lucra. O altă situație care l-a afectat a fost obligativitatea pensionării, pe care a fost nevoit să o accepte, în anul 1977. Concomitent cu responsabilitățile operatorii a avut și o activitate științifică prodigioasă, concretizată printr-un număr de 310 articole și comunicări publicate în revistele românești și internaționale pe care le-a prezentate la reuniunile științifice chirurgicale din țară și din străinătate la care a participat.

După ani de zbcium, a încetat din viață la 15 august 1982, în urma unui accident vascular cerebral, care i-a grăbit sfârșitul și, potrivit dorinței sale, a fost îmbrăcat în „veșminte de chirurgie”,



iar după slujba religioasă ortodoxă care a urmat, a fost transportat la București, unde s-a procedat la incinerarea sa.

Se poate aprecia că Dr. Constantin Andreoiu a fondat o adevărată „școală de chirurgie”, și că toți care au trecut prin ea îi sunt datori cu o recunoștință indefectibilă. În întreaga sa activitate destul de rodnică, a dovedit pe deplin că „*omul sfințește locul*” și că a fost „*omul potrivit la locul potrivit*”.

Consider că toți cei care l-au cunoscut pe renumitul Dr. Constantin Andreoiu au datoria sacră de a-i păstra neștersă amintirea și deplina recunoștință pentru tot ceea ce a înfăptuit în viața sa, în slujba semenilor.

A fost decorat cu ordine și medalii precum **Ordinul Meritul Sanitar și Ordinul Steaua Republicii Socialiste România**, iar la Congresul Național de Chirurgie din 2008, lui Constantin Andreoiu i-a fost acordat titlul de profesor universitar, reparând astfel, post-mortem, o mare nedreptate a învățământului chirurgical românesc.

Prin Hotărârea nr. 243/14 septembrie 2022 a Consiliului Județean Prahova, Spitalul Județean de Urgență Ploiești a devenit, din 1 ianuarie 2023, **Spitalul Județean de Urgență Ploiești „Dr. Constantin Andreoiu”**. În felul acesta, numele celui care a ridicat chirurgia prahoveană pe culmile cele mai ridicate ale timpului va dăinui nu numai în contemporaneitate, dar și în eternitate.

Prin intermediul acestui articolul am încercat să surprind aspectele esențiale ale operei celui mai mare chirurg prahovean al tuturor timpurilor, despre care discipolul său, Constantin Chiricuță afirma: „...*era sever cu el însuși, având o structură ascetică; viața lui s-a desfășurat între spital și biroul de acasă. A fost foarte bine informat în domeniul medicinei, în general, și în cel al chirurgiei, în special. Personal, am învățat multe de la el. În anii de secundariat de la București, plecam la două-trei săptămâni o zi la Ploiești, să-l văd operând. La el în sală puteau fi văzuți chirurghi bucureșteni ca T. Burghel, I. Juvara, D. Gerota, D. Gavrilu, D. Setlacec. A făcut o chirurgie de curaj și avangardă*”.

Bibliografie:

V. Sârbu, F. Popa, *Dicționarul chirurgilor români, Vol. I*, Editura Universitară Carol Davila, București 2010, paginile 64-66.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Andreoiu

<https://www.viata-medicala.ro/120-de-ani-de-la-nasterea-chirurgului-constantin-andreoiu-35620>

<https://opiniabuzau.ro/dr-constantin-andreoiu-o-somitatie-in-chirurgie-fara-cariera-universitara/>

<https://www.revistachirurgia.ro/dr-constantin-andreoiu-sub-red-prof-dr-nicolae-gorun-ed-curtea-veche-2005/>

<https://www.prahovabusiness.ro/spitalul-judetean-de-urgenta-ploiesti-innobilat-cu-numele-celebrului-medic-constantin-andreoiu%EF%BF%BC/>



CONSTANTIN BREZEANU – PRIMARUL – ARHITECT AL PLOIEȘTIULUI MODERN

Elevă: Păun Andreea-Maria

Școala Gimnazială, sat Tăriceni

Coordonator: Bibliotecar Pîrvu Iuliana-Camelia,

Biblioteca Comunală Șirna, județul Prahova



Într-un oraș în care istoria se împletește subtil cu lumea modernă, Constantin Brezeanu a fost cel care a condus Ploieștiul către un viitor mai luminos și mai bun. Cu o viziune îndrăzneță, cu o energie și o experiență remarcabilă, așa a înțeles Constantin Brezeanu să-și slujească mult prețuita comunitate ploieșteană. Acesta a fost avocat, consilier comunal, om politic țărănist, președinte al Comisiei Interimare și, desigur, primar al Ploieștiului.

Constantin Gh. Brezeanu s-a născut în anul 1889, în comuna Teișani, județul Prahova, într-o familie de moșneni. A fost căsătorit cu Elena Vasilescu, cu care a avut o fetiță pe nume Marta.

În perioada în care Scarlat Orăscu era primar, Constantin Brezeanu a fost secretar particular al acestuia. După absolvirea Facultății de Drept a practicat avocatura, slujbă față de care nu a arătat o mare pasiune. Așa că a renunțat la cariera lui de avocat, administrându-și averea și implicându-se în viața politică și administrativă a orașului Ploiești. A intrat de tânăr în organizația locală a Partidului Țărănesc, iar după fuziunea din 1926, a devenit unul dintre liderii prahoveni ai Partidului Național Țărănesc. Din dorința de a-și folosi calitățile în slujba comunității ploieștene, fostul avocat a deținut funcții de răspundere în administrația locală. Ascensiunea lui a început la data de 20 martie 1929, când i-a succedat la funcția de primar lui Ion Georgescu-Obrocea, devenind edilul-șef al orașului Ploiești.

S-a menținut timp de câțiva ani, cu întreruperi, în fruntea administrației ploieștene în calitate de: președinte al Comisiei Interimare (20 martie 1929-14 aprilie 1930), primar (14 aprilie 1930-27 mai 1931), președinte al Comisiei Interimare (8 iunie-10 octombrie 1932) și din nou primar (10 octombrie 1932-27 noiembrie 1933). În toată această perioadă, Constantin Brezeanu a avut destul timp să ducă Ploieștiul la nivelul orașelor moderne din celelalte regiuni ale țării.

Convins de necesitatea modernizării orașului, a inițiat, a continuat sau a finanțat executarea unor edificii publice, precum: Halele Centrale, Clopotnița Catedralei Sfântul Ioan și Palatul de Justiție. Constantin Gh. Brezeanu a recunoscut contractul Orăscu și, printr-un supliment de contract, l-a însărcinat pe arhitectul Toma T. Socolescu să se documenteze în străinătate pentru întocmirea proiectului Halelor. În timpul mandatului primarului Brezeanu, s-a început construcția Palatului de Justiție, actualul Palat al Culturii. Această clădire, o emblemă a orașului Ploiești, a rămas neschimbată și impunătoare până astăzi. La câteva sute de metri depărtare Palat, dăinuie încă alte două clădiri reprezentative ale Ploieștiului: Halele Centrale și Turnul cu Ceas. Halele Centrale au fost construite sub coordonarea lui Constantin Brezeanu, cu scopul de a încuraja comerțul și economia orașului, păstrându-și peste ani semnificația comercială și economică avută cândva.

La data de 9 iunie 1932, tot lui Constantin Brezeanu i-a revenit onoarea de a inaugura, în prezența regelui Carol al II-lea, turnul clopotniță al Catedralei Sfântul Ioan, monument al eroilor prahoveni din Războiul pentru întregirea națională. Atenția primarului s-a îndreptat și spre edificiile școlare și sanitare. În vremea sa, au fost construite Școala nr. 3 de Fete și Școala nr. 8 de Fete și Băieți - actuala Școală Sfântul Vasile.



O altă lucrare, încheiată la finalul anului 1932, a fost renovarea Spitalului Boldescu din Ploiești. În perioada în care Constantin Brezeanu s-a aflat la conducerea orașului Ploiești, a fost achiziționat Parcul Păulești, un loc conceput pentru distracția ploieștenilor, și s-a acordat o atenție sporită Bibliotecii „Nicolae Iorga” Ploiești, Pinacotecii și reluării concertelor muzicale militare pe Bulevard.

Totodată, cât timp Constantin Brezeanu a fost primar, rețeaua stradală a fost, de asemenea, dezvoltată. Extinderea rețelei de alimentare cu apă a fost realizată și în cartierele periferice, astfel că, sub conducerea lui Constantin Brezeanu s-a realizat continuarea lucrărilor de canalizare inițiate de Ion Georgescu-Obrocea.

În perioada anilor 1929-1933, străzile și trotuarele deja existente au fost pavate, pe când altele au fost construite de la zero. Asemenea lucrări de pavare cu piatră cubică, s-au executat în fața Palatului Justiției, actualul Palat al Culturii, în Piața Cuza și pe străzile: Mihai Bravu, Barbu Delavrancea, Romană, Văleni, Municipală, Take Ionescu. S-au făcut rectificări și deschideri de străzi, dar și lucrări de modernizare pe Bulevardul Ferdinand, actualul Bulevard al Independenței, care reprezenta poarta de intrare a orașului Ploiești. De acest frumos bulevard se bucură și în prezent locuitorii acestui oraș și nu numai.

Pentru a diminua efectele crizei economice, Primăria Ploieștiului a acordat ajutoare materiale și financiare unor șomeri ploieșteni. La sfârșitul anului 1932, în decembrie, au beneficiat de bani, alimente și lemne peste 8.000 de șomeri, iar în luna februarie a următorului an, sprijinul financiar a fost acordat unor funcționari particulari șomeri. Acest act de caritate a fost apreciat de presă ca o „operă dintre cele mai frumoase”, primarului Brezeanu revenindu-i „meritul, laudă și mare cinstire”.

Constantin Gh. Brezeanu a rămas în funcție până la data de 27 noiembrie 1933, când a fost înlocuit cu liberalul Gheorghe Manolescu. Acesta s-a sprijinit pe un consiliu comunal cu cetățeni din toate partidele. Venirea ca primar al Ploieștiului a lui Constantin Brezeanu a fost pentru locuitori „un răsărit de soare”. Acesta era „de o modestie fără pereche, cu un simț de demnitate și respect de lume nemăsurat”.

Primarul Brezeanu a încetat din viață la aproape un deceniu de la plecarea sa din fruntea administrației ploieștene, în anul 1942, fiind înmormântat la Cimitirul Vișoara. A fost unul dintre liderii cei mai dedicați ai Ploieștiului, făcând totul cu o neobișnuită tragere de inimă, uitând de familie, de casă și copii, colindând stradă cu stradă, casă cu casă și uitând de interesele personale. Astfel că apropiații au scris pe crucea de căpătâi a lui Constantin Brezeanu că a fost cel mai cinstit edil din câți a avut Ploieștiul. Pentru a comemora acțiunile și caracterul său, ziarul „Virtutea” scria despre el următoarele cuvinte: **„Prin meritele și prin purtările sale alese, Costică Brezeanu a fost primarul de înaltă admirație, nume trecut la nemurire”.**

Astăzi, o stradă specială și liniștită din Ploiești îi poartă numele.

Bibliografie:

Chirulescu, Marian; Popescu, Paul D.; Radu, Mihaela, *Personalități prahovene. Dicționar biobibliografic*, Editura Darkoprint, Ploiești, 2023;

<https://adevarul.ro/stiri-locale/ploiesti/ion-georgescu-obrocea-si-constantin-brezeanu-1596364.html>;

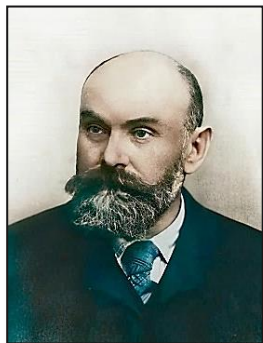
<https://www.digi24.ro/special/campanii-digi24/proiect-de-tara/adevaratii-edili-primarii-care-au-modernizat-urbea-lui-caragiale-525525>;

<https://atomploiesti.ro/PERSONALITATI-PL-35/>



CONSTANTIN DOBROGEANU GHEREA

Elev: Sebastian Gabriel Pascu
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Eliza Marin



Într-o dimineață cu cer senin și aer încărcat de posibilități, în satul Slavianka din Imperiul Rus, lângă Ekaterinoslav, în Ucraina de azi, o familie de negustori evrei își întâmpina un nou membru.

Pe 21 mai 1855, Solomon Katz, în limba ucraineană *Mihail Nikitici Kass*, venea pe lume, iar destinele a milioane de oameni aveau să fie influențate de parcursul său uluitor. Familia Katz făcea parte din clasa medie a societății ruse, fratele lui era medic, tatăl lui avea o fabrică de bere lângă Ekaterinoslav.

Copilăria lui Solomon a fost marcată de studii îndelungate și de conștientizarea greutăților sociale din jurul său. Student în științe la Harkov, el a fost urmărit de poliția secretă țaristă pentru activismul său narodnicist. Deportat în Siberia, a ajuns chiar la Cercul Polar și a traversat Europa în căutarea unui refugiu sigur. Cu inima îndrăzneată și mintea plină de idei revoluționare, Solomon a găsit adăpost în România, Basarabia, la Iași. Aici, pe străzile pline de speranță și de provocări, el și-a început călătoria spre transformarea societății.

După ce s-a stabilit în România, Gherea a devenit unul dintre cei mai influenți intelectuali ai vremii. Prin intermediul revistei *Contemporanul*, pe care a fondat-o în 1881, el a promovat ideile socialiste și a oferit un forum pentru dezbaterile problemelor sociale și politice. Adoptând numele Constantin Dobrogeanu-Gherea, după ce devine critic literar și unul dintre întemeietorii Partidului Social Democrat Muncitoresc Român în 1893, el a devenit unul dintre cei mai importanți teoreticieni ai socialismului românesc. Înfruntând obstacolele cu curaj și hotărâre, Gherea a devenit un mentor pentru mulți tineri intelectuali idealisti, inspirându-i să se alăture luptei pentru dreptate socială.

În 1882, el și-a achiziționat restaurantul Gării din Ploiești, transformându-l într-un loc de întâlnire pentru intelectualii vremii, printre care se numărau Caragiale, Vlahuță, Coșbuc și mulți alții, fapt ce îi dădea prilejul lui Titu Maiorescu să lanseze ironii la adresa competențelor sale critice, spunând că lui Gherea îi reușesc mai bine sandvișurile decât articolele de critică literară, în timp ce Hașdeu, cu umorul său binecunoscut, spunea că mâncarea de la restaurantul criticului Gherea era „mai presus de orice critică”.

Poliglot și cu un ascuțit spirit de observație, Constantin Dobrogeanu-Gherea a devenit în scurt timp un remarcabil diagnostician al aspectelor sociale românești din mediul rural. Scrie „Neoioabăgia” care se va dovedi o carte inspirațională pentru toți socialiștii români.

A fost un critic literar prodigios, cunoscut pentru polemica sa cu Titu Maiorescu. Acesta susținea ideea artei pentru artă, în timp ce Constantin Dobrogeanu-Gherea era adeptul teoriei artei cu tendință. A semnat și ca Ioan Gherea.

În cele trei volume de studii critice publicate, i se reține meritul de a fi introdus critica de analiză în literatura română, după modele franceze, critica practică de Titu Maiorescu fiind caracterizată de unii critici actuali drept judecătorească. A fost influențat de contactul său cu literatura rusă, a comparat, spre exemplu, proza de analiză a lui Caragiale „O făclie de Paște” cu romanele lui Fiodor Dostoievski. A fost un adept al narodnicismului și un precursor al sămănătorismului, jucând, totodată, un rol activ în mișcarea poporanistă.

Cu o gândire critică și analitică, Gherea a dezbătut și a influențat literatura și societatea vremii, aducând contribuții semnificative la dezvoltarea criticii sociale și literare în România.



Constantin Dobrogeanu-Gherea s-a căsătorit cu Sofia Parcevskă, o poloneză cu origini evreiești, care a fost traducătoare în limba română a unor opere ale lui Cehov. Cei doi au format o familie și au avut trei copii: Ștefania, Alexandru și Ionel Gherea.

Fiind un personaj influent în cercurile culturale și politice, Gherea și soția sa erau adesea prezenți la evenimente sociale și culturale importante ale vremii. Participarea lor activă la viața socială a contribuit la consolidarea prestigiului lor în societate. Pe lângă contribuțiile sale la literatură și gândirea socialistă, Constantin Dobrogeanu-Gherea a avut și un impact semnificativ asupra vieții culturale și politice din România. Prin intermediul activității sale publicistice, el a fost un susținător vocal al drepturilor muncitorilor și al reformelor sociale.

Pe lângă activitatea sa în mișcarea socialistă, Constantin Dobrogeanu-Gherea a avut și un impact substanțial asupra dezvoltării criticii literare și a gândirii sociale în România. Prin intermediul analizelor sale profunde și a eseurilor sale polemice, el a influențat modul în care erau percepute și înțelese operele literare ale vremii, dar și din trecut.

A fost unul dintre apropiații lui Ion Luca Caragiale și a scris un articol foarte incitant în care a încercat să stabilească posibilele cauze sociale ale pesimismului lui Mihai Eminescu, acesta fiind unul din primele studii de receptare ale operei marelui poet. El poate fi considerat un precursor al criticii sociologice. Articolul său fundamental, o veritabilă *ars poetica* a criticii literare, rămâne „*Asupra criticii*”.

În ciuda opoziției și a dificultăților întâmpinate, el și-a continuat lupta pentru idealurile sale socialiste și pentru dreptatea socială. Pe lângă contribuțiile sale la domeniul social și politic, Gherea a avut și o viață de familie bogată. Fiul său, Alexandru, a urmat în pașii săi și a devenit un important lider politic, deși a fost ulterior asasinat în timpul Marii Terori taliniste. Fiul său mai mic, Ionel Gherea, a urmat o carieră în filosofie și literatură, contribuind și el la moștenirea culturală a familiei. Viața sa aventuroasă și plină de peripeții, de la exilul în Siberia până la traversarea Europei și întoarcerea triumfală în România, ar merita, cu siguranță, să fie transpusă pe ecranul cinematografic.

Cu toate că a plecat din această lume pe 7 mai 1920, la București, la vârsta de 64 de ani, amprenta sa rămâne vie în conștiința celor ce îi urmează în lupta pentru o societate mai dreaptă și egală, fiind recunoscut ca cel mai important gânditor marxist din România secolului al XIX-lea.

Prin viața și opera sa, Constantin Dobrogeanu-Gherea a rămas un simbol al luptei pentru dreptate socială și pentru o societate mai echitabilă, iar contribuțiile sale au avut un impact durabil asupra gândirii sociale și politice în România și dincolo de granițele ei.

Webgrafie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Dobrogeanu-Gherea

<https://jurnalul.ro/cultura/constantin-dobrogeanu-gherea-spion-rosu-critic-literar-931782.html>

<https://www.agerpres.ro/documentare>



CONSTANTIN STERE – CTITOR AL REÎNTREGIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA

Elev: Tulea Ariana

Școala Gimnazială Măgurele

Coordonator: prof. Iliescu Claudia



„Provincia română Basarabia, după o robie de un veac, unită pe veci cu patria mamă, așteaptă cu încredere de la Camera română asigurarea autonomiei și a instituțiilor democratice, ca și îndrumarea pe căi sănătoase a propășirii naționale obștești”.

În galeria marilor personalități care au avut o contribuție decisivă la făurirea României Mari, în neuitatul an 1918, se înscrie la loc de cinste Constantin Stere.

Constantin Stere se naște în anul 1865, în Cîrîpcău, o așezare din județul Soroca al guberniei Basarabia, aflată în componența Imperiului Rus. Familia sa, provenind din pătura boierimii locale, este una înstărită, fapt care-i permite accesul la o educație inițială de bună calitate, el urmând liceul din Chișinău, unde aveau acces doar reprezentanții elitelor locale.

În vremea liceului, tânărul Stere aderă la ideile lumii rusești de la sfârșitul secolului al XIX-lea, fiind adept al narodnicismului, un curent ce susținea că intelectualii și țăranii sunt cele două categorii care pot schimba societatea prin declanșarea revoluției. Prețul pe care revoluționarul Stere îl plătește pentru narodnicismul său este cel al întemnițării la Odessa și Moscova, apoi al deportării în Siberia între anii 1886 și 1892. La întoarcerea din Siberia, familia sa decide că, pentru el, cel mai bine este să plece în România. Această decizie avea să fie una fericită, întrucât, sosit la Iași, Stere își desăvârșește studiile absolvind Facultatea de Drept. Obține în anul 1895 cetățenia română și își începe ascensiunea în viața culturală și politică a vechii României.

Aura romantică de revoluționar, cultura aleasă și persuasiunea sunt atributele care-l propulsează în rândurile elitei românești. Ion I. C. Brătianu l-a remarcat în timpul unei vizite la Iași. Astfel, i s-a deschis drumul în viața politică a vremii, Partidul Național Liberal fiind formațiunea în care a activat pentru o perioadă a existenței sale. După o scurtă carieră de ajutor de primar, Constantin Stere este ales deputat, manifestându-se în Parlamentul României ca o voce puternică a timpului său. În plan cultural, dimensiunea enciclopedică a formării sale îl transformă într-o proeminentă personalitate, el conturând încă din ultimul deceniu al secolului al XIX-lea curentul poporanist care susținea ca model satul, țăranul, iar lumea rurală era înfățișată drept singurul cadru posibil al dezvoltării României. De fapt, aici se observă amprenta narodnicistă a formării sale din tinerețe. În 1906, el fondează revista „Viața românească”, o prestigioasă publicație a timpului, în jurul căreia se grupează mari nume ale culturii românești: Mihail Sadoveanu, G. Ibrăileanu, Gala Galaction, Calistrat Hogaș, Jean Bart.

Germanofilul Stere - apostolul Unirii

Momentul izbucnirii Primului Război Mondial este cel care produce un puternic clivaj în societatea românească, mai exact, apariția în spațiul public a celor două curente de opinie: curentul antantofil, care susținea ca România să intre în război alături de Antantă pentru a realiza unirea Transilvaniei și Bucovinei, și curentul germanofil, care susținea ca România să se alăture Puterilor



Centrale pentru a uni Basarabia răpită de ruși din trupul Moldovei în 1812. Pentru Constantin Stere, epoca neutralității înseamnă despărțirea de liberali și de Ion I. C. Brătianu și mutarea sa în tabăra germanofilă. Redutabil polemist, el apără, în anii 1914-1916, ideea unirii Basarabiei cu patria-mamă. Intrarea României în război în august 1916, dezastrul campaniei militare și refugiul în Moldova îl găsesc pe Stere pe aceleași baricade. Este un Constantin Stere care speră că Basarabia va reveni la patrie și nu acceptă sacrificarea acesteia în schimbul unirii cu Transilvania și Bucovina. „Un om straniu, puternic, entuziast, cam brutal și totodată un visător plin de misticism slav”, este portretul pe care i-l face regina Maria în epocă, pentru că Stere, spre deosebire de alți germanofili, nu-i iubește pe nemți în mod special, el vede această alianță ca o conjunctură pentru atingerea unui obiectiv politic. Din acest motiv, la finalul războiului, când se vor judeca „vinovățiile” colaboraționiștilor cu ocupantul, lui Stere nu i s-a reproșat nimic. De fapt, întreaga clasă politică antantofilă a înțeles că un om care fusese deportat în Siberia nu putea fi prieten al rușilor. În plus, această alianță cu rușii era să se dovedească fatală pentru statul român, dacă ne raportăm la momentul când trupele bolșevizate și răzvrătite au încercat, în mai 1917, să-l detroneze pe regele Ferdinand. Din aceste rațiuni, la judecata vremii și a contemporanilor săi, dar și la judecata istoriei, Stere iese cu o imagine neștirbită.

Omul care înclină balanța Unirii

Izbucnirea revoluției ruse în octombrie 1917, disoluția imperiului și degringolada armatei țariste au pus capăt existenței imperiului rus. Regiuni întregi se separă și își declară autonomia, Ucraina fiind, în acest sens, cel mai important exemplu. În acest context, și în Basarabia, mișcarea națională renaște. Basarabia devine autonomă și apoi își proclamă independența. De aici până la unirea cu România mai este doar un pas. Problema este că în zonă sunt două revoluții: una rusă-comunistă și una națională, care îi divizează pe românii basarabeni. Sfatul Țării, organismul reprezentativ, nu poate decide unirea din cauza acestei divizări. În acest moment decisiv, Stere sosește în Basarabia. „Mărturisesc că sosirea dlui Stere se aștepta ca a unui semizeu, făcător de minuni. Și într-adevăr, dlui s-a arătat la culmea chemării”, scrie un martor al epocii, Dimitrie Bogos. Au loc peste 26 de întruniri la care Stere participă, argumentează, convinge. „A fost un praznic, a fost un delir când vorbea dl Stere. L-am văzut atunci pentru prima oară în viață.

Cu o voce fermă, hotărâtoare, cu o logică de fier, explica dl. Stere necesitatea actului Unirii. Cred că dl. Stere niciodată în viața lui n-a fost așa de tare, așa de convingător ca în seara de 24 martie. Clipe înălțătoare, clipe mărețe, care nu se vor uita niciodată în viață”, povestește același martor. „Unirea era în aer, însă meritul realizării ei și votarea din Sfatul Țării se datoresc lui Stere”, afirmă un alt basarabean. Adunarea Sfatului Țării din 27 martie 1918, care a votat unirea Basarabiei, a început cu discursul lui Stere, cel mai important chip al acestui colț de lume. „În viața unui om și în istoria unui popor nu sunt multe clipe ca acestea. Suntem chemați să luăm o hotărâre istorică... astăzi noi declarăm drepturile revoluției pentru români... votând unirea”, a rostit Stere în fața unei asistențe emoționate. Cu siguranță, acesta a fost cel mai important moment al vieții lui Constantin Stere, iar el s-a ridicat la înălțimea misiunii sale. Putem spune că și datorită lui, la 1918, Basarabia s-a unit cu România. Constantin Stere a rămas o voce importantă a vieții politice și culturale din România Mare până la moartea sa, survenită în vara anului 1936, la conacul său de la Bucov, județul Prahova.

În loc de epilog

În acel fericit an 1918, românii au știut să-și facă datoria față de țară, sângărând pe câmpurile de luptă pentru apărarea României și pentru realizarea idealului național. Moștenirea pe care generația Marii Uniri și Constantin Stere ne-au lăsat-o este una însemnată, iar noi avem datoria morală ca, măcar acum, la Centenarul Marii Uniri, să fim vrednici de ea.



Bibliografie

Constantin Stere, *In preajma Revoluției*, Editura Gunivas, 2016
Ioan Capreanu, *Discursurile parlamentare ale lui Constantin Stere*, Editura Tipo Moldova, 2012
Iurie Colesnic, *Constantin Stere. O biografie*, Editura Cartier, 2023
Mușat, V, *Constantin Stere: scriitorul*, Editura Cartea Românească: București, 1978
https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Stere
<https://jurnalul.ro/special-jurnalul/constantin-stere-fauritorul-tradator-al-unirii-basarabiei-cu-tara-mama-902261.html>

CONSTANTIN STOICESCU**Elev: Dicu Alexandra****Liceul Tehnologic „Gheorghe Ionescu Sisești”****Valea Călugărească****Coordonator: prof. Dinu Liliana Elena**

Constantin Stoicescu (n. 15 ianuarie 1852, Ploiești – d. 10 mai 1911, București) a fost un jurist, publicist și om politic român, care a îndeplinit funcția de ministru de externe în perioada noiembrie 1896 – martie 1897.

Constantin I. Stoicescu s-a născut la data de 15 ianuarie 1852, în municipiul Ploiești. A făcut studii secundare la Liceul „Matei Basarab” din București (absolvite în 1869) și apoi a studiat dreptul la Paris, unde a obținut titlul de doctor în drept al Universității din Paris cu teza „De la condition des personnes au point de vue de la civitas et de la naturalisation à Rome en droit romain” (1876).

Revenit în România, a intrat în magistratură activând pe posturile de judecător și președinte de secție la Tribunalul Ilfov (1876-1877). Este numit apoi prim-secretar al Legației române de la Paris (1877-1878). Reintră în magistratură, devenind procuror la Curtea de Apel din București.

În acea perioadă, România a fost recunoscută ca stat independent în urma Războiului de Independență din 1877-1878. În anul 1878 domnitorul (principele) Carol I de Hohenzollern a primit titlul de „alteță regală”. În anul 1881, a fost modificată Constituția din 1866, pentru a specifica, printre altele, faptul că din acel moment șeful statului va fi numit rege, iar România, regat sau monarhie constituțională (Regatul României). Ceremonia de încoronare a avut loc pe 10 mai 1881. Prin tratatele de pace din 1878, de la San-Stefano și Berlin, România a obținut a patra sa provincie, Dobrogea de Nord, cu județele Tulcea și Constanța. Noul stat, situat geografic între imperiile Otoman, Austro-Ungaria și Rusia și Regatul Serbiei, privea cu speranță înspre vest, în special spre Franța, pentru modelele sale culturale, educaționale și administrative.

După ridicarea la regat, economia României a progresat foarte mult. Odată cu încoronarea lui Carol I s-au creat industriile moderne de care țara avea nevoie pentru a progresa în stilul european.

Transportul modern a progresat în această perioadă. S-au adus primele căi ferate, ce au fost extinse prin toată România de atunci. Din întinsa rețea feroviară, s-a constituit Societatea Căile Ferate Române (abreviat C.F.R.). Astfel, s-au construit pentru C.F.R. garnituri de trenuri ce transportau mărfurile românești în întreaga Europă. În contextul dezvoltării industriale și a lărgirii pieței interne,



a avut loc modernizarea telecomunicațiilor și extinderea rețelei de transporturi. Astfel, în anul 1869, a fost dată în folosință prima cale ferată (drum de fier) din Regatul României, calea ferată București – Giurgiu, iar în 1872, calea ferată București – Galați. În 1879, a fost realizată joncțiunea liniei București – Predeal cu rețeaua feroviară din Austro-Ungaria, prin Transilvania.

În anul 1895, când Constantin Stoicescu era ministrul al lucrărilor publice, regele Carol I a inaugurat Podul de la Cernavodă, lucrare de marcă europeană a inginerului Anghel Saligny. La 27 septembrie 1896, împăratul Franz Joseph al Austriei, împreună cu regii Carol I al României și Alexandru I al Serbiei, au inaugurat la Orșova canalul navigabil de la Porțile de Fier, care a ușurat și a impulsionat traficul comercial pe Dunăre.

Industria, care până atunci era inferioară marilor puteri, a cunoscut o deosebită evoluție. Datorită descoperii petrolului, s-au construit primele rafinării, creându-se astfel domeniul industrial petrolier. Fabricile din domeniul textil, forestier și alimentar s-au dublat ca număr și au ridicat economia noii țări de la gurile Dunării. Totuși, influența capitalului străin în industrie a dus la concentrarea ei în anumite zone și a lăsat regiuni întregi ale României să rămână în urmă cu dezvoltarea economică.

Începând din anul 1881, Constantin I. Stoicescu se dedică avocaturii și politicii, devenind membru al Partidului Național Liberal. Este ales deputat începând din 1883, apoi deține mai multe portofolii de ministru:

- al lucrărilor publice (4 octombrie 1895 - 21 noiembrie 1896), în guvernul format de Dimitrie A. Sturdza;
- de externe (21 noiembrie 1896 - 26 martie 1897), în guvernul lui Petre S. Aurelian;
- al justiției (1 octombrie 1898 - 30 martie 1899; 14 februarie 1901 - 18 iulie 1902),
- din nou la Lucrări Publice (18 iulie - 22 noiembrie 1902) și la Ministerul Agriculturii, Industriei, Comerțului și Domeniilor (22 noiembrie 1902 - 14 decembrie 1904) în guverne conduse de D.A. Sturdza.

A publicat mai multe broșuri conținând discursuri sau opinii asupra unor probleme politico-juridice: „Discuțiunea răspunsului la mesagiul Coroanei” (1888), „Afacerea Bedmarii” (1892), „Ilegalitățile comise de ministerul de Război J. Lahovary” (1894), „Casa Rurală” (1908), „Reforma organizării judecătorești” (1909). A publicat ziarul „L'Inde-pendance Roumaine”

Activitatea lui Constantin Stoicescu a fost apreciată de istoricii români: „S-a străduit să-și depășească în vreun fel evidența omului politic «de fațadă», și în parte, ca orator parlamentar, chiar a reușit. Ca ministru, a fost un bun executant al ideilor altora, de regulă, liderii de notorietate din P.N.L.” a apreciat Stelian Neagoe, istoric român, autor al unui număr mare de studii istorice, îndeosebi, legate de Unirea românilor.

Constantin I. Stoicescu a încetat din viață la data de 10 mai 1911, în București.

Bibliografie

Stan Stoica - *Dicționar biografic de istorie a României* (Ed. Meronia, București, 2008)
<https://legeaz.net/personalitati-juridice/constantin-i-stoicescu>
https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_I._Stoicescu



CRISTIAN PETRU BĂLAN**Elev: Manea Cristian****Liceul Tehnologic „Gheorghe Ionescu Sisești”****Valea Călugărească****Coordonator: prof. Dinu Liliana Elena**

Cristian Petru Bălan (n. 27 iunie 1936, Sibiu) este un prozator, poet, dramaturg, publicist, editor, traducător și artist plastic român stabilit în Statele Unite ale Americii; profesor, membru titular al Uniunii Scriitorilor din România, al Academiei Româno-Americană de Științe și Arte și al Academiei Româno-Australiene.

În 1954, a absolvit liceul I.L. Caragiale din Ploiești, unde a fost coleg de clasă cu pictorul Vladimir Zamfirescu și cu scriitorii Bujor Nedelcovici, Mihai Negulescu și Corneliu Șerban. A urmat Facultatea de Zootehnie din București din 1956. Și-a continuat studiile, absolvind Universitatea din București, Facultatea de română-istorie (1964), precum și Colegiul Harry S. Truman din Chicago (1989), cu bursă Pell Grant, pentru cursuri de artă. În țară, timp de 26 de ani, a fost profesor gradul I de limba română, limba latină și istorie, la diferite școli generale și licee din județul Prahova și a fost directorul celei mai vechi școli din Ploiești (Școala nr. 3).

Fost corespondent din Statele Unite ale Americii al posturilor de radio „Vocea Americii” și „Europa Liberă”, scriitorul este, actualmente, cunoscut, mai ales, pentru cele două lucrări, „Enciclopedia Imnurilor de Stat ale țărilor lumii” (Editura „Ploiești - Mileniul III”, 2008, cu prefata scrisă de Gheorghe Zamfir) și „Ghid de conversație român-latin/ Latinum Romanicumque colloquii enchiridion”, (primul ghid românesc de acest fel, Editura Premier, Ploiești, 2007). De asemenea, ca artist plastic, este autorul unui mare grup sculptural „Mihai Eminescu-Veronica Micle”, prima combinație de acest fel, pusă pe același soclu, al primei replici din România a „Statuii Libertății” din New York (de aprox. 3 m), ambele ridicate în centrul orașului Boldești-Scăieni, jud. Prahova, în anul 2014, a impunătoarei statui de oțel „Rupătorul de geam”, precum și al bustului pilotului erou Edward Butch O'Hare, pentru aeroportul internațional "O'Hare" din Chicago.

La vârsta de 19 ani, a debutat cu versuri în ziarul „Flamura Prahovei”, apoi, a continuat să publice versuri și proză ori articole de popularizare a științei în „România literară”, „România liberă”, „Flacăra”, „Magazin”, „Magazin istoric” și „Telegraful român”.

În 1967, Studioul Cinematografic București i-a achiziționat scenariul de film „Geniu sublim”, conceput cu doi ani înainte, care descrie viața zbuciumată a lui Mihai Eminescu, de la naștere până la tragica lui moarte, proiectându-se realizarea unui film după el.

În 1968, prezintă o documentată recenzie a cărții savantului fizician Basarab Nicolescu, „Ion Barbu - Cosmologia Jocului secund” în „Flamura Prahovei”, nr. 5096, 7 iulie 1968.

În anul 1971, împreună cu ufologul Călin Turcu, a înființat Univers-Clubul de pe lângă Casa de Cultură a Sindicatelor din Ploiești. Clubul devenise faimos în toată țara, prin studierea amănunțită a fenomenelor OZN și paranormale, prin simpozioanele lui cu publicul.

Ca pictor și sculptor amator, este autorul a numeroase icoane, al celui mai mare portret „Eminescu” existent în țară, aflat pe frontispiciul Casei de Cultură din Boldești-Scăieni din Județul Prahova, al unei statui de aproape 2 m înălțime, intitulată „Îngerul judecății”, și postată sus, pe acoperișul unei capele din centrul orașului; al bustului lui Teodor Diamant, creatorul Falansterului de la Scăieni, al Lupoacei Romane („Lupa Capitolina”), cu Romulus și Remus; al mării statui de oțel inox „Rupătorul de geam” (6–7 m), înălțată la intrarea principală a Fabricii de Geamuri Scăieni, apoi, mutată



în centrul orașului; al picturilor religioase de pe fațada cimitirului din aceeași localitate; al portretului primului președinte austriac Karl Renner (1870-1950), de pe fațada bibliotecii din orașul austriac Gloggnitz, Nieder Österreich; este autor a două mari portrete religioase, în același oraș, pe fațada vilei compozitorului austriac Gustav Mahler, reprezentându-i pe Iisus și pe Fecioara Maria cu Pruncul.

În urma persecuțiilor și amenințărilor organelor române de securitate, din perioada dictaturii comuniste, scriitorul s-a văzut silit să emigreze ilegal, în 1985, mai întâi în Austria, ca refugiat politic, stând zece luni în Lagărul de refugiați de la Treiskirchen, de unde s-a stabilit definitiv în Statele Unite (1986). Acolo, i s-a acordat cetățenie americană.

În America, după câțiva ani de studii, s-a angrenat în lupta generală a intelectualilor români din lumea liberă împotriva comunismului, devenind cunoscut prin susținuta campanie de demascare a atrocităților regimului ceaușist, făcută atât prin intermediul presei libere din diaspora românească, dar, mai cu seamă, prin emisiuni și interviuri acordate posturilor de radio „Vocea Americii” și „Europa liberă”. La acesta din urmă, i s-a transmis și un scurt interviu luat regelui Mihai I.

Cristian Petru Bălan a înființat prima emisiune de televiziune în limba română pentru românii din Chicago, intitulată „Suflet românesc”, bogată în informații politice și cultural-artistice. Tot la Chicago, în 1996, împreună cu Nicolae N. Manolescu, a editat ziarul „Datoria românească”, publicație care apare și astăzi, cu unele mici intermitențe, și unde este redactor-șef adjunct.

În două din marile ziare românești din America - „Meridianul românesc”, din California, și „Romanian Tribune”, din Chicago - scriitorul este menționat în colegiul redacțional.

La Chicago, a funcționat ca asistent la Truman College, lucrând îndeosebi cu studenții străini. Tot în acea metropolă, a funcționat ca profesor de limba română la Institutul de Limbi Străine „Berlitz”, apoi, s-a stabilit la Wheaton, Illinois, unde a fost mai mulți ani editor la „Societatea Misionară Română-SMR”, până la transferarea acesteia în România.

Aici, a lucrat în colectivul de redactare a „Marelui Dicționar Biblic”, de 1354 de pagini, primul mare dicționar biblic românesc, apărut la editura „Cartea Creștină” din Oradea.

După serviciul de la SMR din Wheaton, a fost solicitat ca traducător pentru limbile franceză, spaniolă, portugheză, italiană și rusă la marea companie americană „Floral Transworld Delivery” din Downers Grove, Illinois. Tot ca traducător, a funcționat și la Societatea Americană de Telefoane Internaționale „FoneTel”, din Chicago.

În prezent, scriitorul este pensionar și, după ce a locuit succesiv, la Sibiu, Râu de Mori, Hunedoara (lângă Hațeg), Ceptura, Scăieni, Prahova, București, Ploiești, orașul Boldești-Scăieni, în județul Prahova (în acest oraș, unde Cristian Petru Bălan a botezat toate străzile la fondarea lui, în 1968, și-a recăpătat locuința ce-i fusese confiscată de regimul comunist), orașul Gloggnitz-Nieder Österreich (Austria), apoi la Chicago și Wheaton, după atâtea perindări, s-a stabilit cu familia la Glen Ellyn, statul Illinois, într-o casă proprie.

A continuat să publice articole politice, proză și versuri în diferite reviste („Lumea liberă”, „Universul”, „Cuvântul românesc”, „Meridianul românesc”, „Luceafărul românesc”, „Romanian Tribune”, „Datoria românească”, „Transilvania” (din Munchen), „Telegraful român” (din Sibiu), almanahul „Femeia”, pe anul 1999, din București, „Revista de parapsihologie”, București, „Observatorul” (din Toronto, Canada), „Curentul internațional”, „Solia”, „Impact”, „ARA Journal”, „Ziua”, „Lumină lină”, „ZUM”, „Arcada”, „Exodus”, „Orizont creștin” etc.).

Din noiembrie 2007, este director fondator al gazetei „Armonia”, organ independent al orașului Boldești-Scăieni, jud. Prahova, unde a fost declarat primul cetățean de onoare al localității. Este redactor șef-adjunct la gazeta „Datoria românească” din Chicago, redactor asociat în colegiul redacțional al gazetelor „Meridianul Românesc” din California, „Constelații diamantine” din Craiova, „Armonii culturale” (membru de onoare), din Adjud și „Regatul Cuvântului”, din Craiova (membru de onoare).

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Petru_Bălan

https://ro.wikipedia.org/wiki/Fișier:Cristian_petru_balan.jpg

https://radiorenasterea.ro/cristian.petru_balan – mare scriitor roman



DUMITRU MOCIORNIȚĂ

Elev: Naomi Nicolae
Liceul Tehnologic „Gheorghe Ionescu – Sisești”,
Valea Călugărească
Coordonator: prof. Rotaru Florina



Dumitru Mociorniță s-a născut la 5 august 1885, în comuna prahoveană Țintea – Băicoi, într-o familie simplă de gospodari muncitori. După absolvirea a patru clase, a urmat clasele V – VIII la Liceul Sfinții Petru și Pavel din Ploiești și apoi la București, unde a terminat Liceul Economic Kretzulescu.

Tânăr, muncitor și ambițios, el s-a întreținut pe durata studiilor în București, prin meditații la franceză și germană oferite colegilor săi. Firea lui, dar mai ales rezultatele extraordinare la învățătură s-au făcut cunoscute. Nota mare la examenul de bacalaureat i-a atras atenția lui I. C. Brătianu, care i-a oferit o bursă la Școala Superioară de Comerț din București. După ce a absolvit Magna cum laude, Mociorniță a primit a doua bursă, de această dată, la o instituție franceză de prestigiu „Ecole Supérieure de Commerce de Paris et d’Industrie”.

Pe durata studiilor, a făcut practică în fabricile textile din Franța, în industria constructoare de mașini din Anglia, dar și în cea chimică din Germania.

Pregătirea dobândită în Franța i-a adus tânărului un loc de muncă respectabil – reprezentant comercial al unei firme de produse chimice în portul Hamburg – dar și o ofertă care presupunea plecarea în SUA. Mociorniță refuză însă și consideră că este momentul reîntoarcerii în România. Aici, începe să lucreze la Tăbăcăria lui Nicola Prodanof, industriașul care deținea monopolul în domeniul pielăriei în perioada antebelică.

În 1916, România intră în Primul Război Mondial de partea Antantei și tânărul este luat în armată. Faptele sale de arme de pe frontul moldovenesc și de pe cel din Basarabia sunt recunoscute de Armata Română, fiindu-i atribuite onoruri și medalii.

Pentru Mociorniță, adevărata recompensă a fost revelația antreprenorială pe care a avut-o. Pe tot parcursul războiului el a identificat cererea publicului țintă: armata nu era echipată corespunzător. Cu trei magazine de desfacere în Capitală și în marile orașe, 370 de milioane lei capital și 1.000 de angajați, brandul Mociorniță pune stăpânire pe piața autohtonă.

În 1925, ajutat de socrul său, cumpără două hectare de teren pe strada Apele Minerale, la marginea Bucureștiului, unde ridică fabrica de încălțăminte ce îi purta numele. Avea magazine de desfacere în București, Cluj, Brașov, Craiova, Ploiești, Galați, Buzău, Tecuci, Roman, Târgoviște.

În 1939, după începerea celui de-al doilea Război Mondial, Mociorniță devine principalul furnizor de echipamente pentru Armata Română.

Mediul de lucru pe care îl crease pentru angajații săi concurează cu cel din marile corporații de azi: se oferea asigurare medicală, cantină, unii primeau chiar și locuință, iar copiii conștiincioși ai muncitorilor primeau burse de studiu.

Dumitru Mociorniță n-a investit în lux. A trăit, bineînțeles, peste medie, însă a făcut-o cu decență și bun-simț. Nici măcar în momentul achiziționării unei case de locuit nu a făcut vreo extravaganță, deși, financiar, își permitea. A avut de ales între Casa cu Lei, de pe Calea Victoriei, unde a locuit compozitorul George Enescu, și cea de pe strada Paris, pe care a și ales-o în final.



Dumitru Mociorniță a investit și în oameni. Urmând modelele din Vest, el crease o legătură apropiată între întreprindere și muncitori. A adus continuu oameni specializați din afară pentru instruire și testarea de noi tehnologii, iar angajații săi aveau numeroase beneficii: cantină, asigurare medicală, unii primeau chiar și locuințe, iar copiii conștiincioși ai acestora obțineau diverse burse de studiu. Investiția în învățământ nu era o noutate, Dumitru Mociorniță fiind unul dintre finanțatorii constanți ai Liceului Gheorghe Șincai din București.

Dumitru Mociorniță a investit și la Predeal, aici a finanțat lucrările pentru sursele de apă potabilă (izvorul Mociorniță din fața gării) și pe cele pentru canalizarea localității. Antreprenorul a cumpărat acțiuni la Societatea Cooperativă Predealul și pentru ca investiția să fie completă în zonă, el și-a construit o casă de vacanță în centrul stațiunii, Vila Margareta, care astăzi îi poartă numele. După naționalizare, în imobil a funcționat Primăria Predeal, iar, astăzi, este proprietate privată.

Dumitru Mociorniță a făcut parte din Partidul Național Liberal, pe care l-a reprezentat în Parlament ca deputat și mai apoi ca senator.

Industriașul a investit și în spitale. Ridicarea Maternității Bucur, astăzi parte a Spitalului Clinic de Urgență SF. Ioan, a fost posibilă doar prin donația lui. Tot el a făcut posibilă întreținerea Spitalului Clinic de dermato – venerologie Scarlat Longhin. Spitalul a fost preluat de comuniști, iar după 1989, a ajuns în proprietatea moștenitorilor. Lăsat de izbeliște, a ajuns o ruină și a fost dărâmat de Primăria București. O altă donație importantă făcută de Mociorniță în domeniul medical a fost către prima instituție medicală pentru tuberculoși din București, Spitalul Filaret, astăzi „Institutul de Pneumoftiziologie Marius Nasta”.

Dumitru Mociorniță a avut cinci copii cu soția sa Margareta Alexandrescu, iar lecția banilor le-a predat-o încă de când erau mici.

Din 1947, averea familiei începe să fie confiscată pe rând: case, mașini, bunuri. În perioada comunistă, în clădirea fabricii Mociorniță a funcționat Unitatea A a Întreprinderii Poligrafice Luceafărul și, pentru scurt timp, unele servicii funcționale ale Fabricii de Piele și Încălțăminte Flacăra Roșie.

Destinul familiei Mociorniță a urmat tiparul întregii elite românești. Fiul, Ionel Mociorniță este arestat pe 10 mai 1948, iar, o lună mai târziu, întreaga sa avere este naționalizată. În timp ce băiatul era supus unor persecuții inimaginabile, trecând prin închisorile Jilava și Poarta Albă, Dumitru Mociorniță se chinuia cu boala și sărăcia. Scăpase de închisoare, dar vechile boli căpătate pe frontul Marelui Război se resimțeau acum, și trăia într-o sărăcie lucie, într-o pivniță, fiind îngrijit de una dintre cele două fiice ale sale. Oamenii sistemului veneau să controleze dacă s-a însănătoșit pentru a-l putea aresta. Bătrânul industriaș moare însă în septembrie 1953, fiind purtat pe ultimul drum, către cimitirul Bellu, de zeci de cunoștințe, angajați ai fabricii și vecini din satul natal.



Bibliografie:

<https://prahovalibera.ro/2022/11/09/povestea-lui-dumitru-mociornita-prahoveanul-devenit-cel-mai-important-producator-de-incaltaminte-din-romania-interbelica/>
<https://adevarul.ro/stil-de-viata/cultura/dumitru-mociornita-copilul-descult-care-i-a-2015093.html>

EUGEN ONOFRĂȘ

Elev: Manea Ariana
Liceul Tehnologic Administrativ Și De
Servicii „Victor Slăvescu”, Ploiești
Coordonator: prof. Roxana Mihaela Ghiță



Eugen Onofraș (s-a născut la data de 8 octombrie în anul 1931 în satul Tăbălăiești, comuna Averești, județul Vaslui, în fostul raion Huși – decedat la 22 ianuarie 1991 în Ploiești). A fost un renumit profesor de matematică care a predat la actualul Colegiu Național „Mihai Viteazul” din Ploiești.

În copilărie, familia profesorului a fost nevoită să locuiască în diverse localități ale Moldovei, până în toamna anului 1938, când ajunge în comuna Copou din Iași. Aici, elevul Eugen Onofraș urmează primele trei clase ale Școlii Elementare din localitate.

În toamna anului 1940, tatăl său este mutat cu serviciul în comuna Boteni–Muscel (jud. Argeș), dar restul familiei rămâne la Copou pentru că cei doi copii începuseră un nou an școlar.

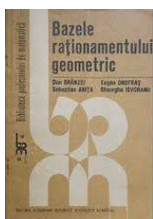
După terminarea anului școlar, familia se reunește la Boteni. Totuși, toamna anului 1941 aduce o nouă schimbare. Toată familia se mută la Huși și rămâne mai mult timp. Eugen Onofraș urmează aici clasa a IV-a elementară și apoi clasele V-VIII la liceul „Cuza Vodă”, pe care l-a absolvit în 1950. Elevul eminent a lăsat peste ani o frumoasă amintire profesorilor și colegilor săi de liceu, un exemplu minunat, ce a fost dat multora din generațiile ulterioare. În vara anului 1950, este admis, prin concurs cu rezultate remarcabile, ca student al Facultății de Matematică și Fizică – secția matematică – a Universității „A. I. Cuza” din Iași. Datorită rezultatelor deosebite la învățătură, decanatul facultății l-a recomandat pentru a continua studiile în fosta U.R.S.S., din păcate nu a fost admis datorită originii sale sociale deoarece tatăl său era în închisoare.

Se căsătorise în 20 ianuarie 1956, cu Smechat Viorica, pe atunci, profesoară la liceul „Mihail Kogălniceanu” din Huși (Viorica Onofraș, viitoarea profesoară de matematică la Liceului „Mihai Viteazul” Ploiești).

De la 1 septembrie 1962 până la 31 august 1963, a funcționat la secția serală a Liceului „Mihai Viteazul” Ploiești (la Rafinăria Teleajen), care se desființează în anul școlar următor și profesorul este transferat la Liceul „I. L. Caragiale” Ploiești, pentru următorii doi ani.

La cerere, se transferă la Liceul nr. 2 – Ploiești (1 septembrie 1965), care din februarie 1974, se va numi Liceul „Mihai Viteazul” și rămâne până la data decesului.

A fost mult timp numit șeful Catedrei de matematică, calitate în care s-a preocupat de buna desfășurare a activităților specifice, s-a preocupat de apariția unor rubrici ale Revistei Liceului, răspundea de buna desfășurare a tuturor concursurilor de matematică organizate de liceu.



Anul 1983 a fost remarcabil în activitatea sa publicistică. Editura Academiei îi publică una dintre cărțile sale, scrisă în colaborare cu profesorii Dan I. Brânzei, Sebastian Anița și Gh. Isvoranu, numită „Bazele raționamentului geometric”. În același an, apare la Editura Didactică și Pedagogică lucrarea: „Metode de rezolvare a problemelor de matematică în liceu.” Acest volum a fost scris de Eugen Onofraș în colaborare cu prof. Eremia Georgescu-Buzău. Publică articole în Revista de Pedagogie. Unul dintre acestea este „Recapitularea finală la matematică, în clasa a XI-a”.

La Olimpiada Internațională de la Lienz-Tirolul de Est, din anul 1976, trei dintre cei șase participanți au fost elevii profesorului Eugen Onofraș: Buzeteanu Șerban, Manole Silvan și Macarie Ion, ultimii doi obținând premiul al III lea. Aproape în fiecare an au fost evidențiați elevi de-ai profesorului la concursurile naționale și internaționale.

S-a stins prematur din viață, pe 22 ianuarie 1991 (avea doar 59 de ani), în urma unui atac de cord.

În concluzie, Eugen Onofraș a fost un profesor respectat și iubit. Și-a pus amprenta, motivând și marcând generații întregi meritând laude pentru pasiunea de predare meticuloasă, numele lui încă răsunând puternic în Liceul „Mihai Viteazul”.

Bibliografie:

<https://atomploiesti.ro/PERSONALITATI-PL-73/>

EUGEN SIMION

Elev: Bunea Alexandra Ștefania
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordontor: prof. Ionescu Nicoleta Nona



Eugen Simion a fost un critic și istoric literar, editor, eseist, profesor universitar român, membru titular al Academiei Române și președinte al acestui for cultural român din 1998 până în aprilie 2006.

A fost fiul Sultanei (n. Moise) și al lui Dragomir Simion, născut la 25 mai 1933 în Chiojdeanca (județul Prahova), într-o familie de moșneni cu ascendențe transilvănene. A fost căsătorit cu Adriana Manea (1957-2006) și au avut împreună un fiu. A studiat la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, devenit ulterior Liceul „Ion Luca Caragiale”, liceu care a dat 23 de membri ai Academiei Române, fiind coleg cu poetul Nichita Stănescu.

A fost student la Facultatea de Litere a Universității din București între 1952 și 1957, studiind filologia. Unii dintre cei mai importanți profesori ai săi fiind Tudor Vianu, George Călinescu, Alexandru Rosetti și Iorgu Iordan. În 1969, a primit titlul de doctor în științe filologice ca urmare a tezei „Eugen Lovinescu, scepticul mântuit”, conducătorul științific fiind profesorul Șerban Cioculescu.

După ce a absolvit facultatea, a devenit cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” al Academiei Române (1957-1962), unde a fost membru al colectivului „Eminescu”, condus de Perpessicius.

A fost redactor al „Gazetei literare” între anii 1962 și 1968. Pe parcursul anilor 1964-1971, a fost lector universitar la Catedra de Istoria Literaturii Române de la Facultatea de Litere, Universitatea București. A fost, apoi, Lector de limba română la Universitatea Sorbonne (Paris - IV) între anii 1970-1973 și a obținut o bursă de studii în Germania (1974). A devenit conferențiar universitar din 1971 și profesor universitar al Facultății de Litere de la Universitatea din București din 1990. A ocupat funcția de director general al Institutului de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” din București din anul 2006.

A scris pentru prima dată despre „Caietele Eminescu” în revista „Tribuna” în 1958. A început să scrie frecvent pentru reviste precum „Gazeta literară”, „Contemporanul” și „Viața românească”.

A fost redactor săptămânal al revistei „România literară” din 1968 și, din 1991, la „Literatorul”. Din 1983, devine redactor pentru revista „Caiete critice”, care se concentra asupra criticii și teoriei literare, iar din 1990 a ocupat funcția de director al publicației.

A devenit membru al Academiei Române în 1993 și a fost ales pentru funcția de președinte al Academiei Române în 1998, renunțând la ea în 2006. A condus Secția de Filologie și Literatură a Academiei Române.

A scris regulat la ziarul „Ziua”. A scris peste 3.000 de articole și studii de specialitate.

Un proiect remarcabil a fost acela în care a fost coordonator și, în parte, autor al *Dicționarului General al Literaturii Române*, vol. I-VII, cu 7.000 de fișe, realizat de institutele de cercetare ale Academiei Române. Din 2005, a ținut o rubrică permanentă în revista „Cultura” sub numele de *Ariergarda avangardei*. A coordonat colecția „Opere fundamentale” în format Pléiade. Lansată în anul 2000, această colecție a ajuns, în 2019, la 250 de volume (ediții critice integrale din autori români). Într-o proporție covârșitoare, aceste volume au avut studii introductive, prefețe ș.a. semnate de academicianul Eugen Simion.



A fost membru al academiilor internaționale precum: Academia Regală de Științe și Litere din Danemarca (2003), Academia de Științe Morale și Politice din Franța (2004), membru de onoare din străinătate al Academiei din Atena, Secția de Litere și Arte Frumoase (2010), Academia Regală Europeană a Doctorilor din Barcelona, Spania, Academia de Științe din Moldova, Academia Europa, Londra și Academia de Știință și Artă din Serbia (2018).

Drept recunoștință pentru implicarea și efortul depus în cariera sa, acesta a fost onorat cu Premiul Uniunii Scriitorilor (acordat de cinci ori), Premiul Academiei Române (1977), Ordinul Național „*Steaua României*” în grad de Marea Cruce, Legiunea de Onoare a Franței (2002) în grad de ofițer, Ordinul brazilian „*Crucea Sudului*”, Ordinul și diploma daneză „*Comandor de gr. I al ordinului Danebrog*” și Medalia de aur oferită de Președintele Republicii Serbia.

A fost numit Doctor Honoris Causa (doctor datorită meritelor) la Universitatea „Al. Ioan Cuza” din Iași, Universitatea „Transilvania” din Brașov, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, Universitatea din Belgrad, Universitatea de Stat din Moldova (Chișinău) și Universitatea „Politehnică” din București.

Principalele proiecte realizate de academicianul Eugen Simion au fost:

- facsimilarea integrală a *Caietelor eminesciene* în 38 de volume;
- construirea noului sediu al Bibliotecii Academiei Române;
- inițierea Simpozionului internațional „*Penser l'Europe*”, spațiu de reflecție culturală și politică asupra destinului continentului;
- înființarea Fundației Naționale pentru Știință și Artă, sub egida Academiei Române, cu un solid program cultural, a cărui principală realizare este celebra colecție de „*Opere fundamentale*”, alcătuită din peste 200 de ediții critice ale marilor scriitori români, dar și ale clasicilor literaturii europene;
- „Dicționarul general al literaturii române”, cea mai cuprinzătoare și reprezentativă lucrare lexicografică de istorie și critică literară, realizată de un colectiv de peste 250 de cercetători, în 8 volume, care, în decursul a 30 de ani, a cunoscut două ediții integrale.

Acesta a murit pe 18 octombrie 2022 la vârsta de 89 de ani. Moartea sa a fost resimțită ca o pierdere majoră pentru cultura română, fiind apreciat atât pentru contribuțiile sale academice, cât și pentru integritatea și devotamentul său față de literatură. Funeraliile lui Eugen Simion au avut loc la Cimitirul Bellu din București, unde a fost înmormântat cu onoruri.

Bibliografie:

Academia Română - Eugen Ioan Simion

Republica.ro - Cine a fost, de fapt, Eugen Simion

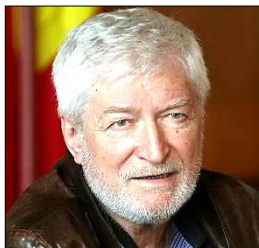
Wikipedia - Eugen Simion

Societatea Culturală ATOM Ploiești - Eugen Simion



EUSEBIU ȘTEFĂNESCU

Elev: Burduja Teodora Natalia
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordonator: prof. Ionescu Nicoleta Nona



Actor român de teatru și film, recitator și profesor universitar la Facultatea de Arte din cadrul Universității Hyperion, Eusebiu Ștefănescu s-a născut la data de 3 mai 1944, în Câmpina și a decedat la data de 15 martie 2015, în București.

Începe studiul filologiei, timp de un an, dar, în final, etapa definitorie a formării sale, a constituit-o parcurgerea studiilor universitare ale actoriei la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București, în 1967, la clasa profesorului Alexandru Finți.

Drumul său în fascinata lume a actoriei își are debutul odată cu rolul Marga, din „Pădurea spânzuraților” de Liviu Rebreanu, în regia Mariettei Sadova la Teatrul de Stat din Timișoara.

Joacă apoi la Teatrul Municipal Ploiești, la Teatrul Mic și la Teatrul Național din București. A avut două roluri principale în „Despot Vodă” din piesa lui Vasile Alecsandri și „Ivanov” din piesa omonimă de Anton Cehov.

Datorită aspectului său deosebit, descris de presă adeseori ca fiind un bărbat „frumos, înalt, cu o statură maiestuoasă”, acesta a jucat în filme mai mult roluri de nemți.

Pe scena Teatrului Național din București a jucat într-o serie de spectacole, precum „Numele Trandafirului”, de Umberto Eco, „Moartea unui comis voiajor”, de Arthur Miller, „Și mai potoliți-l pe Eminescu”, de Cristian Tiberiu Popescu, și „Tărâmul celălalt”, de Dusan Kovacevic.

Despre marele talent de recitator al lui Eusebiu Ștefănescu, poate cel mai mare recitator de poezie de la noi, jurnalistul și scriitorul George Stanca spunea: „orice actor poate recita o poezie. În general, da! În particular, tu ești tu (Eusebiu Ștefănescu - n.r.). Îmi mai amintesc de Calboreanu, Irina Răchițeanu-Șirianu, Pittiș, Caramitru, Pinte, Poldi (Leopoldina - n.r.) Bălănuță ș.a. Toți marii actori. Buni recitatori. Dar, la tine este ceva-n plus: mare actor - mare recitator”.

În copilărie, scria versuri și visa să ajungă un mare poet, însă, circumstanțele vieții l-au purtat pe drumul pasiunii față de actorie.

Dar, acest drum al lui Eusebiu Ștefănescu nu s-a arătat mult prea ușor. Acesta nu a intrat din prima încercare la teatru, ci în anul următor. Îl părăsise iubita din satul vecin și tânărul Eusebiu făcea încercări disperate să o recucerească. A luat examenul la Filologie, iar, pentru un an, a fost suplinitor la limba română la o școală rurală.

S-a căsătorit la o vârstă fragedă, cu Liliana Pleșa, o colegă de liceu cu un an mai mică, în ultimul an de facultate. Amândoi erau din Câmpina, dar, după absolvire, el a plecat la Teatrul Național din Timișoara, iar ea a rămas în București.

În același an, 1969, se naște fiul lor, Ion Bogdan Ștefănescu, astăzi, prim solist la Filarmonica Română, un magician al flautului.

La 48 de ani, Eusebiu Ștefănescu s-a recăsătorit cu Vali Ștefănescu.

În anul 2013, Eusebiu Ștefănescu este diagnosticat de medici cu o tumoră la cap, trecând printr-un număr total de 3 operații. Prima intervenție chirurgicală a suferit-o în anul 2013, urmând apoi următoarele două operații, în ianuarie 2014.

În martie 2015, într-o noapte de sâmbătă spre duminică, la vârsta de 70 de ani, acesta a decedat la Spitalul Militar din București.

Trupul neînsuflăit al acestuia a fost înmormântat în Cimitirul Bellu din București.



Bibliografie:

<https://search.app/kvk5aEVomJQhaTYQ9>

<https://m.mediafax.ro/amp/cultura-media/eusebiu-stefanescu-a-murit-actorul-avea-70-de-ani-13987822>

<https://search.app/hPTUb1gtg62tr7JZ9>

FLORIN COMIȘEL, DIRIJOR, COMPOZITOR ȘI FOLCLORIST AL PRAHOVEI

Elev: Maxim Elena Iuliana
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Ploiești
Coordonator: prof. Burdușel Rozalia



A văzut lumina zilei în Ploiești, în ziua de 30 aprilie 1922, într-o familie de intelectuali – tatăl său, Gheorghe Comișel, fiind un binecunoscut institutor, dirijor și profesor de muzică.

Studiile muzicale începute în anii copilăriei în casa părintească au continuat, între anii 1939 – 1948, la Conservatorul de Muzică din București, unde a beneficiat de îndrumarea vestiților maeștri Faust Nicolescu, Marțian Negrea, Mihail Andricu, Constantin Brăiloiu, Vasile Popovici, Ștefan Popescu ș.a.

Încă din timpul studiilor muzicale universitare, viitorul muzician devine cercetător științific la Arhiva de folclor a Societății Compozitorilor Români și, apoi, la Institutul de Folclor din București.

Începând din anul 1948 și până în 1978, ilustrul muzician Florin Comișel îndeplinește funcții de dirijor și folclorist la diverse ansambluri și instituții artistice din Capitală, printre care, în perioada 1957 – 1978, la prestigiosul ansamblu Rapsodia Română.

În muzica românească din veacul al XX-lea, Florin Comișel se afirmă constant în domeniile creației muzicale, cercetării științifice ale folclorului muzical și artei interpretative. Înzestrat cu un excelent talent, în cei aproape 40 de ani de rodnică și prestigioasă activitate de creație muzicală Florin Comișel s-a impus în toate genurile muzicale, de la lied și până la creația simfonică, vocal-sinfonică și de teatru (operetă) îmbogățind patrimoniul muzicii românești prin importante opus-uri ce fac parte din repertoriul unor valoroase ansambluri profesionale și de amatori.

În domeniul muzicii de teatru, compozitorul a scris 16 lucrări – fiind apreciat printre ctitorii creației de operetă din secolul al XX-lea. De un real succes, s-au bucurat pe scenele țării operele: „Izbânda vieții” (1947), „Culegătorii de stele” (1954), „Soarele Londrei” (1972), „Leonard” (1972), „Adâncile iubiri” (1977), „Răspântia” (1974), „Urmașii Meșterului Manole” (1980), „Fata moșului cea harnică” (1982) ș.a.

Pentru ansamblurile artistice din județul natal, compozitorul a scris 8 lucrări din acest popular gen muzical, printre care: „Bob de aur”, „Trebuie să mă-nșor”, „Noapte de mai”, „Toamna bucuriilor”, „Într-un bazar sentimental”, „Drumu-i lung”, „Povestea scurtă”, „Cu cine am onoarea”



și „Toamna se numără bobocii” (ultimele trei lucrări au fost realizate împreună cu dirijorul și profesorul Leonida Brezeanu).

În domeniul muzicii corale, au devenit adevărate șlagăre: „Codrule, frunză galbină”, „Cine bate potecuța”, „Măi Bădiță, ce-ai cu mine?”, „În țara mea”, „Cântecul Unirii”, „Acest pământ e patria iubită”, „Prispa casei părintești” etc. De un real succes, s-au bucurat piesele scrise pentru formațiile corale de la Uzina 1 Mai (Coline către soare), Combinatul Petrochimic Brazi (Beteală de argint), Corala „Paul Constantinescu” a Palatului Culturii (Aprig dor de viață – versuri Corneliu Șerban). În domeniul artei interpretative, a întreprins numeroase turnee în țară și străinătate, pretutindeni, publicul remarcând performanțele artistice, cu deosebire, ale Ansamblului Rapsodia Română.

Pentru întreaga sa activitate de creație și de conducere artistică a fost distins cu importante premii din partea Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, cu ordine și medalii ale statului român, iar, în anul 1967, cu titlul de Artist emerit.

Începând din 27 ianuarie 1977 și până la trecerea fulgerătoare în lumea cea veșnică a îndeplinit funcția de președinte al Cenaclului „Paul Constantinescu” din Ploiești. În semn de omagiu pentru ampla și prestigioasă sa activitate, corurile culturale ale județului natal au inițiat Festivalul coral interjudețean, ce i-a purtat numele (până în luna mai 1997).

În acest context, se înscrie și așezarea unei plăci memoriale, în ziua de 25 mai 1977, pe casa părintească din Ploiești, strada Ana Ipătescu, eveniment onorat de o delegație numeroasă a UCMR.

Cu prilejul comemorării a 30 de ani de la trecerea sa în eternitate, Muzeul Memorial „Paul Constantinescu” și Cenaclul Muzical a organizat o manifestare omagială, la care au evocat viața și opera marelui artist: prof dr. Al. I. Bădulescu, prof. dr. Irina Dragnea-Comișel, eminentul compozitor Constantin Arvinte, profesorii și dirijorii Leonida Brezeanu și Corneliu Irimia, reprezentanți ai postului ROMÂNIA Muzical etc.

Prin dedicarea sa față de muzica populară și talentul său artistic, Florin Comișel a avut un impact durabil asupra culturii muzicale românești. Activitatea sa de dirijor, compozitor și folclorist a fost crucială pentru păstrarea și promovarea tradițiilor muzicale ale României.

Bibliografie:

- Alexandru, Tiberiu. Folclorul Muzical Românesc. Editura Muzicală, București, 1973.
Cosma, Viorel. Mari Personalități ale Muzicii Românești. Editura Muzicală, București, 1989.
Țipoia, Alexandru. Florin Comișel: Dirijor și Compozitor. Editura Muzicală, București, 2001.
Comișel, Emilia. Contribuții la Studiul Folclorului Muzical. Revista de Etnografie și Folclor, nr. 2, 1975.
Constantin, Marin. Florin Comișel și Rapsodia Română. Muzica, nr. 4, 1990.



GEORGE RANETTI

Elev: Alexandrescu Maria
Școala Gimnazială Nr.1, Mizil
Coordonator: prof. Brînzoi Simona Adina
Desen realizat de Alexandrescu Maria



Născut la 19 octombrie 1875, Mizil, Prahova, decedat la 2 mai 1928, București. A fost fiul lui Vasile Matheiu Ranetti, avocat la Mizil și al Linei născută Ioachimescu. Orașul natal a fost evocat de multe ori „cu o ironie mereu estompată de duioșie”, după cum scria Mișu Dragomir în prefața volumului „Versuri”, apărut în colecția „Biblioteca pentru toți” în toamna anului 1956.

A urmat cursurile primare la Școala „Ion Crăciunescu” din Mizil și la Ploiești studiile liceale la Liceul „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești, perioadă în care a citit mult și a început să publice. A scris din clasa a șaptea pentru „Adevărul Literar”. Anton Bacalbașa i-a fost profesor. Frecventează cursurile Facultății de Drept din București. Venit în București pentru a studia Dreptul, renunță la facultate după câteva examene, în favoarea publicisticii, de care era atras irezistibil. În anul 1897, era funcționar la poștă.

George Ranetti a fost poet și publicist. A început să scrie epigrame la „Lupta” lui George Panu, a colaborat cu Tony Bacalbașa la revista „Moș Teacă” și mai târziu, din 1901, la seria a II-a a publicației „Moftul român”.

În viziunea lui George Călinescu era un moftolog. El se considera un umorist de profesie. A fost îndrăgostit de Maria (Mița) Mihăescu, dar respins de aceasta, scrie despre ea și îi dă numele de Mița Biciclista, supranume rămas celebru și azi.

Revista care l-a făcut cunoscut pe George Ranetti a fost „Furnica”, publicație care a apărut pe 19 septembrie 1904, fiind fondată împreună cu Nae D. Țăranu, un profesor de educație fizică în învățământul secundar. Timp de aproape un sfert de secol, cât a condus revista ce ajungea la un tiraj de 20.000 de exemplare/săptămână, pamfletarul scria în fiecare număr articolul de fond, câteva poezii și două-trei pagini de proză. Încă din articolul-program al primului număr, a fost precizat scopul periodicului:

„...Furnica se mulțumește să rămâie numai o simplă și harnică furnică. Precum furnica stârpește gângăniile vătămătoare holdelor, tot așa «Furnica» se va strădui să curețe multiplele brazde ale vastului câmp de activitate socială a noastră de parazitele ce le năpădesc zilnic”. Ranetti a condus cu mult entuziasm publicația până pe 28 decembrie 1918, când s-a retras rămânând doar colaborator.

A publicat un volum de „Fabule” în „Biblioteca pentru toți”. Pe scena Teatrului Național s-au reprezentat cu un remarcabil succes, înainte de război, două comedii scrise de Ranetti: „Romeo și Julieta la Mizil” și „Săracul Dumitrescu...”.

George Ranetti a fost colaborator la Moftul Român, Zeflemeaua, România, Epoca, Lupta, Pagini Literare. A semnat cu pseudonimele Romeo, Tarascon, Gh. Biciușcă, Jorj Delamizil, Kiriace-Napadarjan, Conte de Tekirghiol, Prințul Ghiță, Coco, Cyrano, Sandernagor sau Ghiță Delagambrinus.

Prețuit de I. L. Caragiale, care l-a cooptat în echipa publicației, Ranetti scria după autoexilul dramaturgului în Germania:



„Ce noroc, maestre, că stai la Berlin!
Noroc pentru tine, păcat pentru țară,
C-ar putea să uite ceva din ocară
Surâzând în vraja duhului tău fin...”

Fire generoasă, întrucâtva boem, spirit cultivat și, oricând, dispus la concesiuni în discuții, caracter nobil, G. Ranetti, a fost nu numai un ziarist merituos, un scriitor umoristic, plin de talent și de spirit sănătos, dar și un „causeur” admirabil.

„G. Ranetti era un om curajos, spiritual, democrat convins. E păcat că numele lui se pomeniște atât de rar; pe vremuri, el era citat în fruntea umoriștilor noștri și, nu o dată, pomenit imediat după Caragiale”, Victor Eftimiu, 1965.

George Ranetti a încetat din viață pe 2 mai 1928, la vârsta de 52 de ani. Ziarul „Universul” a scris la acel moment:

„Dureroasă pierdere: George Ranetti nu mai este. O scurtă suferință l-a răpus prea devreme pe acest iscusit ziarist și foarte apreciat scriitor umoristic. El n-a împins niciodată ironia până la sarcasm și nici n-a confundat stilul pamfletar literar cu stilul trivializat.”

Bibliografie:

Viorel Șoldea, Gheorghe Ciprian Șoldea, Ioana Șoldea, 2014-Amintiri despre Mizil destin...și faptă în fileton, Buzău, Editura Casa Condeescu.

<https://dosaresecrete.ro/george-ranetti-gazetarul-care-a-creat-furnica-si-zeflemeaua/>

https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/George_Ranetti

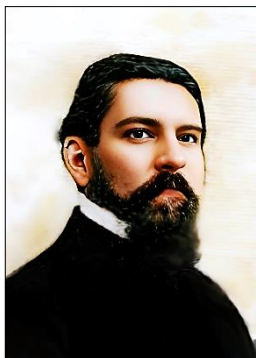
<https://biblioteca-digitala.ro>

GHEORGHE BECESCU-SILVAN

Elev: Brutus Rebecca

Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești

Coordonator: prof. Bucur Mihaela



Gheorghe Becescu-Silvan, autor de nuvele și de romane istorice, nu este ploieștean de origine. El s-a născut în mai 1875 în comuna Berești, județul Covurlui (unitate administrativă de ordinul întâi din Regatul României, aflată în regiunea istorică Moldova. Reședința județului era Municipiul Galați. În 1950, a fost desființat de regimul comunist, iar teritoriul său a fost împărțit între raioanele Galați și Târgu Bujor ale regiunii Galați) și a murit la Ploiești în anul 1924.

S-a stabilit în Ploiești în urma căsătoriei și a făcut în acest oraș: avocatură, politică și gazetărie. S-a ocupat de tânăr cu literatura. A făcut parte din comitetul de redacție al revistei bilunare „Carmen”. Și-a completat instrucțiunea la München și Bruxelles, unde și-a luat doctoratul în drept.

A colaborat la suplimentul literar al ziarului socialist „Lumea nouă”, la „Adevărul Literar” – precum și la multe din publicațiile efemere ale timpului. A debutat cu volumul de nuvele „Cuiburi părăsite”. A scris nuvele și romane cu caracter istoric – această latură atrăgându-l cu deosebire. A tipărit „Dan, căpitan de plai”, nuvelă istorică, a cărei acțiune se petrece în Basarabia.



A scris romanul istoric din viața lui Ștefan cel Mare, „Valea Albă”, dar și un roman despre „Războiul nostru de neamănare”.

Gheorghe Becescu Silvan a ales să studieze figura lui Ștefan cel Mare deoarece acesta era un personaj legendar între domnitorii Țărilor Române. În acea perioadă, există un puternic curent de interes pentru istoria națională care începuse să se dezvolte la mijlocul secolului al XIX-lea în Țările Române. Este, de fapt, încercarea elitei politice și culturale a vremii de creare a identității naționale în vederea înfăptuirii unui stat național. Romanul istoric, literatura istorică, în general, este specia care poate mitiza și demitiza atât figuri, cât și perioade întregi în funcție de dorința autorului. Romanul său „Valea Albă” reprezintă o variantă originală de manipulare a surselor istorice cu scopul de a prezenta o anumită perioadă din domnia lui Ștefan, și anume, perioada dinaintea și din timpul luptei de la Valea Albă. Această scriere este reprezentativă și pentru curentul romantic, deoarece găsim, în cadrul ei, multe dintre temele sale caracteristice. Autorul își ia libertatea de a prezenta o realitate istorică, conflictul dintre Ștefan și Radu cel frumos, fără a ține seama de sursele istorice, dându-i o motivație personală originală. Motivația dată este romantică, războiul se isca pentru apărarea și materializarea iubirii. Becescu-Silvan reduce conflictul dintre cele două țări și îl pune pe seama unei intrigii amoroase.

În domeniul romanului istoric, pe lângă multe calități, Becescu-Silvan are meritul de a fi unul din principalii premurgători. A simțit tezaurul trecutului nostru pentru literatură.

Ca avocat, el s-a distins în procesele de la Curtea cu Juri – unde temperamentul-i în fierbere, cu dese explozii, atitudinea și gesticulația lui teatrală, vocea-i sonoră, bine timbrată, cu volum – mlădioasă în același timp, urcându-se vibrant până la notele cele mai de sus – avea mari succese populare. Nu a avut aceleași succese și la tribuna parlamentară.

Într-o polemică cu dânsul, A. C. Cuza l-a numit de la tribună: „dr. Silvescu-Becan”, – și mulți ani, această poreclă l-a urmărit în cariera-i publică.

Trăit în zarva Bucureștilor, făcând parte din boema Capitalei, Becescu-Silvan era un îndrăgostit de natură și de singurătate.

În vacanță sau în zilele de vacanță, el nu se ducea la Bușteni sau la Sinaia – ci în pustietățile Cheii, unde și-a făcut o vilă și unde a cerut să fie înmormântat.

Deși robust, înalt, bine legat, – acest atlet cu figură masivă, bronzată (căruia boema bucureșteană îi spunea în tinerețe „Maurul”), a murit la vârsta de doar patruzeci și cinci de ani. Se odihnește la Cheia – în munte, printre păduri, într-o singurătate care începe să fie tulburată de pasul omului răzbitător.

Prefață scrisă de Gheorghe Becescu-Silvan la una dintre cărțile sale: „Abia a apărut primul volum, din lucrarea de față, și am și primit câteva întâmpinări. Am primit câteva însemnări, neisclăite, cari, după cuprinsul și după caracterul lor, se cunoșteau a fi datorite unor militari, plini de un frumos avânt și de o românească bărbăție. Am mai primit unele arătări, intime și binevoitoare, de la cunoștințe și amici. Am avut, în sfârșit, prețiosul prilej să citesc, chiar în presa noastră, câteva observațiuni dojenitoare, privitoare la descrierea sufletească a eroilor din prima carte a romanului acestuia. Toate aceste însemnări, arătări și observațiuni se învârtesc în jurul a două fapte. Sunt învinovățit, în primul rând, că n-am pus destul curaj și destulă oțerire în inimile și în sufletele eroilor mei.”

Bibliografie:

<https://revistatransilvania.ro/wp-content/uploads/2022/05/1906.-Gh.-Becescu-Silvan-Pentru-neamarnare.-1877-1878.-Roman-razboinic.pdf>

<https://atomploiesti.ro/personalitati-ploiestene-episodul-iii/>



FILANTROPUL CARE A ÎNFIINȚAT PRIMUL SPITAL DIN PLOIEȘTI - GHEORGHE BOLDESCU -

Elev: Marin Alexandra

Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești

Coordonator: prof. Șerban Mihaela



Gheorghe Boldescu (1775-1845) este un altfel de personaj, un om care a lăsat orașului și comunității din care a făcut parte o prețioasă moștenire care există și astăzi. Documentele și cele două-trei repere biografice existente în scrierile târzii ale secolului al XIX-lea, ori în Monografia orașului Ploiești, publicată sub semnătura lui Mihai Sevastos, în 1938, nu au consemnat ziua și luna nașterii lui Gheorghe Boldescu, ci numai anul.

Familie și viață personală

Familia Boldescu era o familie ploieșteană care își luase numele, așa cum era moda timpului, de la zona unde aveau ceva pământ. Tatăl lui Gheorghe Boldescu avea să moară timpuriu și i-a lăsat ceva moșii în zona satului Boldești, actualul oraș Boldești-Scăeni. Ulterior, Gheorghe Boldescu a devenit și clucer, un titlu boieresc derivat dintr-o dregătorie și desigur obținut prin cumpărare, așa cum era practica timpului. Acest titlu, de clucer, indica în epocă un mic rang boieresc - de categoria a doua, dar îi asigura purtătorului privilegiul de a face parte din rândul celor 1.000 de boieri care formau elita țării, după cum rezultă din statisticile primei jumătăți a secolului al XIX-lea. „Un adevărat tip al bravului boer român” - nota profesorul Constantin Iennescu

În ceea ce privește viața publică a lui Gheorghe Boldescu, documentele sunt mai generoase. Spirit întreprinzător, clucerul intră în afaceri, își înființează un han, se implică în comerțul cu pește, devenind chiar staroste al măjarilor, așa cum erau numiți în epocă negustorii care făceau comerț cu pește.

În ziua de 8 octombrie 1837, el este ales prezident al magistratului orașului Ploiești, o funcție echivalentă cu cea de primar al orașului. El îndeplinește cu cinste și responsabilitate această funcție, până în 1843, când sănătatea șubredă nu i-a mai permis să se dedice comunității orașului. A refuzat magistratura și a propus un alt magistrat la fel de vrednic, de încredere și responsabil precum fusese el.

În ultimii ani de viață, 1840-1845, în ciuda stării șubrede de sănătate, clucerul Boldescu întreprinde două acte de mare însemnătate, care îl proiectează pentru totdeauna în memoria posterității orașului Ploiești și îl așază în lunga galerie a filantropilor români care au dorit să lase o amprentă puternică asupra oamenilor și epocii lor.

Acte filantropice

În 1831, Gheorghe Boldescu a pornit ridicarea unui spital în mahalaua Sfânta Vineri, fiind inaugurat un corp de clădiri care avea să se dovedească insuficient pentru nevoile orașului.

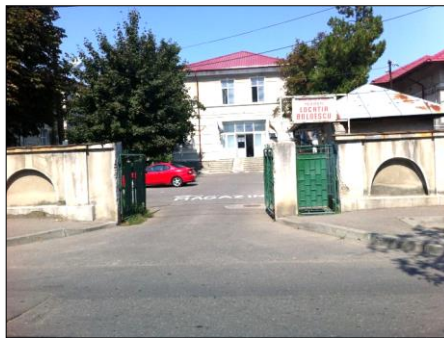
În 1840, după vizita domnitorului Alexandru Ghica și a donației acestuia de 10.000 de galbeni, clucerul Boldescu s-a angajat să mai ridice o aripă a spitalului. În ziua de 16 septembrie 1844, complexul spitalicesc era gata, iar prin grija ctitorului a fost pus sub administrația Eforiei Spitalelor, a fost înzestrat cu robi, cu prăvălii și terenuri din a căror exploatare să se finanțeze funcționarea sa.



Toată această zestre a spitalului a fost cuprinsă în actul de donație numit: „Lămuritoare coprindere pentru zestrea ce am dat la spitalul săracilor bolnavi pe care l-am clădit în orașul Ploieștilor”.

Spitalul a primit numele ctitorului său, așa cum era normal. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, au mai fost construite și alte pavilioane. În secolul XX, clădirile au fost în permanență modernizate, spitalul funcționând și astăzi în municipiul Ploiești și purtând, în continuare, numele ctitorului său.

Pe lângă spital, actele filantropice ale lui Gheorghe Boldescu au vizat și sprijinul oferit pentru 62 de familii, pe care le-a așezat pe moșia sa din oraș și le-a sprijinit cu bani și materiale pentru ridicarea unor locuințe. De altfel, grija aceasta pentru oameni se reflectă și în testamentul său, când specifică: „robii țigani”, cum erau denumiți în această perioadă românii, să nu fie despărțiți de familii.



Recunoaștere și răsplată

Care a fost cel mai mare câștig al boierului? Răspunsul îl putem găsi chiar în spusele unui profesor ploieștean, Constantin Ienescu: „Mulți, desigur, l-au văzut – ca magistrat – în fruntea sfatului nostru orășenesc, îngrijind ca un adevărat părinte trebile orașului, ascultând cu atențiune toate jeliurile, mângâind pe nenorociți, ajutând pe săraci și nevoiași, și certând – cu părintească severitate - pe toți slujbașii care nu erau la înălțimea chemării lor. [...] Nu leneș, nu luxos, nu interesat și lacom, nu mincinos, hrăpitor, clevețitor și fățarnic; ci bun, blajin, sobru, sever, cinstit, cu suflet curat, cu inima deschisă, miluitor și gata de a sări în ajutorul celui nevoiaș – Boldescu era un adevărat părinte pentru toți, un adevărat tip al adevăratului, bunului, bravului boier român”. Astfel, cel mai mare câștig al filantropului Gheorghe Boldescu a fost iubirea de care s-a bucurat din partea cetățenilor orașului său mult îndrăgit, Ploiești.

Webografie:

<https://prahovalibera.ro/2022/03/19/clucerul-gheorghe-boldescu-marele-filantrop-care-a-construit-la-ploiesti-o-biserica-si-un-spital/>

<https://www.observatorulph.ro/exclusiv/65466-povestea-boierului-boldescu-care-a-lasat-ploiestiului-un-spital>

<https://adevarul.ro/stiri-locale/ploiesti/cine-a-fost-filantropul-care-a-infiintat-primul-1951348.html>

<https://ziarullumina.ro/tag/clucerul-gheorghe-boldescu-9788.html>



GHEORGHE COMAN

Elev: Filipoiu Bianca
Școala Gimnazială Măneciu Pământeni
Coordonator: prof. Baciui Mihaela



Gheorghe Coman (n. 8 septembrie 1925, Ploiești – d. 9 august 2005) a fost un sculptor român, absolvent al Institutului de Artă „Nicolae Grigorescu” - București, secția sculptură, seria 1945-1950, membru al Uniunii Artiștilor Plastici.

A trăit la Ploiești, fiind unul dintre cei mai cunoscuți artiști plastici de pe meleagurile prahovene.

Lui i se datorează celebrul bust al lui Caragiale din centrul Ploieștiului. Sculpturile sale, dedicate reprezentării unora dintre cele mai mari figuri ale istoriei și culturii naționale, ca și decorării spațiului urban, monahal, turistic, sunt expuse în Ploiești, Buzău Târgoviște.

A fost creatorul și animatorul vestitei Tabere de Sculptură Măgura, de la Mănăstirea Ciolanu -Buzău, printre primele de acest gen din România, inițiativă care a avut un larg ecou și peste hotare. A pus la punct acest proiect împreună cu ziaristul Paul Lampert de la România liberă.

Gheorghe Coman s-a remarcat, de asemenea, printr-un gest de mare probitate morală, refuzând o comandă foarte promițătoare sub raport pecuniar, de a prezenta figura dominantă a așa – numitei „epoci de aur” - Nicolae Ceaușescu -, lucrare preluată ulterior de alt sculptor. După 1989, a desfășurat și o susținută activitate publicistică.

Un maestru care, în simplitatea sa, se numea singur „doar un cioplitor”. Genial, de o modestie rar întâlnită, pătruns de lumină și credință, un însuflețitor al bucăților fără viață întâlnite înaintea pașilor săi, căroră, cu har, le dădea „viață” și sens.

Întreaga sa viață a trăit-o în orașul lui Caragiale. De altfel, el este autorul celebrului bust al celui mai mare dramaturg român, aflat în centrul Ploieștiului (în parcul situat vis a vis de Colegiul „Mihai Vitezul”).

Sculpturile sale, dedicate reprezentării unora dintre cele mai mari figuri ale istoriei și culturii naționale, ca și decorării spațiului urban, monahal, turistic, sunt expuse atât în Ploiești, cât și la Buzău ori Târgoviște.

Tabăra de sculptură în aer liber de la Măgura este un adevărat fenomen, un leagăn de talente și creație liberă, o școală de înaltă artă, recunoscută pe plan european. Această tabără constituie un început de drum pentru sculptura românească, un drum deschis de către sculptorul ploieștean, Gheorghe Coman.

Singurul sculptor care a lucrat în toate edițiile Taberei de sculptură de la Măgura, până la moarte, a fost Gheorghe Coman. Cunoscutul artist plastic, veteran de război, a creat la Măgura acea atmosferă de bună dispoziție și avânt creator, propriu lucrărilor de geniu, își amintesc participanții, iubitori de frumos.

Gheorghe Coman a avut și expoziții internaționale: la Praga (1962), Varșovia (1970) și Aberdeen (Scoția)-1992.

Multe dintre lucrările lui Gheorghe Coman, „cioplitorul” care, în loc de vorbe, s-a exprimat mereu artistic, sunt expuse la Muzeul de Artă din Ploiești. Cea mai mare mulțumire a lui, cât a creat pe acest Pământ? Că oamenii care rezonau cu o lucrare anume începeau să plângă... A fost cea mai frumoasă mulțumire a lui: să ajungă la sufletul omului.



Lucrări Monumentale:

- 1952-Bustul lui Ion Luca Caragiale;
- 1965-Munca (relief,bronz), Uzinele 1 Mai Ploiești, Prahova;
- 1967-Grup sculptural (metal), Complexul comercial Ploiești Nord, Prahova;
- 1968-Sculptură decorativă (metal), Combinatul petrochimic Brazi;
- Fântâna lui Mihai Viteazul, Buzău.

Activitate:

- 1950 - Membru Fondator al Uniunii Artiștilor Plastici din Romania (UAP);
- 1951 - Președinte al Filialei UAP-Ploiești; 1968:Președinte al Filialei UAP-Buzău.

Expoziții personale: 1965-Vălenii de Munte; 1965-Ploiești; 1991-Lumsden (Scoția); 2000 - Ploiești; 2000-București (sala Simeza).

Expoziții de grup - începând din 1949, participă la aproape toate expozițiile anuale, bienale și triennale organizate la București, precum și la expozițiile colective organizate pe plan local.

Premii și distincții:

- 1965: Premiul I pentru sculptură al UAP;
- 1970: Premiul I pentru sculptură al UAP;
- 1971: Premiul Tineretului;
- 1971: Ordinul Meritul Cultural;
- 1976: Premiul pentru artă monumentală al UAP;
- 1998: Premiul pentru sculptură la prima ediție a bienalei „Ion Andreescu”- Buzău;
- 2000: Diploma de onoare cu prilejul sărbătoririi a 150 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu, pentru slujirea culturii românești;
- 2000: Diploma de Cetățean de Onoare al municipiului Buzău;
- 2002:Medalia comemorativă „I.L.Caragiale;
- 2002: Premiul pentru sculptură la a treia ediție a bienalei „Ion Andreescu”- Buzău;
- 2004: Ordinul și Medalia Meritul Cultural în grad de comandor categoria C.

Bibliografie:

- 1.„Arta monumentală a sculptorului Gheorghe Coman” - o lucrare importantă care explorează în detaliu creațiile monumentale ale lui Coman și influența sa asupra artei monumentale din România;
- 2.„Gheorghe Coman: O viață dedicată sculpturii monumentale”- Publicat în revista „Arta” (Revista Uniunii Artiștilor Plastici din România), acest articol oferă o privire de ansamblu asupra carierei lui Coman și a principalelor sale opere;
- 3.„Portrete si monumente: Contribuția lui Gheorghe Coman la sculptura Românească”- Publicat în „Revista de Istoria Artei” acest articol analizează impactul sculpturilor lui Coman asupra dezvoltării artei portretului și a monumentului în România.

Webografie :

https://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Coman
<https://atomploiesti.ro/>



CĂLĂTORIE ÎN LUMEA LUI CANTACUZINO

Elev: Bianca Drăgan

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești

Coordonator: prof. Eliza Marin



În lumea noastră agitată, rareori întâlnim persoane care să fie atât de multifacetate și inspiratoare precum Gheorghe Grigore Cantacuzino. Cu o viață dedicată progresului și schimbării, Cantacuzino a navigat prin diverse domenii și a lăsat o amprentă durabilă asupra societății. Astăzi, avem privilegiul de a pătrunde în universul său și de a descoperi povestea sa captivantă.

Pe pământurile străvechi ale Țării Românești, s-a desfășurat o poveste strălucitoare, marcată de tragedii și triumfuri, o poveste ce avea să marcheze cursul istoriei României.

În secolul al XVI-lea, întunericul s-a coborât peste familia Cantacuzino, iar singurul supraviețuitor al masacrului ordonat de sultanul Murad al III-lea în 1578 a fost Andronic Cantacuzino. Această tragedie s-a transformat în fundamentul unei dinastii care avea să strălucească în istoria României. Unul dintre cei care au sculptat destinul Cantacuzinilor a fost Grigore Cantacuzino, cunoscut sub numele de „Nababul” pentru averea sa imensă.

În inima Bucureștiului, într-o dimineață senină de toamnă, 22 septembrie 1832, se naștea Gheorghe Grigore Cantacuzino, un tânăr cu ochi strălucitori și cu o inimă plină de ambiție. Era fiul marelui vornic Grigore Cantacuzino și al frumoasei Luxița Crețulescu, provenind dintr-o veche și înstărită familie boierească.

Copilăria sa a fost binecuvântată cu educație aleasă, parcurgând studii primare în București și obținând bacalaureatul la prestigioasa Universitate din Paris. Acolo, în lumina cunoașterii, și-a aprofundat cunoștințele în drept, devenind în cele din urmă doctor în științe juridice în 1858, cu o teză despre inovația în dreptul românesc și francez.

Cantacuzino s-a căsătorit de două ori. Prima sa soție a fost Zoe Bibescu, iar după decesul acesteia, s-a recăsătorit cu Ecaterina Băleanu. Cu aceasta din urmă, a avut șapte copii, o fată și șase băieți, astfel încât familia sa era un pilon important al vieții sale.

Întors în țara sa natală, Gheorghe Grigore Cantacuzino și-a început cariera în magistratură, devenind judecător la Tribunalul Ilfov și apoi membru al Curții de Apel București. Totuși, chemarea sa către politică a fost puternică, iar, în 1866, și-a făcut debutul ca deputat de Prahova în Adunarea Constituantă. Drumul său în viața politică era începutul unei legende. În timpul carierei sale remarcabile, Cantacuzino a ocupat diverse funcții de răspundere, incluzând pe cea de primar al Capitalei și de ministru al Lucrărilor Publice și al Finanțelor. Grigore Cantacuzino era o persoană calmă și foarte respectată, un lider remarcabil care de-a lungul mandatelor sale s-a remarcat prin devotamentul său pentru dezvoltarea infrastructurii, lucrând la extinderea rețelei de căi ferate și la modernizarea podurilor și șoselelor.

Cantacuzino a fost cunoscut pentru sprijinul său financiar acordat armatei române, în special în timpul Războiului de Independență. Donațiile sale substanțiale au contribuit la echiparea și susținerea militarilor români în luptele pentru independență.

Cu toate acestea, viața politică nu a fost lipsită de provocări pentru Cantacuzino. A trebuit să facă față acuzațiilor și proceselor, iar demisia sa din funcția de ministru al Finanțelor a fost marcată de conflicte cu alți membri ai guvernului. Totuși, el a rămas demn în fața adversităților, asumându-și întreaga responsabilitate pentru acțiunile sale.

În ciuda reputației sale de latifundiar bogat, Cantacuzino a fost adesea descris ca fiind zgârcit și vanitos. Fiind un mare latifundiar, Cantacuzino a manifestat interes pentru modernizarea și



eficientizarea agriculturii în România. A promovat tehnici agricole moderne și a sprijinit proiecte pentru îmbunătățirea productivității și calității produselor agricole. Cu toate acestea, a fost o figură respectată în presa străină și în cercurile politice, fiind recunoscut pentru calmul și echilibrul său. Cantacuzino a avut relații complexe și variate cu alte personalități politice ale vremii. De la alianțe și colaborări la confruntări și rivalități, relațiile sale politice au influențat cursul evenimentelor și deciziile guvernamentale.

Povestea sa politică a fost plină de înălțări și coborâșuri, de la momente de glorie în fruntea Partidului Conservator și a Consiliului de Miniștri, până la pierderea funcțiilor și a influenței politice în urma unor crize și conflicte interne. Mandatul său ca prim-ministru și președinte al Partidului Conservator a avut un impact semnificativ asupra legislației și instituțiilor românești. Cantacuzino a fost implicat în adoptarea unor legi importante, precum Legea pensiilor civile și Legea împotriva cumulului, contribuind la modernizarea și consolidarea statului român. Prin activitatea sa în guvern și în parlament, Cantacuzino a contribuit semnificativ la modernizarea și dezvoltarea României în perioada sa. Inițiativele sale în domeniul infrastructurii, economiei și legislației au avut un impact pozitiv durabil asupra țării și a societății românești.

Viața sa nu a fost doar despre politică și afaceri de stat, ci contribuția sa s-a extins. A construit palate și monumente care au impresionat lumea și au rămas mărturie a generozității și influenței sale. Împreună cu soția sa, Ecaterina Cantacuzino, a fondat un cămin pentru copiii orfani, o instituție recunoscută la nivel internațional pentru generozitatea și angajamentul său.

Grigore Cantacuzino a fost un susținător fervent al culturii și artei românești. Prin achiziționarea lucrărilor lui Nicolae Grigorescu și susținerea talentului acestuia, a contribuit la promovarea artei românești pe plan internațional.

Pe lângă activitatea sa politică și juridică, Cantacuzino a fost un mecenat al artelor și a sprijinit numeroase proiecte culturale și sociale. A fost un susținător al educației și al instituțiilor culturale, contribuind la dezvoltarea lor prin donații și patronaj. Numele „Nababul” asociat lui Gheorghe Grigore Cantacuzino provine din reputația sa de a fi unul dintre cei mai bogați și mai influenți oameni ai vremii sale. Termenul „nabab” este folosit pentru a descrie un individ extrem de bogat, uneori într-un mod exagerat sau ostentativ. În cazul lui Cantacuzino, această poreclă a fost atribuită datorită averii sale impresionante și a stilului său de viață luxos.

Mărețiile construite de acesta, începând cu Palatul de pe Calea Victoriei, care astăzi găzduiește Muzeul Enescu, continuând cu Palatul de la Zamora și culminând cu Florești, sunt trei mari realizări ale unui om, într-o viață. Fiecare dintre cele trei are câte o semnificație. Prin măreția și opulența decorațiilor, împreună cu calitatea muncii artistice desfășurate acolo, Palatul de la București este o construcție prin care Gheorghe Grigore Cantacuzino este clar că a vrut să arate că nu avem absolut deloc complexe față de Franța. Putem avea case, castele, palate la fel ca cele din Franța, la fel împodobite și ornamentate. Una dintre atributele acestui palat a fost semnarea păcii care a încheiat Războiul Balcanilor, a fost chiar și sediul Consiliului de Miniștri, al cărui președinte era stră-străbunicul lui. Era un palat măreț, pe măsura măreției pe care Grigore Cantacuzino dorea să o confere României.

În cazul clădirii de la Zamora, Nababul s-a ocupat de ornamentarea mării săli de recepție, ce poate fi vizitată și astăzi, cu emblemele și portretele celor mai ilustre familii boierești din România pentru a arăta cu cine se înrudea familia Cantacuzino, dar și pentru a dovedi că deși provenea din Constantinopol, familia Cantacuzino era una de români. Palatul de la Zamora este unul în stil românesc, pentru a arăta care este destinul acestei familii.

În cele din urmă, Cantacuzino și-a încheiat călătoria pe acest pământ în 1913, lăsând în urmă o moștenire politică și culturală impresionantă. Rămâne unul dintre cei mai semnificativi lideri politici ai României, un om al cărui nume va fi întotdeauna legat de istoria și destinul țării sale. Astfel, moștenirea sa rămâne un etalon de loialitate și patriotism, continuând să inspire și să influențeze generațiile viitoare, călăuzindu-le pe drumul spre o Românie mai puternică și mai luminată.

Webgrafie:

<https://historia.ro/sectiune/portret/cine-a-fost-nababul-cel-mai-bogat-roman-si-a-572971.html>

https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Gheorghe_Grigore_Cantacuzino



GHEORGHE POMPILIAN PAȘI PESTE TIMP

Elev: Ilea Adriana Mădălina
Colegiul „Ferdinand I”, Măneciu
Coordonator: prof. Petcu Camelia



Născut în Ploiești, Gheorghe (George) Ioachim Pompilian (n. 6/18 decembrie 1835– d. 25 august/7 septembrie 1907, București, România) a fost inițiat în arta “zugrăvelii” de Ucenescu, la Brașov, și de pictorul Constantin Lecca, profesor de desen la București.

A fost profesor, ziarist și pictor român, un decorator de biserici care a asimilat doctrina academismului din sursele occidentale. Pasionat de pictură, artistul a fost atras de arta barocă pe care a găsit-o în galeriile publice din capitala Italiei. Având afinități cu corifeii lui Caravaggio, el a importat în România ecoul frământărilor și neliniștile acestui pictor ce era supranumit „pictorul blestemat”.

A călătorit în Roma în 1862 pentru studii artistice și a lucrat cu pictorul clasicist Natale Carta. Deși nu există înregistrări clare dacă a absolvit Accademia di San Luca sau a studiat privat, opera sa dezvăluie influența acestui mediu. Revenit în 1865, a devenit profesor la diverse instituții din București și a fost membru al lojei bucureștene Intel Heliopolis. A fost renumit pentru picturile murale religioase, reflectând experiența sa și tehnica dobândită în timpul studiilor.

Într-o scrisoare trimisă de Ioan Slavici lui Negruzzi în august 1877, se oferă detalii despre dificultățile financiare și organizaționale ale publicației „Timpul”, aflată sub conducerea lui Lascăr Catargiu în martie 1876, inclusiv lipsa de personal la redacție și problemele financiare ale angajaților. Colaborarea lui Pompilian ca redactor al ziarului este menționată în această perioadă.

Două uleiuri documentare importante, denumite de „Parlament” și „Sala Senatului”, prezintă arhitectura interioară detaliată a fostului Divan, acum Palatul Patriarhiei, construit în 1907. Lucrările, cu tribune etajate și colonade cu capiteli corintice, sunt reprezentative pentru perioada menționată între 1865 și 1881, când sediul Adunării Deputaților a fost reamenajat.

Lucrările artistului Pompilian, care prezintă scene de pedepse aplicate în secolul al XIX-lea, inclusiv bătaii și tăieri de urechi, apar într-un ciclu numit „Pedepsele”. Chiar dacă participarea artistului la expoziții contemporane lui este limitată, lucrările sale au fost valorificate postum, inclusiv într-o expoziție retrospectivă din 1928. Operele sale sunt descrise ca având o notă macabră și o curiozitate pentru subiectul violent al pedepselor publice. Una dintre lucrările sale, „Tăierea”, este reproducerea unei scene de aplicare a pedepsei prevăzute în Legiuirea lui Caragea din 1810.

În secolul al XIX-lea, pedagogia severă a dascălilor greci și pămâneni în România era caracterizată de aplicarea pedepselor fizice, precum lovirea cu nuiua sau așezarea în genunchi pe coji. Într-o scrisoare din 1880, Ion Ghica descrie strictul învățământ al vremii, în care dascălii erau înarmați cu nuiiele groase și pregătiți să pedepsească elevii. Pictorul transpune aceste detalii plastice în imagini, redând portretele psihologice ale acestora.



Rezumând trecutul istoric într-o manieră strictă și conservatoare, se evidențiază în perioada în care arta a exaltat eroii naționali și statul. Pompilian, în ciuda tendinței contemporanilor săi de glorificare a eroilor, a ales să exploreze și să critice practicile penale ale vremii, sub domniile lui Caragea, Grigore al IV-lea și cele regulamentare.

Artistul a dezvăluit în pictura de la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București o ardoare secretă, un freamăt interior, ce rămân vizibile în pofida stângăciilor de execuție ale tehnicii sale insuficient evaluate. Lucrările sale, deși prezintă unele stângăcii artistice și caricaturizează uneori personaje, au contribuit la înțelegerea istoriei naționale și au avut un rol educativ și moralizator.

În Ploiești, a pictat/zugrăvit Biserica Sfântul Vasile.

Astfel, Pompilian devine un pictor remarcabil pentru originalitatea și interesul său pentru teme rare în pictura românească a secolului al XIX-lea.

Gheorghe Pompilian a fost căsătorit cu Elena Zossima cu care a avut o fiică, Constanța Pompilian-Zossima, care a urmat Liceul Gheorghe Lazăr. A urmat, mai apoi, Universitatea din București, Facultatea de Matematică, după care a plecat la Paris unde a fost studentă la Sorbona. Ea a fost colaboratoare și fondatoare a *Gazetei de Matematică* și a înființat în anul 1896 Institutul „Pompilian” din București (școală de fete) din Calea Rahovei nr. 64 - 66, acolo unde a fost directoare mai mulți ani. Constanța s-a căsătorit cu inginerul constructor Dumitru Zossima, văr de-al doilea cu ea. A fost decorată de statul român și cel francez. Ambii soți au fost înmormântați la Cimitirul Bellu.

„...Bătrânul pictor G. Ioachim Pompilian e încă una din ilustrațiunile artistice de mare valoare, a cărei activitate va cuprinde câteva frumoase pagini în istoria evoluțiunei noastre artistice. Dotat de la natură cu o mare doză de talent și cu o mare putere și voință de muncă și-a completat serios studiile de pictură în Italia, mai ales la Roma, unde s-a inspirat de la marile lucrări ale celebrilor Raphael, Michelangelo, Guido Reni, Velasquez, Van Dyck, etc. A atacat toate genurile de pictură. De la pictura religioasă, care i-a ocupat o mare parte din viața sa artistică, până la pictura de gener, totul a fost abordat de acest talentat și fecund artist. Pictura bisericii Sf. Gheorghe Vechiu și Sf. Spiridon, tablourile istorice, precum și celelalte pânze ale d-lui Pompilian, sunt lucrări de o valoare incontestabilă. În corpul ziarului nostru, cititorii vor vedea o listă de peste 120 lucrări de toate genurile, ale pictorului, lucrări cari au fost puse sub ochii lumii, la expozițiunea organizată la interiorul bis. Sf. Gheorghe și credem că vom face o plăcere tuturor, publicând și în numerile următoare, dări de seamă mai amănunțite despre valoarea pânzelor, perspectiva, coloritul deosebit și îngrijit, cum și de sentimentele naționale de care a fost și este însuflețit acest valoros artist.”
(RAFAEL în digibuc.ro: Gazeta artelor: *Theatru, musică, pictură, sculptură, arhitectură, gimnastică, dans etc.*, 1, nr. 21, 23 martie 1903¹, pag. 5)

Bibliografie

31-Bucuresti-Materiale-de-Istorie-si-Muzeografie-XXXI-2017_187,
Adamescu, G., Prodan, C. 1., 1927-1928, Ateneul Român. *Expoziția retrospectiv români pictori și sculptori din ultimii 50 de ani*, Editura P.A.S., București.



GOGU C. FOTESCU – MODEL DE DEVOTAMENT PUBLIC ȘI PERSONALITATE MARCANTĂ A URBEI PLOIEȘTI

Elev: Mihai Mara

Școala Gimnazială „Ion Ionescu”, Valea Călugărească

Coordonator: Prof. Mincu Viorica



Născut în anul 1878, în comuna Valea Călugărească, Gogu. C. Fotescu s-a remarcat, în întreaga sa viață, prin desăvârșitul simț al datoriei față de patrie și cetățeni, dedicându-se cu modestie și pricepere binelui comun și interesului public.

A urmat cursurile școlii primare în comuna sa natală, Valea Călugărească, iar cursurile secundare absolvindu-le la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, promoția 1894-1895, iar după absolvirea liceului, pleacă la Paris pentru a urma cursurile de drept și cursurile comerciale de la Sorbona.

De profesie avocat, acesta s-a remarcat și pe câmpul de luptă în timpul Primului Război, ca ofițer de artilerie, iar pentru modul exemplar în care și-a făcut datoria față de țară avea să primească gradul de maior, fiind decorat, pentru vitejia de care a dat dovadă, cu o serie de ordine și distincții de război: *Steaua României cu spade și panglică de Virtutea Militară, și Ordinul Sfânta Ana cu spade și funde.*

Activitatea sa politică a început înainte de război, fiind ales membru în Consiliul Județean, în anii 1915 și 1916 îndeplinind funcția de vice-președinte al Consiliului, ocupându-se îndeosebi de problemele economice, fructificând din plin, prin îndrumarea și priceperea sa, întreaga bogăție și resursele județului Prahova.

După încheierea războiului, activitatea sa politică a fost din ce în ce mai consistentă, astfel că în anul 1919, la doar un an după Marea Unire, în urma primelor alegeri parlamentare organizate în țară în baza votului universal, ploieștenii au trimis în Parlament ca deputat pe Gogu Fotescu, unde s-a remarcat prin devotament și luptă pentru idealul național și valorile democratice.

Datorită activității sale parlamentare și a renumelui de bun gospodar, acesta avea să fie propus și ales pentru funcția de primar al Ploieștiului, pe care a deținut-o între anii 1922 - 1926, pe o perioadă de 4 ani, 3 luni și 17 zile, fiind unicul primar al Ploieștiului care a slujit neîntrerupt urbea, sub două formații de Consiliu.

Astfel, de numele și activitatea sa ca primar al Ploieștiului se leagă realizări majore în modernizarea orașului, cum ar fi pavarea bulevardului și a străzilor, plantarea de castani, modernizarea pieței, abatorul orașului, iluminatul public și lucrările de canalizare ale orașului. De această mare realizare, inaugurată în prezența primului-ministru Ionel Brătianu, ziarele vremii scriau în mod elogios, așa cum putem remarca din articolul „*Ploieștii în sărbătoare*” din ziarul „Virtutea”, din 20 iunie 1925: „*Ziua de 28 iunie este ziua destinată pentru mărețe serbări naționale la Ploiești. Atunci se vor immortaliza pergamentele punerii pietrelor temeliiilor a patru lucrări de capitală însemnătate pentru orașul nostru de mare laudă pentru țara noastră și anume: Palatul Justiției, Palatul Școalelor Comerciale, căminul Corpului didactic primar și Placa Comemorativă a Canalizării*”.

Totodată, de activitatea lui Gogu C. Fotescu, ca primar al Ploieștiului, se leagă și renovarea bisericilor din oraș, cinstirea acestei realizări fiind făcută prin onoranta vizită de mulțumire a Patriarhului Miron Cristea, iar datorită meritelor sale civice, pe întreg parcursul vieții, fiind decorat



cu *Ordinul Coroana României în gradul de Comandor, Steaua României în gradul de Ofițer, Răsplata Muncii clasa I și pentru școală și pentru Biserică*.

Unele dintre zările vremii îl remarcău pentru cinstea și devotamentul său, pentru înalte calități morale, priceperea, inteligența, cultura de care dădea dovadă și spiritul viu, pătrunzător, pentru echilibrul pe care îl manifesta în luările de cuvânt publice, sfaturile și îndemnurile pline de înțelepciune, pentru buna sa organizare, toate acestea fiind dublate de o reală și de bun-simț modestie, care avea să-l caracterizeze în întreaga sa viață.

Gogu C. Fotescu a fost întotdeauna strâns legat de locul natal, atât în timpul vieții, cât și după trecerea sa la cele veșnice, astfel, la 15 ianuarie 1937 fiind „așezat în mormântul bătrânesc de la via sa din comuna Valea Călugărească, la înmormântare sa participând și George Brătianu, iar printre cei care rostit cuvântări în fața numeroasei asistențe numărându-se avocatul N. Stroescu, membru al Baroului Avocaților din Prahova, N. Constantinescu-Bordeni, avocat și deputat, cel care avea să rostească și discursul funebru, Ioan Socolescu în numele Camerei de Agricultură, precum și ing. Al. Manoliu, prim-ajutor de primar, amintirea sa ca edil de seamă al urbei urmând a fi cinstită și în anul 1946, la slujba parastasului pentru foștii funcționari ai primăriei, oficiată la Catedrala „Sfântul Ioan” din Ploiești.

Prin întreaga sa activitate, caracterizată de probitate și simț al datoriei față de patrie și semenii săi, prin calitățile sale de bun gospodar pe care le-a pus, fără tăgadă, în slujba urbei pe care a iubit-o și a respectat-o prin munca sa de a o moderniza și, totodată, a-i păstra spiritul mereu viu al Ploieștiului, omul, demnitarul, primarul Gogu C. Fotescu este și va rămâne un model al devotamentului public, îndeplinit și desăvârșit cu pricepere și modestie, un model de care trebuie să ne amintim și pe care să-l cinștim, cu mândria de a-i rosti numele, ca personalitate marcantă a urbei.

Bibliografie:

Dobrescu, Constantin, *Viața cotidiană ploieșteană în documente de presă (1899-1930)*, Elapis, Ploiești, 2009;

Dobrescu, Constantin, *Viața politică prahoveană 1919-1938, Documente*, Scrisul prahovean, Cerașu, 2000.

Surse electronice :

<https://gazetaph.ro/un-primar-uitat-gogu-c-fotescu/> [accesat la data 20.05.2024]



PRINTRE FILELE CĂRȚILOR DE ISTORIE GRIGORE TOCILESCU

Elev: Rudeanu Alexandra Ștefania
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordonator: prof. Ionescu Nicoleta-Nona



Dragă cititorule, permite-mi să te introduc într-un univers istoric. O adevărată poveste despre o personalitate a cărei amprentă a marcat evoluția descoperirii izvoarelor istorice. Un om care a îmbinat pasiunea pentru descoperiri arheologice, cu domeniile în care a activat de-a lungul vieții: Grigore Tocilescu.

În data de 26 octombrie, anul 1850, omenirea s-a bucurat de nașterea istoricului, arheologului, epigrafistului și folcloristului român, Grigore Tocilescu. Această personalitate prahoveană s-a născut la Fefești, iar după părăsirea locului natal, a urmat studiile primare și cele gimnaziale la Ploiești, și liceul Sf. Sava din București. Ulterior a studiat la Universitatea din București literatură, filosofia și dreptul. După terminarea facultății, obține la Praga doctoratul în filosofie la secția istorică. În urma studiilor de arheologie și epigrafie din Viena, devine jurist, filolog clasic și istoric slavist. Pentru a continua studiile din arhivele și bibliotecile franceze, despre Dimitrie Cantemir, va pleca la Paris. Cu această ocazie, va urma cursurile de la Collège de France și École Pratique de Hautes-Etudes din Sorbona.

Grigore Tocilescu și-a început activitatea la Moscova, în anul 1877, la muzeul Rumianțov. Acolo a copiat cartea „*De-nceputul lumii de-ntaiu*”, care a fost scrisă de Mihail Moxa. Ulterior, acesta i-a trimis copia lui Bogdan Petriceicu Hașdeu și lucrarea a fost publicată în „*Cuvente den bătrâni*” (vol. I, 1878). O istorie universală care prezintă inițial „*facerea lumii*” și în cadrul căreia, de asemenea, sunt prezentați asirienii, egiptenii, perșii, iar mai apoi, romanii.

A primit titulatura de director al Muzeului Național de Antichități și va ocupa postul de profesor de istorie antică și epigrafie la Universitatea din București în 1881.

Din punct de vedere al arheologiei, Tocilescu a fost inițiatorul săpăturilor arheologice românești din Dobrogea. Este coautor al lucrării „*Marele Dicționar Geografic al României*”, care a fost publicat la București, într-un număr de 5 volume, în perioada 1898-1902. De asemenea, a fost secretar general al Ministerului Învățământului și senator conservator.

Tocilescu s-a ocupat de studiul civilizațiilor de pe teritoriul fostei Dacii, fiind printre primii istorici. Arhiva care-i poartă amprenta este constituită din numeroase lucrări impresionante, iar printre acestea se află: „*Dacia înainte de romani*”, „*Monumentul de la Adamclisi*” (în colaborare cu O. Benndorf și G. Niemann) și „*Fouilles et recherches archéologiques en Roumanie*”. Tot el s-a preocupat și de republicarea anumitor lucrări fundamentale, precum „*Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*” (Ed. Academiei, 1901), a lui Dimitrie Cantemir. De asemenea, fiind folclorist, a întocmit o vastă culegere de acest fel.

Grigore Tocilescu a redactat 534 de documente istorice slavo-române din Țara Românească, iar printre marile lucrări ale acestuia se numără: „*Cumu se scrie la noi istoria*” (Typographia Curții, 1873); „*Dacia înainte de romani*”; „*Monumentele epigrafice și sculpturale al Muzeului național de antichități din București*” (publicate sub auspiciile Academiei Române, Tipografia "Corpului Didactic", C. Ispășescu & G. Brătănescu, 1902); „*Monumente religioase I*” (*Titvli sacri*);



„Materialuri folkloristice” (vol.1 partea 1, partea 2, vol.2, Tipografia „Corpului Didactic”, C. Ispășescu & G. Brătănescu, 1900).

În data de 18 septembrie 1909, la București, în vârstă de numai 59 de ani, renumitul istoric și arheolog Grigore Tocilescu va trece în rândul dreptilor.

Opinie personală: Am rămas profund impresionată de modul în care și-a început activitatea și numărul impresionant de lucrări pe care le-a redactat, cât și de multitudinea orelor pe care le-a dedicat pasiunilor sale. De traiectoria pe care și-a trasat-o printre filele numeroaselor cărți de istorie și întreg efortul pe care l-a depus în cadrul sesiunilor de cercetare, pentru a ne oferi o perspectivă în ansamblu asupra evoluției poporului român. Cred cu tărie că a reprezentat un fundament în cadrul promovării istoriografiei Țării Românești, în rândul tuturor academicienilor și nu numai, și că este o adevărată emblemă a județului Prahova și a țării noastre! Grigore Tocilescu este un om deosebit, ce deține o poveste de viață impresionantă, care merită cunoscută și transmisă mai departe.

Dacă aș avea ocazia să mă întorc în timp și să pot interacționa cu dumnealui, chiar și pentru 15 minute, probabil i-aș adresa următoarele șase întrebări:

- ✓ Când și cum și-a dat seama că arheologia este unul dintre principalele domenii în care și-a dorit să profeseze?
- ✓ Cum a reușit să îmbine viața personală cu cea profesională?
- ✓ Ce l-a determinat să activeze în domenii precum: epigrafia, filologia și folclorismul?
- ✓ Cine l-a susținut pe tot parcursul activității sale de cercetare?
- ✓ De ce a inițiat săpăturile arheologice din perimetrul Dobrogei?
- ✓ Dacă a simțit vreodată că munca sa va dăinui peste ani și o să reprezinte un impuls în cadrul evoluției arheologiei și a istoriografiei?

În final, dacă ar fi să mă gândesc la trei cuvinte care i-ar putea contura portretul moral acelea ar fi: *pasiune, determinare și perseverență*, deoarece, pentru a ajunge la o astfel de performanță, este nevoie de multe ore de cercetare și aprofundare, pentru prezentarea unor studii clare despre evoluția strămoșilor noștri, care să ofere accesul la conectarea cu propriile rădăcini, în rândul tinerelor generații.

Bibliografie

<https://www.travellerinromania.com/fig/grigore-tocilescu/>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Tocilescu

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/6/68/Grigore_Tocilescu_-_Foto01.jpg



SĂ-L CUNOAȘTEM PE IOAN A. BASSARABESCU

Elev: Tudor Adela Violeta

Școala Gimnazială „G.E. Palade”, Ploiești

Bibliotecar Năstase-Alexandru Clementina



În 17 decembrie 1870, la Giurgiu, se naște Ioan A. Bassarabescu, al șaselea fiu (din șapte), al soților Alexandru Bassarabescu, mic moșier și primar al orașului Giurgiu și Elisabeta-Eliza Bassarabescu, „vlăstar din familia militărească... a Botenilor”.

A urmat clasele primare în Giurgiu, iar în 1877, familia s-a mutat la București unde a urmat cursurile Colegiului „Sf. Sava” (1884-1891) și apoi Facultatea de Filozofie și Litere din București (1891-1897).

Încurajat de profesorul Simion Mândrescu, publică pe 1 noiembrie 1888 în revista *Mugurul* (revista Liceului „Sf. Sava”) nuvela *Nostalgie*.

În timpul liceului, împreună cu alți colegi, a participat la întruniri și dezbateri culturale organizate la Ateneul Român unde l-a cunoscut pe Alexandru Vlahuță, care l-a îndrumat în cariera literară.

În 1896, lucrează ca funcționar la Ministerul de Finanțe, a fost profesor suplinitor de geografie la Liceul Unirea din Focșani, apoi a predat la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești și la Școala Comercială din Ploiești, cursuri de geografie și franceză timp de patru decenii.

Din 1896 până în 1935, a colaborat la revista *Convorbiri literare*, iar din 1900, a fost membru în comitetul de redacție. Debutul editorial a avut loc în anul 1903, cu un volum de nuvele.

A scris proză scurtă, fiind pus de istoricii literari în rând cu Ion Luca Caragiale sau Alexandru Brătescu Voinești, deoarece a cultivat schița și momentul. În afară de nuvele și schițe, a mai scris parabole pentru copii, note de călătorie, poeme în proză, monologuri satirice și epigrame. Operele sale au fost traduse în franceză, italiană, rusă, portugheză, bulgară.

În 1908, a fost cooptat în primul comitet al Societății Scriitorilor Români, iar un an mai târziu, la propunerea lui Duiliu Zamfirescu, a fost ales membru corespondent al Academiei Române; recomandat de Mihail Sadoveanu, a devenit în 1935 membru plin.

Și-a adus o contribuție majoră la înființarea a două mari instituții de cultură: Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” din Ploiești (1921) și Muzeului de Arte Frumoase din Ploiești (1931).

De-a lungul carierei sale scriitoricești, a colaborat la mai multe periodice ale vremii: *Sămănătorul* (*Semănătorul*), *Revista Theatrelor*, *România Literară*, *Revista Poporului* (unde a fost redactor), *Generația Nouă*, *Adevărul* și *Românul*, unde obișnuia să se semneze cu pseudonime: Arab, Ion Arab, Barion, I.A. Barion și Bion.

Împreună cu Mihail Sadoveanu, A. de Herz, Emil Gârleanu și George Ranetti, a fost angajat de Teatrul Național din București pentru a traduce drame și comedii, între anii 1890 și 1893.

„Unchiul”, cum i se spunea afectuos, elaborează împreună cu M. Nicolescu-Ploiești o „*Carte de cetire*” (1926), în 1930 îi apare un manual de limba română, iar în anul următor tipărește cu V.V. Haneș o „*Antologie a scriitorilor români*”.

A mai fost inspector la Casa Școalelor și inspector general al învățământului primar. În 1918, ajunge prefect de Prahova, iar în 1926, ocupă, în Parlament, un fotoliu de senator.

Operele sale sunt foarte apreciate de personalitățile vremii, obținând, în acest sens, o serie de premii. În 1908, a primit Premiul Academiei Române, în 1926, a primit Premiul „Ioan Al. Brătescu-Voinești” din partea Societății Scriitorilor, iar în 1930, a primit Premiul Național pentru



proză. De asemenea a primit Ordinul Coroanei (comandant), Ordinul Stelei României (ofițer) și Ordinul Meritul Cultural (ofițer).

Cele mai reprezentative opere ale sale sunt: *Moș Stan* (1896), *Pe drezină* (1900), *Un om în toată firea* (1927), *Lume de ieri* (1943). După această dată, scriitorul nu a mai publicat decât mici articole.

Pentru volumul publicat, în 1943, *Lume de ieri*, a primit un premiu la secțiunea „cea mai bună literatură” - București (14 martie 1944).

A murit la Ploiești, la 27 martie 1952.

Universul literar al lui Ioan A. Bassarabescu, este alcătuit din lumea micii-burghezii, din lumea mărunță a orașelelor din trecut. Eroi care îi populează opera sunt slujbași săraci, impiegați la telegraf sau la căile ferate, șefi de stație, funcționari sau profesori pensionari, negustori, avocați și ofițeri, fete bătrâne și văduve. Toți aceștia formează o lume specifică, trăiesc o viață proprie numai a lor, au trăsături morale și spirituale care-i definesc ca tipuri umane distincte.

Ioan A. Bassarabescu a fost un observator atent, fin și profund al oamenilor și al vieții, înzestrat cu o mare capacitate de a intui realist fizionomia eroilor săi, manifestările lor lăuntrice, procesele psihologice, gradul și sensul afectivității lor.

După cum spunea George Călinescu „I. A. Bassarabescu a izbutit să-și facă în literatura română o fizionomie proprie cu un minim de activitate literară”.

Opera lui Ioan A. Bassarabescu atrage interesul și prețuirea cititorilor, atât prin semnificațiile pe care le conține, cât și prin autentică ei valoare estetică și culturală.

Bibliografie:

I.A. Bassarabescu, *Un om în toată firea*, Editura Albatros, București, 1988;

I.A. Bassarabescu, *Schițe și nuvele*, Editura pentru literatură și artă, 1953;

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_A._Bassarabescu;

<https://www.bjgiurgiu.ro/i-a-bassarabescu>.



ILIE OANA - ANTRENOR

Elev: Nae Adina

Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Ploiești

Coordonator: prof. Burdușel Rozalia



Ilie Oană s-a născut în Statele Unite, la Indiana Harbor, părinții săi refugiindu-se acolo din cauza Primului Război Mondial. Când Ilie avea 4 ani, s-au întors în România și s-au stabilit la Sibiu. Acolo, în Transilvania, a și început Oană să dea cu piciorul în minge, la echipa locală Șoimii. Toți din generația sa îi spuneau „Americanul”

În 1937, s-a transferat la Juventus București, unde a rămas până în 1951, ca extremă dreapta clasică, într-un atac din care mai făceau parte nume ca Mihai Flamaropol și Titi Popescu.

După ce s-a retras, a rămas să activeze în cadrul aceluiași club, mutat, între timp, la Ploiești, sub numele de Petrolul. De altfel, Ilie Oană deține un record greu de egalat în fotbalul românesc, întrucât a petrecut 34 de ani la un singur club, ca antrenor și jucător.

Ca antrenor, Ilie Oană a activat la Petrolul Ploiești, echipa greacă Panserraikos, Politehnica Iași, FC Universitatea Craiova (cu care a câștigat Cupa României în 1978), Farul Constanța, Gloria Buzău.

A promovat cu „găzarii” în primul eșalon în 1953, a cucerit de două ori titlul, în 1958 și 1959, dar și o Cupă a României, în 1963.

De asemenea, Ilie Oană este al doilea antrenor din istoria Primei Divizii Românești ca număr de meciuri din postura de antrenor (549), fiind depășit doar de Florin Halagian, care are 926 de meciuri.

La începutul anilor ’80, Oană s-a retras brusc din activitate, rămânând însă membru de bază în Colegiul Central al Antrenorilor. Din 1990, stadionul „Petrolul” din Ploiești îi poartă numele.

Tehnicianul s-a stins din viață la 27 aprilie 1993.

Ilie Oana: „Fotbalul a dat un rost adevărat vieții mele”

Se întâmpla însă, uneori, ca aceste puține date biografice să nu-i satisfacă pe cei foarte curioși. Și atunci, Ilie Oana, cu un calm olimpic și cu multa bunăvoință, făcea cam următoarele completări: „Statul Indiana este situat în jumătatea estică a continentului american, între lacul Michigan și râul Ohio. Capitala sa este orașul Indianapolis, iar Harbor sau Indiana Harbor, unde m-am născut, este un important centru și derurgic al Statelor Unite ale Americii, plasat la sud de Chicago. Când am venit în România, în 1921, vorbeam românește, cât se putea vorbi, bineînțeles, la vârsta de 3 ani, pentru că la noi în casa nici un moment nu s-a vorbit altă limbă decât cea maternă”.

Ilie Oană este una dintre personalitățile marcante ale orașului Ploiești, cunoscut în special pentru contribuțiile sale în domeniul sportului, în special, în fotbal. A fost un antrenor și jucător de fotbal român, născut pe 16 august 1918 și decedat pe 27 aprilie 1993.

Ilie Oană este recunoscut pentru impactul său semnificativ în fotbalul românesc, atât ca jucător, cât și ca antrenor. Este considerat o personalitate emblematică a orașului Ploiești, datorită carierei sale strălucite și a dedicării sale pentru sport. Cariera de jucător Ilie Oană și-a început cariera de jucător la echipa locală Prahova Ploiești și a continuat să joace pentru echipe notabile precum Petrolul Ploiești. Ca mijlocas, a fost cunoscut pentru tehnica și viziunea sa pe teren. Cariera de antrenor. După retragerea din cariera de jucător, Ilie Oană s-a dedicat antrenoratului. Cea mai notabilă perioadă a fost la echipa Petrolul Ploiești, unde a condus echipa la multiple succese. Sub conducerea



sa, Petrolul a câștigat două titluri naționale și a avut performanțe remarcabile în competițiile europene. Impact și moștenire, Ilie Oană este adesea amintit ca un simbol al orașului Ploiești, datorită influenței sale în sport și a dedicării sale pentru comunitate. Stadionul din Ploiești poartă numele său, „Stadionul Ilie Oană”, în onoarea contribuțiilor sale la fotbalul local și național.

Biografie

Eugen Barbu, „Ilie Oană, omul și legenda”, Editura Sport-Turism, 1985.

Marin Radu, „Gloriile fotbalului românesc”, Editura Minerva, 1990.

Ion Crăciunescu, „Antrenori de legendă ai României”, Editura Curtea Veche, 2012.

„Ilie Oană - O viață dedicată fotbalului”, Arhivele Naționale, secțiunea sport, 1993.

Revista Sport Magazin, „Ilie Oană: Antrenorul de aur”, nr. 7, 2001.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ilie_Oan%C4%83

IOAN G. RADOVICI

Elev: Ilie Anastasia Maria

Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești

Coordonator: prof. Bucur Mihaela



Doctorul Ioan G. Radovici este născut la Ploiești, în 1868 și este o figură eminentă în medicina românească, recunoscută în special pentru contribuțiile sale în domeniul cardiologiei.

Născut în România, și-a continuat studiile de medicină la Universitatea din București, unde a obținut cu strălucire diploma. Cardiologia este o specialitate medicală care are ca subiect de studiu bolile inimii și ale vaselor de sânge. Aceasta este o subspecialitate a medicinei interne. Medicii specializați în acest domeniu se numesc cardiologi. Această ramură a medicinei se bazează pe cunoștințe din domeniul anatomiei, fiziologiei și patologiei inimii.

Ioan G. Radovici a plecat la Paris, unde a urmat cursurile facultății de medicină, obținând doctoratul în medicină și chirurgie cu mari laude. Interesul său pentru cardiologie l-a condus să se specializeze în acest domeniu, unde a realizat cercetări semnificative asupra bolilor cardiovasculare.

Fratele sau, Alexandru G. Radovici s-a născut în anul 1860 la Ploiești, oraș pe care îl va administra în calitate de primar în anii 1895-1899. Studiază dreptul la Paris și devine doctor în științe juridice la Bruxelles. În timpul studiilor în străinătate, este atras de ideile socialiste. Alexandru G. Radovici provenea dintr-o familie bogată, care deținea vaste proprietăți, printre care: Casa fraților I. și G. Radovici, cunoscută ca Hotel Europa din Ploiești (1860-1872), Casa Radovici, devenita Hotel Carol, Ploiești (1866-1872), Casa Radovici Ploiești, Bulevardul Independenței nr.14, Casa Radovici Sinaia (1925).

Pe parcursul carierei sale, Dr. Radovici a publicat numeroase articole științifice în reviste medicale renumite, contribuind la avansarea în înțelegerea și tratamentul afecțiunilor cardiace.

Expertiza sa i-a adus recunoaștere internațională, fiind invitat să-și împărtășească cunoștințele în cadrul conferințelor și simpozioanelor desfășurate în întreaga lume.

După finalizarea formării sale, Dr. Radovici a început să lucreze în diverse spitale și centre medicale din România. De asemenea, acesta a luat parte activă la mișcarea intelectuală și socială din



capitala Franței, distingându-se printr-o inteligență vie, prin judecata sa sănătoasă, prin cultura sa întinsă și variată.

Dr. Radovici este cunoscut și pentru angajamentul său față de formarea și educația viitorilor medici. A supervizat mulți studenți la medicină și rezidenți în cardiologie, împărtășindu-și cu aceștia cunoștințele și experiența pentru a-i pregăti pentru propria lor carieră medicală.

În politica militantă, Dr. Ioan Radovici a intrat în 1900, când s-a înscris în PNL cu mai mulți alți tineri. Cu acea ocazie, a ținut un toast, relevându-se ca un orator de frunte. Apariția sa în câteva întruniri publice, ținute de partidul liberal în opozițiune, și în care a luat cuvântul, au întărit convingerea generală în talentul său oratoric și calitățile și temperamentul său de om politic.

Munca ce o depune însă în specialitatea sa ca medic este mai presus de orice laudă. Membru fondator și unul din membrii cei mai activi și mai devotați ai societății pentru combaterea tuberculozei, înființată de câțva timp la noi, Dr. Radovici face reale și însemnate sacrificii, nu numai morale, dar și materiale, deschizându-și larg punga în folosul operei întreprinse de această societate.

În PNL, deși intrat de curând, a știut să-și cucerească un loc printre fruntași și să fie apreciat și stimat ca unul din tinerii de valoare ai partidului.

A fost prefect al județului Vaslui în timpul războalelor din 1907. Pacificarea s-a făcut în acest ținut fără vărsare de sânge.

Hotelul Europa a fost una dintre bijuteriile arhitecturale ale orașului Ploiești în perioada Interbelică. Acesta a fost cumpărat în a doua jumătate a secolului de către frații Radovici, figuri care au jucat la acea vreme un rol politic de frunte: Alexandru G. Radovici, om politic de talie națională a fost deputat, senator, primar al Ploieștiului, dar și ministru al industriei și comerțului și vicepreședinte al Camerei Deputaților înainte de 1914, numit apoi Director al Băncii Centrale în timpul războiului și fratele său Dr. Ioan G. Radovici. Ioan Radovici, fiind primar în perioada 1876-1877, a decis să mărească această clădire. Astfel, clădirea a avut parter și etaj și a fost construită după planurile bunicului său, Nicolae Socolescu. Acest hotel se întindea în spatele străzii Lipscani și de-a lungul străzii Unirii, latura vestică. Destinația inițială a fost de locuințe permanente, iar spațiile de la parter găzduiau diferite prăvălii. Clădirea era în plin centru comercial al orașului. De menționat faptul că la parter se afla cafeneaua grecului Gherase, iar spațiul a devenit un reper pentru ploieșteni odată cu deschiderea restaurantului Berbec.

Suferind de o boală necruțătoare, Dr. Radovici, într-o noapte de aprilie, în 1908 – s-a aruncat în mare de pe bordul vaporului „Senegal”, la șase ore depărtare de Palermo.

În „Tribuna Liberală” din 17 aprilie 1908, d. Const. Graur care a făcut câțva timp gazetărie la Ploiești, a publicat un admirabil articol cu prilejul morții Dr. Radovici: *„O inteligentă superioară, o cultură bogată, energic și muncitor, Dr. Radovici n-a fost numai un democrat convins și statornic, ci „un om de bine în largul înțeleș al cuvântului, un suflet nobil, un apostol cum rar se ivesc”.* Tatăl său, Gheorghe Radovici, continua: *„era unul din fruntașii comerțului ploieștean și, în același timp, unul din întemeietorii liberalismului în Prahova, soldat neclintit al lui Ion Brătianu. După mamă, dr. Radovici descindea din Stănică Marin, un personaj istoric, rămas legendar în cuprinsul Prahovei prin vitejia cu care a apărat interesele concetățenilor săi față de stăpânirile de pe vremuri. N-a făcut medicină de clientelă, pentru că era om cu avere; dar, pururea, a practicat-o în spitale și la locuințele celor săraci și necăjiți. Și mereu preocupat de problema noastră sanitară, îl vedem în consiliul sanitar, în sanatoriul de tuberculoși (în bună parte opera lui), la policlinica Elisabeta.”*

Bibliografie:

<https://galeriaportretelor.ro/item/dr-ion-g-radovici/>
<https://atomploiesti.ro/PERSONALITATI-PL-4/>
<https://www.youtube.com/watch?v=hn3WeLfJffw>
<http://republicaploiesti.net/2012/09/hotel-europa.html>



ION GEORGESCU - OBROCEA PRIMARUL PLOIEȘTIULUI

Elev: Roșu Denis Claudiu
Școala Gimnazială „G.E. Palade”, Ploiești
Coordonator: prof. Burlan Aurelia



Ion Georgescu-Obrocea (1881-1940), avocat, mare proprietar, om politic, senator, personalitate de excepție, consilier comunal, președinte al Comisiei interimare și primar ploieștean, a fost comparat de presa vremii cu „nemuritorul Pake Protopopescu, fost primar al Bucureștiului”.

S-a născut pe 28 februarie 1881, în familia învățătorului Ene Georgescu-Obrocea, din Posești. După absolvirea facultății, în 1904, s-a stabilit la Ploiești, unde s-a înscris în Baroul Prahova, devenind unul dintre cei mai renumiți avocați ploieșteni.

Între 1905-1907, I. Georgescu-Obrocea a fost șeful Contenciosului Primăriei Ploiești, calitate care i-a permis să cunoască mai bine problemele administrației locale. Baniile obținuți din avocatură i-au permis să facă parte din rândurile marilor proprietari rurali și urbani.

Disponând de experiență politică în cadrul Partidului Conservator al lui Take Ionescu și organizatorică, Ion Georgescu-Obrocea s-a implicat, în mai multe rânduri în problemele administrației locale în calitate de consilier comunal, consilier județean (1911), președinte al Comisiei interimare (1921-1922), primar al Ploieștilor (1926-1929), președinte al Comisiei interimare (1938). Activitatea și realizările sale l-au impus între cei mai importanți primari ai municipiului.

Perioada de primariat a lui Ion Georgescu-Obrocea s-a caracterizat prin intensificarea activității edilitare. În timpul său, a fost finalizată extinderea vetrei orașului de la 1.927 ha la 6.416 ha. Înglobarea rafinăriilor și încasarea taxelor asupra produselor petrolifere au contribuit la mărirea substanțială a veniturilor municipalității și „începutul unei ere noi pentru istoricul dezvoltării moderne, edilitare, administrative și economice a orașului Ploiești”.

O altă realizare a lui Obrocea a fost și organizarea serviciilor municipale pe baze moderne. Astfel, în 1926, a luat ființă Biroul de Statistică, care a realizat, un recensământ experimental la Ploiești. Prin grija sa, au fost achitate vechile datorii ale municipalității (contractate de la bănci), s-a triplat bugetul Primăriei și s-a întocmit un program documentat de lucrări edilitare, pe opt ani, cu prevederea mijloacelor financiare aferente. An de an, veniturile municipalității au cunoscut un curs ascendent: 62.330.000 lei în 1926, 120.623.000 lei în 1927, 147.247.000 lei în 1928 și 182.071.000 lei în 1929.

Realizări notabile s-au înregistrat și în amenajarea rețelei stradale, alimentarea cu apă, canalizarea, alimentarea cu energie electrică și gaze a municipiului Ploiești. În timpul primariatului său, au fost pavate și reparate zeci de străzi ploieștene. El a reușit – după cum scria A. Fulga – să paveze cu piatră cubică străzile principale ale orașului: Romană, București, Câmpinii, Cantacuzino, Poștei. Lucrările executate de municipalitate au asigurat orașului o „altă înfățișare, mai civilizată, mai frumoasă și mai atrăgătoare”.

Mergând pe linia predecesorilor săi, Ion Georgescu-Obrocea a reparat Uzina Comunală de Apă, a adus un motor de la Câmpina la Crângul lui Bot și a acordat atenție alimentării cu apă a orașului. Dar, cea mai mare realizare a primariatului său a fost canalizarea orașului Ploiești. Încă din



primul său mandat (1921-1922), s-a implicat în realizarea lucrărilor de canalizare cu concursul Societății Edilitate. Prin strădaniile sale, s-au amplificat lucrările de canalizare pe mai mult de jumătate din suprafața orașului și au început lucrările la bazinul de decantare. Canalizarea executată pe străzile Mihai Bravu, Roșiori și Mircea Basarab a asigurat legătura între zona centrală a orașului și colectorul de la Corlătești.

Obrocea a asigurat, în 1921, un sistem unitar și funcțional al iluminatului public și particular, prin crearea Societății comunale de electricitate, iar în 1926, s-a implicat în remedierea unor deficiențe în alimentarea cu energie electrică, generate de nerespectarea angajamentelor asumate, în 1922, de Societatea Electrica. Tot în timpul primariatului său, în 1928, s-a început alimentarea cu gaze a municipiului Ploiești de către Societatea Unirea.

Primarul Obrocea s-a îngrijit de repararea și întreținerea localurilor instituțiilor publice și de subvenționarea instituțiilor culturale și a bisericilor ploieștene. Bun cunoscător al nevoilor orașului, a alocat, în ultimul buget, 14.000.000 lei pentru Hale, cerând o ofertă Societății Edilitate. Aceasta a prezentat un proiect și deviz după modelul Halelor din Karlsbad. În timpul său, au crescut subvențiile acordate Bibliotecii „Nicolae Iorga”, de la 6000 lei la 250.000 lei/an.

Grija edilului față de sănătatea ploieștenilor este dovedită și de măsurile întreprinse în direcția amenajării spațiilor verzi și a asigurării curățeniei. În timpul primariatului său, au fost plantați tei pe unele artere și au fost executate lucrări de amenajare a zonelor verzi pe Bulevard, în Grădina publică și în grădina din fața Primăriei. Aceasta din urmă era „o podoabă a orașului”.

Pe aceleași coordonate, s-a situat și inițiativa Elenei Obrocea, soția primarului, de a înființa, la Ploiești, cel dintâi Preventoriu pentru tuberculoși „Sf. Elena”, situat pe strada Tudor Vladimirescu. Așezământul menit să aline suferințele bolnavilor – scria „Propășirea”, din 22 octombrie 1928 – a fost inaugurat în octombrie 1928, în prezența principesei Elena, a ministrului Inculeț, a primarului Ion Georgescu-Obrocea și a altor oficialități.

Într-un context intern și internațional foarte agitat, la 30 septembrie 1940, fostul primar al municipiului Ploiești a murit. Pe piatra funerară, acoperită de verdeață, de lângă ruinele Bisericii Sf. Visarion din Ploieștiori, se poate citi: „I. G. Obrocea, avocat și primar al municipiului Ploiești, senator, agricultor, dec. 30 sept. 1940, etate 59 ani”.

Personalitate de excepție a vieții publice ploieștene, Ion Georgescu-Obrocea s-a bucurat de atenția și respectul contemporanilor săi, care i-au apreciat calitățile și realizările edilitar-gospodărești.

Aflat în fruntea Ploieștilor, Obrocea a administrat comuna „cu onestitate și spirit de jertfă”. Presa locală îl considera pe Ion Georgescu-Obrocea **„om de bine, a cărui trecere pe la Primăria orașului a însemnat o puternică propulsare a intereselor generale, iar munca și zelul său vor servi ca exemplu pentru toți urmașii doritori de progresul acestui oraș”**.

Obrocea a atras atenția publicistului A. Fulga, care i-a schițat un portret emoționant: **„Aveam în față o energie colosală, o voință bine stabilită, munca personificată și adevăratul primar care trebuia orașului nostru”. Bun gospodăru, „om săritor a face bine altora și mai presus de toate corect, Obrocea a înscris o pagină de vrednicie ca primar al orașului și a arătat tuturor ce poate să facă un cetățean luminat pentru progresul orașului în care trăiește”**.



Bibliografie:

<https://adevarul.ro>



ION LUCA CARAGIALE

SUFLETUL TEATRULUI ROMÂNESC

Elev: Ionescu Alexandra-Maria
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Doboș Mioara



Ion Luca Caragiale a fost atât dramaturg, nuvelist, pamfletar, poet, scriitor, director de teatru, cât și comentator politic și ziarist român, fiind considerat întemeietorul teatrului comic din România.

Acesta s-a născut în data de 1 februarie 1852, într-o familie de origine aromână, în satul Haimanale, lângă Ploiești, din județul Dâmbovița, sat care îi poartă numele în zilele de astăzi.

Primele studii le-a susținut în 1859 și 1860 sub îndrumarea părintelui Marinache de la Biserica „Sfântul Gheorghe”.

Până în 1864 a urmat clasele primare II-V la Școala Domnească, următoarele trei clase continuându-le la Gimnaziul „Sfinții Petru și Pavel”, toate instituțiile menționate fiind aflate în Ploiești. Acesta a absolvit clasa a V-a liceală la București. Mai târziu, a început să scrie poezii, iar între anii 1868 și 1870, fiind fascinat de performanțele teatrale ale unchiului său, Iorgu, a urmat Clasa de mimică și declamație în cadrul Conservatorului de Artă Dramatică din București. A întrerupt studiile în 1870, fiind nevoit să se mute cu familia în capitală. Un an mai târziu, a fost sufleur la Teatrul Național, urmând să îl cunoască pe Mihai Eminescu, personalitate pe care el o va îndrăgi numaidecât.

La vârsta de 21 de ani (1873), a debutat în gazetărie, în revista „*Ghimpele*”, scriind versuri și proză până în 1875, și la ziarul „*Telegraful*” cu rubrica „*Curiozități*”. În perioada 1877-1878, Caragiale a participat activ la întâlnirile grupului literar „*Junimea*”, unde își va publica cele mai importante lucrări de teatru în revista lor, denumită „*Convorbiri literare*”. Ulterior, se va remarca în dramaturgie prin comedii sale, cum ar fi „*O noapte furtunoasă*”, premiera piesei având loc un an mai târziu.

Ion Luca Caragiale a fost editor (1878) și redactor până în 1881 la ziarul „*Timpul*”, unde a fost coleg cu Eminescu și Slavici. În 1881, s-a confruntat cu o situație dificilă, rămânând fără loc de muncă. După un efort susținut, a reușit să obțină postul de revizor școlar la circumscripția școlară, alcătuită din județele Neamț și Suceava, cu reședința în Piatra Neamț. Cât timp a fost revizor școlar, dramaturgul a locuit în Pitești, petrecând cea mai mare parte a timpului la hotelul-restaurant „*Dacia*” de pe strada Șerban-Vodă. În acea perioadă, a definitivat opera sa literară, comedia „*O scrisoare pierdută*” care a fost cunoscută de către public în mod oficial în 1884. În 1885, s-a născut fiul lui și al Mariei Constantinescu, funcționară la regie, numit Mateiu.

În data de 2 iulie 1888, Titu Maiorescu l-a numit pe Caragiale director al Teatrului Național din București, la doar 36 de ani. Pe 1 octombrie, acesta a deschis stagiunea cu comedia „*Manevrele de toamnă*”. Fiind sabotat de unele ziare și nesprijinit de actori cunoscuți, acesta și-a dat demisia un an mai târziu. Destrămarea relației dintre Maiorescu și Ion a început odată cu susținerea conferințelor mult îndrăgite de către dramaturg, în care ar fi făcut comentarii indirecte la adresa lui Titu.

Pe data de 7 ianuarie 1889, I.L. Caragiale s-a căsătorit cu Alexandrina Burelly. Din această căsnicie s-au născut două fete, care ulterior au murit, și un băiat, Luca Ion. Tot în 1889, la moartea poetului Mihai Eminescu, dramaturgul a publicat articolul „În Nirvana”: „*Să doarmă în pace necăjitul suflet! Ferventul budist este acum fericit: el s-a întors în Nirvana*” - Ion Luca Caragiale.



În 1892, el își manifestă intenția de a se exila la Sibiu sau Brașov, iar în 1893 pleacă la Berlin pentru scurtă vreme (urmând să se stabilească acolo definitiv în 1905). În ianuarie 1893, Caragiale înființează revista „Moftul român” care apare până în 1902 și care publică schițe și caricaturi.

În 23 februarie 1901 un grup de prieteni a celebrat 25 de ani de activitate a dramaturgului, devenind un eveniment național.

În 1901, Ion a fost acuzat că a plagiat „Năpasta”, operă apărută în 1890, și a dat în judecată jurnalistul vinovat, câștigând fără probleme. Umilința trăită l-a determinat să se mute împreună cu familia în Berlin, autoexilându-se, până în anul 1907, când decide să „iasă” din tăcere și să publice broșura „1907 din primăvară până'n toamnă”, chiar și în ziarul vienez „Die Zeit”. S-a semnat: „Un patriot român” arătând tot ce s-a petrecut înainte și după izbucnirea revoltei țărănești din primăvara anului 1907.

În 1911, Caragiale a fost invitat la adunarea generală jubiliară a Asociațiunii, la serbările ASTRA, odată cu împlinirea a 50 de ani de activitate. Un an mai târziu, la începutul lui 1912, Emil Gârleanu a dorit să îl sărbătorească pe dramaturg la împlinirea vârstei de 60 de ani, însă acesta a refuzat politicos, menționând faptul că ar prefera să nu ia parte la astfel de festivități.

În data de 9 iunie 1912, Caragiale a murit în casa lui din Berlin din cauza unui atac de cord. Corpul său a fost dus în capela „Erster Shöneberg Friedhof”, iar în toamnă, a fost adus în țară și îngropat la cimitirul Bellu din București. Pe piatra funerară a mormântului său, este scris mesajul: „Fii, să cultivați poporul! Că un pom fără rădăcini nu poate trăi.”

De-a lungul vieții, a primit multe premii, cele mai multe oferite de Teatrul Național din București pentru piesele „D-ale carnavalului”, „O noapte furtunoasă” și „Năpasta”. De asemenea, la 28 octombrie 1948, acesta a fost ales membru de onoare post-mortem al Academiei Române.

Caragiale este unul dintre cei mai mari comediografi ai lumii, fiind considerat un adevărat geniu în domeniul său. Influența pe care a avut-o asupra culturii românești este remarcabilă pentru că a rămas o personalitate relevantă până în prezent. Acesta reușea să aducă la cunoștință și să vorbească despre anumite probleme ale societății prin operele sale în care folosea umorul. Prin intermediul personajelor sale, Caragiale critică ipocrizia și corupția din lumea contemporană sau surprinde diverse aspecte ale vieții cotidiene și ale comportamentului uman. De multe ori a fost criticat, personajele sale fiind considerate „copilărești”. Cu toate acestea, scriitorul a fost apreciat atât pentru munca depusă și pentru ingeniozitatea sa, cât și pentru percepția oferită asupra societății românești din perioada sa. Astfel continuă să rămână unul dintre cei mai mari scriitori din istoria României.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Luca_Caragiale

<https://www.radoromaniacultural.ro/sectiuni-articole/literatura/portret-i-l-caragiale-povestea-celui-mai-mare-dramaturg-roman-id21511.html>

<https://www.agerpres.ro/flux-documentare/2022/01/30/documentar-170-de-ani-de-la-nasterea-dramaturgului-ion-luca-caragiale-30-ianuarie--855339>



ION N. SOCOLESCU

Elev: Safta Andrada-Nicoleta
Liceul Tehnologic „Toma Socolescu”, Ploiești
Coordonator: prof. Ile George -Adelin



Ion N. Socolescu a fost un arhitect remarcabil în România, în ultima parte a secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Născut la Ploiești și fiu al arhitectului Nicolae G. Socolescu (?-1872), având ca frați pe Nicolae N. Socolescu, Ghiță N. Socolescu, dar și pe celebrul arhitect Toma N. Socolescu (1848-1897), ne dăm seama cum viețile acestora i-au influențat considerabil copilăria și preocupările.

După încheierea studiilor liceale în orașul natal, învață în perioada 1873-1877 la nou înființata „Școala Națională de Poduri, Șosele și Mine” din București, iar mai apoi, obține o bursă de specializare la Paris, unde își începe studiile despre arhitectură la „École des Beaux-Arts”, și puțin la Roma, revenind însă în țară în anul 1883.

Născut în 1856, Ion N. Socolescu a debutat într-o perioadă de transformare a arhitecturii românești. Influențat totuși de stilurile arhitecturale contemporane, dar și de tradițiile locale, a reflectat această combinație unică de elemente în opera sa, arhitectura acestuia primind deseori denumirea de stilul Socolescu. Dintre elementele folosite, sunt remarcate arcele trilobate și în acoladă, care sunt finisate cu elemente ceramice, piatră și tencuială pictată.

Acesta a fost renumit pentru impactul său semnificativ în domeniul arhitecturii și pentru proiectele sale simbolice, care îmbină elemente Neoromânești și Art Nouveau, lucrând la diverse proiecte de construcții, inclusiv palate, clădiri publice și case particulare, de-a lungul vieții, fiind admirat pentru contribuția sa la peisajul urban și cultural al României, unde creațiile sale sunt și astăzi considerate opere arhitecturale remarcabile.

La început, Socolescu s-a remarcat prin Casa Ionescu-Gion (1889) care a fost prima clădire care a anunțat o formulă de stil personal și a fost admirată de public pentru originalitatea, ornamentația și exotismul ei. Modelul creat de arhitect a fost utilizat pe scară largă, în special, la case, școli, primării și spitale construite după 1890.

În același timp, putem observa cât de dornic a fost să asigure un învățământ corespunzător pentru candidații arhitecți întrucât a înființând împreună cu S. Sterian în anul 1892, la București, prima școală românească de arhitectură, care s-a transformat în Școala Superioară de Arhitectură, mai târziu devenind Academia de Arhitectură, care a dat României pe toți marii săi arhitecți.

Pe lângă acestea, Ion N. Socolescu a avut și activitate didactică (1892-1897), fiind profesor al Școlii private a Societații Arhitecților Români, fiind șef al atelierului de proiectare, dar oferind și cursuri de edilitate și igiena clădirilor. Alte proiecte au fost realizate între anii 1886-1887, unde a proiectat actualul sediu al primăriei din Călărași, iar în 1890, la Ploiești, Școala de Fete „*Despina Doamna*”.

În București, a realizat Penitenciarul Militar din Dealul Spirii (1885), dar și Școala de Arte și Meserii (1888) de pe Bulevardul Regina Maria. Acesta a construit majoritatea caselor și lucrărilor publice importante, cum ar fi: Palatul Casei de Depuneri și Economii (1896-1900) precum și spitalul de alienați Obregia (1906-1910), ambele aflându-se în capitală.

Totuși, în Constanța, se găsesc cele mai multe clădiri proiectate de către arhitect: Școala nr. 2 (1891-1893), astăzi, corpul vechi al Muzeului de Artă; fosta Primărie (1895), actualul muzeu de Artă Populară, dar și Școala de Marină, (1908-1909) acum, Muzeul Marinei Române.

Clădirile publice realizate de Ion N. Socolescu au devenit repere în majoritatea orașelor. Dintre acestea, se remarcă:



Școala Normală "Carol I" (1892-1896) din Câmpulung Muscel și Școala „Vasile Lupu” din Iași (1891-1892), în prezent, ambele funcționând ca licee;

Palatul Comunal din Constanța (1894), în prezent, Muzeul de Artă Populară (reprezentativ pentru stilul Socolescu, cu influențe din arhitectura tradițională românească și orientală)

De asemenea, monument arhitectural de importanță națională este și Clădirea Universității din Craiova, construită inițial pentru a servi drept Palat de Justiție, dar, totuși, fiind una dintre cele mai reprezentative edificii din oraș. Aceasta a fost proiectată în 1890 și este un exemplu de neoclasicism în arhitectură. Ea este situată în centrul municipiului Craiova, pe Str. Alexandru Ioan Cuza.

În concluzie, arhitectul Ion N. Socolescu a fost o personalitate cu merite considerabile în organizarea profesiei și a învățământului de arhitectură la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Toma T. Socolescu, Amintiri, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 237 pagini.

Toma T. Socolescu, Fresca arhitecților care au lucrat în România în epoca modernă 1800 - 1925, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 209 pagini.

„Comunitatea Academică a Școlii de Arhitectură - CASA” Extras Carte - Fișă Ion N. Socolescu
<https://culturalromana.ro/ion-socolescu-arhitect-om-de-actiune-cu-o-cultura-aleasa-creatorul-scolii-romanesti-de-arhitectura-moderna/>

IONEL FERNIC

O PERSONALITATE POLIVALENTĂ A ROMÂNIEI INTERBELICE

Elev: Ioana David-Mihai

Colegiul Național „Nicolae Iorga”, Vălenii de Munte

Coordonator: prof. Neagu Adriana



Ionel Feric (29 mai 1901, Târgoviște – 22 iulie 1938, Bucovina) a fost o figură marcantă a României interbelice, cunoscut pentru realizările sale în diverse domenii: muzică ușoară, aviație și literatură. Feric a fost un compozitor prolific, aviator civil, unul dintre primii parașutiști români, precum și un scriitor și gazetar talentat.

Copilăria și Educația

Feric s-a născut în Târgoviște, dar familia sa s-a mutat la Galați la scurt timp după nașterea sa. La vârsta de doi ani, și-a pierdut mama, iar conform dorinței acesteia, a fost înscris la o școală primară luterană din București. Ulterior, a revenit la Galați, unde a studiat la Liceul „Vasile Alecsandri”. Acolo, a început să ia lecții de chitară și pian de la profesorul său de muzică, Theodor Fuchs, care i-a influențat profund cariera muzicală.

Studii

În ciuda dorinței părinților săi de a urma o facultate tehnică, pasiunea pentru muzică l-a condus pe Feric la Conservatorul din București, unde a studiat arta dramatică. După absolvire, în 1924, și-a



îndeplinit stagiul militar la Școala de ofițeri în rezervă din Ploiești, un oraș care a jucat un rol esențial în dezvoltarea sa artistică.

Debutul muzical

În ultimul an de liceu, Ionel Fernic a compus prima sa piesă de muzică ușoară, balada „Cruce albă de mesteacăn”. După ce s-a mutat în Ploiești, acesta a început să scrie romane și tangouri.

A dezvăluit trăirile primului tango scris. Ione Fernic afirma: „Într-o zi stăteam acasă și exersam la pian. Simțeam oarecare inspirație în acel moment și am luat hârtia și condeiul în mână. După o muncă de o jumătate de oră, am compus „Minciuna”, primul meu tango. Primul meu succes nu m-a îmbătat deloc, căci îmi dădeam seama cât e de ieftin, dar trebuia să trăiesc și m-am pus cu nădejde pe lucru, luptând din răputeri să escaladez, cât era cu puțință, zidurile banalității.”

Cariera Muzicală

Ionel Fernic a devenit rapid un compozitor de succes, creând peste patru sute de șlagăre, care au rămas populare de-a lungul timpului. Printre cele mai cunoscute compoziții ale sale se numără "Ce-i mai dulce ca amorul" și "Iubesc femeia".

Ploieștiul - Loc de inspirație și creație

După terminarea studiilor la Conservator, Fernic s-a mutat la Ploiești pentru a-și satisface stagiul militar, dar a rămas în oraș pentru câțiva ani, perioadă în care și-a dezvoltat și pasiunea pentru aviație. Atmosfera culturală vibrantă din Ploiești, influența profesorului său și oportunitățile de a-și prezenta compozițiile în fața unui public receptiv au fost esențiale pentru consolidarea carierei sale.

Activitatea Literară și Publicistică

Pe lângă muzică, Fernic s-a remarcat și ca scriitor. În 1927, a publicat un volum de schițe intitulat "Misterele din Mizil" și un volum de poezii pentru copii, "Prăștii". A fondat revista satirică "Să nu te superi că te-njur", contribuind astfel la diversitatea sa creativă.

Cariera de Aviator și Parașutist

La începutul anilor 1930, Fernic s-a mutat definitiv la București, unde a absolvit Școala de pilotaj de la Băneasa în 1935, obținând brevetul de zburător. A fost un pionier al parașutismului în România, efectuând primul său salt cu parașuta într-un miting aviatic la Băneasa. Mai târziu, a fost numit directorul Școlii de pilotaj din Cernăuți și decorat de regele Carol al II-lea cu distincția „Virtutea Aeronautică”.

Despre senzația provocată de săritura cu parașuta, Ionel Fernic mărturisea: „Nu simt niciun fel de rău sau gol la stomac. Sunt perfect conștient, simt cum alunec în aer și aștept deschiderea parașutei. E o senzație de neînchipuit! Nici un zgomot, cât de mic, nu tulbură imensa și maiestuoasă tăcere a oceanului de azur. Ar trebui până unui d'Anunzio ca să poată descrie întreaga frumusețe și poezie a acestei fantastice călătorii pe undele nevăzute ale eterului.”

Moartea și Moștenirea Culturală

Ionel Fernic a murit într-un accident aviatic pe 22 iulie 1938, la vârsta de 37 de ani. Avionul în care se afla s-a prăbușit în pădurea de la Negrileasa, județul Suceava. Rămășițele sale au fost incinerate la București, la ceremonia de rămas bun participând numeroși prieteni și colaboratori.

Moștenirea sa culturală este comemorată și astăzi. Piese sale continuă să fie cântate și apreciate, iar figura sa rămâne o parte importantă a patrimoniului cultural, în special, al orașului Ploiești. Ionel Fernic rămâne o personalitate complexă și polivalentă a României interbelice, un artist cu o carieră diversificată în muzică, aviație și literatură.



Legătura sa strânsă cu orașul Ploiești și contribuțiile sale remarcabile în diferite domenii îl fac o figură emblematică, amintită și respectată pentru talentul și realizările sale multiple.

Bibliografie :

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ionel_Fernic

<https://historia.ro/sectiune/portret/viata-furtunoasa-a-celui-care-a-compus-400-de-2266355.html>

https://www.bvau.ro/infoghid/index.php/Ionel_Fernic

LAZĂR EDELEANU

Elev: Neacșu Alessia-Ioana
Colegiul Național „Nicolae Iorga”, Vălenii de Munte
Coordonator: prof. Grünbaum Ileana



S-a născut la București la 1 septembrie 1862, în familia numeroasă a muncitorului strungar Șaie Edeleanu, mai târziu familia mutându-se la Focșani.

Micul Lazăr, dovedind reale aptitudini pentru însușirea cunoștințelor științifice, este trimis la vârsta de 12 ani la București pentru a-și continua studiile. Învăță la Liceul „Sf. Sava”, întreținându-se din meditații și trăind în condiții precare, găzduit într-un subsol. Muncește din greu, timp de un an, după susținerea bacalaureatului (1882) și agonisește astfel bani pentru a se înscrie la Universitate.

După absolvirea liceului pleacă la Berlin unde studiază chimia. Printre profesorii pe care i-a avut la renumita universitate germană s-au numărat: A.W. v. Hofmann, C.F. Rammelsberg și H.L. v. Helmholtz.

În anul 1887, obține titlul de doctor în chimie cu cercetarea „Asupra unor derivați ai acizilor fenilmetacrilici și fenilizobutirici”, în cadrul căreia, descoperă fenilizopropilamina, cunoscută în medicină sub numele de „benzedrină”, cu o importantă acțiune stimulatorie asupra sistemului nervos. Efectul farmacologic psihostimulant al amfetaminei a fost descoperit mai târziu în anii 1920.

Pleacă pentru o perioadă la Londra și lucrează, ca șef de lucrări, la Royal Artillery College. În această perioadă, face, împreună cu Ch.F. Cross și E.J. Bevan, cercetări în vederea obținerii unui tip de mătase artificială neinflamabilă. De asemenea, lucrează împreună cu R. Meldola pentru obținerea unor coloranți pe bază de oxazină.

Întors în țară, și-a câștigat aprecierea chimistului Constantin I. Istrati, care l-a reținut ca asistent și apoi ca șef de lucrări la catedra de chimie organică a Facultății de Științe din București.

În 1897 este numit director al Laboratorului de Chimie din Serviciul Minelor, iar în 1906, șeful Laboratorului de Chimie al Institutului Geologic (înființat în acel an) și în același timp director al rafinării Vega, aflată în proprietatea companiei germane Diskont.

În anul următor, 1907, face parte din comitetul de organizare al Congresului Petrolului de la București și publică împreună cu Ion Tănăsescu importanta sa monografie „Studiul petrolului român - Proprietăți fizice și tehnice”.

Anul 1908 este acela în care concepe cea mai însemnată dintre invențiile lui, cunoscutul „procedeu Edeleanu”, constând în rafinarea produselor petrolifere cu dioxid de sulf lichid ca dizolvant



selectiv, care asigura extragerea selectivă a hidrocarburilor aromatice (benzen, toluen, xilen etc.). Procedul a fost aplicat mai întâi experimental în România la rafinăria Vega, apoi industrial în Franța (la Rouen, de către German Borsig Company și, ulterior, în lumea întreagă. A fost director al rafinăriei Vega (1906-1910), iar în perioada 1900-1913 a reprezentat România la congresele și reuniunile internaționale legate de petrol de la Paris (1900), Liège (1905), București (1907), Londra (1909) și Viena (1913).

„Sesizând profitul care s-ar obține combinând munca științifică cu studiul practic, m-a numit director la rafinăria Vega“, scrie Edeleanu, într-una dintre scrisorile expuse în muzeul din Ploiești.

Începând din 1910 se stabilește în Germania, unde se consacră industrializării procesului de rafinare a petrolului cu bioxid de sulf lichid, fiind și director la „Allgemeine Gesellschaft für Chemische Industrie“, care, în onoarea inventatorului român, a primit numele de „Edeleanu Gesellschaft” și care funcționează și astăzi în Frankfurt. Această firmă a înregistrat în 1932 marca „Edeleanu” (reînnoită până în zilele noastre) - marcă pentru grupele de produse: hidrocarburi, carburanți pentru motoare, uleiuri pentru transformator, uleiuri pentru întrerupătoare și turbine, ulei alb, instalații și elemente de instalații pentru îmbunătățirea hidrocarburilor.

În timpul regimului național-socialist din Germania, compania Edeleanu a fost cumpărată de firma Deutsche Erdöl-AG, iar ulterior, a trecut din mână în mână până ce în anul 2002 a fost cumpărată de firma Uhde, aparținând concernului ThyssenKrupp.

În anul 1960, existau 80 de „instalații Edeleanu” în diferite țări ale lumii. „Procedul Edeleanu, sublinia Costin D. Nenițescu, a devenit și este astăzi încă, sub forma multiplelor sale variante, procedul de bază al fabricării uleiurilor de calitate superioară”.

Edeleanu a obținut 212 brevete de invenții, în România, dar și în SUA, Germania, Franța, Austria, Suedia, Olanda etc.

Savantul Lazăr Edeleanu se stinge din viață la vârsta de 80 de ani, în data de 7 aprilie 1941, la București, fără să fie martor la implementarea și în România a procedului său de rafinare a petrolului.

La Muzeul Petrolului din Ploiești există o colecție a scrisorilor purtate între Lazăr Edeleanu și fiul său, Ionel, dar și cu prietenul și mai târziu cuscru său, industriașul și ziaristul C.G.Costa Foru. Scrisorile au fost salvate de cercetătorul Magdalena Banu în anii '80 când a reușit să dea de adresa urmașilor acestor două familii. Casa în care a locuit la un moment dat Ionel Edeleanu și Maia, soția sa, fiica industriașului Costa Foru a rezistat până în zilele noastre. Se află în București, undeva în zona dealului Mitropoliei. În anii '80, am mers și am găsit-o pe Xenia Costa Foru, nepoata industriașului.

Premii și onoruri

- 1906 - ordinul Regele Leopold al Belgiei, cu gradul de ofițer
- 1910 - membru al „Societății de Științe Naturale” din Moscova
- 1925 - membru de onoare al „Institute of Petroleum Technologists” din Londra (1925),
- 1932 - medalia Theophilus Redwood pentru întreaga activitate științifică desfășurată în domeniul chimiei analitice
- 1932 este numit consilier economic onorific al României în Germania.

Bibliografie:

<http://surprising-romania.blogspot.com/2009/03/lazar-edeleanu-september-1-1862.html>

<https://momenteistorice.ro/lazar-edeleanu-povestea-romanului-care-aratat-lumii-intregi-cum-se-rafineaza-petrolul/>



LAZĂR ȘĂINEANU

Elev: Dumitru Mihaela-Ștefania
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: Prof. Bucur Mihaela



Lazăr Șăineanu s-a născut pe 23 aprilie 1859, la Ploiești. A fost un filolog, lingvist, folclorist și istoric cultural român, de origine evreiască. Specialist în studii orientale și romanice, precum și germanist, a fost cunoscut, în primul rând, pentru contribuția sa la filologia idiș și română, activitatea sa în lingvistică istorică, de comparatist literar și filologic.

De asemenea, a avut contribuții inovatoare la investigarea și antologizarea folclorului românesc, plasate în raport cu tradițiile balcanice și central-est-europene, precum și cu evoluția istorică a Românei într-un context balcanic mai larg, și a fost un recunoscut contribuitor timpuriu la lexicografia românească. Principalele sale inițiative în aceste domenii sunt un corpus mare de basme colectate și Dicționarul universal al limbilor române (1896), care au rezistat printre cele mai populare lucrări științifice românești.

Membru al comunității evreiești-române neemancipate, Lazăr Șăineanu a susținut ideile Haskalah (Iluminismul evreiesc) și a optat pentru asimilarea evreilor în curentul românesc. Cererile sale repetate de naturalizare au fost în cele din urmă nereușite, dar l-au propulsat în centrul unui conflict politic care opunea curentul antisemit susținătorilor toleranței.

În 1901, împreună cu familia, s-a stabilit în Franța pentru tot restul vieții. Devenit cunoscut pentru munca sa de pionierat în studiul limbii franceze medii (secolele XIV- XVII) și investigațiile sale asupra originilor argoului, precum și pentru eseurile sale critice despre scriitorul François Rabelais (secolul al XVI-lea), a primit premiul Volney al Institutului Franței pentru 1908.

A fost scutit de efectuarea stagiului obligatoriu militar ca fiul cel mare al unei văduve, drept care, până în 1881, a continuat să studieze la Facultatea de Litere a Universității din București. Învățat și privit cu admirație de academicianul Bogdan Petriceicu Hașdeu, Șăineanu a studiat inițial etimologie, stilistică și semantică (activitate care a stat la baza primelor sale trei studii, publicate în 1882 și 1887). A publicat primul său studiu, „Câteva specimene de etimologie populară română”, în 1883, în revista „Columna lui Traian” a lui Hașdeu.

După ce a primit bursa Manoah Hillel, în valoare de 5.000 de lei-aur pe o lucrare de-a sa, și a continuat studiile în Franța, la Universitatea din Paris, sub conducerea lui Bréal, Gaston Paris și Wilhelm Meyer-Lübke, iar mai târziu, la «École Spéciale des Langues Orientales» („Școala Specială de Limbi Orientale”), unde s-a specializat în studiul limbilor orientale.

Aici a luat doctoratul, la Universitatea din Leipzig, în Imperiul German, disertația sa primind un premiu de la Institut de France. A studiat atât cu Brugmann, cât și cu August Leskien, câștigând multe laude pentru munca sa și dreptul de a-și lua diploma în circumstanțe speciale (s-au luat în considerare lucrările sale anterioare și nu i s-a cerut să cerceteze o teză nouă de dimensiuni mari). Șăineanu a fost mulțumit de rigoarea științifică a profesorilor săi de germană, dar a crezut că sistemul ar avea de suferit foarte mult în materie de pedagogie și a considerat academicienii francezi mult mai talentați în acest sens.

Tânărul cărturar a publicat două lucrări în acest interval: „Legenda Meșterului Manole” la grecii moderni și doctoratul său, o teză despre folclorul românesc, „Zilele împrumutate sau Zilele bătrânei”. Aceasta din urmă a fost publicată în jurnalul „România”. Principalul său interes pentru perioada franceză au fost teoriile lingvisticii evolutive, cu accent pe abordarea neogramatică,



etnolingvistică și psiholingvistică. El a adăugat, de asemenea, intereselor sale investigația revoluționară a argoului francez și a publicat un scurt memoriu: «Une carrière philologique en Roumanie», “A Philologist’s Career in Romania”).

Studiile lui Șăineanu s-au axat pe o cercetare comparativă a ritualurilor de construcție, așa cum se regăsește în literatura balcanică și, în special, mitul românesc „Meșterul Manole” (cartea a fost tipărită în franceză, ca «Les rites de la construction d’après la poésie populaire de l’Europe Orientale»). Până atunci, era în corespondență cu colegul său lingvist Alfred Landau, cu care a discutat despre istoria idiș. Investigațiile paralele ale lui Șăineanu asupra istoriei francezei au inclus „Creația metaforică în limbile franceză și romanică: imagini din lumea animalelor domestice” - «La Création métaphorique en français et en roman: images tirées du monde des animaux domestiques» între anii 1905-1907.

De asemenea, a început să lucreze la sinteze majore despre vocabularul francez - Argotul antic («L’Argot ancien») și Sursele argotului antic («Les Sources de l’argot ancien») în anul 1907. Între anii 1912 și 1922, Șăineanu a lucrat cu «Société des Études rabelaisiennes» la publicarea ediției adnotate a operelor complete ale lui Rabelais.

Carierea sa nu a fost întreruptă de Primul Război Mondial și, în 1915, a publicat un raport despre limba specială a soldaților francezi din tranșeele Frontului de Vest. Volumul său din 1920 despre evoluția argoului în franceza pariziană a fost din nou nominalizat la Premiul Volney.

În 1922, Șăineanu a publicat „Manual de fonetică latină” («Manuel de phonétique latin»), ultima dintre contribuțiile sale care a fost selectată pentru un Volney. Până atunci, devenise și el interesat de cercetarea operei autorului renesantist francez François Rabelais, concentrându-se în primul rând pe utilizarea francezei mijlocii – publicat între 1920 și 1923 sub numele de „Limba lui Rabelais” («La Langue de Rabelais»).

Între 1925 și 1930, a publicat volumele unui proiect de anvergură, „Sursele indigene ale etimologiei franceze” («Les Sources indigènes de l’étymologie française»), care a reprezentat rezultatul a trei decenii în cercetări de specialitate. În 1930, Șăineanu a publicat o altă carte despre Rabelais, dedicată, în principal, primirii sale critice și moștenirii culturale: „Influența și reputația lui Rabelais” («L’Influence et la réputation de Rabelais»).

Lazăr Șăineanu a murit la un spital din Paris, în urma unor complicații după o intervenție chirurgicală, pe data de 11 mai 1934.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Lazăr_Șăineanu

<https://romanian-philosophy.ro/encyclopedia/saineanu-lazar/>



LEONIDA CONSTANTIN BREZEANU-VASILESCU

Elev: Iordache Melisa-Ioana
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Bucur Mihaela



S-a născut la data de 28 octombrie 1938, în comuna Teișani, pe Valea Teleajenului – d. 12.05.2022. Părinții lui alcătuiau o familie cu preocupări muzicale. Tatăl lui, Emil St. Vasilescu, era profesor de vioară și de cor, iar mama lui, Ștefania Brezeanu, era învățătoare.

S-a căsătorit cu Valeria Brezeanu și au avut doi fii: Ondin Brezeanu, violonist-solist, la Orchestra Națională a Libanului și profesor de vioară la Conservatorul Superior Național de Muzică din Beirut, și Zefir Georgian Brezeanu, solist, clarinetist, membru în orchestra simfonică a Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești, doctorand al Universității Indiana din

Bloomington-SUA.

Leonida Brezeanu a fost un dirijor, compozitor și etnomuzicolog român, membru corespondent al Academiei Americano-Române de Arte și Științe din U.S.A. și Canada (din anul 2000).

A fost pasionat de tainele și perspectivele pe care le vedea în strădaniile și izbânzile multora dintre muzicienii momentului. A studiat Teoria Muzicii și Armonia, vreme de doi ani, 1956-1958, cu compozitorii Emilia Comișel și Dumitru Milcoveanu. Următorii trei ani, 1956-1959 i-a urmat la Institutul „Maxim Gorki”, în paralel – 1959-1963 fiind student la Conservatorul de Muzică pe atunci „Ciprian Porumbescu”.

În 1961, a plecat în cariera sa ca dirijor de orchestră și folclorist orchestrator al longevivei „Flacăra Prahovei”. Marele om de știință Carol Nicolae Debie l-a luat dirijor secund al Orchestrei Simfonice a Sindicatelor, în 1962.

A lucrat astfel, până în 1970, următorii 4 ani predând pianul la Liceul de Muzică, după revoluție, „Carmen Sylva”, școală de valoare europeană. Împrejurările l-au adus apoi în funcția de Instructor cu probleme de Muzică, având rezervată catedra de pian, performanța lui îndrituind Comitetul Județean de Educație Socialistă să îi atribuie răspunderea ca director al Centrului Județean de Îndrumare a Creației Populare și a Mișcării Artistice de Amatori.

Au fost ani de muncă și de emisariat cultural prin țară și în străinătate. În 1972, a realizat turneu în Polonia, cu Teatrul de Păpuși Ciufulici, jucând „Punguța cu doi bani”, spectacol căruia îi scrisese muzica; succesul răsunător a stimulat județul și a fost delegat la Festivalul Internațional al Teatrelor de Păpuși de la Opole, în Polonia, împreună cu doi scenaristi și un regizor. Polonia i-a primit din nou, în 1973, tot cu păpușile lor celebre, la Festivalul Walbrzych, unde, pe muzica sa, s-a jucat „Czolowek z czerwona parasole” – „Omul cu umbrela roșie”.



Pe lângă pasiunea creării unor lucrări destinate Muzicii de Cameră și Simfonice, sub impulsurile acestui deziderat a scris, încă din studenție, două Suite pentru pian, op. 1 și op. 2, prin anul 1959.

Peste aproape un deceniu, a reluat traviul muzical, deschis cu Suita I pentru orchestră simfonică, inspirată de tematica musicalului „Cu cine am onoarea?”, pe care a dirijat-o maestrul Sorin Frendeș, din Arad. A venit rândul lucrării Solo for competition – Solo pentru Concurs, pentru flaut solo op. 10, al Suitei I pentru chitară solo, imprimată în Cardex la Radio București, de Cătălin Ștefănescu. Piesa Prelude și Allegretto, imprimată pe CD de prof. dr. Corneliu Voicescu, de la Universitatea Transilvania Brașov.

Intervalul de timp fast care a urmat i-a stârnit inspirația atât de darnică, încât a scris alte Suite pentru chitară solo: a II-a, a III-a și a IV-a, toate tipărite de poetul Marian Ruscu în editura sa, Premier, în 2005. Adăugați și Două cântece pentru bariton și pian op. 19, Trei piese românești pentru fagot și pian op. 21, Bagatele pentru pian op. 4, Două piese pentru oboi și pian, Suita a II-a pentru Orchestră simfonică pe teme din opereta „Toamna, când se numără bobocii”, Tornado pentru chitară solo op. 27, solist Iulian Anghel (cd), Trei cântece pentru voce și Orchestră, în 1963, la Filarmonica de Stat Ploiești, dirijor George Petrescu, Album pentru Bebebo – piese ușoare pentru pian și Piese pentru trio de clarinete, Muzică corală.

- 1961-1970 – este dirijor de orchestră și folclorist-orchestrator la Orchestra Populară „Flacăra Prahovei” a Filarmonicii de Stat din Ploiești.
- 1962-1964 – este dirijor secund, membru fondator al Orchestrei Simfonice a Sindicatelor din Ploiești (prim- dirijor Carol Nicolae Debie).
- 1970-1974 – numit profesor de pian la Liceul de Muzică din Ploiești. În decembrie, 1974 transferat, cu rezervarea catedrei, la Comitetul județean de cultură și Educație socialistă Prahova, în funcția de Instructor cu Probleme de Muzică și ulterior director, la Centrul de îndrumare a creației populare și a mișcării artistice de amatori din jud. Prahova.
- 1972 – face un turneu artistic în Polonia, cu Teatrul de păpuși *Ciufulici* din Ploiești cu spectacolul „Punguța cu doi bani” (în calitate de compozitor al muzicii).
- 1974 – este ales secretar al Asociației de folclor a județului Prahova-(Președinte Prof. univ. Emilia Comișel, vice-președinte Prof. Costel Manolache).
- 1977 – este numit director artistic în turneul de la Varna Bulgaria cu Corala feminină „Camerata” a Palatului de Cultură din Ploiești, dirijor prof. Gheorghe Ionescu.
- 1961-1990- susține 280 concerte și spectacole de muzică populară dirijate în emisiunile TV
- 1990-2009 – este transferat în calitate de profesor de canto popular tradițional și pian, la Liceul de Arte din Ploiești.
- 1994 decembrie 15,-1 februarie 2005 este numit Director executiv la Societatea Tehnico-Științifică și Social Culturală „Marama” din Ploiești și director artistic și dirijor la Ansamblul folcloric „Marama”.
- 2000 – se pensionează la cerere, de la Liceul de Artă din Ploiești.
- 2005-2009 – este reîncadrat profesor de Etnografie și folclor muzical și canto popular tradițional la Liceul de Artă din Ploiești.

„Pentru ploieșteni, am scris muzica pentru spectacolele Estradei, pe texte de autori de seamă. „Cine-a născocit iubirea”, premieră 1980, texte Victor Bârlădeanu și Titi Dumitrescu, în regia lui Harry Eliad. Partitură cu Nicolae Chirculescu, Florentin Delmar Edmond Deda, Marius Țeicu și Nelu Danieleescu. Pe versurile poetului Nicolae Stanciu, am scris cântecul „Ai venit când se-ntorceau cocorii”./ „Serenada din Valea Prahovei”, premieră 1981, coregrafia Marcela Țimiraș, textieri Bob



Friedmann, Harry Eliad și Titi Dumitrescu. Partitură de grup, alături de Laurențiu Profeta, Aurel Giroveanu, Edmond Deda, Titi Dincă și Paul Ionescu/ „Cu cărțile pe față”, premieră 1982, de Sandu Anastasescu, regia Harry Eliad, coregrafia Marcela Țimiraș, solistă Mioara Voicu/ „Aventuri la Hanul Piraților”, premieră la 4 martie 1987, cu Grațiana Chițu solistă, care a interpretat cântecul meu „Dac-ar fi să aleg într-o zi”, pe versurile poetului Corneliu Șerban. Estrada ploieșteană a susținut spectacole și în alte localități: „Toamna se-numără bobocii”, în două acte ale libretului lui Cezar Țipa, premieră 15 mai 1983 la Teatrul Popular din Lipănești, distins cu Premiul I și Medalia de Aur la Festivalul Național „Cântarea României” în 1983 . Cu același Premiu I, a fost distins și spectacolul „Cu cine am onoarea?”, premieră 22 mai 1983, pe libretul aceluiași Cezar Țipa și muzica mea și a lui Florin Comișel, jucat la Teatrul Popular din stațiunea prahoveană Slănic. Măiestria ne-am arătat-o, tot la Slănic, cu opereta-vodevil „Papură Vodă”, după un text de Iorgu Caragiale, premieră pe 23 mai 1987 și distinsă cu Premiul I și medalia de Aur a aceluiași Festival, regia Constantin Fugașin, scenografia Constantin Rusu și coregrafia Liliana Tudor. Emoții!” – declara în data de 22 iunie 2021 Leonida Constantin Brezeanu-Vasilescu

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Leonida_Brezeanu#

<https://oglindadeazi.ro/interviuri/o-viata-pentru-muzica-maestrul-leonida-brezeanu/>

LORRY WALLFISCH ÎN LUMEA MUZICII

Elev: Dan Laura

Liceul Tehnologic „1 MAI”, Ploiești

Coordonator: prof. Vicol Vica



Lorry Wallfisch nu a fost doar o pianistă, ci și una dintre comorile muzicale ale Ploieștiului, manifestându-și talentul și grația în cel mai spectaculos mod: prin muzică.

Născută în anul 1922 la Ploiești, județul Prahova, într-o familie de evrei, Lorry Wallfisch are un talent muzical înăscut. Începe studiile în oraș, la liceul de fete „Despina Doamna”, dar continuă la București, unde, în 1937, a intrat la clasa de pian a Conservatorului Regal, unde i-a avut ca profesori pe Florica Musicescu și pe compozitorul și dirijorul Mihail Jora, „educatorul” a numeroși compozitori din România.

Talentata ploieșteancă îl cunoaște și pe viitorul soț, neamțul Ernst Wallfisch, care emigrase cu familia în România, în 1926. Ernst studia vioara și viola cu o altă celebritate a timpului, Cecilia Nițulescu-Lupu și cu Ludovic Feldman. Între cei doi tineri, se înfiripă o poveste de dragoste, iar în 1943, cântă pentru prima dată împreună la un recital oficial. Un an mai târziu, se căsătoresc.

Momentul de glorie al celor doi tineri soți se suprapune însă peste un moment istoric tensionat, al Doilea Război Mondial și guvernarea Antonescu. Lory Wallfisch era expusă persecuțiile antisemite din cauza originilor sale evreice, astfel că sunt primiți în casa lui George Enescu, unde cei doi intră în compania selectă a entourageului soților Enescu-Măruca Cantacuzino și visează împreună la o carieră pe scenele internaționale ale lumii.



Văzuți la o gală din București de Yehudi Menuhin, prietenul și discipolul lui Enescu, acesta este extrem de impresionat de talentul lor și, în 1946, îi va ajuta să iasă din țară oferindu-le banii necesari. Peste doar o lună, în septembrie 1946, și Enescu părăsește țara, nemulțumit de ceea ce presimțea în legătură cu noul regim din România.

După absolvire, și-a început cariera concertistică, susținând recitaluri și concerte. În anii 1950, Lorry Wallfisch s-a stabilit în Statele Unite, continuându-și activitatea artistică și pedagogică, devenind cetățeni americani în 1953, și încep, împreună, o carieră excepțională în muzica de cameră, un duo apreciat și aclamat pe scene din Statele Unite ale Americii, Canada, Europa, Africa de Nord și Israel.

În 1954, se întorc în Europa, unde au concerte cu succese fulminante la festivalurile de la Edinburgh, Veneția, Besancon, Festivalul „Yehudi Menuhin” de la Gstaad sau Festivalul „Pablo Casals” de la Prades.

Lory Wallfisch a ținut conferințe, a făcut parte din juriile unor concursuri internaționale și a susținut numeroase cursuri de măiestrie în Statele Unite ale Americii, Europa, Australia și America de Sud. A realizat înregistrări pentru posturi de radio și de televiziune, iar discurile i-au fost editate de case de prestigiu ca Vox, Musical Heritage, Da Camera, Bazer Redords, EBS.

Deoarece o admir atât de mult, mi-am imaginat că sunt o reporteră a unui ziar local și mi se oferă privilegiul de a-i adresa câteva întrebări sub forma unui interviu. Bineînțeles, interviul decurge perfect, așa fi putut să o ascult ore întregi pe doamna Wallfisch.

Reporter: Ce credeți dumneavoastră că v-a atras către lumea muzicii? De ce?

L.W.: Ei bine... am fost atrasă în lumea muzicii de la o vârstă fragedă, datorită influenței puternice a familiei mele. Provenind dintr-o familie de muzicieni, am fost înconjurată mereu de sunete melodioase și de atmosfera celebră a artei muzicale.

R: Cum v-ați simțit când ați avut primul concert muzical? Cât de mari au fost emoțiile?

L.W.: Când am avut primul concert, am simțit un amestec profund de emoție, bucurie și o ușoară anxietate. Emoțiile au fost intense, pentru că știam că acest moment reprezenta începutul oficial al carierei mele de pianistă. Cu toate acestea, odată ce am început să cânt, m-am lăsat purtată de muzică și am simțit o conexiune profundă cu publicul. Acea primă experiență concertistică a fost atât o provocare, cât și o confirmare a faptului că drumul meu era cel corect.

R: Ce sfat le-ați oferi tinerilor pianiști care își doresc o carieră internațională?

L.W.: Le-aș spune tinerilor pianiști care aspiră la o carieră internațională că, înainte de toate, trebuie să fie extrem de dedicați și disciplinați în studiul lor. Este esențial să aibă o fundație tehnică solidă și o înțelegere profundă a muzicii, să fie deschiși să învețe mereu și să își perfecționeze abilitățile.

R: Care sunt cele mai memorabile momente din cariera dumneavoastră concertistică?

L.W.: Unul dintre cele mai memorabile momente din cariera mea concertistică a fost debutul meu pe scenă. Fiecare performanță în fața unui public nou a fost o experiență unică și îmbogățitoare.

R: Care sunt proiectele sau inițiativele de care sunteți cea mai mândră?

L.W.: Sunt deosebit de mândră de activitatea mea pedagogică și de impactul pe care l-am avut asupra studenților mei. De asemenea, colaborările cu alți muzicieni și implicarea în diverse competiții internaționale sunt proiecte de care sunt mândră.

R: Există un repertoriu sau o piesă preferată pe care vă place să o interpretați în mod special?



L.W.: Am o afinitate deosebită pentru repertoriul clasic și romantic, iar una dintre piesele mele preferate de interpretat este Sonata pentru pian nr. 14 în do diez minor „Sonata lunii” de Ludwig van Beethoven.https://www.youtube.com/watch?v=_pc9Xbp_lik

R: Cum v-a afectat mutarea din România în Statele Unite ale Americii?

L.W.: A fost o schimbare semnificativă în viața mea care mi-a deschis noi orizonturi și mi-a oferit oportunități de dezvoltare profesională. Această mutare mi-a permis să îmi continui cariera într-un mediu divers și dinamic, în care am putut să mă dezvolt atât ca interpret, cât și ca profesor.

R: Dacă ați putea să vă descrieți într-un cuvânt, care ar fi acela? De ce?

L.W.: Un cuvânt care mă descrie cel mai bine este „dedicația”. De-a lungul carierei mele, am fost mereu dedicată artei muzicale, studenților mei și publicului meu. Aceasta a fost cea care m-a propulsat înainte și care m-a ajutat să ating succesul.

R: Care considerați că este cea mai mare realizare a carierei dumneavoastră și de ce?

L.W.: Ca să fiu sinceră cu tine, consider că cea mai mare realizare a mea a fost contribuția la promovarea muzicii clasice și la îmbogățirea culturii muzicale. Aceste lucruri îmi aduc o mare satisfacție și mă ajută să văd binele în orice situație.

Așadar, Lorry Wallfisch a fost o pianistă și profesoară de pian extraordinară, a cărei carieră a fost marcată de excelență și dedicare. De la primele succese în România până la cariera internațională în Statele Unite, Wallfisch a inspirat și a influențat generații de pianiști prin interpretările sale remarcabile și prin învățăturile profunde. Este un exemplu de pasiune și devotament pentru arta muzicală, lăsând în urmă o amprentă de neșters în cultura pianistică internațională.”

A spus mereu că are „inimă de ploieșteancă”, iar după o jumătate de veac de pribegie și exil, după 1990, a revenit în România.

Universitățile de Muzică din Brașov și București i-au conferit titlul de Doctor Honoris Causa, a devenit și cetățean de onoare al Ploieștiului, iar în orașul natal, pe care nu l-a uitat niciodată a fost inițiat și un concurs internațional de pian care îi poartă numele.

În ultimii ani de viață, și-a concentrat energiile pentru realizarea unui compact disc intitulat „Festival de Muzică Românească”, apărut în Germania, și a traducerii în limba engleză a volumului „Capodopere enesciene” de Pascal Bentoiu.

A plecat din această lume în septembrie 2011, la vârsta de 89 de ani, în Statele Unite ale Americii.



Bibliografie :

<https://historia.ro>

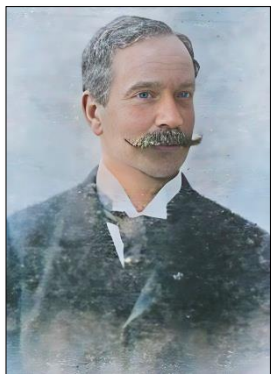
<https://adevarul.ro/stiri-locale/ploiesti>

https://www.youtube.com/watch?v=_pc9Xbp_lik



LUCA ELEFTERESCU

Elev: Csutak Ioana
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Bucur Mihaela



Luca Elefterescu a fost un prefect foarte activ, care s-a implicat în dezvoltarea județului Prahova. Personalitatea care a fost, de altfel, cea mai longevivă în această funcție în întreaga istorie a Prefecturii Prahova, atât în perioada sa clasică, de până la 1948, cât și după reînființarea sa din 1990.

Luca Elefterescu a deținut această importantă funcție timp de patru mandate (iulie 1893-1895, ianuarie 1900-1901, decembrie 1904-1907 și decembrie 1910-1914) cumulată, aproximativ zece ani de zile.

Născut la București în anul 1853, când începea Războiul Crimeei, ale cărui consecințe aveau să se repercuteze din plin asupra spațiului românesc, a absolvit Facultatea de Drept din București în anul 1877.

În 1878, a fost numit subprefect al plășei Constanța, din Dobrogea, care tocmai fusese atribuită Regatului Romaniei în schimbul celor trei județe sud-basarabene anexate de Rusia țaristă. Luca Elefterescu nu a activat mult în Dobrogea, stabilindu-se la Ploiești în 1883, unde a fost numit judecător în anul 1881 și, ulterior, prim-procuror al Tribunalului Prahova.

A fost membru marcant al Partidului Conservator, ocupând în anul 1907 funcția de șef al organizației județene Prahova. Luca Elefterescu a deținut funcția de prefect al județului Prahova în patru mandate, între anii 1893-1895, 1900-1901, 1904-1907 și 1910-1914, desfășurând o bogată activitate edilitară și economică.

Astfel, în 1895, a pus piatra de temelie a noii clădiri a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești (actualul Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”).

În 1908, a devenit șeful filialei prahovene al Partidului Conservator, înlocuindu-l pe Gheorghe Grigore Cantacuzino (1832-1913) cel poreclit „Nababul”, considerat în epocă cel mai bogat român (mai bogat chiar și decât regele Carol I) dar renumit și pentru zgârcenia sa. Gheorghe Grigore Cantacuzino a ridicat în Prahova două palate impresionante, Palatul din Florești (Micul Trianon, început în anul 1911, dar nefinalizat în interior de fiul său, ceea ce a dus la degradarea lui continuă) și cel de la Bușteni (finalizat în anul 1911) și care a fost transformat în muzeu și sală de expoziții sau evenimente. Dar, de asemenea, acesta a donat lemn din pădurile sale pentru construirea a 50 de poduri pe drumurile din județul Prahova.

Luca Elefterescu s-a implicat și în afacerile cu petrol, intuind prosperitatea pe care urma să o aducă județului resursele petroliere. În decembrie 1901, a fost ales vicepreședinte al Asociației Exploatatorilor de Petrol din România. În 1906, figura printre fondatorii primei Societăți Române de Foraj, fiind ales membru al Consiliului de Administrație.

A fost unul dintre cei mai importanți petroliști din România ocupând funcția de vicepreședinte al Asociației Exportatorilor de Petrol din România.

Biografia sa îl prezintă ca pe un cunoscut meloman, o persoană jovială și agreabilă, în casa lui având loc prima petrecere de revelion din orașul Ploiești, în decembrie 1903. După moda franceză, unde petrecerile de revelion aveau deja o vechime de zeci, chiar sute de ani, Luca Elefterescu a aprovizionat fastuasa petrecere cu produse oferite chiar de bunicul sau care era cofetar la începutul anilor 1900. Trebuie menționat faptul că termenul de „revelion” a pătruns în vocabularul românesc în secolul al XIX-lea, mai întâi în mediul boieresc. Boierii au aflat despre această petrecere prin intermediul copiilor pe care îi trimiseseră la studii în străinătate.



Printre alte realizări, Luca Elefterescu a construit, în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, în stil neogotic, clădirea care azi găzduiește Muzeul Ceasului din Ploiești.

Despre familia Elefterescu, se păstrează puține informații. În monografia din 1937, Mihail Sevastos amintea că Luca Elefterescu nu era ploieștean la origine, fără a indica de unde venea. Licențiat în drept, a fost avocat și prim-procuror în Ploiești. A ieșit din barou și s-a înscris în Partidul Conservator, ajungând președintele organizației prahovene. S-a remarcat în poziția de prefect de Prahova pe care a avut-o mai mulți ani, notabil fiind și faptul că a fost deputat în 1914. De numele său se leagă construirea Palatului de Justiție (astăzi Palatul Culturii) și linia Ploiești – Vălenii de Munte.

Luca Elefterescu a fost și deputat de Prahova în ajunul Primului Război Mondial. Fostul prefect a luat calea refugiului în Moldova în perioada 1916-1918, unde s-a îmbolnăvit, probabil din cauza condițiilor grele de viață.

A încetat din viață în octombrie 1925, la București, la vârsta de 74 de ani. A avut două fiice și un fiu, pe Gheorghe (George) Elefterescu, care a urmat o carieră diplomatică. Și-a făcut studiile de Drept la Paris. În 1946, ocupând funcția de director politic în cadrul MAE, înainte de epurarea lui de comuniști. În iunie 1942, Gheorghe Elefterescu a fost numit membru al Ordinului Steaua României. Fiicele fostului prefect conservator: Maria și Elena Elefterescu au susținut în 1896 examenele la Școala Primară de Fete numărul 1 din Ploiești, după ce au urmat Institutul Familia.

De casa lui Luca Elefterescu, se leagă diferite evenimente culturale locale precum acele jour-fixes, care deveniseră noua modă după 1895. În aceste petreceri ale elitei ploieștene, se organizau concerte de cameră și se dansau valsuri la modă în acea epocă. Și tot în salonul mare al acestui imobil s-a desfășurat și primul revelion din Ploiești, la trecere dintre 1903 și 1904. Mobila a fost trasă la perete pentru a se elibera spațiul pentru dans, într-o altă cameră s-a organizat masa, iar în rotunda clădirii, a cântat taraful tocmit de Luca Elefterescu.

După Primul Război Mondial, urmașii fostului prefect au vândut casa lui Thomas Masterson, un englez venit la Ploiești pentru a lucra în industria petrolului. Ajunsesse reprezentat al diferitelor societăți petroliere și director al rafinării Unirea. Întâlnirile culturale, petrecerile și concertele de cameră au fost înlocuite cu întâlniri sobre de afaceri. Casa Cloaje, a devenit casa Moțoiu, și casa Elefterescu, a devenit casa Masterson în 1937.



Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Luca_Elefterescu

<https://www.observatorulph.ro/administratie/2582291-povestea-lui-luca-elefterescu-cel-mai-longeviv-prefect-al-prahovei>

<https://republicaploiesti.net/2013/10/casa-luca-elefterescu-muzeul-ceasului.html>



MARGARETA MOȘNEAGA

Elev: Chirtoacă Ioana
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Mihaela Bucur



Margareta Moșneaga, născută la data de 8 ianuarie 1908, în Petriș, județul Bălți, și decedată la 6 septembrie 1991, în localitatea Ploiești, a fost o profesoară de biologie și muzeografă.

Aceasta era cel mai mare copil al preotului Filip Moșneaga și al soției sale, Claudia Moșneaga, care era profesoară, de unde provine, probabil, și specializarea aleasă de către fiica lor.

A făcut liceul la Cetatea Albă în perioada 1918 -1926, avându-l pentru un an de zile ca profesor de istorie pe Dumitru-Munteanu Râmnic. A urmat cursurile Facultății de Științe din cadrul Universității din Iași, absolvind-o în 1932 cu medalia de aur. Toți copiii familiei au urmat studii de specialitate în diverse domenii: Tamara a fost bibliotecară, Oleg meteorolog la stația meteo Ploiești, Igor a îmbrățișat cariera militară și s-a stabilit la Buzău. Ceea ce este important de menționat este faptul că în anul 1935 a susținut examenul de capacitate în învățământ, specialitatea științe naturale, iar în 1937 susține același examen cu specialitatea secundară fizică-chimie.

După terminarea facultății, pașii tinerei absolvente s-au îndreptat către catedră. A fost o profesie care a atras-o în mod special.

În 1937 devine profesoară la gimnaziul din Basarabi, fiind transferată la liceul mixt Râșcani doi ani mai târziu. În 1939 ajunge să predea la Liceul de fete din Ismail. Ca profesoară avea darul de a se face înțeleasă și atrăgea prin modul firesc cu care predă. Cunoștea în mod temeinic disciplinele biologice. Prezenta lecțiile explicit, sistematizat și avea o mare disponibilitate în a oferi explicații suplimentare.

A ajutat de asemenea la perfecționarea profesorilor mai tineri. Este cunoscut faptul că doamna Moșneaga obișnuia să își antreneze elevii din școlile elementare în expediții pentru colectare de material biologic. Au fost experiențe reușite deoarece copiii se întorceau din aceste drumeții bine organizate cu brațele pline de plante dar și cu găze de tot felul, melci sau reptile.

În urma alipirii Basarabiei la URSS, Margareta Moșneaga trece Prutul și se refugiază în România, predând biologia la diverse instituții de învățământ din Câmpulung Moldovenesc și Pitești, stabilindu-se în august 1947 la Ploiești. Continuă munca de profesor la Liceul de Fete nr. 2 (1947-1963). Pentru o scurtă perioadă este inspector la Secția de Învățământ a orașului Ploiești.

Prin decizia de încadrare din 15 aprilie 1953, devine angajata Muzeului Regional de istorie cu jumătate de normă, devenind astfel primul muzeograf al acestei instituții, instituția care a fost condusă de prof. Nicolae Simache.

În 1956, este numită director al Muzeului Regional de Științe ale Naturii, care s-a deschis la 14 februarie 1956, stabilind tematica sa. Au fost aduse primele exponate și au fost realizate diorame de către dumneaei.

Realizat pe principii dioramatice impuse de acea perioadă, erau prezentate flora și fauna zonei și o secție de evoluționism. Încă din acea vreme, profesoara Margareta Moșneaga afirmă la vârsta de 60 de ani că: „Cu tinerețea dioramelor mele mă simt și eu tânără”, și probabil așa era, deoarece a reușit să strângă în jurul muzeului numeroși tineri, „prieteni muzeului”, elevi dornici de a-și completa cunoștințele de la clasă.

Astăzi, muzeul reunește un număr de 9 secții muzeale care cunosc o evoluție ascendentă sub atenta îndrumare a prof. Dr. Emilia Iancu Elena, care în permanență a căutat să mențină vie amprenta pe care inițiatorii muzeului au dorit-o, dar totodată informația oferită să fie în concordanță cu cerințele

muzeografiei contemporane. Aceasta implică și mobilizarea eforturilor în vederea pregătirii specialiștilor în domeniile muzeografiei și conservării.

„Orașul Aurului Negru” avea să îi ofere oportunități de împlinire profesională. Dăruindu-și cu generozitate efortul și cunoștințele în domeniul disciplinei științifice pe care o posedă (biologia).

Margareta Moșneaga a contribuit și la crearea secțiunilor Muzeului Sării din Slănic Prahova și a Muzeului Bucegilor din Sinaia. În acest muzeu, se pot găsi exemplare din flora și fauna Bucegilor, specii rare și ocrotite, specii pe cale de dispariție și chiar dispărute, precum și endemisme (specifice doar Bucegilor). Bucegii pe care i-a îndrăgit atât de mult Margareta Moșneaga, s-au prezentat astfel în concepția acesteia: *„există o necesitate imperioasă a ocrotirii naturii, atât în privința celor ce cuprinde ea, ca monumente declarate, și aflate deci sub scutul legii, cât și în legătură cu tot ansamblul peisagistic pe care îl străbat și îl admiră milioane de oameni, printre care, din păcate, se mai găsesc și din aceia, care uită că vor mai trece și alții pe acolo, mâine, peste un an, peste decenii.”*

Remarcabila profesoară a decis să exploreze și latura literară a domeniului în care lucrează și a publicat mai multe articole în reviste precum „Natura”, „Ocrotirea Naturii”, „Revista Muzeelor”, devenind și autoarea cărții „Monumente ale naturii din bazinele Ialomiței, Prahovei și Buzăului”.

În 1962, a primit titlul de Profesor Fruntaș, iar în 1963 pe cel de Profesor Emerit. Un an mai târziu, în 1964, a fost desemnată drept membră a Comisiei Muzeelor Științifice din România, iar în anul 1970, a primit ordinul Meritul Cultural clasa a II-a, „pentru merite deosebite în activitatea muzeistică și de răspândire a cunoștințelor cultural-științifice”.

Este demn de menționat faptul că instituția realizată din inițiativa și munca doamnei Moșneaga a fost mereu în plină dezvoltare. I s-a mărit patrimoniul de colecții, a fost organizată o sală ce ilustrează evoluția vieții terestre în decursul erelor geologice, apoi un acvariu.

În 1970 se pensionează deși avea încă forță intelectuală și fizică pentru a rămâne în activitate. În 1974, realizează fără a fi angajată instituției „Muzeul Rezervației Bucegi” din parcul orașului Sinaia. Între 1974 și 1986 se implică în continuare în aproape toate activitățile muzeului: cercetare, conservare, muzeografie, educative.

La 6 septembrie 1991 moare la vârsta de 84 de ani, fiind înhumată la cimitirul Eternitatea din Ploiești.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Muzeul_Județean_de_Științele_Naturii_„Prahova”

https://ro.wikipedia.org/wiki/Margareta_Moșneaga



MARGARETA POGONAT

Elev: Dumitrache Elena Diana
Colegiul „Ferdinand I”, Măneciu
Coordonator: prof. dr. Despan Gabriela



Margareta-Poliopi Pogonat a fost o actriță română remarcabilă de film, radio, teatru, care a jucat pe scena Teatrului „Toma Caragiu” din Ploiești, aproape un deceniu, începând din 1963, până în 1974, făcând naveta, deoarece locuia la București.

S-a născut pe 6 martie 1933 în Iași, a decedat pe 11 mai 2014 (81 de ani) la București din cauza unui cancer. A fost înmormântată la cimitirul Iancu Nou din București.

Mama sa a fost o actriță cu ascendență grecească, Anastasia Ferichidis (la origine) cu nume de scena Sia Ferichide-Botez. Tatăl, Alexandru Pogonat fost jurist și ofițer, mort în război în prima linie atunci când armata română a trecut Prutul. Deși nu era căsătorit cu mama Margaretei, acesta a recunoscut-o drept copilul lui.

Când era mică, Margareta își dorea să se facă medic chirurg, însă, datorită mamei sale, a îndrăgit scena. Între 16 și 22 de ani, își câștigă existența din tot felul de meserii: secretară la liceu, mânăitoare de păpuși, contabilă, casieră, desenatoare tehnică.

Margareta a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București în 1959. Desfășoară o bogată activitate teatrală și cinematografică (debutează în 1957 în „Pasărea furtunii”, regia Dinu Negreanu și „Două lozuri” regizat de Gheorghe Naghi și Aurel Miheleş după schița „Două loturi” (1901) de I.L. Caragiale. Avea 26 de ani când a jucat rolul chivuței Țica, alături de Grigore Vasiliu Birlic.

A jucat pe scena Teatrului Național din Iași (1961-1963), la Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești, iar din anul 1974, până în 1998, a jucat pe scena Teatrului „Nottara” din București.

A fost distribuită și în seriale de televiziune, unul dintre cele mai cunoscute fiind „Pistruiatul” (regia Francisc Munteanu, 1973), unde interpreta rolul mamei „Pistruiatului”

În plus, Margareta Pogonat a contribuit semnificativ și la Teatrul Național Radiofonic participând în numeroase spectacole radiofonice, printre care „Maitreyi” de Mircea Eliade și „Troienii la Cartagina” de Publius Vergilius Maro. Mai puțin se știe că, în 1972, joacă în producția britanică: „Papesa Ioana” alături de Liv Ullmann, Oliva de Havilland și Maximilian Schell.

Primește Premiul ACIN de interpretare în 1972 (Drum în penumbră, regia Lucian Bratu) și 1973 (Zestrea, regia Letiția Popa și Dragostea începe vineri, regia Virgil Calotescu). Primește premiul UNITER pentru întreaga activitate în 2009.

În 2011, Margareta Pogonat a primit un ultim omagiu: o stea pe aleea „Walk of Fame” în fața cinematografului din Ploiești.

Activitatea de peste 40 de ani de teatru și film a fost încununată de peste 12 ani de învățământ. În 1990 își începe activitatea didactică la două facultăți particulare - *Spiru Haret* și Universitatea Ecologică, la care a predat actoria.

Despre această grea și frumoasă meserie Margareta Pogonat spunea simplu: „*Pe studenții mei, îi învăț ceea ce am învățat și eu... teatru*”.

Aceasta s-a căsătorit de tânără și a divorțat, însă, a avut-o pe unica ei fiică, Maria-Anca Rusescu. Margareta Pogonat a fost iubită de doi mari actori, Cornel Coman și Geo Costiniu. A avut o relație specială cu actorul Cornel Coman, pe care l-a întâlnit pe platourile de filmare ale peliculei „Drum în penumbră” (1972), regizat de Lucian Bratu. Povestea s-a încheiat însă tragic: actorul s-a stins, la doar 44 de ani, pe 16 ianuarie 1981, răpus de o boală necruțătoare.

Margareta a trăit o poveste de dragoste și cu actorul Geo Costiniu care era cu 18 ani mai tânăr decât ea. Însă, viața le-a separat drumurile, diferența de vârstă și alte provocări au dus la despărțirea lor. „*Am fost ca două steluțe care, încet-încet, s-au îndepărtat până când nu s-au mai văzut*”, declara Geo Costiniu, potrivit revistei „Femeia”. Geo Costiniu a decedat pe data de 12 noiembrie 2013 la 63 de ani.

Într-un interviu acordat la vârsta de 75 de ani, aceasta recunoaște că are un singur regret: că nu a acordat mai mult timp familiei sale. „*Toată viața am făcut sacrificii pentru teatru, în ceea ce mă privește, în ceea ce privește familia mea. Am o fiică și o nepoată cărora le-am alocat mai puțin timp decât ar fi meritat*” spune actrița într-un interviu pentru revista „Femeia”.

„*În fiecare zi, primim numai vesti îngrozitoare. Pleacă o generație de mari artiști, o generație de artiști care, spre norocul nostru, fiind cinematograful în dezvoltare în România, ei rămân pentru posteritate oarecum ca exemple. Nu m-am așteptat, nu știam că este bolnavă. A fost o femeie superbă, o femeie puternică, o actriță mare și un om delicat, cu o viață decentă și discretă. Îmi pare foarte, foarte, foarte rău*”, a spus Stela Popescu.

„A mai pierit o doamnă a teatrului și filmului românesc”, a declarat Florin Zamfirescu. Acesta a precizat că Margareta Pogonat a fost o „*actriță de o modestie rar întâlnită și o parteneră extraordinară*”.

Margareta Pogonat a fost o actriță respectată în România și nu numai, cunoscută pentru rolurile sale în filme și teatru. Ne-a părăsit în 2014, dar încă o vedem la televizor, în serialul „Pistruiatul”, reluat din când în când pentru noile generații.

Bibliografie :

https://ro.wikipedia.org/wiki/Margareta_Pogonat

<https://adevarul.ro/showbiz/vedete/povestea-de-film-a-unei-actrite-geniale-margareta-2265889.html>

<https://m.cinemagia.ro/actori/margareta-pogonat-3667/biografie/>

<https://www.ziaruldevrancea.ro/timp-liber/astazi-despre-margareta-pogonat>



MARIN CONSTANTIN O VIAȚĂ DEDICATĂ MUZICII CORALE

Elev: Marin Petru

Școala Gimnazială „Ion Ionescu”, Valea Călugărească

Coordonator: prof. Mincu Florea



Marin Constantin, născut la 27 februarie 1925 în satul Urleta, județul Prahova, a fost un dirijor și compozitor român de renume mondial, cunoscut mai ales pentru fondarea și conducerea Corului Madrigal.

De-a lungul vieții sale, Marin Constantin a avut o influență profundă asupra muzicii corale, atât în România, cât și pe plan internațional.

Educația și Formarea Profesională

Marin Constantin și-a început studiile muzicale la Conservatorul de Muzică din București, unde a absolvit secțiile de compoziție și dirijat coral. Pregătirea sa academică a fost completată de studii la Facultatea de Pedagogie, ceea ce i-a permis să devină nu doar un muzician de excepție, ci și un educator dedicat. Aceste fundamente academice solide au stat la baza carierei sale de succes și a contribuției sale semnificative la educația muzicală din România.

Fondarea și Conducerea Corului Madrigal

În 1963, Marin Constantin a fondat Corul Madrigal, un ansamblu coral care avea să devină unul dintre cele mai prestigioase din lume. Sub conducerea sa, Corul Madrigal s-a specializat în interpretarea muzicii renaștentiste, baroce și contemporane, câștigând recunoaștere internațională pentru calitatea și sensibilitatea interpretărilor sale. Marin Constantin a fost un dirijor inovator, abordând un repertoriu diversificat și promovând muzica românească alături de cea internațională.



Performanțele Corului Madrigal nu s-au limitat la România. Ansamblul a efectuat turnee în peste 30 de țări, inclusiv în Statele Unite, Japonia, Canada și multe țări europene. Aceste turnee au consolidat reputația internațională a corului și au adus muzica corală românească în atenția unui public larg.

Marin Constantin a fost apreciat nu doar pentru tehnica sa dirijorală impecabilă, dar și pentru capacitatea sa de a transmite emoție și de a crea interpretări muzicale pline de sensibilitate și rafinament.

Pe lângă activitatea sa concertistică, Corul Madrigal a avut și un rol educațional important, contribuind la formarea tinerelor generații de muzicieni. În 2011, a fost lansat Programul Național Cantus Mundi, inițiat de dirijorul Ion Marin, pentru a promova educația muzicală și pentru a încuraja tinerii să se implice în activități corale. Acest program a reușit să creeze o rețea vastă de coruri de copii și tineri din întreaga România.



Premii și Recunoașteri

Marin Constantin a fost onorat cu numeroase premii naționale și internaționale, care au recunoscut talentul și contribuțiile sale remarcabile. Printre aceste distincții, se numără premiul UNESCO pentru Muzică, acordat în 1979, și Ordinul Național „Steaua României” în grad de Mare Ofițer, primit în anul 2000. Aceste premii subliniază impactul său semnificativ în domeniul muzical și recunoașterea sa ca una dintre figurile emblematice ale muzicii corale.

Contribuții Educaționale și Culturale

Pe lângă activitatea sa dirijorală, Marin Constantin a fost și un profesor dedicat, având o influență majoră asupra educației muzicale din România. A fost rector al Conservatorului din București, unde a format generații de muzicieni, insuflându-le pasiunea pentru muzică și excelența artistică.

Filosofia educațională a lui Marin Constantin era centrată pe importanța disciplinei, a rigorii și a înțelegerii profunde a muzicii. El credea în formarea holistică a muzicienilor, îmbinând aspectele tehnice ale dirijatului cu interpretarea expresivă și sensibilitatea artistică.

Studentii lui Marin Constantin au devenit la rândul lor muzicieni și dirijori de succes, răspândind învățăturile și influența sa în diverse colțuri ale lumii. Prin elevii săi, a contribuit la dezvoltarea unei noi generații de muzicieni care împărtășesc valorile și standardele sale artistice.

Marin Constantin a contribuit și prin scrieri teoretice și articole despre dirijat și interpretarea muzicală. A publicat lucrări în reviste de specialitate, unde a împărtășit din experiența și cunoștințele sale, oferind ghiduri valoroase pentru muzicieni și dirijori.

Pe lângă activitatea sa la universitate, Marin Constantin a fost implicat în diverse proiecte educaționale și inițiative de promovare a muzicii corale. A organizat workshop-uri, masterclass-uri și a fost invitat să predea la diverse academii și conservatoare de muzică din lume.

Moștenirea lui Marin Constantin

Moștenirea lăsată de Marin Constantin este vastă și profundă. Corul Madrigal, sub conducerea sa, a efectuat turnee în întreaga lume și a înregistrat numeroase albume, aducând muzica corală românească în atenția publicului internațional. În 2016, Corul Madrigal a fost inclus în Lista Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității UNESCO, o recunoaștere a contribuției sale excepționale la cultura muzicală globală.

Marin Constantin rămâne o figură emblematică în peisajul muzicii corale, apreciat pentru talentul său excepțional și pentru dedicarea sa neobosită în promovarea muzicii. Prin munca sa, a reușit să pună România pe harta culturală a lumii și să lase o moștenire durabilă care va inspira generații de muzicieni. Marin Constantin a fost, fără îndoială, un pionier al muzicii corale și un ambasador cultural de neprețuit.

Bibliografie:

Toma, Adrian. „Marin Constantin, maestrul coral.” Editura Muzicală, 2007.

Ionescu, Vlad. „Madrigal: 50 de ani de excelență corală.” Editura Muzicală, 2013

Vasile, Radu. „Dirijorii români și arta dirijatului.” Editura Universitară, 2010.

Webografie:

<https://www.cantusmundi.com/>

<http://www.cimec.ro/Muzica/Personalitati/Marin-Constantin.html>

<http://www.romania-muzical.ro/articol/marin-constantin/1442941/12/1>

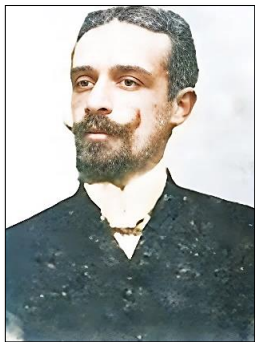
<http://www.revistaspecial.ro/muzica/marin-constantin.html>

<http://www.culturalia.ro/marin-constantin/>



LOCOTENENT COLONEL MARIN DEMETRESCU

Elev: Dinulescu Ioana- Claudia
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordonator: prof. Morcovescu Mihaela



În lumina palidă a amintirilor, dar și în amprente semnificative care au rămas în urma sa, într-un dans subtil între realitate și mit, vom pătrunde în universul Locotenentului Colonel Marin Demetrescu.

Povestea sa începe în data de 15 mai 1881 în Maglavit, Dolj, iar primele informații care datează privind educația lui sunt din 1903, informații despre Școala Superioară de Farmacie din București. Conform datelor în acele timpuri, în urma terminării studiilor, trebuia efectuată o perioadă de practică de doi ani pe care Demetrescu a început-o într-o farmacie din Calafat și pe care a continuat-o la Craiova în alte două unități. În urma studiilor sale, în anul 1910, la 29 de ani, a primit diploma de farmacist și de liberă practică.

Ulterior, vom continua pe urmele pașilor săi privind etapele carierei lui care a fost una impresionantă atât în domeniul farmaciei, cât și în armată și politică.

În anul 1911, a debutat într-o Farmacie Națională din Craiova, iar mai apoi, a obținut concesiunea pentru o farmacie din Ploiești. Aceasta se afla la intersecția străzilor Nicolae Bălcescu și Mihai Bravu. Farmacia era cunoscută la momentul respectiv drept „La Bărbosu” deoarece Marin Demetrescu era un bărbat cu o barbă impresionantă.

Cariera sa miliară a început în timpul celui de Al Doilea Război Mondial și, din nefericire, a continuat într-un lagăr din Adrianopol, deoarece România a pierdut lupta de la Turtucaia împotriva trupelor bulgaro-germane, iar acesta a fost luat prizonier.

În urma războiului, în cariera sa, domeniile farmaciei și politicii s-au împletit, acesta continuând să conducă farmacia și după ce a fost ales în Senatul României unde a avut funcția de cenzor de administrație O.A.F București între 28 mai 1926 și 2 iunie 1927. Cariera de farmacist a fost curmată o dată cu un bombardament al aviației S.U.A, în anul 1944, bombardament în urma căruia, farmacia a fost distrusă complet.

Desigur că în urma acestui eveniment, Demetrescu nu a renunțat și a demonstrat încă o dată forța de care dădea dovadă, construind un nou imobil care era conceput pentru a servi ca locuință la etaj, iar la parter, să funcționeze ca farmacie.

În urma acțiunilor sale, Marin Demetrescu constituie un reper fundamental în galeria personalităților românești pentru determinarea sa, chiar dacă viața a continuat să îl pună la încercare. Comuniștii i-au năruit încă o dată planurile pe care le avea împreună cu fiul său în legătură cu noua farmacie. În data de 2 aprilie 1947, aceasta a fost naționalizată de către noul regim, iar fostul proprietar a devenit angajatul statului. Însă, conform unei mărturii orale, bătrânului farmacist i s-a înscenat un proces de către comuniști cum că ar fi făcut medicamente „false” sub formă de sirop, din apă distilată, zahăr ars și valeriană și astfel, el ar fi fost arestat.

Pentru o viziune completă asupra pașilor lui Marin Demetrescu, vom urmări, în cele din urmă, și viața personală care, în contrast cu cariera sa, a fost una liniștită. Locotenentul a fost căsătorit cu Angela Zamfirescu și împreună au avut doi fii, Gheorghe Nestor și Anghel Mihail, ultimul urmând cariera de farmacist a tatălui său, dar profesând și în domeniul medicinei și justiției. Aceștia locuiau în casa din spatele farmaciei, unde astăzi se afla o pizzerie care a mai păstrat ușile originale.



Mai mult de atât, există și mituri urbane care admit că locul unde era casa este bântuit, deoarece se spune că toți cei care au trăit în acest imobil ori au fost arestați, precum bătrânul farmacist, ori au murit de inimă rea, ori s-au despărțit de soții și s-au mutat.

Astfel, viața Locotenentului Colonel Marin Demetrescu a fost asemenea unui lanț în care s-au împletit într-un contrast deosebit viața sa liniștită din planul familial și tumultuoasa sa viață profesională.

La finalul vieții, acolo unde acest șirag s-a terminat, a lăsat în urma sa o moștenire de neprețuit tuturor românilor, redefinirea cuvântului determinare, căruia i-a atribuit un grad mult mai ridicat prin faptele sale.

Bibliografie:

<https://atomploiesti.ro>

<https://republicaploiesti.net/2009/09/casa-demetrescu.html>

https://galeriaporetrelor.ro/item/G.D.Niculescu,Parlamentul_roman,1866-1901,Biografii_si_portrete,Socec,Bucuresti,1903

MARIN MEHEDINȚEANU

Elev: Marin Andreea Ștefania
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Ploiești
Coordonator: prof. Burdușel Rozalia



Marin Mehedințeanu (1823-1861) - primul om de știință care a descoperit prima rafinărie din lume.

Marin Mehedințeanu este cunoscut pentru realizarea primei sonde de foraj mecanic din România, un eveniment important în istoria industriei petroliere românești.

Ploieștiul a stabilit, la 1857, o premieră mondială, devenind primul oraș din lume cu rafinărie. „Fabrica de gaz” a fraților Mehedințeanu a fost pornită cu echipamente din Germania și, în același an, calitățile petrolului lampant obținut la Ploiești au făcut ca proprietarii să câștige prin

licitație concesiunea pe mai mulți ani a iluminării cu gaz a Bucureștilor.

Din secolul al XIII-lea, petrolul a început să fie cunoscut în evul mediu, de Canada în 1862 și de Rusia în 1863, sub numele de păcură, iar ulterior, în epoca modernă și contemporană a jucat un rol cheie în dezvoltarea economică a țării. România a fost prima țară din lume cu o producție de petrol înregistrată oficial în statisticile internaționale. „The science of petroleum” certifică în 1938, faptul că România a fost prima țară din lume cu o producție de petrol de 275 de tone înregistrată în statisticile internaționale.

Întâiul succes mondial al industriei petroliere românești este construcția, în țara noastră, a primei sonde petroliere (pompe de petrol), în 1861, la Lucăcești (Bacău). Pompele, care forau la o adâncime de 150 de metri, foloseau o metodă rudimentară de rafinare a petrolului asemănătoare cu cea folosită la obținerea țuicii în cazane artizanale. Interesant este că, până pe la 1860, principalii exploatatori de țitei fuseseră țărani liberi, cunoscuți fântânari, băieși sau gropari, denumiri provenind direct din îndeletnicirile lor.



În baza producției rafinării, frații Teodor și Marin Mehedințeanu au avut posibilitatea să obțină prin licitație concesiunea pe mai mulți ani a iluminării cu gaz lampant a Bucureștilor (1857) și, respectiv, a Ploieștilor (1860). După unele statistici, pe la 1870-1880 aproximativ 9/10 din industria de țitei se aflau în mâinile românilor, astfel că, inițial, industria petrolului a avut predominant un caracter național. În anul 2007, s-au împlinit 150 de ani de industrie petrolieră în țara noastră și în lume, moment marcat prin recunoaștere documentară de către principalele publicații de specialitate.



Acesta a fost un pionier al industriei petroliere românești, promovând și alte inovații și metode de eficientizare a extracției și prelucrării petrolului. Moștenirea sa este vizibilă și astăzi, România fiind recunoscută pentru tradiția și expertiza sa în domeniul petrolier.

Mehedințeanu a marcat începutul unei noi ere în exploatarea petrolului în România. Aceasta a permis creșterea producției de petrol și a contribuit la dezvoltarea economică a regiunii și a țării. România a devenit, datorită acestor inovații, unul dintre primii și cei mai importanți producători de petrol din lume în acea perioadă.

Concluzie: Marin Mehedințeanu rămâne o figură centrală în istoria industriei petroliere românești, datorită pionieratului său în utilizarea tehnologiei de foraj mecanic. Realizarea primei sonde mecanice nu doar că a revoluționat modul de exploatare a petrolului în România, dar a și pus bazele unei industrii care va avea un impact major asupra dezvoltării economice a țării. Moștenirea sa continuă să inspire și să influențeze generațiile următoare din domeniul petrolier.

Bibliografie:

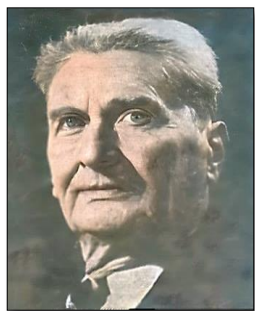
https://www.economica.net/160-de-ani-de-rafinare-romania-prima-rafinarie-din-lume-in-1857-capitala-primul-oras-iluminat-in-intregime-cu-titei_129064.html

MIHAIL SORBUL

Elev: Tudose Maria

Școala Generală „Profesor Cristea Stănescu”, Cornu

Coordonator: bibliotecar Cîrciu GrațIELA



Dramaturgul și prozatorul Mihail Sorbul (Mihail Smolsky) s-a născut în data de 16 octombrie 1885, la Botoșani, fiind unul dintre scriitorii de seamă ai literaturii noastre și a decedat la București pe data de 20 decembrie 1966. Este fiul lui Anton Smolsky (locotenent polonez stabilit în Moldova) și al Mariei Moscovici.

Merge la școală în Botoșani, pentru primele două clase, apoi la Iași, pentru următoarele. Tot la Iași, începe liceul, apoi la București și Ploiești, iar după cum arată diploma sa de absolvire, examenele le-a susținut și trecut în particular.

Mihail Sorbul a studiat la Facultatea de Drept din București (1905-1906), deși nu a profesat niciodată în domeniul juridic, apoi, urmează Conservatorul de Artă



Dramatica (1906-1907). Cu numele său adevărat, publică: *Vânt de primăvară* (1908), *Poveste banală* și *Două credințe* (lansate în anul 1909).

A debutat literar în 1904, publicând în reviste locale și atrăgând atenția prin talentul său deosebit în scris. Cu toate acestea, recunoașterea literară a venit odată cu piesele sale de teatru, care au fost foarte apreciate pentru complexitatea psihologică a personajelor și pentru temele sociale abordate.

Publică, în 1908, o comedie de moravuri – *Eroii noștri*, semnată M. Smolsky și se bucură de susținerea lui Mihail Dragomirescu, fiind și cel care i-a dat pseudonimul Sorbul. Cu acest pseudonim, a intrat în redacția revistei „Convorbiri critice” ca secretar de redacție.

Mihail Sorbul este cunoscut în special pentru piesele sale de teatru, care au explorat adesea conflictele interioare ale personajelor și dilemele morale. Împreună cu Liviu Rebreanu, scrie piesa *Scena* (1910 – 1911), Liviu Rebreanu fiind secretar literar (1913). Liviu Rebreanu îi devenise cumnat în urma căsătoriei dintre Mihail Sorbul și Maria Rădulescu, sora mai mică a soției romancierului.

Printre cele mai importante piese ale sale se numără:

- „Patima roșie” (1916) – Aceasta este una dintre cele mai faimoase piese ale sale, o dramă psihologică ce explorează conflictele interioare și exterioare ale personajelor sale. Piesa a avut un succes considerabil și a fost apreciată pentru complexitatea sa emoțională și pentru analiza profundă a naturii umane.
- „Letopisețul de argint” (1920) – O altă lucrare importantă în repertoriul său, care demonstrează abilitatea sa de a crea personaje complexe și de a aborda teme istorice și sociale cu mare acuitate.
- „Omul care și-a găsit umbra” (1923) – Această piesă reflectă interesul lui Sorbul pentru psihologia individuală și relațiile umane, explorând identitatea și conștiința de sine.

Scriitorul a avut mai multe meserii importante: inspector teatral, director al Teatrului Național și al Operei din Cluj. Mihail Sorbul a primit Premiul Național pentru teatru. Acesta introduce în teatru și comedia tragică. Deși este mai cunoscut ca dramaturg, Sorbul a scris și proză, incluzând romane și nuvele care au explorat teme similare cu cele din piesele sale de teatru.

Mihail Sorbul a fost un inovator în dramaturgia română, introducând elemente de modernism și psihologism în teatrul românesc. Lucrările sale au fost jucate pe marile scene ale României și au influențat generații de dramaturgi și actori.

De-a lungul carierei sale, Mihail Sorbul a fost recunoscut și apreciat pentru contribuțiile sale semnificative la literatura română. Deși a trăit într-o perioadă turbulentă, marcată de războaie și schimbări politice, el a reușit să capteze esența experienței umane în operele sale.

Mihail Sorbul a fost un maestru al dialogului și al construcției dramatice. Stilul său se caracterizează prin realism și profunzime psihologică, iar temele sale principale includ conflictul între datorie și pasiune, impactul trecutului asupra prezentului și lupta individului cu forțele sociale. Moștenirea lui Mihail Sorbul a avut o influență semnificativă asupra teatrului românesc, contribuind la dezvoltarea dramaturgiei moderne în România. Piesele sale continuă să fie studiate și montate, fiind apreciate pentru relevanța lor continuă și pentru profunzimea cu care explorează condiția umană.

În concluzie, Mihail Sorbul rămâne o figură centrală în literatura română, a cărui operă reflectă complexitatea și frământările unei epoci tumultuoase, oferind în același timp o introspecție asupra naturii umane și a conflictelor interioare.

BIBLIOGRAFIE:

E. Lovinescu, *Istoria literaturii române contemporane 1900-1937*, 1937;
C. Ciopraga, *Literatura*; D. Micu, *început*; V. Brădățeanu, *Comedia în dramaturgia românească*, 1970; N. Carandino, *De la Electra la Dama cu camelii*, 1971; I. Trivale, *Cronici literare*, 1971; V. Silvestru, în *Familia*, nr. 3, 1974; I. Constantinescu, în *Ateneu*, nr. 1, 1976; Ov. Constantinescu, în



Viața Românească, nr. 4, 1976; V. Mandra, *Istoria literaturii române. Evoluția genului dramatic*, 1977; D. Plăeșu, în *Cronica*, nr. 26, 1980; G. Călinescu, *Istoria*; Al. Ciorănescu, *Teatrul românesc în versuri și isvoarele lui*, 1934; C. Moldoveanu, *Autori și actori*, 1944; T. Vianu, *Jurnal*, 1961; V. Râpeanu, *Noi și cei dinaintea noastră*, 1966; D. Saram, în *Luceafarul*, nr. 16-17, 1966; Perpessicius, *Opere*, II; E. Lovinescu, *Istoria literaturii române contemporane 1900-1937*, 1937; I. Vartic, *Modelul și oglinda*, 1982; F. Aderca, *Contribuții*; Doina Modola, *Dramaturgia*; I. Zamfirescu, *Teatrul romantic european*, 1994; V. Râpeanu, *Scriitori dintre cele două războaie mondiale*, 1986; I. Fridus, în *Cronica*, nr. 15, 1987; Adriana Daia, în *Manuscriptum*, nr. 3, 1988; FI. Constantiniu, în *Teatru*, nr. 12, 1988; Al. Piru, în *Literatorul*, nr. 7, 1993.

MIRCEA IONESCU-QUINTUS – SÂNGE DE LIBERAL

Student: Gheorghe Dragoș-Ștefăniță
Facultatea de Drept, Universitatea din București
Coordonator: bibliotecar Pîrvu Iuliana-Camelia,
Biblioteca Comunală Șirna, județul Prahova



Mircea Ionescu-Quintus s-a născut la 18 martie 1917, la Cherson, în Crimeea, unde familia sa, cu vechi tradiții liberale, era refugiată în timpul Primului Război Mondial.

A absolvit Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești în 1934, iar în 1938, a devenit licențiat „magna cum laude” al Facultății de Drept a Universității din București și apoi, a profesat, între 1938-1987, ca avocat în Baroul Prahova, fiind specializat în drept penal și procedură penală.

S-a bucurat de o reputație profesională desăvârșită, dovadă în acest sens fiind și faptul că, între 1977-1985, a fost consilier îndrumător de avocați stagieri.

În cel de-al Doilea Război Mondial, a luptat inițial pe frontul de Est, ajungând până la Cotul Donului. Ulterior, după ce România a întors armele împotriva Germaniei naziste, Mircea Ionescu-Quintus a ajuns până în Cehoslovacia, în Munții Tatra. În 1942, a fost decorat, pentru faptele sale de viteză, cu Ordinul „Coroana României”, cu spade și panglici de Virtute Militară.

Întrucât nu a renunțat la convingerile sale liberale, Quintus a suferit represaliile regimului comunist îndreptate împotriva membrilor partidelor istorice, stând mai mulți ani în lagăre, inclusiv la Canalul Dunăre-Marea Neagră, un loc cunoscut pentru atrocitățile comise față de deținuți, în unele cazuri fiind vorba chiar și despre exterminarea unora dintre aceștia.

În 1954, când a fost eliberat de la Canal, a fost racolat de Securitate, serviciul de informații român din perioada comunistă, bine-cunoscut pentru încălcarea flagrantă a drepturilor omului. Cu toate acestea, Quintus a declarat ulterior că nu a avut puterea să refuze fosta poliție politică a regimului comunist, dar că nu a deranjat pe nimeni prin declarațiile date acesteia.

Înscris în Partidul Național Liberal încă din 1936, a rămas membru până în 1947, odată cu instaurarea sistemului totalitar, care a însemnat și abolirea pluralismului politic. După Revoluția Română din 1989 însă, el s-a reînscris în acest partid și a fost ales deputat în circumscripția Prahova în 1990 până în 1992, în primul Parlament postcomunist. Și-a continuat activitatea parlamentară prolifică, de data aceasta, însă, în calitate de senator, în legislaturile 1996-2000 și 2000-2004, când a



ocupat, timp de câteva luni, în 2000, funcția de Președinte al Senatului României, funcție care l-a consacrat drept al doilea om în stat.

A deținut, de asemenea, funcția de ministru al justiției în Guvernul Stolojan, primul guvern pluripartit de după 1989, contribuind, în mod categoric, la clădirea unui sistem de justiție modern, adaptat rigorilor prefigurate de trecerea la un nou regim politic. Totodată, din 1990, este ales vicepreședinte, iar din 1993 președinte al Partidului Național Liberal, una dintre cele mai importante formațiuni de pe scena politică românească postdecembristă, funcție pe care a deținut-o până în 2001, iar din 2002 este ales președinte de onoare al aceluiași partid, funcție din care demisionează, însă, în 2006.

Mircea Ionescu-Quintus nu s-a bucurat de atenție politică numai după revoluție. El s-a înconjurat de prezența unor mari personalități și în perioada interbelică, atunci când, pe perioada studenției, fiind membru al Tineretului Liberal „Brătianu” din județul Prahova și membru al Comitetului Național al Tineretului Liberal, ia contact cu ideile liberale, fiind inițiat de Prim-ministrul de la acea vreme, Gheorghe Tătărăscu, care a avut meritul de a-l face insensibil față de Mișcarea Legionară, care cuprinsese mediile universitare din acea perioadă. În același sens, i-a avut drept model pe alți prim-miniștri, cum ar fi Ion Gheorghe Duca și Nicolae Iorga, de la care a avut privilegiul de a primi sfaturi de viață.

De altfel, un moment marcant din viața sa politică este reprezentat de discursul său în memoria lui Duca, protestând, fără echivoc, împotriva asasinatului politic, cu toate că a atras de partea sa amenințări, chiar cu moartea, din partea membrilor Gărzii de Fier, dar prin care a evidențiat statornicia sa față de valorile și principiile liberale.

Pe lângă activitatea politică, nici activitatea scriitoricească a lui Mircea Ionescu-Quintus nu este, însă, de neglijat. Membru al Uniunii Scriitorilor, acesta a publicat mai multe volume de epigrame, epigrama fiind, de altfel, specia literară care l-a consacrat, fapt pentru care a fost și președinte de onoare al Uniunii Epigramiștilor din România. În opera sa, acesta abordează un spectru larg de teme literare, în toate acestea simțindu-se prezența aceluiași simț umoristic, dar critic. Astfel, dezaprobă deficiența morală contemporană lui, multe dintre epigrame fiind create în perioada în care era deținut politic, în timpul regimului comunist, desprinzându-se, așadar, din versurile sale, și o vulnerabilitate aparte.

Mircea Ionescu-Quintus s-a bucurat de apreciere de la cel mai înalt nivel, întrucât acesta a fost decorat cu cea mai înaltă distincție oferită de statul român, Ordinul național „Steaua României”, de către Președinții Ion Iliescu, în 2002, în rang de Cavaler, și Klaus Iohannis, în 2017, în rang de Ofițer, după cum a fost onorat și de către un alt șef de stat, Traian Băsescu, care, în 2009, în semn de recunoștință față de veteranii din cel de-al Doilea Război Mondial, l-a înaintat în gradul de General. El a fost, de asemenea, declarat Cetățean de onoare al orașelor Ploiești, Baia Mare și Orșova.

Mircea Ionescu-Quintus s-a stins din viață pe 15 septembrie 2017, la vârsta impresionantă de o sută de ani, la Ploiești, dar, cu toate acestea, el va rămâne veșnic în amintirea colectivă ca un martir al rezistenței și al consecvenței și ca un simbol al muncii asidue față de semenii săi.

Bibliografie:

Chirulescu, Marian; Popescu, Paul D.; Radu, Mihaela, *Personalități prahovene. Dicționar biobibliografic*, Editura Darkoprint, Ploiești, 2023;

https://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Ionescu-Quintus;

<https://adevarul.ro/stiri-interne/societate/interviu-mircea-ionescu-quintus-avocat-am-fost-1200860.html>;

<https://moldova.europalibera.org/a/romania-mircea-ionescu-quintus/28737318.html>;

<https://historia.ro/>;

<https://www.radioromaniacultural.ro/sectiuni-articole/istorie-filozofie-psihologie/portret-seniorul-liberal-mircea-ionescu-quintus-a-ajuns-la-centenar-id4789.html>;

<https://observatornews.ro/politic/mircea-ionescuquintus-decorat-de-presedintele-romaniei-cu-o-zi-inainte-de-a-implini-100-de-ani-202875.html>;

<https://www.europafm.ro/cine-a-fost-mircea-ionescu-quintus/>;

<https://www.cdep.ro/pls/parlam/structura2015.mp?idm=130&leg=2000&cam=1>.



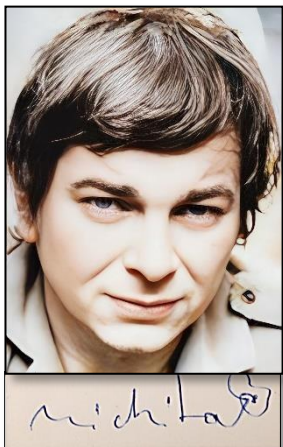
NICHITA, PLOIEȘTIUL, INGENIOZITATEA ARTISTULUI REZONANȚA PLANETARĂ A NECUVINTELOR

Elev: Martin Maria-Theodora

Școala Gimnazială, Comuna Tinosu

Coordonator: bibliotecar Pîrvu Iuliana-Camelia

Biblioteca Comunală Șirna, județul Prahova



Pornim de la premisa că toți cei care iubesc poezia și cinstesc Ploieștiul îl știu pe Nichita. Fie că sunt *aproape de Nichita*, sau că se află *sub aripa lui Nichita*, poetul ce dă *sens iubirii* este mai mult decât o emblemă, este o stare de spirit a Ploieștiului, mai ales primăvara, pe final de mărțișor.

31 martie 1933 este ziua când Nichita Hristea Stănescu (Nini), viitorul poet al necuvintelor, face cunoștință cu lumea muritorilor de rând chiar pe pământ ploieștean, cu scopul ceresc de a binecuvânta literatura română și poezia lumii prin operele pe care urmează să le scrie.

Acesta ajunge, pe parcursul vieții sale terestre pline de culoare și de zbucium, presărată cu povești tulburătoare de dragoste, să zguduie lumea literară și pe cea a devoratorilor de poezie modernă, printr-o inedită metamorfozare a versului, fapt ce continuă și dincolo de viața sa pământească, din nemurierea spre care poetul pășește grăbit, pe 13 decembrie 1983, la doar 50 de ani.

Nichita Stănescu a fost considerat de către unii critici literari, precum Eugen Simion sau Alexandru Condeescu, drept un poet de o amplitudine, profunzime și intensitate remarcabile, făcând parte din categoria foarte rară a inovatorilor lingvistici și poetici.

Nichita cochetează de mic cu poezia, dar își începe studiile literare în cadrul Liceului „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești (actualul „Mihai Viteazul”), pe care îl urmează în perioada 1944-1952. Un lucru mai puțin cunoscut, dar relevant pentru comunitatea mea natală, este că în liceu a fost coleg de clasă cu profesorul de istorie Viorel Costea din comuna Șirna, satul Hăbud, fiul învățătorului și publicistului George A. Costea.

După liceu, își continuă studiile la Facultatea de Filologie a Universității din București, unde o va avea colegă pe Magdalena Petrescu, cea dintâi dragoste adolescentină a poetului, prima dintre femeile-muze ce îl vor însoți și inspira câte o vreme pe Nichita. Magdalena i-a devenit soție pentru un an, începând din 1952.

În 1962, se va căsători cu poeta și eseista Doina Ciurea, de care se va despărți după două decenii. Gabriela Melinescu este autoarea și poeta alături de care Nichita se va întrece în a construi poetic universuri abstracte. În 1982, Nichita o ia de soție pe Tudorița (Dora) Tărăță. Observăm cum destinul se joacă cu cifra doi când vine vorba de viața în doi a poetului *nodurilor și semnelor*.

Acesta debutează oficial în anul 1957, la un an după despărțirea de Magdalena, în revistele „Tribuna” din Cluj și în „Gazeta Literară”, unde îi sunt publicate primele trei poezii, iar apoi, în anul 1960, momentul în care criticii presimt o nouă schimbare în poezia românească, a apărut primul volum individual semnat Nichita Stănescu, „Sensul iubirii”, despre care poetul spunea că „nu a fost un debut adevărat”, ci mai degrabă un „act de crăpătură”.

Ulterior debutului, confirmând crezul conform căruia „poetul, ca și soldatul, nu are viață personală”, Nichita Stănescu a publicat volum după volum, câștigând și o serie de premii importante:



Uniunea Scriitorilor i-a acordat patru distincții, pentru volumele „O viziune a sentimentelor” (1965), „Necuvintele” (1969), „Cartea de recitare” (1973) și „Starea poeziei” (1976).

Este numit redactor-șef adjunct al revistei „Luceafărul”, alături de Adrian Păunescu. În perioada 1970-1973, este redactor-șef adjunct la „România literară”. În 1978, publică volumul de poezii „Epica Magna”, care primește în același an premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române.

În anul 1971, îi sunt traduse în fosta Iugoslavie volumele „Belgradul în cinci prieteni”, o ediție bilingvă de poezii inedite, și „Nereci” („Necuvintele”). Volumele de poezie ale lui Nichita Stănescu vor fi traduse în decursul vremii în multe limbi, Nichita devenind astfel cunoscut de către iubitori de poezie din întreaga lume, iar poezia sa căpătând o dimensiune universală.

În Muzeul Memorial „Nichita Stănescu” din Ploiești, se găsesc premiile care i-au recunoscut valoarea ca poet național (diplome oferite de Uniunea Scriitorilor din România și de Academia Română) și internațional (Premiul pentru cel mai tânăr poet - Struga 1965, Brevetul și Medalia Gottfried von Herder -1976, Marele Premiu „Cununa de aur” a Serilor de Poezie de la Struga - 1982). Aici, se găsesc manuscrise inedite (poezia „Quadriga”, prima recunoaștere internațională a poetului -1965), documente originale (extrasul din Registrul Stării Civile pentru nașcuți pe anul 1933, legitimația de șef de rubrică la „Gazeta Literară”- 1957), fotografii, documente evocatoare ale activității de numismat (Diploma de Onoare a Societății de numismatică, medalii). Opera postumă a poetului și diverse obiecte personale completează imaginea omului și poetului Nichita Stănescu și legătura sa cu orașul Ploiești, unde i s-a conferit post-mortem diploma de Cetățean de onoare, în 2019. De asemenea, a fost ales membru post-mortem al Academiei Române.

Nichita recunoștea că doar două lucruri sunt inevitabile: atât moartea, cât și viața. Indubitabil, însă, Nichita va respira prin poezie atât cât vor fi oameni care să iubească.

Nichita Stănescu nu este doar nume de poet. E nume de poezie. Și pentru că este și va rămâne mereu al Ploieștiului, Nichita Stănescu s-a transformat și în nume de stradă, și în nume de parc, și în nume de muzeu, și în nume de colegiu, și în nume de festival internațional de poezie.

Iar primăvara, pe străvechiul bulevard, când castanii respiră solar animând necuvinte, chiar și florile lor albe, cu frunți înalte și blânde, par că se strigă-ntre ele cu numele poetului, pe care Nichita l-a înflorit cu fiecare semnătură.

Bibliografie:

Antimetafizica, Nichita Stănescu însoțit de Aurelian Titu Dumintrescu, Editura Cartea Românească, București, 1985;

Chirulescu, Marian; Popescu, Paul D.; Radu, Mihaela, *Personalități prahovene. Dicționar biobibliografic*, Editura Darkoprint, Ploiești, 2023;

Costea, George A., *Contribuția satului Hăbud la făurirea României Mari*, Ediția a 2-a revăzută și adăugită de bibliotecar Iuliana-Camelia Pîrvu, cu un Cuvânt-înainte de Prof. Univ. Dr. Gheorghe Calcan, Ploiești, 2018;

Nichita Stănescu, *Necuvintele*, Editura Curtea Veche, București, 2009.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu;

https://ro.wikipedia.org/wiki/Muzeul_Memorial_%E2%80%9ENichita_St%C4%83nescu%E2%80%9D.



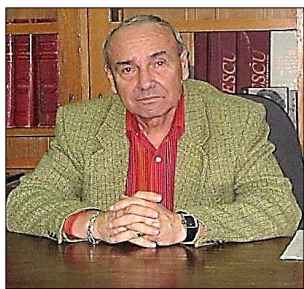
NICOLAE BOARU – UN DESTIN DE PLOIEȘTEAN ÎMPLETIT CU ISTORIA UNEI BIBLIOTECI JUDEȚENE CENTENARE

Elev: Gușă Daria Marina

Școala Gimnazială, sat Tăriceni

Coordonator: bibliotecar Pîrvu Iuliana-Camelia

Biblioteca Comunală Șirna, județul Prahova



Bibliotecile sunt instituții cheie, puncte de reper în viața culturală a oricărei comunități, iar rolul lor în formarea și educarea permanentă a atâtor generații nu poate fi, nicidecum, ignorat. Este și cazul Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” Ploiești, care și-a câștigat de-a lungul timpului un binemeritat renume, atât prin activitatea desfășurată aici, cât și prin dedicarea celor care, cu profesionalism, devotament și dăruire, au reprezentat-o și o reprezintă.

Regretatul profesor, publicist, om de litere și iubitor de carte, Nicolae Boaru, a fost timp de 17 ani directorul acestei instituții, fiind unul dintre managerii de bibliotecă a căror activitate prodigioasă a influențat în bine organizarea și funcționarea centenarei biblioteci din urbea ploieșteană, sporindu-i, și mai mult, renumele.

Profesorului Nicolae Boaru, aflat la conducerea Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” Ploiești între anii 1998-2013, i se datorează, cu precădere, transformarea acestei case a cărților, ce oferă hrană spirituală, sufletească și delectare intelectuală publicului prahovean, într-un veritabil „centru de gravitație” în lumea ploieșteană și prahoveană, fapt consemnat pe însăși stema județului Prahova, pe care tronează, ca simbol cultural, cartea deschisă.

Nicolae Boaru s-a născut pe 28 decembrie 1949, la Ploiești. A avut o copilărie frumoasă, fiind crescut de ambii părinți, Nicolae și Florica Boaru. Tatăl, instructor auto și mama, casnică, l-au crescut în spiritul valorilor tradiționale. A fost căsătorit cu Maria Boaru, muzeograf la Muzeul Științelor Umane din cadrul Palatului Culturii din Ploiești și are două fiice: Sabina și Sânziana.

Din anul 1968, a urmat Facultatea de Limba și Literatura Română din București, Secția Română-Franceză, pe care a absolvit-o în anul 1972. Având ca profesori oameni colosali, scriitori și critici literari de renume, precum Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Șerban Cioculescu sau Alexandru Piru, Nicolae Boaru a învățat să iubească substanța cărților și cuvintele.

Din anul 2003, a devenit doctorand la Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” din București, Secția Literatură Română, pregătind lucrarea cu tema „Geo Bogza - studiu monografic”.

A predat la Filipeștii de Pădure, unde a fost șeful catedrei de limba și literatura română în perioada 1972-1980 și la Mănești, unde a predat între anii 1980-1988. În perioada 1988-1991, a întregit echipa profesorală de elită a Liceului „Mihai Viteazul” din Ploiești, unde a fost, de altfel, și director, timp de 3 ani (1989-1991). Și-a continuat cariera de profesor cu gradul didactic I la Liceul „Nichita Stănescu” din Ploiești, iar în 1998, a devenit director al Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”, funcție pe care a ocupat-o până la moartea sa - 9 octombrie 2013.

Fiind un veritabil om de cultură, un adevărat erudit și un orator neîntrecut, profesorul Nicolae Boaru a susținut și o bogată și constantă activitate în mass-media locală, în care a pregătit emisiuni de cultură și educație devenite celebre.

Astfel, timp de 7 ani (1990-1997), are o rubrică permanentă la Radio Prahova - „Una pe zi”, și colaborează timp de 4 ani cu Radio Contact, la rubrica săptămânală „Cum vorbim” (1992-1996).



Cultura sa bogată, specifică unui adevărat cărturar, precum și discursul fluent și bine argumentat, l-au plasat rapid în rândul celor mai prezente, mai fascinante și mai prețuite personalități ale orașului. Debordând de energie, s-a împărțit zilnic între bibliotecă, emisiuni radio sau TV și activități redacționale. La postul local de televiziune Antena 1, a susținut o rubrică zilnică, „Povestea vorbei”, în perioada 1999-2003, iar între anii 2003-2013, a realizat aceeași rubrică, cu o frecvență săptămânală, de 50 de minute, miercurea.

Recunoscut drept „un mare orator și iubitor al cuvintelor, pentru care a nutrit un respect profund, dar pe care nu a ezitat să le atragă în jonglerii semantice, totdeauna surprinzătoare pentru public, profesorul Nicolae Boaru a fost, pentru viața culturală din Prahova, o redută încăpățânată, care a refuzat să se predea în fața imposturii și a lipsei de valori. Privit din această perspectivă, trebuie să recunoaștem că Nicolae Boaru a fost și un om de temut, al cărui cuvânt putea deveni foarte tăios, atunci când se afla în postura de avocat al cărții, al limbii străbune, al bunei-cuviințe, al bunului simț sau al bibliotecilor și bibliotecarilor prahoveni. A iubit mult breasla bibliotecarilor, a truditorilor cărții, pe care îi dorea uniți și apărați de nedreptățile vremurilor, mai mult sau mai puțin pecuniare.

„În urbea ploieșteană, el a încercat mereu, prin editoriale, pledoarii și numeroase emisiuni, să educe și să readucă în sufletul publicului dragostea pentru carte, istorie și limba română, taxând cu severitate derapajele.”

Publicistul Nicu Boaru, cum îi spuneau prietenii, a scris mult în presa locală: în *Concurentul*, *Curentul*, *Telegraful de Prahova* (unde a avut rubrica „Editorialul negru”), *Ploieștii* (rubrica denumită „Carnavalul politic”), *Revista „Biblioteca”*.

A scris „aplicat, cu o finețe și acuratețe care nu au scăpat neremarcate chiar de personalități ale lumii literare. Această bucurie a scrisului l-a îndemnat permanent, să îmbine speculația profundă, academică, cu ironia ascuțită, care i-a devenit, de altfel, de-a lungul timpului, o adevărată emblemă. Viața sa au fost cărțile. Nu s-a simțit bine decât în mijlocul lor și, deopotrivă, a creatorilor acestora. Aici, și-a dat adevărata măsură, alături de Nicolae Breban, Eugen Simion, Alex Ștefănescu, Fănuș Neagu și alte nume mari ale literaturii.”

Activitatea literară nu l-a împiedicat să aibă, însă, și preocupări din zona administrativă. Sub directoratul său, Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești a devenit un adevărat reper al vieții culturale locale. Profesorul Nicolae Boaru, venit la cârma acestei instituții din ianuarie 1998, s-a pliat, cu ușurință, încă de la început, în special, pe colaborarea bibliotecii cu alte instituții din comunitate sau de profil. L-a ajutat experiența la catedră, predarea limbii și literaturii române în licee ploieștene de elită, „disciplinându-i munca, lărgindu-i orizontul și acomodându-l cu exigențele generației mai tinere, pe care a reușit s-o înțeleagă și s-o sprijine.”

Astfel, de-a lungul anilor, cât a condus biblioteca județeană, aceasta și-a îmbogățit substanțial fondul de carte, Nicolae Boaru fiind un achizitor de veritabile valori, de rarități. S-a numărat printre primii directori de bibliotecă din țară care au reușit informatizarea bibliotecii și, nu în ultimul rând, a găzduit, în generosul spațiu creat de arhitectul Toma Socolescu, evenimente literare remarcabile, atât prin tematica aleasă, cât și prin invitații de seamă care au onorat publicul ploieștean și prahovean.

În paralel, a fost un prolific autor de eseuri, editoriale, articole critice și alte nenumărate scrieri. A hrănit prin carte românească dorul de țară al românilor de peste Prut, iar, ca director de bibliotecă județeană, a avut mereu ușa deschisă și pentru tinerii autori. Eforturile sale nu au trecut neobservate, motiv pentru care a fost invitat adesea, alături de reprezentanții altor instituții, să promoveze Ploieștiul și Prahova la expozițiile sau târgurile organizate la Strasbourg, Roma sau Bruxelles.

Trecerea sa în neființă, la numai 63 de ani, a însemnat o pierdere fără egal în viața culturală prahoveană. Dar nu vor pieri nicicând gesturile de noblețe față de cei care l-au apreciat și iubit, esența spirituală a cărților cu care a sporit zestrea bibliotecii județene, a unor biblioteci comunale și a bibliotecilor de peste Prut. Vor rămâne mărturie că i-a păsat de semeni, sutele de articole, editoriale, cărți, emisiuni radio-TV și vorba cu sens care a rodit acolo unde a găsit terenul propice. Dovadă că a iubit biblioteca este chiar numele Nicolae Boaru pe care îl poartă acum o secție a bibliotecii județene.



Va dăinui, astfel, valoarea incontestabilă a celui care a fost intelectualul, prin excelență, de care Ploieștiul este mândru. Iar atribuirea titlului de Cetățean de onoare al orașului, post-mortem, nu face decât să gireze prețuirea și recunoștința pe care întreaga comunitate prahoveană i-o datorează.

Chiar și după mai mult de 10 ani, e greu să vorbești despre maestrul Nicolae Boaru la trecut.

Bibliografie:

Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești, *Nicolae Boaru. Bibliografie*, Ploiești, 2021;
 Chirulescu, Marian; Popescu, Paul D.; Radu, Mihaela, *Personalități prahovene. Dicționar biobibliografic*, Editura Darkoprint, Ploiești, 2023;
 Chirulescu, Marian; Popescu, Paul D.; Stoian, Gabriel, în colaborare cu Apostol, Mihai și Necula, Maria, *Personalități prahovene. Dicționar biobibliografic*, Editura Premier, Ploiești, 2003;
 Dumitru, Ion, *Învățămintul preuniversitar ploieștean. Monografie. Repere istorice și cultural-pedagogice. Instituții școlare, Personalități*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2007;
 Revista „Fântâna din Șirna”, nr. 10/ian. 2012-dec. 2013;
<https://www.telegrama.ro/social/cultura/omagiul-din-partea-cl-ploiesti-pentru-nicolae-boaru.html>;
<https://ph-online.ro/actualitate/item/37910-nicolae-boaru-cetatean-de-onoare-post-mortem-al-ploiestiului>;
<https://24pharte.ro/in-memoriu-nicolae-boaru-28-decembrie-1949-9-octombrie-2013-interviu-cu-nicolae-boaru-directorul-bibliotecii-judetene-nicolae-iorga-ploiesti/>.

CĂPITAN NICOLAE RĂDULESCU-LEMNARU

Elev: Coșoreanu Cristian Ion

Liceul Tehnologic „Gh. Ionescu Sisești” Valea Călugărească

Coordonator: prof. Minea Ionuț



Nicolae Rădulescu s-a născut la data de 14 octombrie 1908 în localitatea Sălciile din județul Prahova. Paronimicul „Lemnaru” l-a primit de la strămoșii săi, din Maramureș, refugiați la Mireș, apoi Inotești și Sălciile. Viața profesorului de matematică Nicolae Rădulescu-Lemnaru a căpătat noi valențe în timpul celui de al doilea război mondial.

La data de 22 iunie 1941, sublocotenentul Rădulescu se afla la Prut, fiind încadrat în efectivele Diviziei 13 Infanterie Ploiești. Ajuns la vârsta de 97 de ani, își amintește că a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la luptele dintre Nistru și Bug și între Bug și Nipru. Ajuns la Novocerkask, a participat la slujba religioasă desfășurată în catedrala din localitate, pe care guvernarea sovietică o transformaseră în magazin de cereale și grajd pentru cai.

Fiind profund mișcat de cele văzute a scris un articol pe care l-a trimis spre publicare revistei „Școala Prahovei”, din al cărei colectiv de redacție făcea parte.

În articolul cu pricina, proslăvea măreția și frumusețea artistică a catedralei, corul cazacilor, pioșenia împinsă până la suspin a credincioșilor prezenți și critica barbaria sovieticilor. Acest articol, aparent banal și inofensiv, a deturnat cursul vieții lui Nicolae Rădulescu-Lemnaru. După citirea articolului, comandantul Armatei a 3-a a ordonat trimiterea în țară a ofițerului, la 12 mai 1942, pentru a fi încadrat instructor la Școala Militară de Ofițeri în Rezervă din Ploiești, precum și pentru folosirea sa în calitate de corespondent al publicațiilor militare și civile.



În luna august 1944, a participat la despresurarea și apărarea orașului Ploiești de trupele germane, remarcându-se prin oprirea debarcării în Gara de Sud a trenului blindat german și silindu-l să se retragă în gara Teleajen, iar de acolo să intre în manevră până la stația Valea Largă, unde ceferiștii demontaseră terasamentul, făcându-i prizonieri pe nemți.

Licențiat în Matematică la Universitatea din București, a fost profesor la diferite școli din Ploiești. Colaborează la *Satul*, *Universul literar*, *Colocvii*, *Miorița*, *Presa*, la periodice din acea vreme și în presa pentru copii și tineret. Face parte din colectivele care pun bazele cenaclului literar *Lectura* (1944) și ale revistelor *Miorița* (1931), *Școala Prahovei* (1932), *Opinia liberă* (1944). Scrie versuri, romane istorice sau de actualitate, proză scurtă, poezii și proză pentru copii.

Căpitanul Nicolae Rădulescu-Lemnaru a oglindit în scrierile sale temele istorice și evenimentele din război: „Strămoșii” (1936), „Ruinele castelului” (1972), „Fiica lui Zoltos” (1975), „Burebista” (1982), „Povestea caporalului Filip” (1980) etc. Pentru faptele sale de arme, a fost decorat cu ordinul „Coroana României”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” și medalia „Crucea Comemorativă al celui de al doilea război mondial” și a primit titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești.

Interviu imaginar

Avem plăcuta ocazie de a sta de vorbă cu dl. Profesor Nicolae Rădulescu-Lemnaru, scriitor îndrăgît în egală măsură de cei mari și de cei mici.

Reporter: Bună ziua și bine ați venit domnule profesor. Publicul nostru dorește să afle câteva detalii despre dumneavoastră.

NRL: - Bună ziua. Mă simt onorat de interesul pe care mi l-ați arătat și încep prin a vă destăinui câteva dintre datele mele biografice. M-am născut într-o zi de toamnă, pe 14 octombrie, în anul 1908, în localitatea Sălciile, de lângă comuna Ciorani. Sunt prahovean după locul nașterii, dar provin din Maramureș, străbunicii mei venind de acolo, sătui de stăpânirea austro-ungară. Mai întâi, au locuit pe lângă Sângeru, în localitatea Mireș, unde își câștigaseră stima consătenilor prin faptul că erau tare pricepuți în tăierea lemnelor. Ei chiar s-au pricopsit cu porecla „Lemnaru”, care a devenit în timp un nume de familie. Școala primară am făcut-o în satul natal, apoi am urmat Școala normală la Ploiești și Facultatea de Matematică la București.

R: Deci sunteți profesor de matematică, nicidecum de limba română. Și atunci, de unde interesul dumneavoastră pentru literatură, pentru cuvântul scris?

NRL: Când am terminat facultatea am fost luat pe front, alături de fratele meu Eugen Rădulescu. Eram tânăr ofițer, sublocotenent în divizia 13 Infanterie de la Ploiești, și am fost trimis alături de camarazii și subordonații mei să sprijinim trupele care luptau în Basarabia, pe Nistru, și la Bug. Multe fapte crude și sângeroase am văzut pe linia frontului, fapte care mi-au marcat conștiința pentru toată viața. Dar într-una din zilele în care luptele se mai ostoiseră, fiind cantonați lângă localitatea Novocerkask, am participat la slujba de duminică de la catedrala din oraș. M-a uluit faptul că un astfel de așezământ a putut fi transformat în grajd pentru cai și hambar pentru grăunțele cu care erau hrăniți aceștia de către guvernânții ruși. Fiind profund mișcat de cele văzute, am scris un articol pe care l-am trimis spre publicare revistei „Școala Prahovei”, din al cărei colectiv de redacție făceam parte. În articolul respectiv, deplângeam lipsa de interes a sovieticilor pentru creația artistică a catedralei și îi compătimeam pe localnicii, adevărați credincioși, că trebuie să-și asculte slujbele ritualice printre sacii de cereale și în zgomotele cailor. Și atunci, comandantul Armatei a 3-a, care din întâmplare, a citit articolul, a ordonat trimiterea mea în țară, la 12 mai 1942, și încadrarea ca instructor la Școala Militară de Ofițeri în Rezervă din Ploiești, precum și folosirea mea în calitate de corespondent al publicațiilor militare și civile.



R: Despre cariera dvs ca militar ce ne puteți povesti?

NRL: Prin luna august a anului 1944, nemții voiau să treacă cu o garnitură de tren blindat, care transporta arme și muniție pentru frontul de est. Alături de brigada armatei Ploieștiului, am participat la despresurarea și apărarea orașului Ploiești de trupele nemțești, și am oprit debarcarea în Gara de Sud a trupelor din trenul blindat, pe care l-am silit să se retragă în gara Teleajen, iar de acolo, să intre în manevră până la stația Valea Largă, unde ceferiștii demontaseră deja terasamentul. Trenul a deraiat și noi i-am luat prizonieri pe nemți. Mulți dintre oamenii mei, care au luptat cu vitejie pentru apărarea orașului, au pierit aici. Și astăzi, îmi amintesc de fiecare dintre ei...

R: Faptele dvs de arme au fost recompensate în vreun fel?

NRL: Am fost decorat cu ordinul „Coroana României”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” și medalia „Crucea Comemorativă al celui de al doilea război mondial” și am primit titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești.

R: Dar ce anume v-a atras către scris?

NRL: Mai întâi am vrut ca amintirile din război să nu se piardă, iar apoi să cinstesc și eu memoria înaintașilor. Am scris romane și povestiri pe teme istorice și de război, cum ar fi „Strămoșii” (1936), „Ruinele castelului” (1972), „Fiica lui Zoltos” (1975), „Burebista” (1982), „Povestea caporalului Filip” (1980). Pentru copii, am mai scris și povestioare cu morală, cum ar fi „Ursuleții lui Rădună”. Sincer, am fost atras către literatură ca o formă de evadare din realitatea, care, în acei ani, era crâncenă. Am făcut parte din colectivul de scriitori care a pus bazele cenaclului literar *Lectura* (1944) și al mai multor reviste. Am fost colaborator la revistele *Satul*, *Universul literar*, *Colocvii*, *Miorița*, *Presa*, la periodice din acea vreme, în care am publicat versuri, romane istorice sau de actualitate, proză scurtă, poezii și proză pentru copii. și în presa pentru copii și tineret. Mi-au plăcut mult copiii, de aceea am ales să devin profesor.

R: Cum se împacă aceste realizări cu ocupația de profesor de matematică?

NRL: Ce-i drept, matematica a fost și este prima mea iubire. Numai că nu am avut talentul de a scrie opere matematice. (râde)...

R: Vă mulțumim foarte mult pentru timpul pe care ni l-ați acordat și pentru amintirile pe care ni le-ați împărtășit. Vă asigurăm de toată considerația și aprecierea generației noastre și a celor care vor veni.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_R%C4%83dulescu-Lemnaru

<https://eroiro1918.blogspot.com/2008/11/cpitan-nicolae-rdulescu-lemnaru.html>

<http://www.ploiesti.ro/cetatenionoare.php>

<https://www.prahovabusiness.ro/ploiestii-care-isi-cam-uita-valorile-aproape-nimeni-nu-mai-vorbeste-profesorul-nicolae-radulescu-lemnaru-noroc-cu-societatea-culturala-atom-ploiesti>

<https://atomploiesti.ro>



NICOLAE SIMACHE

Elev: Bărbulescu Ștefania
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Ploiești
Coordonator: prof. Burdușel Rozalia



Nicolae Simache s-a născut într-un mic sat din nordul țării, într-o familie modestă, în jurul anilor '60. Încă de mic, el și-a arătat interesul pentru învățătură și pentru cunoaștere, fiind mereu curios și dornic să descopere lucruri noi. Cu toate că resursele financiare erau limitate, părinții săi l-au încurajat să-și urmeze pasiunea pentru învățătură și l-au sprijinit în fiecare etapă a vieții sale.

În adolescență, Nicolae a fost un elev strălucit, excelând în diverse domenii precum matematica, literatura și științele naturii. A participat activ la activitățile școlare și a fost mereu un model pentru ceilalți elevi. În ciuda provocărilor și a obstacolelor întâlnite pe parcursul vieții sale, el și-a păstrat determinarea și pasiunea pentru cunoaștere.

Pe măsură ce a crescut, Nicolae și-a dezvoltat interesul pentru domeniul tehnologic și pentru inovație. A urmat cursuri suplimentare în domeniul informaticii și a participat la diferite competiții și proiecte care îl ajutau să-și îmbunătățească abilitățile și cunoștințele. În timpul facultății, Nicolae a continuat să se evidențieze prin determinare, dedicare și creativitate.

A fost implicat în diverse proiecte de cercetare și a avut o contribuție semnificativă în dezvoltarea unor soluții tehnologice inovatoare. Pe măsură ce și-a început cariera profesională, Nicolae a continuat să se perfecționeze și să își îmbunătățească abilitățile, devenind un expert în domeniul său.

Prin perseverență, pasiune și dorință de a-și urma visurile, Nicolae Simache a reușit să depășească obstacolele și să devină o figură importantă în domeniul său, contribuind la progresul și inovația în societate. Nicolae Simache, prin dedicarea și competențele sale remarcabile, a reușit să-și construiască o putere semnificativă în societate. Această putere nu provine doar din poziția sa profesională sau din statutul său material, ci și din impactul pe care îl are în comunitate și din influența pe care o exercită asupra celor din jur.

Una dintre sursele de putere ale lui Nicolae Simache este expertiza sa în domeniul tehnologic și capacitatea sa de a inova. Prin contribuțiile sale remarcabile în cercetare și dezvoltare, el s-a impus ca un lider de opinie și o autoritate în domeniul său. Această expertiză îl face esențial în proiectele și deciziile importante din industrie și îi conferă o influență semnificativă asupra direcției tehnologice și a dezvoltării societății.

De asemenea, Nicolae Simache și-a consolidat puterea prin rețelele sale extinse de contacte și colaboratori. El este cunoscut pentru abilitatea sa de a construi relații solide și de a-și valorifica conexiunile pentru a-și atinge obiectivele și pentru a influența deciziile cheie. Acest capital social îi conferă o poziție privilegiată în societate și îi permite să acționeze ca un catalizator pentru schimbare și progres.

În plus, angajamentul lui Nicolae Simache față de valorile etice și responsabilitatea socială îl fac să fie respectat și admirat în comunitate. El își folosește puterea pentru a promova cauzele în care crede și pentru a aduce beneficii societății în ansamblu, consolidându-și astfel influența și reputația.

Activitatea didactică a profesorului Nicolae Simache este strâns legată de istoria Colegiului Național „Ion Luca Caragiale” din Ploiești, fostul Liceu „Sfinții Petru și Pavel”. Între anii 1932 și 1969, (când a fost silit să iasă la pensie din învățământ) a fost profesor de istorie și un adevărat părinte



spiritual al multor generații de absolvenți ai prestigiosului liceu prahovean. Printre numeroșii săi elevi, s-au numărat Nichita Stănescu, Basarab Nicolescu, Ioan Tomescu, Virgil Petrescu și mulți alții. În 1968, a primit titlul de „profesor emerit”.

Poetul Nichita Stănescu povestea cum profesorul Nicolae Simache l-a convins să-și schimbe numele de poet, cu care semna până atunci (numele din catalog, adică Stănescu Hristea): „Mă, tu faci publicistică, Stănescu Hristea este un nume de soldat mort la Mărășești, n-o să te citească nimeni. Te cheamă și Nichita, ia pune-l tu înainte, că se izbește bine cu Stănescu, și te ține minte toată lumea!”

În afară de Muzeul Ceasului, care îi poartă numele, în municipiul Ploiești există în prezent și o școală gimnazială cu numele „Prof. Nicolae Simache”. De asemenea, strada pe care se află Muzeul Ceasului „Nicolae Simache”, poartă numele renumitului om de cultură.

În anul 1995, la școala din satul Cosmina de Sus, Prahova, unde a învățat în copilărie Nicolae Simache, a fost amplasată o placă memorială, iar în centrul comunei Cosminele un bust al acestuia. Un bust monumental al profesorului Nicolae Simache a fost dezvelit și în curtea Muzeului Ceasului.



Excepționala sa activitate didactică, muzeografică și de cercetare științifică a fost răsplătită de statul român cu importante ordine și medalii, cu titlul de “Profesor emerit” –și Medalia de merit, cu o seamă de diplome de onoare și de excelență. În urma unei neiertătoare boli – când încă se afla în plină putere de muncă (organizarea expoziției Muzeului Ceasului în actuala clădire) – după aproximativ două luni de internare la Spitalul Municipal, unde medici din Ploiești și din Capitală au făcut enorme eforturi pentru a-i salva viața, în dimineața zilei de 17 ianuarie 1972, a trecut în eternitate, îndolind pentru multă vreme învățământul, cultura și muzeografia prahoveană, dar și cea românească. Cât despre motivele celibatului său, nimeni n-a îndrăznit vreodată să-l întrebe, iar dacă cineva ar fi făcut-o, cu siguranță că n-ar fi primit niciun răspuns.

În anul 1969, pe când împlinea 64 de ani, Nicolae Simache a fost silit să iasă la pensie, din învățământ. Era la numai un an după ce primise titlul de „profesor emerit”. A fost momentul cel mai dureros al vieții lui. Toată lumea credea că despărțirea asta o să-i aducă sfârșitul. Mai ales că, în același an, umbla vorba că trebuie să renunțe și la funcția de director al Muzeului de Istorie, Ploiești. Într-adevăr, pentru el, o asemenea lovitură ar fi fost totuna cu moartea. Se știe că nu era deloc iubit de către oamenii Securității sau de cei ai Partidului Comunist Român. Tot timpul a stârnit invidia lor. Îl vedeau doar ca pe un mare răsfățat al soartei, cu bugete uriașe pe mână, lăudat de toată lumea, slăvit tot timpul prin ziare, fără nici măcar să fie membru de partid, așa cum cereau normele acelor vremuri.

Așa că, în acel an fatidic, 1969, s-au hotărât să-i vină de hac. I-au trimis pe cap sumedenie de controale, au încercat să-i însceneze tot felul de porcării, însă dragostea de care era înconjurat a făcut ca profesorul Simache să nu fie judecat de nimic niciodată.

În concluzie, puterea lui Nicolae Simache în societate rezultă dintr-o combinație de expertiză, capital social și angajament față de valorile umane. Prin influența sa pozitivă și capacitatea sa de a aduce schimbări pozitive, el devine un exemplu de lider puternic și inspirațional în comunitate.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Simache#

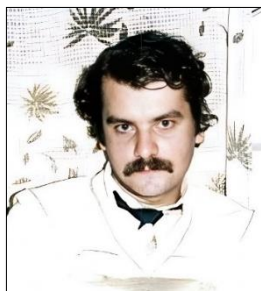
https://www.academia.edu/42860097/Nicolae_Simache

ION STRATAN

Student: Dan Ioan Istrate

Universitatea Petrol – Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Ion Stratan (Nino) s-a născut la 1 octombrie 1955, în comuna Izbiceni, însă nașterea sa fost sub semnul ghinionului: „s-a născut strangulat, asfixiat, fiind readus cu greu la viață. Se poate specula că acest aspect poate fi chiar unul din factorii generatori ai bolii care îl va urmări ulterior, până la gestul final.”¹

În copilărie și adolescență, Stratan a manifestat talent deosebit atât pentru poezie, cât și pentru tenis. Pasiunea pentru sport i-a adus un privilegiu ce rar se putea obține în acea perioadă, respectiv permisiunea de a veni la școală îmbrăcat în echipament sportiv, lucru neobișnuit pentru acei ani în care purtarea uniformei și o anumită conduită era obligatorie.

Mai târziu, a apărut o tensiune între părinții lui cu privire la meseria pe care avea s-o practice Nino, „tatăl dorindu-l om practic, inginer, pentru a fi respectat de comunitate, pentru a avea o meserie potrivită unui bărbat adevărat, și nu să stea cu cărțile în mână, în vreme ce mama, profesoară de limba română, i-a cultivat pasiunea pentru literatură, pentru dorința de a descoperi alte realități.”²

Stratan avea o capacitate impresionantă de a manevra cuvintele, transformând situații banale în momente memorabile. În prefața cărții *Cafeaua cu Sare*, Mihai Vasile relatează una dintre amintirile legate de Ion Stratan în vremea studenției: „Îmi amintesc, printre altele, de unul dintre aceste momente în care un prieten comun ne povestea cum plecau, el și prietenii de-ai săi, în vremea studenției, pe furiș din restaurant, după consumație, fără să plătească. Ion Stratan a ascultat pufăind din țigară și, după poveste, a întrebat mormăind: și chelnerul ce-a zis? Omul a tăcut încurcat. În povestea lui nu mai era nici o continuare. Îți spun eu, a mormăit poetul, iar apoi a intonat cu voce tare: Estudiantes, la plata! (Estudiantes de La Plata era, la vremea anilor optzeci, o cunoscută echipă de fotbal din Argentina...) Dar, desigur, mulți dintre prietenii săi au asemenea amintiri, depozitate undeva, în memorie alături de figura sa leonină”³.

Pe lângă personalitatea puternică și simțul umorului dezvoltat, Ion Stratan ieșea în evidență și prin aspectul său fizic. Mircea Cărtărescu spunea despre el că „a fost unul dintre primii colegi pe care i-am remarcat: înalt, voinic și suplu, purtând plete și mustață de haiduc, cu un cojocel mereu strâns peste pulover, cu ceva neliniștitor în ochi, Nino avea un aer de lider, de șef de generație”⁴. În aceeași carte, se vorbește și despre inteligența excepțională de care Nino dădea dovadă, atât în scris, cât și în sclipitoarele sale jocuri de cuvinte pe care prietenii săi le ascultau cu admirație: „Nimeni, într-adevăr, nu mi s-a părut vreodată mai inteligent decât Nino. Diabolic de inteligent, maladiv de inteligent, poate, junele poet din Facultatea de Litere de la sfârșitul anilor '70 îi fascina, în orice caz, pe toți”⁵.

Ion Stratan debutează cu *Ieșirea din apă*, în anul 1981. De aici începe „percepția critică a poetului Ion Stratan, un poet greu digerabil și abstract, care va forța criticii în diverse direcții, dar cu destul de mare greutate să îl perceapă, să îl sesizeze perfect, de multe ori, aceștia deraind printre

¹Elena Corina Bugheanu (Barbu), *Un ermetic postmodern: Ion Stratan*, Facultatea de Litere, București, 2018, p. 9.

²*Ibidem*.

³Ion Stratan, *Cafeaua cu sare*, Mythos, Ploiești, 2015, p. 6-7.

⁴Mircea Cărtărescu, *Ochiul câprui al dragostei noastre*, Humanitas, București, 2012, p. 133.

⁵*Ibidem*.



concepțiile încă neimpuse la noi”⁶. Criticul Nicolae Manolescu a recunoscut talentul lui Nino, în care a remarcat un impresionism subtil. Această recunoaștere a creat o bază solidă ce avea să ajute la consolidarea statutului de poet în lumea literă românească.

Despre „Cenaclul de Luni”, Nino afirma: „Am avut cu toții înclinație către vis, către joc, invenție și libertate. În primul rând, ne-am întâlnit, cei care citeam la Cenaclu, pe baza unor afinități – lecturi comune, spirit de frondă, căutări stilistice individuale, delimitarea de concesiile ceaușiştilor. Antipatia față de comunism s-a mai efasat pentru unii care au intrat în sistem, ironia, citadinismul sau intertextualitatea deveniseră pe la jumătatea deceniului nouă un fel de mecanism în sine, ingenios și fermecător, dar care pentru «aleșii» accesului la tipar era un turn singuratic al lui «eu nu știu, eu nu mă implic, mie nu-mi pasă...»”⁷.

În ceea ce privește procesul creator, Ion Stratan a scris folosindu-se de „o tehnică pe care extrem de puțini o mai posedă azi, numită de bunul său prieten Nichita Stănescu, hemografie. Adică scrierea cu tine însuși”⁸. Acest lucru presupune un nivel profund de autenticitate și introspecție în timpul procesului de creare a poeziei, iar acest lucru se reflectă în multe dintre poemele sale, ca de exemplu: „Tata nu va mai pescui niciodată”, un poem ce devine mărturia separării față de tatăl său. Alte exemple revelatoare ale hemografiei sunt și poemele unde se evocă stagiul militar, care, alături de multe alte evenimente din viața lui Stratan, devin componente esențiale ale identității sale artistice.

Pentru Ion Stratan, prietenia era extrem de importantă, menținând relații profunde de prietenie. În sufrageria sa descrisă ca fiind afumată și ticsită de cărți, manuscrise, mobile vechi și tablouri, veneau câte unul sau în grup, se așezau în jurul mesei și-l ascultau îndelung. Blânda sa mamă le aducea câte ceva de-ale gurii și se retrăgea într-un colț de cameră de unde privea la aceștia cu mare plăcere și asculta cu interes sporit tot ce se discuta. Stratan mărturisește despre aceștia că reprezintă pentru el aproape totul, că așteaptă plin de nerăbdare să-i primească în vizită și se întristează ca o mătrăgună când apar neprevăzute, dar mai ales cum suferă într-atât încât să se compare cu o frunză ofilită atunci când aceștia telefonează și-i mărturisesc că au uitat să vină, dar înfloresc la loc de fiecare dată când se reîntâlnește cu ei⁹.

Ca mulți dintre creatorii literari, Nino se confrunta cu precaritatea financiară, însă prietenii săi au avut parte de o generozitate fără limite. Deseori, Nino le dăruia ce avea prin apartament, obiecte precum un pian mic sau cărți. În momentele în care câștiga ceva, își împărțea câștigul cu prietenii, ca de exemplu, la primirea unui premiu literar „îi trimite prin mandat poștal lui Traian T. Coșovei un milion de lei și se scuza apoi la telefon că nu a avut mai mult.”¹⁰

Pe lângă faptul că era poet, Stratan a fost și profesor și a mai lucrat și la bibliotecă pe un post de documentarist, însă niciuna dintre aceste meserii nu îi aducea un venit bun: „Cred că însuși miracolul că am rămas în viață din veniturile unui poet, cu toate tribulațiile de profesor, muncitor necalificat ș.a.m.d., arată că asta mi-e meseria și nu aş putea ieși din ea.”¹¹

În ciuda tuturor problemelor, Nino reușea să păstreze o atitudine pozitivă. Se spunea că devenea centrul atenției oriunde s-ar fi dus. Cultura sa vastă și umorul său inteligent i-au adus multă apreciere. Mircea Cărtărescu povestește despre aforismele și poantele lui Nino, așa numitele *stratanisme*: „O dată, Nino a coborât, alb ca varul, din troleibuzul 89 la Preoteasa, unde ne țineam cenaclul. Când și-a revenit puțin din starea de rău, ne-a spus cu o expresie năucă: «Ce chestie, era să mor ca Eminescu-n '89!»”¹²

Stratan s-a stins din viață în după-amiaza zilei de 19 octombrie 2005, fiind înmormântat trei zile mai târziu, la cimitirul Bellu din București.

⁶ Mihai Vieru, *Ion Stratan*, Muzeul Literaturii Române, București, 2016, p. 322.

⁷ *Idem*, p. 59-60.

⁸ Bogdan - Lucian Stoicescu în revista „Atitudini”, nr. 30 (199), octombrie, 2023, p. 12.

⁹ Informații preluate din Mihai Vasile, *Casa părăsită: Nino a renunțat din dispreț*, Libertas, 2006, p. 3.

¹⁰ Elena Corina Bugheanu (Barbu), *op. cit.*, p. 36.

¹¹ Dan Gulea, *În dialog cu Ion Stratan*, în revista „Atitudini”, nr 7 (176), noiembrie 2021, p. 13.

¹² Mircea Cărtărescu, *Ochiul câprui al dragostei noastre*, Humanitas, București, 2012, p. 135.



*[..]Aici lucrurile se încurcă. Memoria memoriei
Îmi dă, claie peste grămadă, de furcă, doar timbre
Pentru fiecare cuvânt, doar imagini și scene,
Desene fluturând sfâșiate în vârf de antene.
Nu se poate vorbi. Se poate descrie. Cam unu la mie.[..]¹³*

OLGA PETRESCU MĂLĂERU

Elev: Ciocodeică Anne-Marie
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Andreescu Camelia



Olga Petrescu Mălăeru, o remarcabilă profesoară de chimie din Ploiești, a avut un impact semnificativ în domeniul său de activitate, influențând poate sute de elevi de-a lungul carierei sale.

Născută la 1 decembrie 1935, în cartierul Moțoi din Ploiești, cunoscut sub numele de "în nuci", aceasta a dat dovadă de un talent deosebit încă de la o vârstă fragedă, terminând școala primară din cartier cu Premiul I și Medalie de Aur.

Între anii 1946 și 1953, a urmat cursurile Școlii Normale „Regina Maria” din Ploiești.

Cu o pasiune pentru chimie și o determinare deosebită, a intrat în 1953 la Facultatea de Chimie din cadrul Universității „C.I. Parhon” din București, pe care a absolvit-o cu cea mai înaltă distincție. La doar 22 de ani, i s-au oferit două oferte de muncă tentante: una în calitate de chimist într-un mare combinat și cealaltă în calitate de profesor la Școala Medie Mixtă „I.L. Caragiale” din Ploiești, care ulterior a devenit liceu și apoi colegiu, o școală admirată de mulți absolvenți.

Olga Petrescu a devenit una dintre cele mai respectate cadre didactice din instituția în care a predat, fiind apreciată pentru profesionalismul și corectitudinea ei.

Pe lângă activitatea de predare, s-a remarcat și în calitate de pedagog, diriginte și director adjunct. Filmele didactice realizate de ea au fost utilizate în întreaga țară, iar manualele și culegerile de chimie pe care le-a elaborat au avut o valoare recunoscută la nivel național și internațional, prin intermediul elevilor dumnezei.

Pentru întreaga sa carieră dedicată învățământului și contribuția sa la dezvoltarea acestuia în Ploiești, Olga Petrescu a fost onorată cu titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului pe 25 noiembrie 2015.

În afara sălilor de clasă, ea a dedicat nenumărate ore reconstrucției liceului după cutremurul din 1977 și a contribuit la crearea și amenajarea a două laboratoare moderne de chimie.

În semn de recunoaștere a meritelor sale, doi dintre foștii săi elevi au publicat volumul „Olga Mălăeru-Petrescu. O viață de profesoară la o singură școală: Liceul «I.L. Caragiale» din Ploiești”, Editura Ploiești-Mileniul III, 2010.

¹³Ion Stratan, *Pentameronul*, https://poetii-nostri.ro/ion-stratan-pentameronul-poezie-id-48990/#google_vignette (accesat la 31 martie 2024).



Profesoara Olga Mălăeru Petrescu a părăsit această lume pe 21 aprilie 2021, lăsând un gol imens și o profundă recunoștință în inimile celor care au avut privilegiul să o cunoască și să fie îndrumați de ea.

De-a lungul deceniilor, ea a fost un pilon al educației la Liceul „I.L. Caragiale” din Ploiești, contribuind semnificativ prin manualele și filmele sale didactice.

Decorată cu „Ordinul Național Serviciu Credincios în grad de Ofițer” și Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești, ea a lăsat o moștenire de neprețuit.

Impactul și dedicarea sa continuă să inspire și să fie rememorate cu respect și afecțiune.

Bibliografie:

<https://ziarulprahova.ro/2021/04/profesoara-olga-malaeru-petrescu-ramane-in-galeria-profesorilor-nemuritori/>

”O viață de profesoară la o singură școală: Liceul <<I.L. Caragiale>> din Ploiești” de Olga Mălăeru Petrescu

PAUL CONSTANTINESCU

Elev: Popescu Maria Alexia
Colegiu Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Ionescu Nicoleta Nona



Paul Constantinescu (1909-1963) este unul dintre cei mai importanți compozitori români ai secolului XX, considerat de muzicologia românească și universală ca fiind al doilea mare compozitor român după Enescu și recunoscut pentru contribuțiile sale semnificative la dezvoltarea muzicii simfonice și corale românești.

Paul Constantinescu s-a născut la Ploiești, pe 30 iunie, în anul 1909, a locuit pe Strada Elena Doamna nr.63, într-o familie cu preocupări artistice, acesta fiind înzestrat cu multiple talente: în afară de renumitul talent muzical, avea o ușurință deosebită de vesificator și o mână de excelent desenator (a lăsat în urmă peste 200 de crochiuri care au reprezentat colegii de breaslă în jurii sau la adunările uniunii) și caricaturist.

Învăță mai întâi la Școala de băieți nr. 2, absolvind studiile liceale în 1929, la Liceul „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești. Acest liceu se bucura în acea vreme de o încadrare de elită.

În urma absolvirii liceului, Paul Constantinescu, ajunge să joace în diferite formații camerale, precum și să dirijeze orchestra liceului și corurile ceremoniale. Din această perioadă, datează și interesul său pentru muzica psaltică. Activitatea sa muzicală a început în orașul natal, fiind un membru al corului Bisericii „Sfinții Împărați”, condus de Ioan Cristu Danielescu și al orchestrei simfonice „Excelsior”. Orchestra a fost nucleul în jurul căruia se va înființa mai târziu, Filarmonica din Ploiești, în 1954.

Între anii 1928 și 1932, urmează cursurile Conservatorului Regal de Muzică și Artă Dramatică din București (astăzi Universitatea Națională de Muzică din București), beneficiind de îndrumarea unor mari profesori și muzicieni care au pus bazele școlii muzicale românești, precum Mihail Jora și Dimitrie Cuclin.



În continuare, și-a perfecționat cunoștințele la Viena și Paris, unde a fost influențat de curentele avangardiste ale perioadei interbelice. Tot la Viena, îi vine ideea compunerii „O noapte furtunoasă” (1935, revizuită în 1950), după comedia caragialiană.

Tânărul compozitor Paul Constantinescu și-a făcut debutul la Opera Română din București cu piesa „O noapte furtunoasă” în noiembrie 1935. A avut succes cu cântăreți importanți și cu Ionel Perlea ca dirijor. Premiera a fost salutăată ca un eveniment de către criticii muzicali. Mihail Sebastian, un pasionat ascultător de muzică și un bun cunoscător al dramaturgiei lui I.L. Caragiale, a comentat în cronică sa că: „Încercarea tânărului compozitor Paul Constantinescu este o traducere muzicală fericită și directă a mahalalei românești, surprinsă în pitorescul ei sonor și trecută din dialogul lui Caragiale în jocul dialectic al orchestrei. Această comică minoră are cu adevărat vervă, ironie și umor tipice lui Caragiale”

După întoarcerea în România, Paul Constantinescu a desfășurat și o intensă activitate didactică la Academia de Muzică Religioasă (1937-1941), Liceul Militar de Muzică și Conservatorul din București (din 1941), unde a predat armonie, contrapunct și compoziție, timp de 18 ani.

În paralel, a avut o activitate multilaterală în calitate de violinist, dirijor și compozitor,

În această perioadă, Paul Constantinescu, a fost influențat de curentul naționalist în muzică, dedicându-se studiului și valorificării folclorului românesc.

A colaborat cu etnomuzicologi și a participat la culegeri de folclor, care au servit drept sursă de inspirație pentru multe dintre lucrările sale.

Paul Constantinescu a compus într-o varietate de genuri, de la muzică simfonică și de cameră la muzică de film și corală. Printre lucrările sale remarcabile se numără „*Simfonia a III-a*”, baletul „*Nunta în Carpați*”, precum și numeroase lucrări pentru orchestră de coarde și cor.

Opera sa nu doar că a îmbogățit patrimoniul muzical românesc, dar a și deschis noi direcții de explorare pentru compozitorii care l-au succedat. Muzica lui Paul Constantinescu se remarcă prin sinteza armonioasă între tradiția muzicală românească și tehnicile compoziționale moderne. Una dintre trăsăturile distincte ale operei sale este utilizarea motivelor folclorice românești, pe care le prelucreează cu măiestrie, integrându-le în structuri muzicale complexe, reușind să creeze un stil unic, care continuă să inspire muzicieni și compozitori contemporani.

De la început, talentul său a fost recunoscut. A primit premiile Enescu pentru compoziție în 1932 și 1938 (Premiul II, 1932; Mențiunea a II-a, 1934 și Premiul I, 1938), a primit Premiul Anhauch în 1937 și a primit Premiul de Stat de două ori la rând în anii 1954 și 1955. I se acordă Ordinul Muncii Clasa a II-a în 1959, devine Maestru Emerit al Artei în 1955 și primește premiul Academia Română în 1956. În 1962, devine membru corespondent al Academiei Române, iar munca sa este recunoscută în întreaga Europă.

În ultimii ani ai vieții, s-a luptat cu o boală cruntă care l-a măcinat încet și sigur. S-a stins din viață la 20 Decembrie 1963. A fost înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

Viața muzicianului a fost și afectată de mai multe evenimente nefericite: în 1940, a fost supus unor acuzații puternice de presă că este evreu, iar imediat după război, a fost acuzat de simpatie cu legionarii. La fel ca majoritatea intelectualilor români, Paul Constantinescu este afectat de circumstanțele vremii. În timpul dictaturii legionare, legionarii preiau Radiodifuziunea Română. Paul Constantinescu devine consilier muzical al instituției și armonizează și orchestrează câteva melodii ale directorului legionar de atunci, Ion Mânzatu, inclusiv cântecul „Sfântă tinerețe legionară”. Dosarul lui a fost redeschis la începutul anilor ‘60 și Paul Constantinescu a fost examinat în detaliu. În ciuda acestor evenimente nefericite, a ocupat o poziție distinsă printre marii compozitori români.

Paul Constantinescu este o figură emblematică a vieții culturale și spirituale în Municipiul Ploiești, unde a fost născut compozitorul. Există centre culturale în Ploiești care îi poartă numele: Filarmonica din 1993, de la împlinirea a 30 de ani de la moartea compozitorului și Muzeul Memorial Paul Constantinescu, inaugurat la 20 decembrie 1993, în casa fratelui acestuia.

Moștenirea lui Paul Constantinescu este una profundă și durabilă. El nu a fost doar un compozitor de excepție, ci și un educator pasionat și un promotor al valorilor culturale românești.



Contribuția sa la muzica românească este recunoscută atât la nivel național, cât și internațional, iar lucrările sale sunt interpretate și apreciate pe scene din întreaga lume.

Bibliografie:

<https://filarmonicaploiesti.ro/>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Constantinescu/

<https://www.muzicieni-in-arhive.ro/paul-constantinescu-ro.php/>

<https://www.casedemuzicieni.ro/paul-constantinescu/>

<https://paulconstantinescu.wordpress.com/paul-constantinescu/biografie/>

PAUL D. POPESCU

Elev: Țacă Ana-Maria

Școala Generală „Profesor Cristea Stănescu”, Cornu

Coordonator: referent cultural State Andreea

Centrul Cultural Cornu



Eminentul cărturar Paul D. Popescu, născut pe data de 16 iulie 1927, la Ploiești, a dedicat peste patru decenii învățământului prahovean în calitate de profesor, director de liceu și inspector școlar. Și-a împărtășit vasta experiență didactică și pedagogică, rezultatele cercetării sistematice și pasiunea pentru istorie și artă prin numeroase conferințe, comunicări, referate și articole publicate în diverse ziare și reviste.

În primii ani de viață, locuiește la Vâlcănești în județul Prahova și se reîntoarce la Ploiești în anul 1931.

Paul D. Popescu a absolvit cu succes Școala Primară nr. 12 din Ploiești (1934-1939) și, în 1945, cursurile prestigiosului Liceu „Sfinții Petru și Pavel” din orașul natal. A fost unul dintre cei mai remarcabili elevi ai renumitului profesor de istorie Nicolae I. Simache (1905-1972), care i-a insuflat o profundă dragoste pentru studiul istoriei naționale, considerată de Nicolae Iorga cartea de căpătâi a unei națiuni.

Între 1945 și 1949, Paul D. Popescu a fost unul dintre cei mai performanți studenți ai Facultății de Filozofie și Litere – Secția Istorie din cadrul Universității București. După ce a promovat examenul de licență în vara anului 1949, a fost repartizat ca profesor de istorie la Școala Medie Tehnică de Petrol din Ploiești. Din 1961, a preluat catedra de istorie la Liceul Seral Ploiești și a coordonat această instituție până în 1954, când a devenit profesor titular la Școala Medie Nr. 1 „I.L. Caragiale” din Ploiești.

Datorită pregătirii sale de excepție și rezultatelor obținute, a fost promovat inspector școlar pentru specialitatea istorie (1954-1957, 1968-1988) de către Secțiunea de Învățământ a Regiunii Ploiești și a județului Prahova. În 1959, a fost ales secretar al Filialei Prahova a Societății de Științe Istorice și Filologice din România, devenind vicepreședinte în 1961 și președinte între 1972 și 1989.

A fost membru fondator și vicepreședinte la Funcția pentru Istoria Prahovei. A fost membru fondator al Societății Culturale „Ploiești - Mileniu III” în anul 2002. Paul D. Popescu a fost și membru de onoare al Clubului Rotary Ploiești.



Debutază cu versuri în revista „Curierul liceului”, în noiembrie 1938. Mai publică versuri în revistele: „Universul literar, Opinia liberă, Mărțișor, Presa, Studentul român, între ani 1944 și 1947. Apoi începe să publice articole, note, recenzii, cronică plastică, cronică filmului, medalioane culturale, evocări de istorie locală în „Flamura Prahovei” (mai târziu *Prahova*), după anul 1959.

Paul D. Popescu a publicat studii de istorie și articole pe teme didactice și metodice în următoarele reviste: *Buletinul Informativ al Inspectoratului Școlar al Județului Prahova*, *Școala Prahovei*, *Revista de pedagogie*, *Revista învățământului liceal*, *Buletinul monumentelor istorice*, *Revista muzeelor*, *Studii și materiale de istorie*, *Gazeta cărților*, *Rezon*, *Pensionarul*, *Almanahul pentru părinți și Argus*.

În anul 2001, Paul D. Popescu a fost redactor și realizator al publicației lunare ploieștene „Mesager rotarian”. Acolo el publică medalioane de rotarieni români și străini, istoricul mișcării rotariene și pagini de proză scurtă. Este prezent, permanent, cu comunicări științifice în anuarele sau culegerile de materiale editate de instituții prahovene, precum: Muzeul de Istorie, Arhivele Județene, Biblioteca Județeană. În anii 2000-2001 semnează rubrica Studii și sinteze la revista „Axioma”.

În ultimii ani, a publicat pagini de proză atât cu pseudonimul Adam Adam, cât și Petre Dâmbu.

Domeniul în care profesorul Paul D. Popescu a excelat, demonstrându-și rigurozitatea de cercetător și dăruirea pentru descifrarea fenomenelor și evenimentelor definitorii din evoluția poporului român, este istoria, cu un accent special pe istoria județului Prahova. Numeroasele volume publicate de-a lungul vieții sale precum: „Metodica Predării istoriei”, „Istoria regiunii Ploiești”, „Folosirea elementelor de istorie locală în educarea elevilor”, „Documente de piatră și bronz ale municipiului Ploiești”, „Călători străini despre Prahova”, „Ploieștii și Prahova în vremea dobândirii independenței de stat a României”, „Prahova și Ploieștii în timpul Epopeii lui Mihai Viteazul”, „Nicolae Simache – o istorie adevărată” – reprezintă rodul eforturilor sale de a studia documentele istorice păstrate în arhive și biblioteci, dar și de a cunoaște direct, în fiecare localitate, tot ceea ce este mai reprezentativ pentru istoria acesteia.

Profesorul Paul D. Popescu a fost onorat cu numeroase distincții, printre care diplome importante, Medalia de merit acordată de Ministerul Învățământului, ordine și medalii ale Statului Român, precum și prestigiosul titlu de Profesor emerit. El se numără printre cei mai asidui donatori de cărți și reviste către Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” din Ploiești. Din 2013, a fost numit și Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești. Trecerea sa neașteptată în lumea veșnică (19 noiembrie 2012), în plină capacitate de muncă, a îndoliat profund învățământul prahovean, științele istorice și cultura din această importantă zonă a vieții spirituale românești.

Paul D. Popescu a lăsat posterității lucrări de seamă, contribuind semnificativ la cunoașterea și înțelegerea istoriei și culturii prahovene. Prin activitatea sa prolifică de cercetare și publicare, el a îmbogățit patrimoniul istoric și cultural al României, oferind generațiilor viitoare o moștenire valoroasă. Lucrările sale rămân repere esențiale pentru toți cei pasionați de istorie și dedicați studiului profund al fenomenelor și evenimentelor definitorii din evoluția poporului român.

Bibliografie:

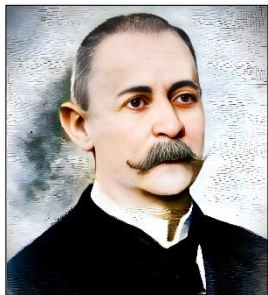
Marian, Chirulescu, Paul D. Popescu, Gabriel Stoian, „Personalități prahovene” (Dicționar Bio-Bibliografic), Ploiești, Editura Premier, 2002.

Marian, Chirulescu, Paul D. Popescu, Mihaela Radu, „Personalități prahovene” (Dicționar Bio-Bibliografic), Ploiești, Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga”, 2021.



RADU STANIAN – UN PRIMAR CARE A FĂCUT ISTORIE

**Elev: Ilie Ștefania-Teodora,
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Carmen Elena Mogoș**



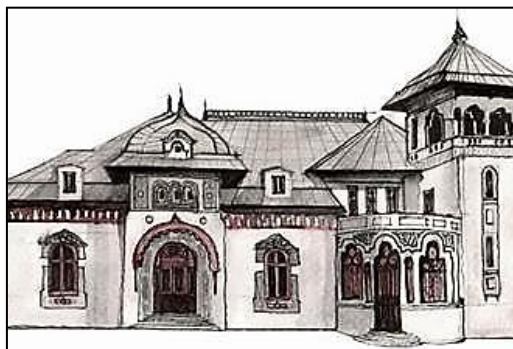
Oricine pătrunde în Ploiești dinspre sud, străbate frumosul Bulevard al castanilor, operă a unui primar vizionar de secol al XIX-lea, Radu Stanian. Cum era și de așteptat, în zonă există un bust al acestui „ctitor”, care amintește tuturor că cel mai frumos loc din orașul nostru a fost ideea lui. Dar cine a fost Radu Stanian, omul și politicianul?

Născut la Ploiești, în 1840, într-o familie înstărită, a fost fiul șertrarului Stănică Marin, fiul celebrului Marin Brutaru, unul dintre principalii apărători ai drepturilor și libertăților ploieștenilor în luptele duse în primele decenii ale secolului al XIX-lea cu puternica familie a boierilor

Moruzești.

Familia sa deținea numeroase terenuri în oraș, inclusiv în zona actualului bulevard, lucru ce a permis construirea vestitei case, ce a funcționat sub numele de Casa căsătoriilor și fondarea bulevardului cu castani.

Deși nu avea studii de Drept, a fost avocat de succes, intrând în Baroul Prahova la vârsta de 26 de ani, specializându-se în dreptul penal și rămânând cunoscut pentru talentul său oratoric, în cadrul proceselor de la Curtea cu Juri. Bun cunoscător al sufletului omenesc și talentat orator, făcea un portret plastic făptașului, scotând în relief partea de umanitate a dramei și reușind să trezească duioșie în inima ascultătorilor. Emoționat până la lacrimi în timpul pledoariei, făcea pe jurați să ducă batista la ochi. *Avea o voce plăcută, o sinceritate îi vibra în glas, iar bunătatea-i se reflecta în ochii pătrunzători, ageri, vii – dar, în același timp, blânzi și plini de compătimire.*¹⁴



Ca om politic, membru al Partidului Național Liberal, a avut mai multe mandate de primar al orașului său natal, dar și în Parlamentul României, ca deputat sau senator. S-a retras din Camera conservatoare în aprilie 1895, ca protest împotriva Legii minelor. Implicat activ în viața politică a țării, a participat la evenimentele vremii, inclusiv la mișcarea antidinastică din 8 august 1870, cunoscută sub denumirea de „Republica de la Ploiești”.

A fost primar în mai multe perioade scurte: februarie-iunie 1883, ianuarie-noiembrie 1890, și ianuarie 1896-septembrie 1897. *În timpul primariatului său, s-a ocupat de redresarea bugetului, sprijinirea învățământului, premiarea cu bani a elevilor merituoși, continuarea lucrărilor Bulevardului, modernizarea și sistematizarea orașului, schimbarea oamenilor și a obiceiurilor birocratice.*¹⁵ Deși a făcut și el afaceri profitabile cu Primăria, din vânzarea Băilor Comunale și din despăgubirile pentru retrocedarea către comunitate a unora dintre terenurile deținute de familie, a fost, cu siguranță, dedicat bunei gospodăririi a orașului.

¹⁴Din trecutul baroului Prahova, Tip. Cartea românească, Ploiești 1933

¹⁵ Academia Română, Marea carte a Ploieștilor, monografie 2019





Primarul a fost cel mai bun exemplu al unei disocieri clare între viața personală și funcția administrativă pe care a deținut-o și pe care a îndeplinit-o exemplar. În vremurile noastre, un primar ca Radu Stanian ar ține capul de afiș al tabloidelor¹⁶.

Era un om de statură potrivită, cu figura negricioasă, simpatică, cu privirile veșnic neliniștite. (...) Avea o judecată dreaptă, era un om de bun simț, cu spirit pătrunzător, cu o cugetare adâncă, al cărui dar de vorbă fascina pe oricine. (...) Făcea parte din categoria oamenilor muncitori, neînfumurați, prietenoși, care nu cerșesc meritele¹⁷.

Omul Radu Stanian este descris în Monografia orașului, ca fiind *vesel, blajin și darnic, cu voce plăcută*, iar mărturiile ale celor care l-au cunoscut arată că era petrecăreț și cam risipitor, punga lui fiind deschisă acelor care îi erau tovarăși la cărți sau la petreceri; *om de chef și cu chef*, așa cum îl caracteriza un gazetar al vremii.

De altfel, Ploieștiul de atunci era un oraș boem, în care se prețuia muzica, spectacolul, viața, cum reiese și din scrierile contemporanului său, I.L. Caragiale. Primarul petrecăreț a rămas în memoria urbei prin petrecerile cu tarafuri de lăutari. Se vorbește chiar despre un incident în care a blocat, o dată, chiar și calea ferată, pentru a se urca în tren până la Ploiești cu un taraf care îi cânta *Din Ploiești pân' la Gheboia / M-a bătut vântul și ploaia*.

La 8 septembrie 1897, în urma unor probleme de sănătate, Radu Stanian a trecut în neființă. Moartea lui a produs consternare pentru ploieștenii de toate vârstele, chiar și pentru copii, care îl cunoșteau pe dl. Primar care le oferea cărți și bomboane la sfârșit de an școlar.

La înmormântarea lui, a luat parte tot orașul, bulevardul și casa de pe bulevard au fost luate cu asalt și, desigur, nu au lipst nici lăutarii, care îl însoțeau pretutindeni, cortegiul reflectând viața sa socială vibrantă și aprecierea de care se bucura din partea ploieștenilor. Mai mult decât atât, se spune că unul dintre lăutari, însoțitor obișnuit al primarului, i-ar fi urat la mormânt *să trăiești, coane Radule!*.

A fost înhumat la cimitirul Viișoara, dar faima sa și iubirea concetățenilor nu au dispărut, astfel că, ulterior dispariției sale, a fost atribuit fostei străzi a Carității numele său, iar în 1902 a fost ridicat celebrul bust de pe Bulevardul cu castani.



¹⁶ Maria Magdalena Mînzicu, *Povestea lui Radu Stanian, cel mai iubit primar al Ploieștiului*, www.prahovalibera.ro

¹⁷ Idem 2



RADU TUDORAN

Elev: Alexandrescu Ioana

Școala Gimnazială Nr.1, Mizil

Coordonator: prof. Brînzoi Simona Adina

Desen realizat de Alexandrescu Ioana



S-a născut în localitatea Blejoi din județul Prahova, la data de 8 martie 1910, pe numele său adevărat Nicolae Bogza, fiind fratele lui Geo Bogza și a muzicianului și filosofului Alexandru Bogza.

Nostalgia puternică manifestată față de călătoria pe mări a moștenit-o, probabil, de la tatăl său, Alexandru Bogza, funcționar al marinei comerciale.

De mic, a fost atras de scris, astfel că la frageda vârstă de opt ani și jumătate a încercat să abordeze diverse subiecte, care firește se derulau doar în

memoria sa, fără să aibă o finalitate artistică.

Urmează Școala primară la Ploiești, apoi, din cauza lipsurilor materiale și a unei situații sociale nesigure, se îndreaptă spre Liceul Militar pe care-l termină în anul 1930, dar fără să simtă o afinitate cu alegerea făcută. Mai târziu, la 28 de ani, adunase mii de pagini, însă fără să se gândească să le publice. După terminarea Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu, în anul 1930, și, apoi, a Școlii Militare de Ofițeri de la Sibiu, în anul 1932, funcționează timp de șase ani (1932 - 1938), ca ofițer al Armatei Române. În 1938, demisionează și se dedică scrisului.

A debutat cu un reportaj în „Lumea românească” (director Zaharia STANCU) în 1938. Și-a însușit pseudonimul Radu Tudoran pentru a evita asocierea cu numele fratelui său, scriitorul Geo Bogza. La 30 de ani, a publicat prima carte, volumul de nuvele „Orașul cu fete sărace”.

În perioada 1945-1947, s-a stabilit în orașul Brăila cu intenția de a călători în jurul lumii, iar pentru aceasta și-a construit chiar o corabie numită „Speranța”. Intră în umbră din punct de vedere literar, pentru că nu simpatiza cu politica sovietică și a criticat extremismul de dreapta. A fost interzis timp de 5 ani.

După 1947, s-a dedicat traducerilor din limba rusă a unor autori ca A.N. Tolstoi, Goncearov, Listenov, Nikitin. De-a lungul vieții sale, a făcut traduceri și din Charles Darwin, Jules Verne.

În 1954, apărea romanul „Toate pânzele sus!”, rezultat al dorințelor sale de a călători, unul dintre cele mai îndrăgite romane de călătorie, ecranizat în 1976 pentru televiziune și în 1987 pentru marele ecran, în regia lui Mircea Mureșan. Își construiește o nouă corabie, mai mică, în dorința de a relua încercarea din 1948 de a călători asemenea navigatorilor singuratici Joshua Slocum și Alain Gerbault. Este supravegheat de securitate pentru încercarea de a trece granițele.

„Toate pânzele sus!” este mai mult decât o carte. Este o navă care te transportă în spațiu și în timp. Te scoate cât ai clipi din peisajul ordonat și previzibil al cotidianului. Îți livrează la domiciliu aventuri, locuri exotice și prieteni de nădejde. Citind, devii membru al fantasticului echipaj de pe Speranța. Dacă ești mic, te vei simți mare și puternic, iar dacă ești deja mare și puternic, te vei simți din nou copil, vrăjit de farmecul acestei cărți picurându-ți în suflet elixirul tinereții fără bătrânețe. “ - declara Florin Bican.

Între 1978 și 1975, a publicat un ciclu de romane, „Sfârșit de mileniu”, oglindă a societății românești din secolul XX. Cuprinde 7 romane: „Casa domnului Alcibiade”, „Retragerea fără torțe”, „Ieșirea la mare”, „Victoria neînăripată”, „Privighetoarea de ziuă”, „O sutăuna lovituri de tun”, „Sub zero grade”.



Radu Tudoran este cel care consacră în literatură Ploieștiul cu renumele orașului lui „Ce bei“, aluzie la faptul că, în Ploieștiul interbelic, era o cârciumă la aproximativ 200 de locuitori. Scriitorul ploieștean Dan Gulea spune că savurosul episod apare în volumul „Retragerea fără torțe“ al lui Tudoran.

Datorită succesului pe care îl dobândesc romanele sale, Radu Tudoran devine unul dintre cei mai îndrăgiți prozatori români ai perioadei postbelice. I se reeditează antum și postum numeroase romane și este laureat al Premiului Academiei Române (1961) și al Premiului Special al Uniunii Scriitorilor din România (1980).

Ultimul roman publicat a fost „Un port la răsărit“, în 1991.

A fost căsătorit cu fiica lui Vladimir Streinu, actrița Ileana Iordache.

A murit în 1992, pe 18 noiembrie, într-un spital din București, cu un an înaintea fratelui său Geo Bogza.

Bibliografie :

<https://dosaresecrete.ro/radu-tudoran-toate-panzele-sus/>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Tudoran

https://www.librariaonline.ro/autori/tudoran_radu

ȘTEFAN GHEORGHE NICOLAU - O VIAȚĂ DEDICATĂ MEDICINII

Elev: Antonia Andra Dobre

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești

Coordonator: prof. Eliza Marin



Într-o dimineață senină de vară, într-un oraș din România, s-a născut un copil ale cărui viitoare realizări avea să depășească orice așteptări. Acea ființă, care avea să devină cunoscută sub numele de Ștefan Gheorghe Nicolau, a fost binecuvântată cu o sete neobosită de cunoaștere încă din copilărie.

Dincolo de strălucirea soarelui, în acele zile de vară, tânărul Ștefan și-a început călătoria către cunoaștere. Cu fiecare zi care trecea, pasiunea sa pentru medicină creștea și se întipărea tot mai adânc în sufletul său.

Născut pe data de 10 iunie 1874, la Ploiești, plecat dintre noi pe 3 noiembrie 1970, în București, la vârsta de 96 de ani, Ștefan Gh. Nicolau a fost un medic dermatolog român, recunoscut pe plan internațional pentru activitatea sa în domeniul histologiei cutanate.

A fost membru titular al Academiei Române (12 august 1948), membru al Academiei de Științe Medicale din România; membru al societăților de dermatologie din Argentina, Bolivia, Cehoslovacia, Franța, Italia, Iugoslavia, Spania, Turcia și Statele Unite.

După ce a absolvit liceul în orașul sau natal, Ștefan Gh. Nicolau decide să se înscrie la Facultatea de Medicină din București. Prima treaptă pe drumul său către excelență a fost câștigarea concursului de externat la Spitalul Brâncovenesc, unde și-a început experiența practică în domeniul medical. Într-o atmosferă plină de învățăminte și provocări, tânărul Ștefan și-a însușit primele lecții



ale medicinei sub îndrumarea mentorilor săi. A lucrat atât în serviciul chirurgical, cât și în serviciile medicale ale acestui spital. În anul 1895, obține titlul de intern la același așezământ medical, lucrând în aceasta calitate, timp de 2 ani, în clinica medicală condusă de profesorul Kalinderu.

În anul 1897, destinul îi surâde din nou când profesorul Victor Babeș îi oferă postul de asistent de bacteriologie la Institutul de Anatomie Patologică și Bacteriologie. Aici, în laboratorul ilustrului profesor, Ștefan Nicolau și-a perfecționat abilitățile în domeniul bacteriologiei și anatomiei patologice, pregătindu-se pentru viitoarele sale contribuții în medicină.

Dar dorința sa de cunoaștere nu s-a oprit aici. În 1899, după ce a reușit să obțină titlul de doctor în medicină cu teza intitulată „Tulburările sensibilității în lepră”, Ștefan Gh. Nicolau a plecat la Paris, unde s-a dedicat studiului patologiei cutanate. Timp de trei ani s-a specializat în acest domeniu, lucrând în clinicile dermato-sifiligrafice din mai multe spitale franceze, sub îndrumarea unor nume reprezentative ale domeniului, el și-a consolidat cunoștințele, și-a perfecționat tehnicile în dermatologie și sifilografie.

Revenit în țară în 1905, Dr. Nicolau a început să-și lase amprenta asupra domeniului medical românesc, el a fost numit asistent al Clinicii de Dermatologie și Sifilografie, condusă la acel moment de profesorul Mihail Petrini-Galați, continuându-și în același timp, activitatea la Institutul de Anatomie Patologică a lui Victor Babeș, precum și în laboratorul de medicină experimentală al profesorului Ion Cantacuzino, dovedindu-și versatilitatea și determinarea în fața oricăror provocări.

Dar contribuțiile sale nu s-au oprit la nivelul catedrei și al laboratorului. Dr. Nicolau a fost un educator dedicat, petrecând decenii întregi în educarea și formarea viitoarelor generații de medici. Profesor la Facultatea de Medicină din Cluj (1919-1920), apoi din București, fiind chemat la catedra dermatologică de la Facultatea de Medicină unde, timp de 20 de ani, a educat tot atâtea generații de medici și studenți, punând bazele unei adevărate școli de dermatologie, al cărei renume avea să depășească granițele țării.

Cu fiecare zi care trecea, Dr. Nicolau își consolida reputația de expert în dermatologie și sifilografie.

În 1928 a fondat Societatea de Dermatologie și Sifilografie din România consolidând legăturile între profesioniștii din domeniu și promovând schimbul de cunoștințe și experiențe. Între 1919-1938 a condus Clinica de Dermatologie din Spitalul Colțea. Director al Centrului Dermato-venerologic (1953-1970) contribuind la îmbunătățirea serviciilor medicale în domeniul dermatologic în întreaga țară.

De asemenea, Ștefan Gh. Nicolau a câștigat o reputație internațională în domeniul histologiei cutanate. Este fondatorul școlii românești moderne de dermato-venerologie. A descris un șir de dermatoze care îi poartă numele: scorbutidele foliculare Nicolau, dermatita lividoidă și gangrenoasă Nicolau, exantemul exfoliant generalizat leucemic Nicolau și multe altele. Lucrările sale au fost incluse în tratate de specialitate din întreaga lume, consolidându-i statutul de pionier în domeniul dermatologiei.

Pe lângă asta, a studiat clinica și epidemiologia leprei, morfopatologia și aspectele imunologice ale infecției sifilitice, patogenia dermatozelor profesionale, leziunile din limfogranulomatoză, contribuții incluse în tratatele mondiale de specialitate.

A preparat împreună cu A. Banciu un vaccin (vaccinul Nicolau-Banciu) pentru tratamentul șancrului moale și a fost unul dintre cei mai activi organizatori pe plan internațional și național ai luptei anti-veneriene.

Recunoașterea internațională a contribuțiilor sale a fost confirmată prin numirea sa ca membru al unor prestigioase societăți și academii de medicină din întreaga lume. Cu toate acestea, rămânea modest și dedicat ca întotdeauna, continuând să se implice activ în lupta împotriva bolilor și în educația medicală.

Viața lui Dr. Ștefan Gheorghe Nicolau a fost una dedicată în întregime medicinei și progresului în domeniul sănătății. De la primii sai pași pe coridoarele facultății de medicină, până la contribuțiile sale remarcabile la cunoașterea și tratarea afecțiunilor cutanate, el a rămas un exemplu



de dăruire și pasiune pentru medicină. Chiar și după plecarea sa din această lume, moștenirea sa continuă să trăiască prin descoperirile sale și prin influența pe care a avut-o asupra generațiilor de medici ce i-au urmat.

Webgrafie:

1. <https://srd.ro/stefan-gheorghe-nicolau/>
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98tefan_Gh._Nicolau
3. <https://federatiasanitas.ro/2018/08/16/stefan-gh-nicolau-1874-1970/>

TAKE IONESCU - OMUL POLITIC ȘI DIPLOMATUL

Elev: Stănciulescu Alexandra
Școala Gimnazială Măgurele
Coordonator: prof. Iliescu Claudia



Take Ionescu a fost un mare om politic, avocat și ziarist născut la Ploiești, în data de 13/25 octombrie 1858. Părinții lui Gheorghe Ioan, care era un negustor, și mama pe nume Eufrosina, o femeie frumoasă și inteligentă, au avut patru copii: Constantin, Toma Victor și Dumitru (Dumitrache de unde provine și diminutivul Take). Tatăl băieților a lăsat în totalitate creșterea lor soției sale.

Take a început să frecventeze școala primară din Ploiești la vârsta de 5 ani, fiind însă nevoit să întrerupă cursurile în vara anului viitor, după ce a devenit victima epidemiei de holeră din anul 1864. A reînceput cursurile din toamnă, dar a fost din nou silit să le întrerupă.

După ce tatăl său a dat faliment, familia a fost nevoită să se mute într-o locuință modestă la București. Acolo, Take este înscris la pensionul „Geaniloni” unde reușește să-și termine clasele primare. În anul 1869, este admis la Liceul Sfântul Sava, unde reușește să ocupe primul loc. După trei ani, începe cursul superior, pe care îl va absolvi în 1875, fiind clasat primul la examenul de bacalaureat.

Gheorghe și-a dorit ca fiii săi să ajungă oameni mari, Take urmând să fie înscris la Facultatea de Drept din Paris în toamna anului 1875. Acesta a locuit în capitala Franței timp de 6 ani, timp în care a legat prietenii strânse cu Grigore Andreescu, Constantin C. Arion, Constantin Dissescu, Alexandru Djuvara și Alexandru Marghiloman.

În anul 1879, el a reușit să obțină licența în drept, urmând să obțină și titlul cu mențiunea „magna cum laude” în urma examenului de doctor în drept, susținut în anul 1881.

După finalizarea studiilor și revenirea în țară, Take decide să intre în viața politică. În anul 1884, când Ion C. Brătianu decide să „întinerească” partidul, alege un grup de tineri proaspăt veniți de la studiile din străinătate, din care face parte și Take Ionescu. La alegerile generale din același an, el este ales pentru prima oară deputat pe lista Partidului Național Liberal.

În anul 1885, presupunând că zilele Guvernului sunt numărate, tinerii părăsesc Partidul Național Liberal, formându-și propriul grup numit „Dizidența”, care se alătură forțelor atât liberale, cât și conservatoare, luptând pentru răsturnarea Guvernului. Atunci, cu intrarea și ieșirea precipitată, poate chiar cu resentimente din PNL, Take face prima mare greșală a carierei sale, pe care nu are tăria de a o recunoaște.



În următorii ani, Dizidența se menține pe o linie antiguvernamentală, fără a se alia cu opoziția conservatoare. La data de 15 noiembrie 1887, acasă la Take, are loc întrunirea de constituire a „Opoziției Unite”, având scopul de a răsturna Guvernul.

Take are și el parte de o perioadă mai dificilă între anii 1888-1891, perioadă caracterizată de o instabilitate politică. Acesta a realizat că după destrămarea Opoziției Unite, dizidența din care făcea parte, a ajuns într-o fundătură politică. La alegerile din anul 1891, nu a mai reușit să intre în Parlament. Nu mai avea decât două posibilități: să se întoarcă la Partidul Național Liberal și să suporte ranchiuna foștilor colegi sau să intre în Partidul Conservator, unde risca să obțină un statut secundar din cauza originii sale. La insistențele prietenului său, Alexandru Lahovary, decide să se alăture conservatorilor.

La 18 decembrie 1891, la vârsta de 33 de ani, Take ocupa prima sa funcție ministerială în Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, în Guvernul Lascăr Catargiu. În primul mandat ministerial, Take s-a confruntat cu două probleme majore.

La alegerile organizate de noul guvern, acesta nu a mai reușit să fie ales. În schimb, reușește să reintre în Parlament cu ocazia alegerilor de la începutul lui 1897, când este ales ca deputat de Teleorman.

La 31 martie 1899, moare pe neașteptate Lascăr Catargiu, reprezentând o mare lovitură pentru Take, care se afla sub protecția acestuia. Așadar, începutul sfârșitului visului acestuia de a obține șefia conservatorilor l-a reprezentat moartea protectorului său și alegerea lui Gheorghe Grigore Cantacuzino ca președinte al partidului. În 1907, acel vis a fost năruit, odată cu alegerea ca președinte a lui Petre Carp.

La 11 aprilie 1899, se constituie Guvernul Conservator, în care Take ocupa aceeași funcție de ministru. Încă de la început, Guvernul s-a confruntat cu cea mai mare criză economică pe care o înfruntase România până atunci. Pentru a face față situației, la 9 aprilie 1900, Guvernul este remaniat, iar Take Ionescu îl înlocuiește la Ministerul Finanțelor pe generalul Manu, care nu mai făcea față. Take preia gestiunea unui deficit bugetar, având ca sarcină echilibrarea acestuia.

Guvernul a adoptat apoi niște măsuri la propunerea ministrului de finanțe. Rezultatul acestor măsuri a fost unul catastrofal pentru economia României. Bugetul întocmit de Take Ionescu s-a încheiat cu un deficit de 35 milioane de lei.

În următorii 10 ani, preocuparea principală a lui Take a fost câștigarea șefiei Partidului Conservator. Pentru atingerea acestui scop, acesta s-a folosit de toate mijloacele.

Take Ionescu a reușit să devină avocatul marilor proprietari, spre a combate proiectul de lege pentru înființarea Casei Rurale. Astfel, el susține că, prin adoptarea proiectului de lege, țara va ajunge mai săracă decât mai bogată.

Odată cu izbucnirea războaielor din 1907, a apărut și al treilea partid important, Partidul Conservator-Democrat, care era condus de Take Ionescu. La 19 ianuarie 1908, a fost publicat manifestul privind înființarea partidului, iar la 3 februarie 1908, se ține congresul de constituire la sala Eforie, unde este ales ca președinte Take Ionescu. Programul acestui nou partid nu era foarte precis, urmărind totuși să nu rupă legăturile cu Partidul Conservator.

Take Ionescu a fost considerat unul dintre puținii oameni politici cu o înțelegere cuprinzătoare a realităților și cu o viziune proprie asupra evoluției evenimentelor. Aceasta reiese și din afirmația acestuia pe care a făcut-o în vara anului 1914, la izbucnirea războiului.

Take a susținut ideea ca România să intre în Primul Război Mondial de partea Antantei. La data de 10 iulie 1917, Partidul Conservator-Democrat, condus de acesta, a fost cooptat la guvernare. În urma acestei alegeri, s-a participat la votarea și aprobarea legilor ce reglementau societatea postbelică: legea reformei agrare și legea votului universal.

Legat de personalitatea lui Take, se poate spune că dădea deseori dovadă de superficialitate, atât în viața personală, cât și în activitatea desfășurată, pierzându-se de multe ori în detalii. Una dintre cele mai cumplite plăgi din istoria noastră politică modernă este denumită „takism”, după numele lui Take Ionescu.



Atitudinea și activitatea sa din timpul Primului Război Mondial și al Conferinței de Pace de la Paris au reprezentat faptele care l-au consacrat și așezat în galeria oamenilor politici cu o contribuție substanțială la înfăptuirea și recunoașterea României Mari.

Bibliografie

D. Iancovici, *Take Ionescu*, Editura de Vest, 2004

Ion Bulei, *Oameni... si chestiuni de acum un veac*, Editura Tritonic, 2015

Malița, Mircea; Dungaciu, Dan, *Istoria prin ochii diplomatului*, Editura RAO, 2014

Xeni, Constantin, *Take Ionescu*, Editura Tritonic, 2002.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Take_Ionescu

https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Take_Ionescu

https://www.wikiwand.com/ro/Take_Ionescu

THEMISTOCLE VIDALI

Elev: Frîncu Andreea-Rebeca

Școala Gimnazială, sat Măneciu-Pământeni

Coordonator: prof. Baciui Mihaela



Themistocle Vidali, sculptor cu sânge prahovean, a văzut lumina zilei la 1 martie 1873 în București. Tatăl său, Lazăr Vidali, născut în 1820 în comuna Isternia, ajunge în România în anul 1882 și se stabilește la Ploiești unde își întemeiază o familie.

Themistocle a fost primul copil al acestia care s-a dezvoltat în domeniul sculpturii. La solicitarea Primăriei, a întocmit schița din piatră a marelui domnitor Mihai Viteazul. Din cauza unor intervenții nedorite, proiectul, la care urma să

participe și sculptorul francez Carpeaux, nu s-a realizat.

Educație și formarea profesională

În 1886, Themistocle Vidali finalizează școala primară de la București și Ploiești. A urmat apoi Școala Comercială - Ploiești (1887-1890), și Școala de Belle Arte din București, secția sculptură (1890-1896).

În anii 1895-1896, la Concursul de natură - sculptură (Școala de Belle Arte, București) obține Medalii de argint, clasa I și clasa a II-a, iar la Concursul „capacități de expresie”, două medalii de bronz, clasa a III-a. Încă o medalie de bronz, a obținut în anul școlar 1896-1897 la concursul Școlii de Belle Arte, București.

Și-a amplificat cunoștințele începând studiul la Academia de Arte Frumoase din Munchen, cu profesorul Von Rumen (1897-1898) și la Roma (1898-1899), cu Ettore Ferrari, autorul a două dintre cele mai cunoscute monumente din orașele București și Constanța („Ion Eliade Rădulescu” și „Ovidiu”).

După terminarea studiilor, în anul 1899, revine în Ploiești și începe să lucreze în atelierul amenajat, după modelul celor din străinătate, pe Calea Câmpinii.



Creările sale

Cu ajutorul expoziției din 1904, organizată în Ploiești, prezintă sculpturile: „Vise plăcute”, „Pe gânduri”, „Al passeggio”, „Portretul tatălui meu”, „Schița Monumentului Independenței”.

Talentul de portretist i-a fost de mare ajutor în realizarea următoarelor sculpturi: „Alexandru Ioan Cuza”, (Mărășești și Răcăciuni - 1908 și 1912), „Radu Stanian”(Ploiești) și „Gh. Badea Cârțan”.

Sculptura dedicată lui Radu Stanian a fost ridicată în anul 1902. Era unul dintre cei mai apreciați avocați, primari și politicieni născuți în Ploiești, având o activitate deosebită și demnă de aplauze.

Amplasat pe Bulevard, monumental este format dintr-un soclu de granit și un bust de bronz. Pe plăcile de marmură neagră, prinse de fețele pedestalului, sunt prezente inscripțiile: „Lui Radu Stanian, fost primar și deputat”, „Cetățenii ploieșteni și prahoveni”, „Onoare cetățeanului patriot” și „Ridicat în anul 1902”.

Pe lângă marile sale sculpturi, Themistocle Vidali a excelat și în sculptură funerară, în special la cimitirul Viișoara. Pentru acest tip de monumente (comandate de personalități ale orașului Ploiești), folosea marmură de Carrara, de Rușchiță și granit din Suedia.

Fiul său, sculptorul Ioan Th. Vidali (născut la 12 iulie 1906) a executat sculptură funerară și plăci comemorative și a restaurat, la Ploiești Monumentul Vânătorilor.

În comemorarea eroilor căzuți în Primul Război Mondial, Themistocle Vidali a sculptat câteva monumente prahovene, unul dintre ele fiind situate în Măneciu-Pământeni, localitatea din care provin (monument inaugurat pe data de 29 iunie 1923). Această localitate se remarcă prin deosebitele sale lăcașuri istorice și frumoasele peisaje pe care le deține. Putem spune că, Măneciu, localitate prahoveană, l-a determinat să aducă un plus de prosperitate în județul Prahova. S-a stins din viață la 17 martie 1940.



Themistocle Vidali, *Radu Stanian*, bronz, Ploiești

Webografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Themistocle_Vidali

<https://www.gandul.ro/>

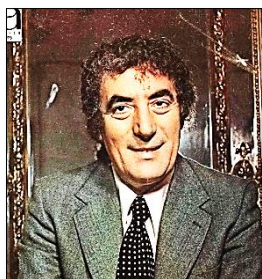
<https://www.youtube.com/watch?v=1mTxzLYHRPQ>

<https://www.gandul.ro/cultura/povestea-lui-themistocle-vidali-sculptorul-cu-sange-elen-si-suflet-de-prahovean-19884418>



TOMA CARAGIU – O LEGENDĂ A TEATRULUI ROMÂNESC

Elev: Marin Daria-Elena
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Doboș Mioara



Toma Caragiu a fost un actor român cu activitate bogată în radio, teatru, televiziune și film. Acesta s-a născut în data de 21 august 1925, la Hrupiști, în Grecia, într-o familie de aromâni. Alături de familia sa, Toma Caragiu a emigrat din Grecia în județul Durostor, iar după căderea Cadrilaterului Bulgariei, acesta ajunge să locuiască în Ploiești. Toma a fost elev la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, actorul declarând mai târziu: „...am copilărit și am făcut școala la Ploiești. Sunt, deci, ploieștean get-beget.” - Toma Caragiu. El a fost cooptat în trupa de teatru a liceului și a scris în revista unității de învățământ „Frământări”.

A primit diploma de bacalaureat în vara anului 1945, ulterior înscriindu-se la cursurile Facultății de Drept, cursuri pe care le-a abandonat alegând înmatricularea la Conservatorul de Muzică și Artă Dramatică București, în clasa lui Victor Ion Popa.

În anul III de facultate, se produce debutul său pe o scenă adevărată – scena Studioului Teatrului Național din Piața Amzei, când i se încredințează rolul unui scutier din „Toreadorul din Olmado” în regia lui Ion Șahighian.

Tot în perioada studenției, în vacanțe, a susținut o muncă de animator cultural adunând în jurul său alți artiști, alături de care a realizat spectacolul „Take, Ianke și Cadîr”, de V. I. Popa, pe care îl joacă la cinematograful „Modern” din Ploiești, apoi „Trandafirii roșii” de Zaharia Bârsan. Lua astfel naștere un nucleu teatral numit „Brigada culturală Prahova”, care în 1947, avea să se transforme în „Teatrul Sindicatelor Unite” și ulterior, în 1949, va deveni „Teatrul de Stat Ploiești”.

La 1 mai 1948, este angajat la Teatrul Național ca membru al corpului artistic, iar un an mai târziu, la 24 de ani, obține Diploma de absolvire a I.A.T.C. A urmat apoi Școala de Ofițeri în Rezervă ai Armatei, iar la 1 aprilie 1951 este angajat la „Teatrul de Stat” din Constanța, unde joacă, printre alte roluri, pe Rică Venturiano în piesa „O noapte furtunoasă”, sau pe sergentul McDonald din „Vocea Americii” de Boris Lavreniov, în regia lui Ion Diaconu.

S-a căsătorit în 1952 cu o colegă de teatru, Maria Bondar, cu toate că cei doi au divorțat în 1962, în timpul căsniciei ei au adoptat o fată de 3 ani, Maria Doina Caragiu, însă aceasta nu a urmat cariera artistică a tatălui său.

În anul 1953, tânărul actor este numit în funcția de director al Teatrului de Stat din Ploiești, poziție în care se va afla pentru următorii 12 ani, până în 1965. Pe scena teatrului prahovean, Toma Caragiu avea să interpreteze de-a lungul acestor ani, 34 de roluri. Printre acestea, se numără Truffaldino din „Slugă la doi stăpâni” (1954) de Carlo Goldoni, în regia lui Alexandru Braun, Figaro din „Nunta lui Figaro” (1955) de Beaumarchais, în regia lui Harry Eliad, Ianke din „Tache, Ianke și Cadîr” (1956), creația profesorului său de Conservator, în regia lui Traian Ciuculescu, Zmeul-Zmeilor din „Înșir-te mărgărite” (1958), de Victor Eftimiu, în regia lui Harry Eliad, Vulpoiul din „Răzvan și Vidra” (1959) de B. P. Hașdeu, sub bagheta lui Gigi Ionescu, Stancu Văratecu din „Poarta” (1959).

În 1955, Caragiu debuta în primul său film, care era și prima peliculă color de la noi, „Nufărul roșu”, în regia lui Gheorghe Tobias.



În 1963, a avut loc căsătoria cu Elena Bichman, tot actriță, aflată și ea la a doua căsnicie, după divorțul de actorul și dramaturgul Paul Ioachim. După moartea artistului, Elena Caragiu a părăsit România în 1977 și s-a stabilit în Statele Unite ale Americii, continuându-și viața. A revenit în România în septembrie 2011, dorind să înființeze casa memorială Toma Caragiu.

În 1964, actorul s-a mutat la București împreună cu soția și a cumpărat o casă rustică în satul Brătulești, comuna Periș, aflată la circa 29 km de capitală, unde își petrecea timpul liber. Casa a fost vândută după moartea actorului de către moștenitoarea sa, Maria Doina Caragiu.

În 1965, se transferă la București, unde este angajat ca actor al Teatrului „Lucia Sturza Bulandra”, primul rol aici fiind Macheath în „Opera de trei parale” de Bertolt Brecht, pe aceeași scenă, aflându-se Clody Bertola, George Măruță, Rodica Tapalagă și Margareta Pâslaru.

În 1967, a fost distins cu Ordinul Meritul Cultural clasa a III-a „pentru merite deosebite în domeniul artei dramatice”. Toma Caragiu a demonstrat o dăruire excepțională pentru teatru care i-a adus titlul de „comic genial”, în anul 1969 și chiar de „cel mai bun actor român”, în anul 1971. Teatrul „L.S. Bulandra” devine, așadar, locul unde-și va desfășura ultima și cea mai bogată etapă a carierei sale, în care a jucat în spectacole regizate de Liviu Ciulei, Lucian Pintilie sau Valeriu Moisescu. Aici, iar mai apoi la Teatrul Național și Teatrul de Comedie, Toma Caragiu a apărut pe scenă de peste două mii de ori, în douăzeci de piese diferite.

În 1975, Toma Caragiu devenea la Bulandra și regizor, asigurând punerea în scenă a piesei „Titanic Vals” de Tudor Mușatescu, cu Ștefan Bănică, Ileana Stana Ionescu, Tamara Buciuceanu și Valeria Marian în distribuție.

Ultimul său spectacol a avut loc pe 2 martie 1977. Este vorba de piesa „Lungul drum al zilei către noapte”.

În seara de 4 martie 1977, Toma Caragiu se afla împreună cu actorul și regizorul Alexandru Bocăneț în blocul Colonadelor. Cei doi sărbătoriseră finalizarea filmului „Gloria nu cântă”, film care îl avea drept personaj principal pe Caragiu. Musafirul său, Alexandru Bocăneț, era pe picior de plecare, iar Toma Caragiu îl conducea. Când clădirea a început să se miște, cei doi ar fi fugit pe scări, primele care s-au surpat, astfel apunând, la doar 52 de ani, o stea remarcabilă a teatrului românesc. Trupul său a fost descoperit abia în a șasea zi de la seism și a fost înmormântat în ziua următoare, la Cimitirul Bellu.

După moartea actorului, lumii i se dezvăluia și o latură aproape necunoscută a personalității sale remarcabile: poezii create de Toma Caragiu de-a lungul vieții, au fost publicate postum, sub îngrijirea lui Ion Cocora, în anul 1979.

Bibliografie

<https://adevarul.ro/showbiz/vedete/cum-a-incercat-toma-caragiu-sa-se-salveze-la-2344731.html>
https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Toma_Caragiu
<https://historia.ro/sectiune/general/cutremurul-din-1977-cum-a-murit-toma-caragiu-574326.html>
<https://www.radioromaniacultural.ro/sectiuni-articole/teatru-si-film/portret-toma-caragiu-un-actor-irepetabil-id17032.html>
<https://m.ziuaconstanta.ro/stiri/cultura/in-memori-am-toma-caragiu-fostul-actor-al-teatrului-de-stat-constant-plecat-prea-repede-din-aceasta-lume-848327.html>
<https://mubi.com/en/cast/toma-caragiu>



TOMA N. SOCOLESCU

Elev: Cătănescu Daria Elena
Liceul Tehnologic „Toma Socolescu”, Ploiești
Coordonator: prof. Ile George -Adelin



Toma N. Socolescu a fost un arhitect neoclasic român, născut în 1848, în orașul Ploiești. A fost primul arhitect român din județul Prahova care a studiat în România, urmând ca ulterior să participe într-o măsură considerabilă la planificarea urbanistică a orașului Ploiești. Exercitat și ca antreprenor de construcții, reușeste să construiască multe lucrări publice în regiunea sa (Prahova), executând atât propriile planuri precum și planurile altor arhitecți.

Alături de cei trei frați Nicolae N. Socolescu, Ghiță N. Socolescu și Ion N. Socolescu (arhitect), reprezintă rodul căsătoriei dintre Ioana Săndulescu și Niculae Gheorghe Socol (arhitect al Județului Prahova). La rândul lui, a fost căsătorit cu Alexandrina Nicolau, de unde au rezultat mai mulți copii, printre care îl amintim pe Toma T. Socolescu (arhitect).

Studiile academice ale arhitectului Toma N. Socolescu au fost realizat în România, în intervalul 1883-1886, la Școala de Belle Arte din București, Secția de Arhitectură condusă de Alexandru Orăscu și Carol Beniș. În perioada 1883-1886, predă la Școala de meserii din Ploiești, unde se pregăteau tineri pentru diverse meserii în domeniul construcțiilor.

În anul 1882, a ajuns Arhitect-șef al orașului Ploiești, iar împreună cu fratele său, Ion N. Socolescu și alți arhitecți, au fondat Societatea Arhitecților din România (SOC, 1891).

Activitatea arhitectului Toma N. Socolescu a fost una amplă și diversă, aceasta debutând în anul 1870. Ca arhitect, a întocmit planuri de construcții pentru toate tipurile de clădiri: case particulare, clădiri publice, fabrici, biserici etc. Dintre principalele realizări, enumerăm câteva proiecte de clădiri publice, religioase, de urbanism și peisagistică:

- În 1882, a realizat Planul urbei Ploesci, nomenclatura, primul plan topografic complet, care cuprindea și Bulevardul Independenței;
- Între 1875 și 1880, a întocmit planurile și construcția bisericii Sfânta Vineri, care astăzi este listată ca monument istoric;
- În 1880, realizează Capela cimitirului Vișoara;
- În perioada 1890, realizează planurile și construcția bisericii Sfinții Împărați Constantin și Elena;
- Planurile și construcția fostului Tribunal, în 1879;
- În 1872-1892 - continuarea Planului de amenajare a Bulevardului Independenței, început de Cristian Kertsch;
- Între 1877 și 1879, realizează planurile și construcția „Palatului Băilor Comunale”;
- În 1880, construiește Piețele de pește din actuala zonă a Halelor Centrale;
- În 1888, construiește Școala Primară de Băieți „Numărul 3”;
- În 1890, construiește Școala gimnazială de fete Despina Doamna – conform proiectului fratelui său Ion N. Socolescu;
- În 1881 – Soclul Statuiei Libertății – baza de marmură.

Activitatea arhitectului este reflectată și în numeroase construcții de tip case particulare, prăvălii și hoteluri:

- Noua Casă Dimitrie Sfetescu;



- Casa Gheorghe Dobrescu;
- Casa D. Angelescu;
- Proprietatea lui Ion G. Gogălniceanu;
- Întocmește planurile și construiește majoritatea prăvăliilor cu un etaj de pe strada Lipsani;
- Casa Toma Rucăreanu
- Grand Hotel Luca Moise;
- Marea Clădire Eliade;
- Casa Bazar;
- Casa Naumescu;
- Planurile și construcția hotelului Boulevard, în 1896 – aceasta fiind ultima lucrare a marelui Arhitect-șef Toma N. Socolescu.

De asemenea, activitatea marelui arhitect este vizibilă și în afara granițelor orașului Ploiești. În București, a construit Cazarma Cuza-Vodă, demolată complet de conducerea comunistă pentru a construi gigantul „Palat al Poporului”.

Orașul Ploiești îi datorează marelui Arhitect-șef Toma N. Socolescu majoritatea clădirilor publice oficiale ale secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Majoritatea construcțiilor rezistă până în 1944 însă unele, în special bisericile, pot fi încă văzute. Decedează în orașul Ploiești la data de 22 noiembrie 1897.

Bibliografie

Toma T. Socolescu, Amintiri, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 237 pagini.

Toma T. Socolescu, Fresca arhitecților care au lucrat în România în epoca modernă 1800 - 1925, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 209 pagini.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Toma_N._Socolescu

TOMA T. SOCOLESCU

Elev: Nae Andreea Bianca

Liceul Tehnologic „Toma Socolescu”, Ploiești

Coordonator: prof. Ile George - Adelin



Toma T. Socolescu (1883-1960) a fost un arhitect și urbanist român renumit, cu o influență semnificativă în dezvoltarea arhitecturală și urbanistică a orașului Ploiești și al altor zone din România. Este fiul fostului Arhitect-Șef al orașului Ploiești, Toma Nicolae Socolescu.

Studiile sale au abordat diverse aspecte ale arhitecturii și urbanismului, reflectând interesul său pentru conservarea patrimoniului și modernizarea orașelor. Toma T. Socolescu a urmat cursurile Liceului „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești, acesta a continuat studiile de arhitectură la Școala de Arte Frumoase din Paris, unde a fost influențat de stilurile arhitecturale ale vremii și de noile tendințe urbanistice din Europa.

Unul dintre aspectele mai puțin cunoscute ale vieții lui Toma T. Socolescu este dedicarea sa către conservarea patrimoniului arhitectural și cultural românesc într-o perioadă de schimbări rapide



și modernizare. Socolescu nu doar că proiecta clădiri noi, dar era și un fervent susținător al protejării clădirilor vechi și al integrării armonioase a noilor construcții în peisajul urban existent.

După revenirea în România, a contribuit la dezvoltarea urbană a orașului Ploiești, unde a proiectat numeroase clădiri publice și private, a fost implicat în proiecte de restaurare și conservare a unor monumente istorice, subliniind importanța păstrării patrimoniului cultural. De asemenea, a scris articole și lucrări despre arhitectură și urbanism, exprimându-și ideile inovatoare și viziunea asupra dezvoltării orașelor românești.

Contribuții majore:

- **Arhitectura Publică:** A proiectat și renovat clădiri publice, inclusiv teatre, școli și biserici. Exemple notabile includ Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești și Biserica Sf. Vineri din Ploiești;
- **Planificare Urbană:** A fost un promotor al modernizării infrastructurii urbane, contribuind la elaborarea planurilor urbanistice pentru Ploiești și alte orașe;
- **Patrimoniu Cultural:** A fost un apărător al patrimoniului arhitectural românesc, susținând importanța conservării clădirilor istorice și integrării acestora în contextul modernizării urbane.

Proiecte importante:

- **Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești:** Una dintre cele mai emblematice clădiri ale orașului, care a fost proiectată sau renovată sub îndrumarea sa.
- **Biserica Sf. Vineri din Ploiești:** Un alt proiect notabil care reflectă atenția lui Socolescu pentru detaliile arhitecturale și integrarea stilurilor tradiționale românești cu influențele moderne.
- **Clădiri Publice și Private:** A realizat numeroase proiecte, incluzând școli, spitale, și clădiri rezidențiale, contribuind la dezvoltarea urbanistică a Ploieștiului și a altor orașe.

Casa Socolescu

Casa Socolescu este una dintre construcțiile notabile realizate de arhitectul român Toma T. Socolescu, un important exponent al stilului neoromânesc. Situată inițial pe strada Ștefan cel Mare colț cu strada Radu Stanian în Ploiești, casa a fost construită la începutul secolului XX și a servit drept reședință personală pentru arhitectul Socolescu și familia sa. Casa Socolescu se remarcă prin elemente arhitecturale caracteristice stilului neoromânesc, cum ar fi arcadele duble și decorațiunile inspirate de arhitectura tradițională românească. De-a lungul timpului, clădirea a servit și alte funcții, fiind utilizată, la un moment dat, de autoritățile județene pentru Serviciul de Poduri și Șosele. Din păcate, casa a fost distrusă în timpul unui bombardament în al Doilea Război Mondial.

Un aspect profund și mai puțin popular despre Toma T. Socolescu este lucrarea sa de cercetare și documentare asupra arhitecturii tradiționale românești.

Într-o vreme în care multe clădiri vechi erau demolate pentru a face loc noilor construcții moderne, Socolescu a pledat pentru importanța păstrării acestor structuri ca parte integrantă a identității culturale naționale. El a realizat studii detaliate și a documentat numeroase monumente arhitecturale din România, conștient de faptul că acestea constituiau mărturii valoroase ale istoriei și culturii românești.

Astfel, Toma T. Socolescu a lăsat o moștenire mult mai profundă decât simpla creație de clădiri: a fost un gardian al identității culturale românești și un vizionar care a înțeles că dezvoltarea trebuie să meargă mână în mână cu respectul pentru trecut. Această viziune integrată a arhitecturii și urbanismului, care îmbină respectul pentru tradiție cu inovația modernă, este poate cea mai durabilă și semnificativă parte a moștenirii sale.

Bibliografie

- Toma T. Socolescu, *Arhitectura în Ploiești*, studiu istoric, Editura Cartea Românească, București, 1938, 111 pagini.
- Toma T. Socolescu, *Amintiri*, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 237 pagini.
- Toma T. Socolescu, *Fresca arhitecților care au lucrat în România în epoca modernă 1800 - 1925*, Editura Caligraf Design, București, 2004, 1 vol., 209 pagini.
- <https://www.turnulsfatului.ro/2021/08/27/viata-arhitectului-toma-t-socolescu-184339>

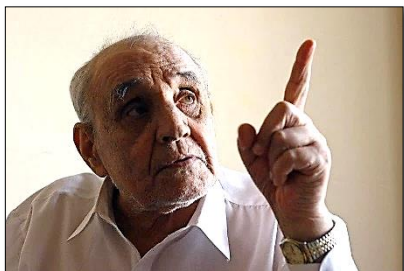


VASILE PARASCHIV – VOCEA NETĂCUTĂ A LIBERTĂȚII

Elev: Toma Cezar

Școala Gimnazială „Ion Ionescu”, Valea Călugărească

Coordonator: bibliotecar Petrache Iulian



Născut pe data de 3 aprilie 1928, în satul Ordoreanu al comunei Clinceni, din județul Ilfov, Vasile Paraschiv a fost una dintre figurile importante ale luptei împotriva regimului comunist din România.

A urmat cursurile unei școli profesionale și a devenit muncitor, stabilindu-se ulterior în orașul Ploiești, iar în timpul perioadei comuniste, acesta s-a implicat în activitățile sindicatelor de la locurile sale de muncă, cerând îmbunătățirea condițiilor de muncă și respectarea drepturilor muncitorilor.

Vasile Paraschiv a fost printre primii muncitori care au avut curajul să se opună regimului comunist, devenind unul dintre cei mai curajoși oameni care s-au opus regimului, criticând abuzurile și încălcările drepturilor omului. Pentru acestea, Securitatea, care era principala forță a regimului comunist, l-a arestat pe Vasile Paraschiv, răpit și torturat de mai multe ori. De asemenea, a fost și internat fără motiv real în diferite spitale de psihiatrie, însă nimic din toate acestea nu l-au făcut să renunțe la lupta sa pentru libertate și demnitate umană. Astfel, astăzi rămâne un adevărat simbol al exprimării libere și un erou al orașului Ploiești și al României, datorită curajul său de a se opune dictaturii.

Deși era membru al Partidului Comunist Român, în anul 1968, a luat decizia de a renunța la acest statut, printr-un memoriu în care critica lipsa de democrație din partid și cerea respectarea drepturilor muncitorilor. Anunțul său a dus la alertarea Securității, care a pornit o supraveghere strictă asupra lui Paraschiv și a familiei sale. Telefonul său era ascultat, corespondența interceptată și era urmărit în permanență. De asemenea, se încerca izolarea sa personală și profesională, precum și descurajarea sa prin acțiuni de distrugere a reputației.

Prima arestare a lui Vasile Paraschiv are loc în anul 1969, iar pentru a se încerca dovedirea sa ca persoană iresponsabilă, acesta este internat într-un spital psihiatric din Urlați, având să fie eliberat după cinci zile, datorită faptului că a intrat în greva foamei. La doi ani distanță, în urma unei scrisori în care Vasile Paraschiv cerea drepturi muncitorești noi, acesta este din nou internat forțat în sanatoriul Voila din Câmpina, pentru 21 de zile. Tot la sanatoriul Voila avea să fie internat între anii 1976-1977 și declarat iresponsabil, după ce fusese arestat pentru o scrisoare difuzată la postul de radio Europa Liberă.

Vasile Paraschiv avea să fie internat și la spitalul Săpoca din județul Buzău, tocmai datorită curajului de a-și susține convingerile, ceea ce îl făcea pentru regimul comunist un adversar de neînving, care nu putea fi redus la tăcere. Din acest motiv, Securitatea a acceptat ca Vasile Paraschiv să părăsească țara în toamna anului 1977 și, deși acesta a încercat să se întoarcă în repetate rânduri, nu primea permisiunea de a reveni în România fără a renunța la afirmațiile și convingerile sale împotriva dictaturii comuniste. Întors în țară, în iulie 1978, acesta ascultă la postul de radio Europa Liberă o declarație de înființare a unui nou sindicat, Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii din România, declarație pe care avea să o citească la locul de muncă. Acest fapt a dus la noi abuzuri din partea Securității, astfel că în luna mai a anului 1979 este răpit și torturat, aceasta fiind prima răpire dintr-o serie de alte trei pe care Vasile Paraschiv le-a suferit în anul 1979.



De altfel, un ultim gest de asemenea natură a fost realizat de Securitate tocmai în luna martie a anului 1989, anul Revoluției care a dărâmat regimul și dictatura lui Nicolae Ceaușescu, ceea ce arată faptul că acesta a rămas un adversar și un contestatar al abuzurilor statului comunist, care trebuia, cu orice preț, redus la tăcere.

Revoluția Română din 1989 nu-i schimbă convingerile acestui luptător pentru drepturile oamenilor de a gândi și de a vorbi liber, rămânând un apărător al democrației și, totodată, un acuzator al celor care după decembrie 1989 încercau să își ascundă trecutul comunist și abuzurile pe care le făceau în acea perioadă. Demnitatea lui Vasile Paraschiv a fost dovedită în toate acțiunile sale, culminând cu refuzul primirii unei decorații în anul 2008, de la președintele României, cu motivația că responsabilii de crimele și abuzurile săvârșite în regimul comunist nu au fost niciodată pedepsiți.

În februarie 2011, Vasile Paraschiv trecea la cele veșnice, marcând un destin tragic în care eroul, luptătorul pentru libertate, nu și-a găsit dreptatea pentru care luptase atât de mulți ani. Cu toate acestea, Vasile Paraschiv poate fi numit cu siguranță un erou, pentru că a fost unul dintre cei mai cunoscuți români care au reușit să reziste asupririlor regimului comunist. Eforturile sale de a arăta abuzurile fără de margini care se petreceau în timpul dictaturii lui Nicolae Ceaușescu și de a cere respectarea drepturilor omului, au contribuit la conștientizarea situației din România de către statele occidentale și de ceilalți români care, cu riscuri imense, reușeau să asculte postul de radio Europa Liberă.

Prin faptul că a demască un regim criminal, sacrificându-și reputația, parcursul profesional și personal, îndurând arestări, torturi și internări în spitale de psihiatrie, fără motive medicale și fără să se lase intimidat în lupta pentru cauzele în care credea, Vasile Paraschiv rămâne nu doar un erou al luptei anticomuniste din România, ci și unul care și-a pus toată puterea în promovarea drepturilor omului și a valorilor democratice până la sfârșitul vieții sale, o voce netăcută a libertății.

Orașul Ploiești și întreaga Românie trebuie să se mândrească cu această figură emblematică a rezistenței împotriva tiraniei și a luptei pentru libertate, iar exemplul său trebuie să fie o sursă de inspirație pentru generația noastră și generațiile viitoare.

Bibliografie:

Paraschiv, Vasile, *Lupta mea pentru sindicate libere în România. Terorismul politic organizat de statul comunist*, Polirom, Iași, 2005

Surse online/foto:

<https://historia.ro/sectiune/portret/vasile-paraschiv-muncitorul-internat-la-569165.html>

<https://stefanbosomitu.wordpress.com/2014/02/04/vasile-paraschiv-1928-2011>



VIRGILIU MONDA

Elev: Maria Verdeș

Școala Generală „Profesor Cristea Stănescu”, Cornu

Coordonator: referent cultural State Andreea

Centrul Cultural Cornu



Virgiliu Monda s-a născut pe 22 decembrie 1898, la Ploiești și a trecut în neființă la pe 2 mai 1991, la București. Deși un scriitor remarcabil în registrul horror, astăzi este aproape uitat. Însă, să ne amintim de el și să-i cultivăm moștenirea literară! Virgiliu Monda este, de fapt, pseudonimul prozatorului Zeilic Moscovici.

Virgiliu Monda a urmat școala primară la Ploiești, iar apoi Liceul „Matei Basarab” din București, unde i-a fost profesor Eugen Lovinescu.

A debutat publicistic în 1918 la revista *Literatorul*, cu poezii. A continuat să publice în *Shuratoriil*, *Adevărul literar și artistic*, *Rampa* și alte reviste ale vremii. Debutul editorial a avut loc în 1923 cu volumul „Fântânile luminii”, care reunea poeziile sale simboliste publicate anterior în diverse reviste.

A urmat cursurile Facultății de Medicină, obținând licența în anul 1924, apoi o specializare la Paris (1925), iar între 1919 -1936 a avut diverse călătorii de studii artistice în mai multe țări. A revenit în țară, unde a profestat medicina. Din anul 1949, Monda a devenit medicul oficial al Uniunii Scriitorilor și al Policlinicii Institutului de Artă din București.

Primul volum de poezie l-a publicat în 1923, iar apoi, s-a concentrat exclusiv pe proză, lansând nuvele și romane. În perioada 1923-1947, a publicat șase cărți, apoi, timp de 20 de ani a luat o pauză. Între 1966 și 1991, a publicat alte opt titluri.

Opera literară cuprinde:

- *Fântânile luminii* (1923);
- *Testamentul domnișoarei Brebu* (1933)
- *Urechea lui Dionys* (1934)
- *Hora paietelor* (1935)
- *Trubendal* (1946)
- *Serile orașului* (1947)
- *Tinerețea unui artist* (1966)
- *Statuia* (1969)
- *Femeia și maimuța* (1970)
- *Via și rodul* (1971)
- *Corabia pe uscat* (1971)
- *La nord de Nerej* (1975)
- *Viață și vis* (1986)
- *Aurul* (1991)
- Traduceri: *Dario Niccodemi, Poetul*, București.

Monda este un observator perspicace al oamenilor și al mediului înconjurător. În romanele sale, el abordează moravurile moderne și reflectă actualitatea într-un mod bogat și detaliat, așa cum se observă în romanul său „Hora Paietelor” (1935). În această lucrare, găsim descrieri fine care încadrează expresiv personaje și evenimente, aducându-le la viață în paginile cărții.

Citez primele rânduri ale romanului: „*Un trosnet surd de cracă frântă, un foșnet prelung și furios de frunzișuri siluite și – din umbroasa împletitură (recomand Îndreptarul Ortografic, care de altfel e neglijat mai de toate editurile! Căci nu cred să fie datorite decât culegătorilor grozăviile greșelilor de acest fel, care mișună în scrisul de azi; și cer scuză pentru această paranteză!) de ramuri groase – capul lui Sorin țâșni, rotund și lucios, ca o lună plină răsărită brusc dupe (iar?) un creștet de tufe. Două brațe crescură la rândul lor printre crengi, două brațe groase și șovăitoare, ca niște reptile bizare; și mișcarea lor dezmățată părea efortarea deznădăjduită a unui om care se îneacă (vedeți?) într-un (!) torent, sau se scufundă în nisipul (...)*”.



Pe parcursul lungii sale cariere, acest autor a utilizat o formulă de scriere simplă și eficientă pentru cărțile sale, care, deși nu l-a consacrat ca un mare scriitor, i-a garantat un succes considerabil în rândul publicului. Un realism standard, presărat cu momente de suspans și un strop de sentimentalism, a menținut constant interesul cititorilor.

Descrierea detaliată a personajelor, a locurilor și a scenelor este completată de introspecții, fantezie în dezvoltarea narativă, o doză de senzațional și de prezentarea teatrală a vieții. Psihologiile personajelor sunt accentuate și degenerative, iar nefericirea este tema comună. În desfășurarea acțiunii, apar frecvent crime, iar finalurile sunt adesea marcate de sinucideri, demență și autism. Ura, răutatea și iraționalul sunt omniprezente, manifestându-se într-un mod distructiv. Profesia de medic și predilecția pentru patologic și obsesional i-au influențat alegerea temelor, modul de prezentare a personajelor, psihopatologia acestora, evoluțiile și degenerările lor, precum și atmosfera apocaliptică.

Spre finalul carierei, a publicat cartea de memorii „Viață și vis”, în care povestește despre formarea sa ca scriitor, debutul sub influența lui Eugen Lovinescu și viața literară interbelică, oprindu-se la anul morții lui Lovinescu. Eugen Lovinescu l-a menționat pe Virgiliu Monda în „Istoria literaturii contemporane, plasându-l printre „numele noi... în ierarhia de valori...”, fără alte referiri suplimentare.

Contribuțiile sale rămân importante pentru înțelegerea evoluției literaturii române de-a lungul secolului XX, iar redescoperirea operei sale poate oferi noi perspective asupra literaturii de gen din România. Virgiliu Monda a lăsat posterității o serie de lucrări de seamă, care reflectă atât talentul său literar, cât și complexitatea și profunzimea personajelor și situațiilor descrise. Moștenirea sa literară continuă să inspire și să fascineze cititorii și cercetătorii de astăzi.

Bibliografie:

- A. Sasu, M. Vartic, *Romanul românesc în interviuri: o istorie autobiografică*, Volumul 2, Ediția 2, Editura Minerva, 1986;
E. Lovinescu, *Istoria literaturii române contemporane* (volumul 1), Editura Minerva, 1981;
M. Popa, *Dictionar de literatura română contemporană*, Editura Albatros, 1977;
N. Manolescu, *Romania literară*, nr. 47, 1986;
Revista Pagini literare, an II, nr. 2-3, București, pp. 97-98, 1935;
V. Monda, *Viață și vis - Memoriile unui scriitor*, Editura Cartea Românească, 1986;



ZEPHI ALȘEC

Elev: Bădoiu Radu Gabriel
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Andreescu Camelia



Există unii actori, extrem de expresivi și talentați, care nu doresc să se laude cu aptitudinile lor evidente și care nu se străduiesc să ajungă neapărat în distribuțiile teatrelor din capitală.

Zephi Alșec, născut pe 22 februarie 1923, este un exemplu de acest fel de actor modest. A fost un actor român de origine evreiască, remarcat pentru devotamentul și pasiunea sa față de teatru și film.

A absolvit Institutul de Teatru și Film la 25 de ani și a fost unul dintre primii fondatori și actori ai Teatrului Municipal din Ploiești, unde a lucrat alături de Toma Caragiu, directorul instituției.

Talentul său a atras mulți regizori, aceștia alegându-l pentru numeroase filme. A primit multe sugestii și opțiuni tentante din capitală, prin care i se propunea să părăsească orașul Ploiești și să își dezvolte cariera în marile teatre. Însă, el a ales să rămână loial teatrului din Ploiești, considerând că poate aduce o valoare reală și semnificativă comunității locale.

Debutul său pe marele ecran a avut loc în perioada studenției, având un rol în filmul „Furtul de la Arizona” în 1945.

Pe parcursul carierei sale, Alșec a jucat în multe filme românești, dar și în producții internaționale, precum „Severino” și „Im Staub der Sterne”, demonstrându-și versatilitatea în actorie. Alșec a avut o perioadă impresionantă ce a durat peste 40 de ani, când a fost ales continuu pentru un alt și un alt film, neavând prea mult timp de repetiții, însă reușind mereu să își joace rolul în mod excepțional.

Filmografia sa este una bogată, având peste 40 de roluri în diferite filme. A fost cunoscut pentru abilitatea sa de a interpreta o gamă largă de roluri, de la comisari și hangii la negustori, militari și ingineri. Aceste roluri au fost în întregime secundare, Alșec fiind numit „Regele rolurilor secundare”.

Deși nu a fost niciodată din categoria eroilor principali, actorul a dat viață multor filme memorabile. Acestea au contribuit la cinematografia românească din anii 1970-1980 și a fost prezent în majoritatea filmelor românești din acești ani.

Legătura sa cu orașul Ploiești a devenit și mai strânsă după ce s-a căsătorit cu Ivette Alșec, fiica doctorului Emanuel Leopold, care era și medicul echipei de fotbal locale, Concordia. Cei doi au avut o fiică, Henriette Alșec.

Actorul a apărut în ultimul său film în anul 1987, și a murit cinci ani mai târziu, la 8 iulie 1992, în orașul pe care l-a iubit atât de mult toată viața lui, Ploiești.

Povestea lui Zephi Alșec este una de inspirație, demonstrând că adevărata valoare a unui artist nu se măsoară doar în faima și recunoașterea obținută în marile capitale, ci în impactul profund și durabil pe care îl poate avea asupra comunității locale.

Devotamentul său față de teatru și film, îl transformă într-un exemplu de excelență artistică și integritate.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Zephi_Al%C8%99ec

<https://www.cinemagia.ro/actori/zephi-alsec-4237/>

<https://comentator.ro/artef/3182-destinul-actorului-zephi-alsec-bucuresteanul-reconvertit-provincial>



DOCTOR IOAN G. RADOVICI

Elev: Dinulescu Ioana- Claudia
Colegiul National „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordnator: prof. Morcovescu Mihaela



Povestea vieții doctorului Ioan G. Radovici începe în anul 1868, în Ploiești. O poveste care începe ca oricare alta, cu un copilăș nou-venit pe lume și cu niște file care așteaptă cu nerăbdare să fie umplute de evenimente, trăiri și reușite, dar care continuă într-un mod inedit, deoarece povestea vieții doctorului Radovici este una remarcabilă.

Tema primilor ani din viața doctorului a fost educația. Ioan Radovici și-a realizat studiile secundare la Liceul Matei Basarab din București, apoi și-a continuat achiziția de cunoștințe, dar și pregătirea pentru viață la Paris. Acolo a fost activ în mișcarea intelectuală și socială și a obținut doctoratul în medicină, specializarea chirurgie.

Un nou capitol începe în viața lui Radovici când a revenit în țară, a devenit medic secundar în spitalele Eforiei, iar mai târziu a fost șef al catedrei de clinică medicală sub conducerea profesorului dr. Stoicescu. În ambele poziții s-a remarcat prin cunoștințele sale medicale și prin dedicarea cu care își îngrijea pacienții. Angajamentul său profesional și etic l-au propulsat în Consiliul sanitar superior, marcând astfel un punct important în cariera sa medicală.

În 1900, Dr. Radovici a debutat și în domeniul politic, alăturându-se Partidului Național Liberal (PNL). S-a remarcat ca un orator talentat și a fost activ în întrunirile publice ale partidului. După ce PNL a preluat puterea, în februarie 1901, a fost ales deputat al colegiului II de Ilfov și consilier comunal al capitalei, dovedindu-și capacitățile politice printr-o activitate intensă și dedicată.

Nici planul social al doctorului nu a fost unul de trecut cu vederea. Radovici a fost membru fondator și un susținător activ al Societății pentru combaterea tuberculozei, unde a făcut sacrificii semnificative atât morale cât și materiale. În cadrul PNL a reușit să-și câștige rapid respectul și aprecierea devenind unul dintre tinerii valoroși ai partidului. Acesta a avut o contribuție notabilă și în timpul războaielor din 1907, când a fost prefect al județului Vaslui. El a gestionat situația cu înțelepciune și fără vărsare de sânge, iar județul a fost unul dintre cele mai puțin afectate de tulburările sociale, iar în urma deciziilor lui acesta a arătat atât inteligența sa critică cât și pe cea emoțională.

Radovici a fost un democrat convins și un om de bine, așa cum l-a descris Constantin Graur în „Tribuna Liberală” din 17 aprilie 1908, după moartea sa tragică. Graur l-a elogiat pentru inteligența sa superioară, cultura bogată, energia și devotamentul său. Radovici nu a practicat medicina pentru câștiguri personale, ci a dedicat timpul și resursele sale spitalelor și celor săraci. El a fost un promotor al reformei sanitare și al luptei împotriva tuberculozei, contribuind semnificativ la aceste cauze.

În aprilie 1908, afectat de o boală necruțătoare, Radovici s-a sinucis, aruncându-se în mare de pe bordul vaporului „Senegal”. Moartea sa a fost o pierdere imensă pentru generația sa și pentru societatea românească.

Dr. Ioan G. Radovici rămâne o figură de înaltă valoare, apreciată pentru dedicarea sa față de medicină, politică și cauzele sociale. Acest om rămâne în istorie un exemplu pentru toți cei care își doresc să fie doctori deoarece a emanat prin întreaga sa ființă însușirile unui medic veritabil: inteligență, sacrificiu, dedicare și mai presus de toate mărinimie.

Bibliografie:

<https://atomploiesti.ro>; <https://galeriaportretelor.ro/item/dr-ion-g-radovici/> G.D. Nicolescu, Parlamentul român, 1866-1901, Biografii și portrete, Socec, București, 1903



MIRCEA IONESCU-QUINTUS

Elev: Anca Davide Emilio
Colegiul Național „I. L. Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Bucur Mihaela



Pe 18 martie 1917, în plină perioadă a Primului Război Mondial, Mircea Ionescu-Quintus a venit pe lume în orașul Herson din Ucraina. Neavând un act oficial de naștere, tatăl său a intervenit în justiție, inițiind proceduri legale pentru a obține recunoașterea oficială a nașterii fiului său. Este fiul avocatului Ionescu Quintus Ion, scriitor și om politic liberal și al Mariei. Are un fiu Răzvan, un frate, Ionescu Quintus-Nelu, epigramist de excepție, din spusele sale.

Vicepreședinte al camerei deputaților 1990-1991, al senatului 1996-1999, Deputați Senatori de Prahova 1990-1992, respectiv 1996-2000, Președintele Senatului 1999-2000.

A fost timp de 12 ani parlamentar fie în camera deputaților fie în senat, acesta având trei mandate. S-a apropiat foarte mult de viața juridică, s-a orientat spre respectarea strictă a egalității și se bucura să spună că era o mândrie pentru el, chiar el făcând amendamentul din Constituție: „Nimeni nu este mai presus de lege”.

Ca ministru al justiției nu a avut întâmplări neplăcute deoarece petrecuse o viață întreagă în templul justiției și știa ce trebuie și ce nu trebuie să facă în acea măreață activitate fără de care un stat nu poate trăi, acest lucru a fost menționat de către el într-un interviu.

După Revoluția Română din 1989, s-a înscris în PNL și a fost ales deputat în 1990 în primul Parlament postcomunist. A deținut funcția de ministru al justiției în Guvernul Stolojan, primul guvern pluripartit de după 1989. A fost membru în următoarele grupuri parlamentare de prietenie: în legislatura 1990-1992 cu Statul Israel, Republica Elenă, Republica Polonă; în legislatura 1996-2000 cu Ungaria, Republica Federală Germania; în legislatura 2000-2004 cu Republica Populară Chineză. În perioada celui de Al Doilea Război Mondial, a fost implicat în lupte pe Frontul de Est și pe cel de Vest.

După război, Mircea Ionescu-Quintus s-a căsătorit și a fost trimis de regimul comunist în lagăre. În 1954, după eliberarea sa din lagăr, Mircea Ionescu-Quintus a fost contactat și recrutat de către Securitate, devenind un colaborator al acestei instituții, un moment care a marcat o nouă etapă în viața și cariera sa, implicându-se într-un alt mod în peisajul social și politic al vremii (în 2002, Curtea de Apel București a decis însă că liberalul nu a făcut poliție politică).

Mircea Ionescu-Quintus a fost cunoscut pentru activitatea sa ca informator al Securității, contribuind cu informații și rapoarte în cadrul acestei instituții de securitate, aspect care a stârnit numeroase dezbateri și controverse în societatea românească.

La începutul anilor 2000, Ticu Dumitrescu i se adresa public lui Quintus: „Domnule Quintus [...] vreau să vă spun, în calitate de cercetător, și regret că o fac, că dumneavoastră ați fost un informator cu renume al Securității. V-am numărat, dacă nu greșesc, 188 de note informative. Și astea sunt numai cele care s-au păstrat”. În scurtul său discurs de la Palatul Cotroceni despre cei 100 de ani pe care-i împlineste, Mircea Ionescu-Quintus și-a păstrat umorul, dar nu și-a cerut iertare pentru răul pe care l-a făcut ca informator, și nici nu a mărturisit că-i pare rău că a ascuns atâta vreme o taină care l-a făcut vulnerabil în primii zece ani de la căderea comunismului.

A luptat inițial pe frontul de est, ajungând până la Cotelul Donului, iar ulterior, după ce România a întors armele împotriva Germaniei naziste, Quintus a ajuns până în Cehoslovacia, în Munții Tatra. Pentru că nu a renunțat la convingerile liberale, Quintus a suferit represaliile regimului comunist îndreptate împotriva membrilor partidelor istorice. A stat mai mulți ani în lagăre, inclusiv la Canalul



Dunăre – Marea Neagră, perioadă din care și-l amintește pe părintele Galeriu despre care a spus că ar trebui trecut în rândul sfinților.

I s-a acordat premiul Omnia pentru întreaga opera în cadrul festivalului internațional „Nichita Stănescu” găzduit de Ploiești, membru al uniunii scriitorilor din România, ordinul coroana României cu spada și panglica pentru virtute militară (1942) și cetățean de onoare al orașelor Ploiești, Orșova și Baia Mare.

A mai obținut numeroase premii și distincții, precum Premiul „Ștefan Tropcea” – Brăila – în 1989, Diploma Editurii „Românul” pentru activitate parlamentară – în 1990, Diploma de merit a Uniunii Juriștilor din România – în anul 1991, Premiul „Cincinat Pavelescu” al Societății Academice „Titu Maiorescu” – în 1992, Premiul „Cronica Română” pentru activitate politică și Premiul Asociației Umoriștilor Români pentru epigramă – ambele în anul 1993. Este coautor la numeroase culegeri de epigrame editate de Clubul „Cincinat Pavelescu” din București și a avut numeroase colaborări la reviste și publicații precum „Gluma”, „Păcală”, „Mitică”, „Urzica”, „Moftul Român”, „Palatul de Justiție” și „Cronica Română”.

Mircea Ionescu-Quintus a fost autorul unui impresionant număr de cărți, printre care se numără opere precum „Haz de necaz”, „Liberal din tată-n fiu” și „Trident Quintus”. Trident Quintus a fost creat în colaborare cu alți membri ai familiei sale, inclusiv Ion Ionescu Quintus și Nelu Ionescu-Quintus. Pe lângă proză, el a excelat și în arta epigramei:

„Pe al vieții lung traseu
Este o interferență
Între lipsa de decență
Și surplusul de tupeu.”

(*Necuviința* de Mircea Ionescu-Quintus din *Antologia epigramei românești*, 2007)

Acesta a absolvit cu succes Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești în anul 1934, marcând astfel finalul unei perioade intense de studiu și pregătire pentru viitorul său. În perioada interbelică, într-o continuare a tradiției de familie, Mircea Ionescu-Quintus și-a continuat educația la Facultatea de Drept a prestigioasei Facultăți de Drept a Universității București, investindu-se într-o formare academică solidă și pregătindu-se pentru a-și urma chemarea în domeniul juridic. A fost licențiat „magna cum laude” al facultății în anul 1938 și a profesat ca avocat în București, fiind specialist în drept penal și procedură penală.

După absolvirea liceului el a fost distins cu numele de Mircea Ionescu-Quintus, o recunoaștere pe care a considerat-o o mare onoare și o dovadă a respectului și aprecierii pentru angajamentul său față de educație, a fost cel mai cunoscut absolvent al Facultății de Drept. Mircea Ionescu-Quintus spunea că i-a avut ca mentori pe Nicolae Iorga și pe Gheorghe Tătăreanu, despre cel din urmă spunând că a fost cel care a reușit să-l țină departe de Mișcarea Legionară, atât de la modă printre tinerii și intelectuali din perioada interbelică.

La 15 septembrie 2017, în inima Bucureștiului, Mircea Ionescu-Quintus a plecat din această lume, iar acum își duce somnul veșnic în Cimitirul Viișoara din Ploiești, un loc în care rămâne în amintirea celor care l-au cunoscut și l-au iubit, continuând să trăiască prin legăturile pe care le-a creat și prin contribuțiile sale de neegalat.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Ionescu-Quintus

<https://historia.ro/sectiune/portret/mircea-ionescu-quintus-martorul-secolului-xx-586021.html>



VIAȚA LUI RADU STANIAN

Elev: Tătaru Mihnea
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Costache Cornelia



Radu Stanian este singurul primar al Ploieștiului cu o statuie care și astăzi ne amintește de realizările sale edilitare. Acesta s-a născut într-o familie înstărită din Ploiești, în anul 1840. Tatăl său, Stănică Marin, era un șetrar (boier) cu afaceri prospere, iar moștenirea sa l-a ajutat pe Radu să își construiască un drum în lume.

Încă din tinerețe, Radu Stanian a manifestat o pasiune pentru drept și, deși nu a urmat studii formale în domeniu, a devenit un avocat remarcabil. La vârsta de doar 26 de ani, a devenit membru al Baroului Prahova, câștigându-și faima în special în dreptul penal și în cauzele de la Curtea cu Juri.

Cu toate că era cunoscut ca un petrecăreț și cam risipitor, Radu își dedică viața funcției administrative. Este descris ca un om de statură potrivită, cu un dar al vorbei fascinant. A fost un om de cuvânt și și-a ținut promisiunile față de ploieșteni.

Implicat activ în politică, Radu Stanian, se regăsește în anii '60 ai secolului al XIX-lea alături de tânărul și ambițiosul Alexandru Candiano-Popescu în mișcarea liberalilor radicali, „roșii”. Mai târziu, aceiași doi vor juca roluri principale în mișcarea antidinastică care în 1870 are să ia forma așa-zisei „Republici de la Ploiești”. Stanian găzduiește chiar în locuința sa una dintre întâlnirile conspirative premergătoare ale mișcării care are a fi caracterizată de Nicolae Iorga ca fiind „ridicola republică de câteva ceasuri a lui Candiano-Popescu”, aceasta a dus la arestarea lor temporară, Radu Stanian fiind judecat și achitat de o curte cu juri din Târgoviște.

Radu Stanian se găsește în februarie 1866 alături atât de personalități civile, cât și militare în „monstruoasa coaliție” (alcătuită din conservatori și liberalii radicali) complotistă care cunoaște succesul în a-l destitui pe domnitorul de la acea vreme, cel care a contribuit direct la făurirea Micii Uniri de la 24 ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza.

Cariera sa politică a fost marcantă, devenind deputat și senator de Prahova în mai multe legislaturi, contribuind la dezvoltarea orașului și a regiunii în general. Primul său mandat începe în februarie 1883, atunci când fostul edil, Constantin T. Grigorescu (1824-1903), devine deputat.

Din funcția de primar, Radu Stanian, a reușit să oprească evaziunea fiscală, să modernizeze orașul și să sprijine instituțiile educaționale și culturale.

Popularitatea sa a fost atât de mare încât, deși spre sfârșitul vieții starea sa de sănătate nu era prielnică, a fost ales primar de trei ori, fiind totuși constrâns în iunie 1888 la presiunile guvernului, ca mai apoi, în ianuarie 1890 să revină la primărie.

Acesta moare în 1897, la vârsta de 57 de ani, iar orașul Ploiești îi plânge pierderea. Mii de oameni îl însoțesc pe ultimul drum, alături de lăutari, dar cu tristețe sinceră, iar la marginea gropii, un lăutar bătrân din tarafal venit să-l însoțească așa cum obișnuia, a strigă la marginea gropii: „Să trăiești, coane Radule!”

Firea sa petrecăreață, poate fi considerată ca mai târziu să fi dus la adoptarea în perioada interbelică a poreclei orașului Ploiești ca fiind „Orașul lui Ce bei?”, cauzată de faptul că ploieștenii nu s-ar saluta între ei normal, ci ar trece direct la fapte întrebând: „Ce bei?”. Ba chiar amintirea lui Radu Stanian este păstrată până în zilele noastre, conform istoricului ploieștean Dorin Stănescu: „Chiar și astăzi, ploieștenii îi păstrează o amintire frumoasă primarului Radu Stanian, vestit pentru



chefurile sale cu lăutari sau pentru isprăvi precum blocarea căii ferate și oprirea trenului pentru a se urca, până la Ploiești, având alături un taraf, care, de fiecare dată, îi cânta: «Din Ploiești pân' la Gheboia / M-a bătut vântul și ploaia»“

Astăzi, memoria sa este păstrată în orașul Ploiești prin străzi și monumente care îi poartă numele și îi amintesc realizările remarcabile în administrația locală și în politică. Bustul său, realizat de sculptorul Themistocle Vidali (1873-1940), situat pe un soclu de marmură din 1902 rămâne cea mai vie amintire a primarului, dar și a omului risipitor și dornic de chiolhanuri, care a fost Radu Stanian.

Contribuția lui Radu Stanian la dezvoltarea Ploieștiului și implicarea sa în viața politică locală și națională subliniază importanța sa istorică. Provenind dintr-o familie înstărită și având succes în cariera de avocat, Stanian a devenit o figură centrală în administrația orașului. Mandatele sale de primar au fost marcate de reforme fiscale eficiente, modernizarea infrastructurii urbane și sprijinirea educației și culturii. În ciuda reputației sale de petrecăreț, a fost un om de cinstit, dedicat comunității sale.

Implicarea sa în mișcările politice ale vremii, alături de Alexandru Candiano-Popescu și participarea sa la "Republica de la Ploiești" și la destituirea lui Alexandru Ioan Cuza, reflectă spiritul său revoluționar și angajamentul pentru schimbare. Moartea sa în 1897 a fost un eveniment de mare tristețe pentru locuitorii Ploieștiului, care și-au manifestat respectul printr-o înmormântare care a reprezentat ceea ce i-a plăcut cel mai mult în viață.

Bibliografie:

„Marea carte a Ploieștilor”, coordonatori: Gheorghe Marinică, Constantin Trestioreanu, volumul I, Ploiești, Editura Ploiești Mileniul III, 2011.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Stanian; <https://adevarul.ro/stiri-locale/ploiesti/primarul-condus-la-groapa-cu-lautari-povestea-lui-1704450.html>; <https://stiriactuale.ro/administratie/19376-interviu-cu-radu-stanian-singurul-primar-ploiestean-cu-statuie.html>





ADRIAN ANCUȚA VIAȚA DIN SPATELE CORTINEI

Elev: Antonia Ilie

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești

Coordonator: prof. Eugenia Dârmon



Adrian Ancuța s-a născut în satul Păiseni, județul Suceava, într-o zonă situată peste un deal de Mălinii lui Labiș. Educația primită în acest sat l-a influențat profund, mai ales datorită bibliotecii locale care i-a deschis apetitul pentru cunoaștere. În copilărie, domnul Ancuța a avut norocul să fie îndrumat de învățători devotați, printre care doamna Constantinovici, o educatoare cu metode neconvenționale, dar eficiente.

Clasele primare le-a urmat în satul natal. Educația primită acasă a avut un rol esențial în formarea sa, mama sa insuflându-i dragostea pentru teatru prin intermediul pieselor

radiofonice ascultate în familie.

La vârsta de 12 ani, în clasa a VI-a, a avut o experiență teatrală memorabilă care i-a marcat viața. Jucând rolul principal negativ în piesa „O pată de cerneală” la o serbare școlară, a simțit pentru prima dată emoția și bucuria scenică. Acest moment, comparat de el cu scena emblematică din Hamlet, a fost un fulger de inspirație care i-a conturat drumul profesional.

Reporter: Cum v-a influențat educația primită în Suceava cariera de actor?

A. A.: Educația pe care am primit-o în satul în care m-am născut, în satul Păiseni, județul Suceava, peste un deal de Mălinii lui Labiș, m-a influențat decisiv, în sensul că biblioteca a fost cea care m-a stârnit să cunosc, pentru că în satul în care m-am născut pe atunci... În plus, pot spune că am avut noroc de niște învățători buni, devotați, ai locului. Învățătoarea mea, doamna Constantinovici, Dumnezeu s-o odihnească, folosea și metode mai puțin ortodoxe. Păstrez și acum amintirea liniei la palmă și a tragerii de perciuni. Acestea erau pe vremea aceea metodele mai puțin ortodoxe de educație, dar, pot spune că aveau efect. Clasele I-IV le-am făcut la Păiseni, iar, dintre noi, toți cei care am fost acolo am terminat liceul și cred că 6-7 au urmat studii superioare. Pe lângă educația primită la școală, a contat și educația primită de la părinți. Mama în special, este cea care ne-a insuflat dragostea de teatru. Țin minte că ascultam Teatrul Radiofonic luna la ora 8 și, atunci, imaginați-vă, trebuia să vezi tot ce se întâmpla acolo cu ochii minții...Asta m-a ajutat ulterior în profesia pe care mi-am ales-o de la vârsta de 12 ani, din clasa a VI-a. Țin minte, mi-a rămas în memorie acel moment care m-a marcat toată viața, că pregăteam o serbare și am jucat personajul negativ. Venise o profesoară de la Fălticeni, o domnișoară suplinitoare la Limba și Literatura Română, iar rolul principal negativ mi l-a dat mie. Piesa respectivă se numea „O pată de cerneală”. În timpul spectacolului, la un moment dat, eu trebuia să scap acea călimară cu cerneală. În timpul spectacolului, acea călimară a crăpat pur și simplu fără să-i fac nimic, în mâna mea, și se scurgea încet...Eram ca în Hamlet cu craniul și acel moment a fost așa ca un fulger care mi-a dat o senzație de bine. Atât de bine m-am simțit că m-a marcat pe toată viața!



Reporter: Se vede că familia a jucat un mare rol în orientarea dvs. în carieră. Cum a fost colectivul în afara familiei? Vă înțelegeați bine? Cum v-au influențat?

A. A.: Mă consider un om norocos și peste tot am avut noroc de colegi și de un colectiv care m-a apreciat și care m-a susținut. Am rămas în relații bune cu mulți colegi care acum sunt la pensie. Norocul meu a fost că eu am intrat în teatrul dramatic la Constanța. Terminasem Școala Populară de Artă, dădusem concurs la Teatrul Fantasio fiindcă ieșise Jean Constantin la pensie. La concurs, m-a văzut un regizor, Andrei Mihalache, de la Teatrul Dramatic și m-a întrebat ce caut eu acolo și eu am spus că vreau să mă angajez, pentru că eu munceam atunci la Șantierul Naval. Povestea e mai lungă, vreau să spun doar că a contat foarte mult că am avut noroc. Dumnezeu mi-a dat peste tot, în armată, în liceu, la locul de muncă (am fost mecanic de motor naval la Șantierul Naval Constanța), am renunțat la prima facultate, Facultatea de Construcții Hidrotehnice și Îmbunătățiri Funciare, am stat la Iași de m-a apucat plânsul. Îmi amintesc că, după terminarea liceului, am avut de ales între București și Constanța. Am ales Constanța și de acolo am început pe la 22 de ani bătaia cu viitoarea mea profesie. Pot spune că am avut norocul să am colegi de admitere pe: Florinel Piersic Jr., Mihai Constantin, Ștefan Bănică Jr. Profesor ne era Dem Rădulescu...De atunci, păstrez o amintire frumoasă și mai puțin frumoasă pentru că mi-a marcat cumva începutul de viață artistică. Am fugit de el la licență, am fugit de el. I-am spus că mi-a mâncat 3 ani din viață și că-l urăsc, adică i-am spus-o în față. Și la licență, peste ani, când m-a văzut, m-a întrebat dacă-l mai urăsc și i-am răspuns că nu, Eram și eu matur, mai copt, eram deja actor la Sfântu Gheorghe.

Mă întorc la Constanța... am avut de unde să fur meserie pentru că în zona asta a noastră contează și talentul, dar și munca și faptul că trebuie să fii prezent. Nu e o meserie ca oricare, atunci când ești destinat să faci asta, îți vine din interior să te pui la punct, să urmărești zona asta de teatru dramatic cât se putea: audio, video, live. La Sfântu Gheorghe, am fost întâmpinat cu brațele deschise, mi s-a oferit casă, am fost printre pușinii actori după Revoluție care au beneficiat de casă de la stat. Am fost sponsorizați de firma Covalact cu care am început proiectele pentru copii (cu domnul director care a susținut ce am propus eu). La Sfântul Gheorghe, dădeam spectacole gratuite în satele unde erau și români, jucam în centre de plasament....Tot ce jucam era gratuit.

Reporter: Care este rolul dvs. preferat pe care l-ați jucat cu cea mai mare plăcere?

A. A.: Toate rolurile mi-au fost dragi. Un singur proiect am refuzat. Făceam naveta la Ploiești (de la Sfântu Gheorghe) și eram distribuit în „Nevrozele sexuale ale părinților noștri” în regia lui Radu Afrim și tocmai terminasem Ivan Turbincă, care pentru mine a însemnat un personaj complex.

Am avut și roluri mici... De exemplu, într-o parodie împotriva lui Hitler, am avut un rol de 11 minute, un activist, interpretare la care am avut parte de o cronică foarte bună... La București, când am jucat în piesa „Cine l-a ucis pe Marx”, un critic, Mircea Morariu, care mă știa de când eram student, spunea că a fost rolul vieții mele. Rolul care mi-e drag și mi-a rămas la suflet, și acum îl joc în teatru privat, este Ivan Turbinca, M-am atașat de acest personaj pentru că piesa are conotații religioase. Aș vrea să vă mărturisesc că eu cânt la Biserica Sfântul Spiridon, că pe mine m-a marcat părintele Arsenie Boca cu toate scrierile lui și că, de aceea, văd un pic altfel viața. În acest spectacol, personajul tragic, Ivan, pe care l-am interpretat, m-a marcat sufletește. Mesajul este că Dumnezeu îi dă putere omului și omul ajunge să fie refuzat și de moarte și atunci, în scriitura aceasta, Ivan revine la smerenie, umilință și rostește o rugăciune scrisă de părintele Arsenie Boca. La început, căutam ca personajul să nu fie primit cu aplauze, să las în sufletul spectatorilor o emoție, să plece gândindu-se la ce am vrut să spun, la acest dar pe care Dumnezeu ți-l dă (viața) și noi uităm de el și uităm măsura și ne credem Dumnezei, dar nu e chiar așa.

Ivan Turbinca a fost o provocare pentru că eram destul de tânăr, aveam 42-43 de ani și trebuia să joc un rol de compoziție, eram de un an în teatru, iar acest rol mi-a dat încredere. Mie mi-au plăcut și îmi plac spectacolele de echipă. Îți mărturisesc că eu nu cred în statutul special pe care îl are actorul sau actrița care interpretează rolul principal. Teatrul și munca în teatru reprezintă o muncă de echipă și atunci fiecare trebuie să-și facă treaba pe bucăți pe care o are, că-i mai mare sau mai mică. Fiecare trebuie să strălucească în rolul său.



Reporter: Care sunt aspectele cele mai satisfăcătoare în lucrul cu copiii? Cum percepeți teatrul pentru copii?

A. A.: Cu copiii, nu poți să minți, pe copii nu poți să-i păcălești, copilul te simte imediat. Să-ți dau un exemplu: aseară, cu copiii de la Berceni, am început cursurile de teatru în care îi pregătim să vorbească liber, îi învățăm cum să se miște pe scenă sau în fața camerei. Plec seara de acolo, dar, când lucrez cu ei, îmi vine să zbor, am o energie incredibilă. La aceste cursuri, avem și două domnișoare specializate pe terapie prin artă, putem depista și copii cu probleme de mici, pentru a putea fi recuperați....Am făcut acest workshop de teatru și la Colegiul Național „I.L.Caragiale”, Colegiul Național „Al. Ioan Cuza” și la colegiul din Vălenii de Munte. E o bucurie, nu poți să te prefaci, să joci teatru în prezența copiilor. Dacă la teatrul mare mai poți păcăli cu o lumină, cu ceva, în lucrul cu copiii, ei te simt în spectacole, pe tine ca actor, dar și în relația profesor - elev. Dar dacă cobori la nivelul lor, e o bucurie....TEATRUL ESTE O BUCURIE!

Reporter: Vă mulțumesc pentru interviul acordat!

Mă bucur că am avut șansa să-l întâlnesc pe domnul Ancuța Adrian. Este un om remarcabil, plin de viață și empatie, care adoră să muncească alături de familia sa și iubește să lucreze cu copiii. Este incredibil de muncitor și m-a impresionat profund când am aflat la câte proiecte lucrează simultan și cu ce pasiune se dedică fiecăruia dintre ele. Această persoană mă inspiră să fiu mai empatică și să îmi doresc mai mult de la viață, pentru că el este dovada vie că poți ajunge oriunde îți dorești prin muncă și ambiție.

DESPRE VIAȚĂ ȘI CARIERĂ CU ALIN TOMOZEI

Student: Laura Georgiana LUPU

Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Pe 3 iunie 1974, în Ploiești, se nasc gemenii Tomozei, cei ce aveau să devină personalități importante în imaginea orașului natal. Alec Tomozei și Alin Tomozei fondează societatea culturală „ATOM” ce reprezintă o elită ploieșteană culturală. Aceștia contribuie la identitatea orașului natal, publică lucrări de o deosebită valoare culturală și istorică și susțin activ tânăra generație de ploieșteni. Puternic implicați în comunitatea locală, aceștia constituie un „întreg” fără de care Ploieștiul ar fi mai sărac.

Reporter: Cine este Alin Tomozei?

Alin Tomozei: Îmi place să cred că sunt o persoană onestă, cu propriile sale trăiri și țeluri, un om care a încercat să treacă prin viață făcându-și un rost. Mă consider un om destul de implicat, ambițios și pasionat de munca pe care o depun, atât din poziția de director de calitate al companiei WAM România cât și din cea de președinte al Societății Culturale „ATOM” Ploiești... într-un cuvânt, o persoană împlinită care nu încetează să viseze la noi forme de împlinire.



R: Care au fost persoanele ce au jucat rolul fundamental în viața dvs. și în evoluția dvs. profesională? Ne puteți povesti câteva lucruri despre acestea?

A.T.: Consider că familia și școala sunt pilonii fundamentali în pregătirea unui tânăr novice pentru viață și ceea ce urmează de-a lungul acesteia. Cu certitudine, nu aș fi devenit omul de astăzi fără grija și iubirea incommensurabilă a părinților Doina și Marian, a bunicilor materni, Cleopatra (Mamina) și Nicolae (Tata mare) sau a bunicii paterne Silvia (Mami) care mi-au clădit caracterul, mi-au modelat sufletul, oameni dragi care și-au întipărit principiile, morala și etica de viață împreună cu chipurile lor dragi în făptura mea. Apoi, profesorii din școala generală, liceu, facultate care și-au adus un aport substanțial la dezvoltarea mea ca om, poate prea mulți pentru a-i putea menționa acum și aici, cărora le port și le voi purta veșnica mea recunoștință! De-a lungul vieții, am avut șansa să întâlnesc oameni cu adevărat importanți în evoluția carierei mele profesionale, colaboratori și/ sau colegi mai în etate, care au reușit să-mi sădească în suflet pasiunea pentru domeniul de activitate ales. Important este să fii dispus să asculți, să practici un studiu continuu și poate, cel mai important, să fii capabil oricând la sacrificii! Nu există o rețetă a succesului fără sacrificii... fără durerea sacrificiului nu poate exista plăcerea succesului!

R: Povestiți-ne puțin despre fratele dvs. și despre lucrul împreună cu familia. Cât este de dificil sau de ușor să lucrați în același mediu cu cineva din familie?

A.T.: Cu ocazia lansării celor trei volume *Traversând Ploieștii*, scrisă de subsemnatul și apărută prin editura societății noastre culturale „ATOM” Ploiești, o monografie fotografică cuprinzând peste 1000 de pagini de istorie locală, am scris o dedicație pe fiecare dintre acestea care răspunde cel mai bine la întrebarea ridicată de dumneavoastră referitor la fratele meu geamăn, Alec: *Doresc să dedic această carte tuturor ploieștenilor, prietenilor mei cunoscuți sau necunoscuți, dar în mod special fratelui meu drag, Alec Tomozei, sufletul meu pereche, cel mai bun prieten, dar și cel care întotdeauna a știut să spună la timp „Sunt aici!”*. A existat mereu o relație specială între noi, cred că nici nu se putea altfel, avem preocupări comune și cel mai important reușim să pășim în viață unul alături de celălalt, ajutându-ne și respectându-ne reciproc. „We came into the world like brother and brother; and now let's go hand in hand, not one before another” ca să-l citez pe marele dramaturg și poet englez William Shakespeare.

R: Care este povestea dvs. de viață definitorie, epifania care considerați că v-a schimbat destinul și personalitatea?

A.T.: Cred că destinul îți este predestinat... totuși, ce a stat la baza schimbării felului meu de a fi, la decizia de a mă implica în proiectul cultural „ATOM”, unul care mi-a oferit o oarecare notorietate locală, este legată de bunica mea Silvia Tomozei, cea care ne-a lăsat moștenire dorința de a se face dreptate și de a se spune public adevărul despre uciderea bunicului Dimitrie Tomozei, fost director general al Uzinei 1 Mai Ploiești.

R: De ce orașul Ploiești și de ce „Ploieștii”? Cum a început totul?

A.T.: Legătura cu orașul natal este asemănătoare cu o primă iubire, veșnic înrădăcinată în suflet de-a lungul întregii vieți. Am simțit nevoia, la un moment dat, că este momentul să ofer orașului meu drag un semn de apreciere, iar șansa unui astfel de demers a reprezentat-o tocmai pasiunea mea pentru istoria orașului natal. Astfel, a luat naștere Societatea Culturală „ATOM” Ploiești, după o întâlnire și o discuție la ceas de seară cu bunii mei prieteni și colaboratori, istoricul Dorin Stănescu și profesorul Dan Gulea... oameni admirabili cărora le voi fi mereu recunoscător!

R: Care este cel mai recent proiect al dvs.?

A.T.: Avem mai multe proiecte la care am fost angrenați în ultima perioadă, atât din sfera editorialului cât și din cea a manifestărilor culturale ocazionate de diferite evenimente importante pentru comunitatea ploieșteană: Trilogia *Traversând Ploieștii* (structurată în 13 capitole, distribuite judicios de-a lungul a trei volume, totalizând aproximativ 1000 de pagini și peste 3000 de fotografii cu și despre Ploieștiul vremurilor trecute), Volumul *50 Ani de haz de necaz. O istorie a românilor sub*



comunism povestită în bancurile lor, Evenimentul „Toma T. Socolescu-140 ani de la naștere”, organizat de O.A.R. filiala Prahova unde, din postura noastră de partener al evenimentului, am pregătit un material documentar privind viața și opera arhitectului Toma Socolescu, precum și o hartă cu obiectivele realizate în Ploiești de marele arhitect și expoziția comemorativă de pictură Constantin Goruneanu (1895-1981) organizată de „ATOM” Ploiești și găzduită de Muzeul de Artă din Ploiești.

R: Povestiți-ne puțin despre proiectele dvs. viitoare.

A.T.: Un prim proiect editorial marca ATOM, de o mare însemnătate pentru comunitatea ploieșteană, se află deja la tipar. Este vorba despre volumul *Centrul Civic Ploiești în proiecte (1950-1990)*, avându-l ca autor pe Alec Tomozei. Lucrarea, de peste 700 de pagini, este structurată în trei părți distincte și încearcă să prezinte premisele care au stat la baza marilor sistematizări realizate începând cu anii 1950, propunerile de sistematizare și proiectele realizate în perioada studiată, dar și viziunile de viitor, surprinse în lucrările cu propuneri de revitalizare a Centrului Civic, ale unor tineri arhitecți ploieșteni. O altă lucrare pe care dorim să o lansăm în această vară se intitulează *Cetățeni de onoare ai municipiului Ploiești*, autor Ioan Groșescu.

În această perioadă am pregătit, în parteneriat cu Perruccio Group, un film documentar „Traversând Ploieștii” cu fotografii aparținând fototecii ATOM care va rula curând pe un ecran high tech de mari dimensiuni montat pe fațada principală a centrului comercial Winmarkt din centrul orașului (fostul Magazin Universal Omnia).

R: Care este povestea ATOM. Ce simbolizează acest proiect pt dvs.?

A.T.: Societatea culturală „ATOM” Ploiești a luat ființă la începutul anului 2018 cu scopul declarat de a fi o organizație care să sprijine și să contribuie prin activitatea sa la îmbunătățirea mediului cultural ploieștean, la crearea unui climat care să încurajeze spiritul participativ și implicarea cetățenilor în viața urbei. Ne-am dorit și sperăm că am și reușit ca „ATOM” să devină un vector de cunoaștere a istoriei urbane a localității noastre, oferind publicului larg accesul la informația de natură culturală privind orașul Ploiești și istoria sa. De fapt, sper că ați observat acest lucru prin bogata activitate editorială desfășurată în ultimii ani, dar și prin participarea noastră, din postura de organizatori sau parteneri, la diverse manifestări cu și despre Ploieștii vremurilor trecute. Proiectul „ATOM” s-a născut și din sprijinul și colaborarea nemijlocită a membrilor săi fondatori, vicepreședinți ai Asociației, istoricul prof. dr. Dorin Stănescu și inginer Alec Tomozei, dar și al vechilor și mereu prezenților parteneri de trăiri ploieștene precum profesorul și apreciatul scriitor Dan Gulea.

R: Ce reprezintă publicul cititor pentru dvs.? În ce măsură scrieți pentru public și în ce măsură scrieți pentru dvs.?

A.T.: Cred că tot ce am scris s-a născut din pasiunea și dragostea pentru orașul meu natal, pentru oamenii care-l locuiesc și care merită să-i cunoască istoria.

R: Care este cel mai important lucru pentru un scriitor?

A.T.: Momentul cel mai frumos este, fără îndoială, acela în care un scriitor se întâlnește cu publicul său. Doar atunci simți cu adevărat că dificultățile pe care le-ai întâmpinat în procesul de scriere a cărții, deoarece apariția ei nu este deloc ușoară, sunt uitate și poți să te bucuri de modul în care aceasta este primită de cititori.

R: Dacă ar fi să vă rezumați la câteva rânduri, care ar fi mesajul dvs. pentru cititorii florilegiului?



A.T.: Doresc tuturor cititorilor acestui interesant și inedit florilegiu multă sănătate, liniște sufletească, să iubească neconținut și necondiționat orașul natal respectându-i valorile și învățându-i istoria... căci istoria a fost, este și va rămâne cea mai frumoasă poveste spusă vreodată!

Alin Tomozei este omul în fața căruia destinul se supune. Împreună cu fratele său geamăn, echipa Tomozei este de neoprit! Personalități deosebit de importante pe scena culturală a Ploieștiului, aceștia reușesc să impresioneze pe oricine prin ținuta morală și munca depusă în promovarea culturii și istoriei locale. Oricine dorește să înțeleagă mai bine ce înseamnă dreptatea, transparența și umanul ar trebui să ceară o întrevvedere cu acest distins domn.

ANTONETA TRIFU VIAȚA CA O SCENETĂ

Elev: Lupu Alexia Maria
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Bălan Liliana



Antoneta Trifu, născută pe data de 5 iulie 1944, și-a petrecut aproape toată viața în domeniul teatrului, fie ca actriță, fie ca regizor și coordonator.

La momentul actual, este regizorul singurei trupe de teatru studentesc din Ploiești, petrecându-și majoritatea timpului lucrând cu tinerii artiști amatori ai Casei de Cultură a Studenților din Ploiești.

În anul 2022, i s-a conferit titlul de „Cetățean de onoare al Municipiului Ploiești”.

„Doamna Toni”, numele cu care i se adresează studenții și tinerii, nu regretă niciun moment decizia de a lucra cu aceștia și de a le împărtăși toate secretele teatrului pe care dânsa le-a descoperit în cursul anilor de activitate. Pe durata interviului, doamna Trifu a reușit să își povestească viața ca o scenetă de teatru.

Reporter: Pasiunea dumneavoastră pentru teatru a început din copilărie?

Antoneta Trifu: Bineînțeles! Tatăl meu iubea teatrul foarte mult. Pe vremea aceea nu exista televizor, doar un difuzor sau un aparat de radio la care asculta teatru radiofonic. Mult mai târziu, a apărut televizorul ... Atrasă de pasiunea tatălui, mi-am spus: „Ce-i place cel mai mult? Uite, teatrul! Ia să ascult și eu.” ... Și atât de mult am îndrăgit teatrul încât, din momentul acela, a devenit pasiunea vieții mele.

Încă de la grădiniță, țin minte că am jucat roluri destul de grele. Mai târziu, în școală, am jucat în spectacole pe care le organiza profesoara de română, pe care nu am să o uit toată viața.

Cred că fiecare elev are în memorie, în suflet, unul dintre profesorii care au reprezentat ceva deosebit pentru el. Pentru mine, doamna Madi Popa, fosta mea profesoară de română, a reprezentat omul care mi-a îndrumat pașii pe calea teatrului. În copilărie organizam, ca orice regizor care se respectă,



spectacole de teatru. Locuiam la casă, în curte aveam o sârmă pe care puneam cearceaful ce reprezenta cortina ... Fiecare copil își spunea poezia, cântam, dansam, iar părinții veneau să ne vadă. Mama, care era gazdă, trebuia să facă gogoși, ca să servească publicul. Nu costa niciun ban ... pe vremea aceea teatrul era gratuit.

R: Cum v-a schimbat teatrul ca persoană?

A.T.: Teatrul m-a făcut să fiu empatică. Iubesc foarte mult oamenii și, în mod deosebit, copiii ... iubesc și animalele. Pasiunea mea pentru teatru m-a făcut să iau din viață tot ceea ce este mai frumos. Mi-a dat mai multă sensibilitate, mi-a dat și foarte multă creativitate, lucru care s-a demonstrat mai târziu, când m-am apucat să scriu texte de teatru pentru copii.

R: V-a plăcut să jucați teatru mai mult decât să predați?

A.T.: Da! Nu mi-a plăcut la catedră pentru că era perioada în care se impunea ca profesor să fii foarte sobru. Se păstra distanța între profesor și elevi: catedră - bănci. După ce am terminat Facultatea de Limba și Literatura Română, am predat. Când intra directorul în clasă, mă găsea fie pe bancă, fie în bancă, stând cu elevii. Niciodată nu mi-a plăcut să stau la catedră. Chiar și în pauze, eram tot cu elevii. Țin minte, când veneam spre clasă, unul îmi lua geanta din mână, celălalt îmi lua catalogul, altul îmi lua sacoșa în care țineam caietele pe care le corectam. De atunci, mi-am dat seama că distanța este prea mare între un profesor și un copil. Eu îi iubeam pe elevi și îi doream foarte aproape de mine. Între timp, am aflat că în orașul meu, Ploiești, există „Palatul Copiilor”, unde am descoperit postul de profesor la Cercul de teatru - teatru de păpuși. Știam să mânuiesc și păpușile, așa că am dat concurs și am intrat. Cred că sunt printre puținele persoane care fac în viață exact ceea ce le-a plăcut să facă. Sunt foarte puțini cei care spun „Asta am vrut să fiu și asta sunt!”.

R: Care a fost cea mai grea provocare din cariera dumneavoastră?

A.T.: A fost provocarea pe care le-am adresat-o generațiilor de elevi și profesorilor de la Palatele Copiilor din țară, când m-am gândit să organizez primul Festival al Teatrelor de Revistă pentru Copii. Iar acum, festivalul se află la cea de-a 27-a ediție. Am fost atât de fericită când la prima ediție au participat copii din 9 orașe ale țării. Au venit din Constanța, Giurgiu, Botoșani, Brăila, Iași, Craiova, Alba Iulia, Câmpina și Ploiești. Nu o să uit niciodată trupa „Blondie”, o trupă de băieței blonzi, care cântau și dansau... Erau foarte frumoși. Și, țin minte că, în acel an, cu „Prințesa mofturoasă”, am obținut Marele Premiu al Festivalului. De fapt, din cele 27 de ediții de până acum, Palatul Copiilor din Ploiești a obținut, de cele mai multe ori, Marele Premiu. De vreo trei ori, am luat doar premiul întâi, iar atunci a fost mare supărare pe copii... m-au întristat și pe mine... Festivalul a continuat chiar și după ieșirea mea la pensie, acesta fiind continuat cu succes de actuala directoare a Palatului Copiilor, doamna profesoară Alina Zahariuc.

R: Din ce vă luați energie? Ce vă motivează?

A.T.: Nu numai reușita, ci și insuccesul te motivează de multe ori. Înseamnă că nu ai lucrat suficient sau poate că nu ai avut cele mai bune metode de a reuși. Energia mi-o iau din viață, în general. Și textele (de teatru) le iau tot din viață, personajele pe care le-am întruchipat în spectacolele mele fiind copiii. De la ei, am luat calități, defecte, comportamente ... până și numele lor. Teatrul de revistă a susținut ediții nenumărate cu familia Dumitrescu, ai cărei copii purtau numele celor care îi interpretau.

R: Care ar fi cele mai mari satisfacții profesionale?

A.T.: Cele mai mari satisfacții profesionale sunt când, la sfârșitul spectacolului, vezi publicul cum se ridică în picioare și îi aplaudă pe interpreții de pe scenă. Atunci îmi dau lacrimile ... Copiii se uitau întotdeauna la mine: „Dacă plânge doamna Toni, e clar că am reușit!”.



R: Cum ați reușit să îmbinați viața de familie cu cea profesională?

A.T.: Greu! ... Dacă vrei, poți s-o întrebi pe fiica mea, care știe. De multe ori, mi-am neglijat viața de familie pentru pasiunea mea pentru teatru. Fiica mea a făcut și ea liceul de muzică, în prezent lucrând la Casa de Cultură a Studenților ca organizator de evenimente cultural-artistice în domeniul muzicii și al teatrului.

R: Ne puteți împărtăși unul dintre momentele speciale cu elevii dumneavoastră?

A.T.: Sunt atâtea momente speciale! ... Dacă mi-ai fi spus mai din vreme, mă gândeam la ceva anume ... Uite, ultimul moment special a fost când am avut un workshop de teatru aici, la Casa de Cultură a Studenților. Workshop-ul a fost susținut de fosta mea elevă de la Palatul Copiilor, Andreea Gârbea, actualmente actriță și masterandă la U.N.A.T.C. București. Andreea a susținut workshop-ul pentru tinerii studenți pasionați de teatru, iar eu am asistat ca spectator. Aceasta este o mare bucurie! ...

R: Sunt generațiile de azi mai dificile decât cele de ieri?

A.T.: Nu sunt dificile, poate că nu știm noi întotdeauna cum să lucrăm cu ele.

În general vorbind, nu sunteți o generație dificilă ... Nu se ajunge la sufletul vostru.

Vinovați sunt și părinții, cu „parenting-ul” lor care vă educă după cărți... Nu mai ascultă deloc de bătrânii care și-au crescut copiii și i-au crescut atât de frumos... Sunt vinovați, poate, și profesorii, care sunt și ei chinuți, necăjiți, au problemele lor acasă... Și părinții și profesorii sunt stresați, prinși în ritmul alert al vieții moderne... Nu au timp să intre și să privească în sufletul vostru, al copiilor... Nu sunteți o generație dificilă! Am un coleg care a zis că generația asta nu mai știe ce vrea; copiii și tinerilor nu le place decât să se joace și să se distreze, nu se gândesc deloc la viitor, la responsabilități sau la obligații... Sigur că este așa, poate din lipsă de modele, de persoane care să vă ajute să căutați și să vă descoperiți pasiunile, drumul în viață...

R: Aveți vreun mesaj pentru noile generații?

A.T.: Da. Mesajul meu este, întâi să se cunoască foarte bine pe ei, să știe ce vor, cum vor.

Să asculte și sfaturile părinților, ale cadrelor didactice, pentru că au trecut prin viață și știu mai multe. Să nu li se pară că totul poate fi formal și că poți să treci prin viață cu superficialitate... Înainte de toate, trebuie să se cunoască. După mine, părinții ar trebui să vă ducă de când sunteți mici la diferite activități să aflați ce vă place și ce nu. Dacă nu faci ceva cu pasiune, nimic nu iese!

R: Dacă ați putea să vă descrieți pe dumneavoastră în câteva cuvinte, care ar fi acelea?

A.T.: ... Ce întrebare grea mi-ai pus!... Eu spun că sunt un om plin de viață, de speranțe și care iubește totul în jur. Mie mi se pare că viața este frumoasă! Și trebuie trăită frumos...

Eu nu regret nimic din ce-am făcut în viață!

Cuvintele doamnei Trifu, modul de a gândi și pasiunea dânsei sunt de apreciat și merită urmate. Acest interviu mi-a acordat oportunitatea de a purta o discuție revelatoare cu o persoană cu adevărat împlinită. Sunt sigură că toată lumea poate lua un exemplu din optimismul și determinarea emane de doamna Antoneta Trifu.



VIAȚA - UN ROLLERCOSTER PLIN DE SURPRIZE

Elev: Ingrid-Maria Chelaru
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Eugenia Dârmon



Luminița Avram s-a născut pe 7 martie 1968 la Baia Mare, însă viața a purtat-o departe de orașul natal, în locuri neașteptate. După terminarea Facultății de chimie alimentară de la Galați, Luminița Avram a locuit în Blaj pentru ca, după aceea, să ajungă în micul oraș muntenesc, Ploiești, în care locuiește și în prezent. Odată cu venirea ei aici, Luminița Avram a profesat în domeniul cultural, în prezent lucrând la Filarmonica „Paul Constantinescu”, un simbol semnificativ al culturii ploieștene. În ciuda profesiei sale de inginer, povestea domniei sale poate fi un exemplu excelent pentru a demonstra surprizele vieții.

Cine ar fi crezut că va ajunge unde este acum? După toți anii petrecuți în domeniul ingineriei, cine ar fi putut prezice că va ajunge să muncească în atâtea arii, ce, la rândul lor, se află în constantă schimbare?

Pentru mine, doamna Luminița Avram este un exemplu. Abilitatea sa de adaptare, schimbare și acceptare mi se pare cea mai admirabilă trăsătură - cred că dânsa este cu adevărat un om al viitorului de la care aș avea multe, foarte multe, de învățat.

Reporter: Ce implică meseria dumneavoastră, cum se desfășoară o zi normală?

L.A.: În primul rând, vreau să precizez faptul că eu sunt inginer de profesie, am terminat Facultatea de chimie alimentară. Dar, pentru că viața te poate aduce în locuri complet neașteptate, am ajuns să lucrez în domeniul cultural de aproape 20 de ani. Momentan, lucrez la Filarmonica „Paul Constantinescu” din Ploiești, iar o zi normală la muncă începe prin consultarea listei cu lucrurile pe care le am de făcut. Scriu proiecte de finanțare pentru a atrage fonduri extrabugetare în cadrul filarmonicii și mă ocup de tot ce înseamnă organizarea evenimentelor. În ultimi doi ani, m-am ocupat de proiecte educative pentru copiii din ciclul primar, fie că aceștia învață în Ploiești sau undeva în afara orașului - acestea sunt lucrurile pe care le fac eu la serviciu. Acasă, îmi dedic timpul familiei și hobby-urilor mele: îmi place foarte mult să merg cu bicicleta și să pictez.

R.: Care este cartea dumneavoastră preferată?

L.A.: Am mai multe cărți preferate, însă cartea „Întunecare” de Cezar Petrescu mi-a rămas în memorie datorită unui pasaj specific și datorită mesajului transmis de acesta. Pasajul despre care vorbesc a fost marcant pentru mine și m-a condus în viață - acesta face referire la o scenă dintr-un tren unde oamenii care stau la căldură în compartiment se simt bine, sunt comozi și le e cald, pe când cei care stau pe culoar nu au luxul de a sta jos, le e frig și sunt stresați. Ce transmite Cezar Petrescu, de fapt, este faptul că cei din compartiment uită că și ei au stat pe culoar odată, la rândul lor. Atunci când primul călător din compartiment se dă jos într-o gară, cel care stătea pe hol și se uita cu supărare la celalalt îi ia locul, se desface la haină, se relaxează și chiar se uită cu aceeași superioritate la cei de pe culoar. Mesajul acestui pasaj este să nu uiți niciodată de unde ai plecat și, dacă ai șansa, mereu, să ajuți pe cineva, fără a te uita de sus, cu superioritate.



R.: Cum era abordat subiectul „artă și cultură” în casa dumneavoastră? Ce influențe culturale ați avut crescând?

L.A.: Ei bine, din acest punct de vedere, am fost autodidactă fiindcă părinții mei au fost oameni de la țară. Provin din Maramureș, părinții mei s-au născut într-un sat din Maramureș, iar, ulterior, s-au mutat la Baia Mare. Astfel, părinții mei nu au avut un „bagaj” cultural vast, însă au avut unul foarte bogat în ceea ce privește tradiția românească. Venind dintr-un mediu în care tradiția este respectată cu strictețe, plecând de la portul popular și ajungând la obiceiurile de sărbători, latura mea spirituală a fost amplu dezvoltată de către familia mea și de mediul în care am trăit. Cât despre latura mea artistică, simt că Dumnezeu m-a înzestrat cu un talent nativ pe care nu l-am exploatat la timp din cauza vremurilor respective...am făcut un liceu pe profilul mate-fizică, mai apoi, urmând o carieră în inginerie - drept dovadă, abia recent am început să pictez. În școala generală, am avut parte de o profesoară de muzică ce constant ne îndemna să ne apropiem de latura muzicală a lucrurilor. Datorită ei, am intrat în corul școlii și m-am înscris în ansamblul de dansuri populare. Cât despre desen, întotdeauna învățam câte ceva și de la profesorii mei, dar cele mai multe lucruri le-am învățat fiind autodidactă și datorită propriilor experiențe de viață. Sunt de părere că de la fiecare om, bun sau rău, există câte ceva de învățat, iar eu, având șansa să întâlnesc numeroși artiști și diferiți oameni dedicați culturii, am reușit să fac rost de cât mai multe cunoștințe. Pe lângă toate acestea, am citit și m-am documentat foarte mult.

R.: Ce puteți spune despre experiențele dumneavoastră de viață și ce schimbări ați făcut de-a lungul timpului?

L.A.: O să răspund din două puncte de vedere: viața personală și cea profesională. Pe parcursul vieții mele personale, am învățat că este bine să te adaptezi oricărei schimbări și să profiți la maxim de toate momentele frumoase: să-ți dedici timp ție însuși fiindcă, dacă tu funcționezi bine, și cei din jurul tău vor funcționa la fel de bine, să aloci timp copiilor și să lași destul loc provocărilor fiindcă fiecare pas înainte și provocare învinsă înseamnă câte o nouă reușită în viața ta.

În ceea ce privește viața mea profesională, nu mi-am dorit să ajung să lucrez în atât de multe domenii - întotdeauna mi-a plăcut stabilitatea, dar, având în vedere vremurile în care trăim, a trebuit să mă adaptez. După cum spuneam, eu sunt inginer de profesie și mi-am urmat meseria timp de 10 ani. Între timp, viața m-a adus pe alte plaiuri: am locuit în Blaj trei ani, timp în care mă ocupam cu voluntariatul la Asociația Astra și la Casa de cultură de acolo.

Pe plan personal, am îmbinat pasiunea cu un mic business, astfel că am ajuns să lucrez la diferite aranjamente florale. Stabilită la Ploiești, am lucrat în resurse umane la Yazaki timp de 3 ani, însă, datorita copiilor mei, mi-am schimbat serviciul și am ales să muncesc în domeniul cultural, loc în care, practic, m-am regăsit... Un om sensibil se simte bine în domeniul acesta.

Ca o concluzie, este bine să încerci să faci față schimbărilor și să nu le lași să te copleșească în vreun fel sau altul. Sunt de părere că nicio schimbare nu trebuie să fie văzută ca o amenințare sau un lucru de temut, ci, mai degrabă, drept o provocare. Schimbările sunt niște lucruri obișnuite și de actualitate în vremurile noastre.

R.: Ați spus că lucrați cu copiii, în școli. Care este cea mai frumoasă amintire pe care o aveți din acele momente?

L.A.: Lucrez de 18 ani cu copiii, deci am mai multe amintiri. Mi-am făcut „stagiatura” într-o creșă de copii pentru că mama mea lucra acolo - am crescut acolo, printre copii, mereu înconjurată de ei. În felul acesta, am dezvoltat o afinitate față de copii, mai ales față de cei mici. Cele mai frumoase amintiri sunt cele pe care le experimentez cu fiecare copil, la sfârșitul fiecărei activități. Mă refer la momentele când copilul din mediul rural de clasa a III-a, a IV-a vine, te îmbrățișează și îți mulțumește că ai venit. Îmbrățișarea lor reprezintă cea mai frumoasă experiență pe care am trăit-o. De asemenea, am mai avut o experiență foarte frumoasă cu un elev de clasa a XI-a. Băiatul, deja apropiat de vârsta



maturității, m-a întrebat dacă mă poate îmbrățișa la sfârșitul unui atelier de tobe, fiindcă simte că și-a găsit cu adevărat pasiunea. În momentul acela, am sperat că nu doar eu, ci toată Filarmonica și poate chiar simpla invitație a lui la atelier au reușit să contribuie la acest lucru, la posibila schimbare de macaz a unui simplu hobby. Per total, căldura, zâmbetul și îmbrățișările copiilor... acestea sunt cele mai frumoase experiențe.

R.: Care a fost punctul marcant în cariera dumneavoastră și ce sau cine v-a ajutat să ajungeți acolo?

L.A.: Până acum, cariera mea a fost oarecum sinusoidală, plină de schimbări, urcușuri și coborâșuri. De-a lungul timpului însă, un lucru a fost constant: apărerea în calea mea câte o persoană care să îmi întindă o mână de ajutor și de la care să învăț ceva sau să mă inspir. Pe timpul școlii, cel mai mult m-am simțit inspirată de profesorul meu de fizică, cel care mi-a fost și diriginte. La vremea respectivă, era un om cu totul și cu totul deosebit prin prisma felului în care ne învăța: predă cum se predă acum, era un om al viitorului. Nu numai că era un profesor foarte bun care ne-a ajutat și pe mine și pe restul colegilor mei să ajungem la facultăți mari, dar era și un om și un prieten la fel de bun. Ajungând pe piața muncii, mai dădeam de câte un om sau altul care să-mi recunoască potențialul. Pe vremea când lucram la fabrica de pâine, directoarea de atunci mă susținea în orice, mă sfătuia și, mai presus de toate, mă încuraja mereu. Când am ajuns la Ploiești, din întâmplare, mergând la Galeria de artă, am dat de o persoană deosebită care mi-a oferit șansa de a lucra în domeniul cultural și, în felul acesta, a început totul pentru mine. Sigur, mi-ar fi plăcut să lucrez în domeniul meu, să continui să profesez ceea ce am terminat la facultate, însă ingineria va rămâne întotdeauna prima mea dragoste. Pe plan spiritual, mă regăsesc în munca cu copiii și făcând ceea ce fac.

În încheiere, aș dori să subliniez un lucru: eu nu sunt o personalitate. Sunt un om care a muncit, care a acumulat multă experiență de viață, care acolo unde a muncit, a pus foarte mult suflet și a vrut să facă lucrurile foarte bine - asta este calitatea mea, dar nu sunt și nu pretind că aș fi o personalitate. Sunt atâția oameni dedicați muncii lor în Ploiești și în județul Prahova încât eu îți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

R.: Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a-mi acorda acest interviu și de a împărtăși cu noi câteva gânduri și experiențe de viață.



INTERVIU CU STELUȚA COCULESCU – „VIAȚA, O POVESTE!”

Elev: Bucur Maria Alexandra
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordonator: prof. Ghiță Ioana



În cadrul acestui proiect, am avut onoarea de a purta o discuție cu doamna Steluța Coculescu, un om care continuă să inspire mii de oameni, în fiecare zi. Profesoară de limba franceză de mai bine de 50 de ani și președintă a Alianței Franceze, cu atâția ani de experiență, este un om de la care fiecare dintre noi are ceva de învățat.

Plină de modestie și de povești minunate, doamna Coculescu reușește să construiască mii de proiecte care sunt făcute, toate, cu multă pasiune. Nu este un simplu profesor, este un om de la care nu numai elevii au de învățat, ci și întreaga echipă cu care colaborează.

Reporter: Ce v-a inspirat să deveniți profesor?

SC: Am ales cariera de profesor simțind că prin această profesiune putem pune în valoare relațiile interumane. A fi profesor înseamnă a lucra cu copiii pe care îi conduci de la o anumită vârstă, crești împreună cu ei, înveți de la ei. Este un schimb intercultural și interuman foarte puternic.

R: Ați avut un model pe care l-ați urmat sau a fost din pură pasiune?

SC: A fost o pasiune, dar a fost și din familie. Tatăl meu a fost profesor, dar un profesor special într-o școală specială, pentru copii cu probleme de sănătate. Erau copii abandonați de familiile lor, de părinții care nu îi puteau îngriji, și chiar le era și rușine cu ei. Tatăl meu nu le-a fost doar profesor, le-a fost și părinte. Purta corespondență cu părinții fiecărui copil, le scria tuturor dându-le vești despre copii și citindu-le copiilor scrisorile trimise de părinți. Se implica în vizita unor părinți, puțini, care veneau la Ineu să-și vadă copiii. Insista pe lângă familiile care nu luau legătura cu școala, astfel încât niciun copil să nu se simtă abandonat, cu răni în suflet... Tatăl meu a fost un mare suflet, a fost un model de profesor care îngrijește și sufletul copilului, nu îi trece doar note în catalog (să nu mai spunem că nota, a fost și din păcate mai este și azi de multe ori, o sancțiune, nu o încurajare ...).

R: Aveți un proiect de suflet pe care l-ați realizat în cadrul Alianței?

SC: Proiectul meu de suflet a fost să cunosc oameni care să facă pentru mine o lume mult mai frumoasă decât ceea care, poate întâmplător, exista în jurul nostru. Și să invit în aceasta lume profesorii de limba franceza, pe toți cei care simt nevoia de cultură, de schimburi de idei și creativitate. Ceea ce am reușit în Alianță este colaborarea cu profesori universitari din multe universități din lume, pe care îi invit să colaborez în conferințe internaționale. A început totul dintr-o curiozitate, dar activitățile mele au fost apreciate de colegii de la Departamentul Științele Educației a Universității Petrol-Gaze; am fost apoi invitată în echipa lor academică, pentru organizarea împreună a conferințelor științifice.

De peste 10 ani, lucrez la acest proiect care pentru mine este un deliciu spiritual. Am început cu Franța, iar azi, am ajuns să lucrez și cu alte țări: Maroc, Algeria, Tunisia și Liban, Ucraina, unde am găsit oameni excepționali de la care poți învăța foarte multe lucruri.



R: Care credeți că sunt cele mai importante lucruri pe care le-ați învățat pe parcursul vieții?

SC: Cred că cel mai important lucru este respectul pentru celălalt; încrederea că împreună putem face lumea mai bună. Din experiența de la Alianța Franceza, am învățat să colaborez la proiecte de suflet și să accept de la fiecare persoană ce are mai bun în gând, în suflet, în idei. A accepta pe celălalt cu specificul lui, este o formă civilizată de respect. Colaborarea este esențială în reușita proiectelor. Recunosc că este tot mai greu să facem lucruri cu toții, să fim împreună, așa cum am fost la multe proiecte ale Alianței. Dar nu putem reuși nimic, dacă nu o facem împreună.

R: În afară de aceste proiecte minunate, ce va place să faceți în timpul liber?

SC: În afară de visele mele care mă poartă pe aripile vântului în lumea largă, îmi place să petrec timp cu familia. Am norocul unei familii excepționale. Îi sunt recunoscătoare soțului meu că mă înțelege și că știe că face parte din fericirea mea această zburdălnicie în lumea viselor pe tărâmurile îndepărtate cu oameni frumoși care au de spus lucruri frumoase. Nepoții mei fac parte din universul meu afectiv. Sunt niște copii precum voi, tinerii de azi, independenți, cu idei și năzuințe specifice generației de azi; nu am loc de intervenție în sprijinul lor, ca și voi, și ei știu ce au de făcut și merg, cu curaj, înainte.

R: Aveți vreun sfat pe care ați vrea să îl dați doamnei Coculescu din trecut?

SC: Nu știu cum ar fi fost astăzi Steluța Coculescu dacă nu ar fi avut azi o anumită naivitate și o anumită candoare. Ea credea numai în lucruri frumoase și că nimic rău nu se poate întâmpla. Poate că nu eram pregătită pentru niște lucruri mai agresive, și care te lovesc, dar și astea vin peste noi. Nu sunt deloc ușor de trecut; dar până la urmă și lucrurile care te lovesc îți dau experiență. Poate că ar fi trebuit să fiu mai aplecată spre negocieri. Nu am negociat niciodată nimic. Am mers pe ceea ce am simțit că este corect și frumos. Nu am avut nimic de dat că să primesc ceva în schimb. Mi s-au propus târguri, mi s-au făcut aluzii, cu subînțelesuri, dar nu am putut să fac așa ceva. Viața și pasiunea sunt frumoase când sunt bazate pe respect, curaj și dăruire.

Astfel, pentru mine doamna Steluța Coculescu este o inspirație prin dragostea ei pentru munca sa. M-au fascinat poveștile ei de viață, răbdarea și cuvintele frumoase pe care le are de spus în legătură cu rolul ei ca profesor. Un om de la care am învățat multe lucruri și alături de care sunt foarte entuziasmată să încep viitoare proiecte. Dintre toți profesorii pe care i-am cunoscut până acum și cu care am avut șansa de a purta o discuție în afara școlii, doamna Steluța Coculescu este persoana cu care aștept cu nerăbdare să mă întâlnesc și să aflu lucruri noi despre frumusețea de a fi profesor și de a inspira sute de oameni în fiecare zi.



CARIERĂ, PASIUNE, VIAȚĂ

Student: Carmen Ana-Maria PETRE
Universitatea Petrol și Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe
Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Corina Georgiana Ungureanu (născută pe 29 august 1980, Ploiești, România) este o antrenore și o gimnastă română de talie mondială, actualmente retrasă din activitatea sportivă. Membră a echipei de gimnastică artistică a României, a câștigat de două ori titlul mondial și a fost campioană europeană la sol în 1998. În momentul de față, Corina Ungureanu antrenează tinere talente și își dedică întreaga atenție succesului și performanțelor generațiilor tinere.

Reporter: Cine este Corina Ungureanu?

Corina Ungureanu: Actualmente sunt antrenore de gimnastică la Petrolul Ploiești, unde am și început gimnastica la 7 ani, după care am plecat la lotul de junioare de la București în 1993 la 13 ani neîmpliniți, iar în 1996, după jocurile olimpice de la Atlanta, am plecat la lotul de junioare de la Deva. Rezultate notabile au fost la senioare, pentru că la junioare nu am avut atât de multe reușite.

R.: Ați întâmpinat obstacole în drumul succesului?

C.U.: Accidentările fac parte din viața oricărui sportiv, iar eu sunt una dintre gimnastele norocoase pentru că am reușit să nu mă accidentez grav. Desigur că pe parcurs au existat dureri fizice, genul de dureri pe care încă mi le amintesc și au lăsat urme, cum de exemplu și acum am probleme nerezolvate la o gleznă. Durerile căpătate au fost în perioada retragerii mele din 1999. Da, a trebuit să concurez cu dureri, însă nu grave. Așa cum am spus și în alte interviuri, dat fiind faptul că în acea perioadă nu existau protecții pentru mâini, bara se umplea de sânge, însă era o chestie comună acelor vremuri.

R.: Cine a fost cel care v-a îndrumat către acest sport?

C.U.: Tata a fost cel care m-a îndrumat în acest sport. Mama m-a dus la balet la 4 ani, iar tata la gimnastică la 7 ani. Eram un copil talentat. Vreau să cred că așa fi avut un viitor și în balet, dar mă plictiseam foarte tare pe atunci, eu eram energică și era complicat pentru mine să îi spun mamei că nu mai vreau balet. Mergeam la spectacol, la serbări, dar în vremea aceea, accentul se punea doar pe disciplinele olimpice din anii '84-'85. În perioada aceea, nu exista sport de masă, nu exista să faci un sport fără să fii olimpic și atunci se făcea o selecție. Începeam mulți, dar cine nu trecea de selecție, nu participa, ceea ce era firesc fiindcă nu corespundeau cerințelor. La acel timp, gimnastica nu era pentru toți, nu erau șanse pentru toată lumea așa cum există acum, spre exemplu acum avem proiectul *Gym for all* în care oameni de toate vârstele fac cât știu și cât pot.

R.: Care este cel mai important aparat în lumea gimnasticii?

C.U.: Gimnastica cuprinde 4 sporturi, dat fiind faptul că există patru aparate diferite la care trebuie lucrat. Paralelul este unul foarte greu, dar și cel mai important pentru noi, antrenorii, în momentul selecției. Bârna, de asemenea, este dificilă în concursuri. Restul aparatelor sunt mai ușor de potrivit pentru un copil ce nu are atât de multă forță. Pe acesta îl poți potrivi cumva pe restul aparatelor, în schimb, paralelul necesită o adevărată forță în brațe, iar copiii trebuie să aibă și o bază nativă de forță,



de elan, de lipsă de teamă, de teamă de zbor, astfel că gimnastica poate fi definită prin paralel și restul aparatelor.

R.: Care a fost momentul când ați avut confirmarea că ați reușit cu adevărat?

C.U.: Au fost mai multe momente când am simțit că am reușit. Competițiile erau reușite, dar am avut și unele cu ratări, ca orice alt sportiv. Important este să înveți ceva din ratări și să nu te demoralizezi, să știi ce să lucrezi mai departe. Am avut norocul că am iubit ceea ce făceam, nu eram împinsă de părinți de la spate. Asta am vrut! Am ascultat doar de antrenori, părinții mi-au fost alături, deși, fizic, din ce în ce mai rar, pentru că am avut o perioadă de 7 ani în care am fost plecată de acasă.

R.: Care a fost și care este perioada critică a unei gimnaste?

C.U.: Vârsta de 19 ani, în perioada aceea, era perioada critică de retragere, considerată un fel de trecere a pragului. Această perioadă în gimnastică este una critică care te poate face să rămâi pe loc un an sau poate chiar doi. Astfel de perioade sunt de cotitură pentru că aceste transformări sunt imprevizibile și nu ai de unde să știi la ce să te aștepți. Spre exemplu, o fetiță antrenată somatic și bine pregătită poate să nu reușească. Din păcate, puține au puterea, posibilitatea și dorința de a trece peste acest prag al pubertății și să continue gimnastica. O astfel de trecere este foarte dificilă, iar alimentația este cheia. Bineînțeles, depinde foarte mult și de parcursul de dezvoltare, iar kilogramele în plus nu sunt neapărat din vina mâncării. Nu este neapărat o loterie, însă depinde foarte mult de dezvoltarea fiecăreia. Reală problemă a unei gimnaste de 14-16 ani care este mult mai timpurie, este chiar perioada când trece de la juniorat la seniorat. Ele cu greu depășesc trecerea și sunt puține excepțiile când reușesc să treacă acel prag al creșterii, de un an sau doi, de aici și longevitatea sportivelor de astăzi, unde vedem gimnaste la nivel mondial, undeva la vârsta de 21-22, ceea ce pe vremea mea era considerată o vârstă deja înaintată.

R.: În ce măsură a ajutat perioada de antrenat în Anglia?

C.U.: Perioada de antrenat în Anglia m-a maturizat. Am văzut gimnastica ca un lucru pe care fiecare o face la nivelul la care poate. În cazul unor fetițe care nu corespund somatic sportului, antrenorul trebuie să asigure o grupă specială unde acest tip de copii să pot practica acest sport, lucru care în România nu se face. Dacă o fetiță este prea înaltă sau mai grasuță nu poate participa la competiții. Acea perioadă fost una care m-a ajutat foarte mult, care m-a dezvoltat și definit ca antrenor.

R.: Ce sfaturi dați în general micilor gimnaste?

C.U.: E complicat să le dai sfaturi celor mici. De exemplu, am o fetiță care face naveta tocmai de la Vălenii de Munte, care nu spunea multe lucruri la început, dar care a evoluat foarte mult. Este un copil complet care promite lucruri. Cu toate acestea, în acest sport nu este vorba despre individualitate, ci despre lucrul în echipă. Cel mai important lucru este ca noi, antrenorii, să ne adaptăm cerințelor elevilor noștri.

Interviul alături de Corina Ungureanu s-a simțit ca o discuție familiară. Deși a discutat despre sacrificiile făcute pentru și în cariera de gimnastă, despre greutăți și obstacole, zâmbetul și starea pozitivă au demonstrat faptul că o greutate poate întări un om. Aceasta nu renunță la gimnastică după retragere, alegând să joace un nou rol pe scena sportului, cel de antrenor. Corina Ungureanu inspiră și cucerește în continuare prin contribuția-i valoroasă în lumea gimnasticii.



INTERVIU CU DAN CULICOVSCHI

Elev: Tocaciu Ana-Maria
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești
Coordonator: prof. Ghiță Ioana



Am avut onoarea de a dialoga cu Dan Culicovschi, un fan înfocat al sportului și un îndrăgit profesor de limba franceză din Colegiul Național „Mihai Viteazul”. Elevii săi îl îndrăgesc, pentru că a știut să se adapteze la noutățile fiecărei generații și a făcut învățarea limbii franceze să fie mai interesantă.

Acest OM a avut nenumărate realizări, atât ca profesor, cât și ca jurnalist. Sportul și limba franceză l-au pasionat o viață întreagă și s-a gândit să le îmbine. Modestia și dragul cu care vorbește despre cariera sa arată că este un om de la care avem cu toții de învățat.

Reporter: Ce v-a inspirat să deveniți profesor și jurnalist sportiv?

DC: În primul rând, pasiunea pentru limbi străine și pentru limba franceză în mod special. În al doilea rând, în afară de jurnalist sportiv, nici nu cred că aș fi putut fi altceva. Ori profesor, ori jurnalist sportiv, iar în momentul de față sunt amândouă. Când eram copil, visul meu era să ajung al doilea Cristian Țopescu al României. Și pentru că n-a fost posibil, mi-am spus: „Dacă nu ajung al doilea Cristian Țopescu al României, vreau să mă fac profesor de limba franceză.”

R: Ați avut un model pe care l-ați urmat sau a fost din pură pasiune?

DC: A fost și pasiunea mea, dar am avut acest model, și bine spus model, nu idol, pentru că eu sunt de acord cu o vorbă care spune că „E bine să ai modele, și nu idoli, pentru că dacă îți faci idoli, riști să le copiezi și defectele.” E adevărat că lui Cristian Țopescu e cam greu să-i găsești defecte, dar până la urmă, niciun om nu e perfect.

R: Ați moderat o emisiune, denumită „Oameni de valoare”. Cum vi s-a părut acea experiență?

CD: Ca să respectăm adevărul istoric, primele 89 de ediții s-au numit „În lumina rampei” difuzate la un post denumit „Alfa TV”, care, de mult, nu mai există. După aceea, am luat o pauză forțată de câteva luni, după care mi s-a făcut propunerea să reiau această emisiune la alt post, la Prahova TV, dar șefii de acolo, pe bună dreptate, au considerat că ar fi bine să schimb titlul. Per total, am 458 de emisiuni televizate.

R: Ce apreciați cel mai mult în acest moment al vieții dumneavoastră?

DC: Lectura, muzica bună, tradițională, sportul. La oameni, îmi plac modestia, deschiderea sufletească, sinceritatea. Urăsc trădarea și minciuna. Am fost și trădat de-a lungul vieții mele și poate de asta fac această afirmație.

R: Care credeți că sunt cele mai importante lucruri pe care le-ați învățat pe parcursul vieții și simțiți să le împărtășiți cu cât mai mulți?

CD: Sunt foarte multe, pentru că „Omul cât trăiește, învață!” Înveți la orice vârstă și de la oricine, chiar și de la oamenii de la care nu te aștepti. Ca profesor, am învățat că e bine să fii apropiat afectiv



de elevi, dar în anumite limite, pentru că dacă ești foarte devotat unei anumite cauze, se poate întoarce ca rău împotriva ta. Aș apela la niște versuri faimoase din poemul celebru „Dacă...”, al lui Rudyard Kipling ce spune: „De poți fi calm, când toți se pierd cu firea în jurul tău / Și spun că-i vina ta [...] Să nu răspunzi la ură tot cu ură, / Dar nici prea bun să pari, nici prea înțelept [...] / De poți prin clipa cea neiertătoare să treci și s-o întreci mereu / Al tău va fi Pământul, asta mare, / Și mai presus de toate – vei fi un OM, copilul meu!” Mai există o poezie, denumită „Anti-dacă” de Kostas Varnalis, unde este negat tot ceea ce spune Kipling în poemul său, „De poți să faci pe prostul când altul te repede / Făcând-o pe deșteptul – și c-un cuvânt nu-l cerți; / De nu te-ncrezi în nimeni și nimeni nu te crede; / De-ți poți ierta păcatul, dar altora nu-l ierți; / [...] / De-ți place în iubire cu ură să izbești / Și totuși îți pui masca de sfânt și de-nțelept” etc. Cam astea sunt cele mai importante lucruri învățate de mine.

R: Aveți o amintire preferată?

CD: Prima amintire care îmi trece prin cap în clipa asta este din 1994, pentru că l-am tot evocat pe Cristian Țopescu. Era an olimpic, a fost anul Jocurilor Olimpice din Atlanta. Cu vreo 2-3 luni înainte de Jocurile Olimpice de la Atlanta, într-o zi, m-am dus la radio. În ziua aceea, șeful meu, Teoharie Coca Cosma, mergea la sediul Comitetului Olimpic și Sportiv Român. Era o conferință de presă și văzând că am venit și eu, m-a luat și pe mine. La un moment dat, se apropie de noi Cristian Țopescu. Eu nu mă văzusem niciodată cu el, nu schimbasem nicio vorbă, deci, nu-mi trecea prin cap că m-ar putea cunoaște. Idolul copilăriei mele vine și îmi spune: „Bună ziua, domnule Dan! Îmi pare bine să ne întâlnim!” Mi s-au înmuiat picioarele, m-au blocat de emoție. M-a impresionat prin modestie, colegialitate, patos, har jurnalistic etc. Nu e cea mai semnificativă amintire, dar e una la care țin foarte mult și pe care o consider printre amintirile mele preferate.

R: Ce vă place să faceți în timpul liber?

DC: Nu prea am timp liber, dar când îmi găsesc, îmi place să citesc, să mă uit la filme și la meciuri de fotbal, tenis, handbal, rugby. Vorbind de tenis, jucătorul meu preferat e Roger Federer și ca jucătoare, Simona Halep.

R: Aveți vreun sfat pe care ați vrea să i-l dați domnului Culicovschi din trecut?

DC: Aș avea multe sfaturi să-mi dau, mai ales că eu am pretenția că sunt un perfecționist. Poate că mă judec mai aspru decât mă judecă alții pe mine și asta pentru că, fiind un tip ambițios, am vrut să realizez foarte multe lucruri și nu mi-au ieșit chiar toate. În anumite momente ale vieții, am avut prea multă încredere în niște oameni care au dovedit ulterior că nu meritau încrederea mea. Aș mai vrea să adaug și că n-am reușit mereu să îmi organizez timpul cu o eficiență maximă și nu am putut să fac un raport între muncă, timp liber, odihnă.

Interviul cu prof. Dan Culicovschi a fost foarte interesant și totodată, inspirator. Am fost impresionată de pasiunea și dedicarea sa față de limba franceză și sport, precum și de modul în care a reușit să îmbine aceste două domenii în cariera sa. De asemenea, reflecțiile sale asupra vieții și de învățăturile pe care le-a acumulat de-a lungul timpului m-au impresionat. Povestea despre întâlnirea cu Cristian Țopescu este deosebit de emoționantă și ilustrează și respectul reciproc dintre profesioniști. Dan Culicovschi este un model de perseverență și pasiune, iar acest interviu oferă lecții valoroase despre importanța dedicării, a modestiei și a învățării continue.



DIANA STANCIU, FOTOGRAF ȘI MANAGER UNIQUE MODELS

Elev: Irimiea Maria Adriana
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Silvia-Cristina Filoneanu



Am avut ocazia să o cunosc pe Diana atunci când am pășit pentru prima dată în agenția Unique Models, în cadrul cursului de formare pe care doream să-l urmez pentru a deveni model. Fiind o prezență plăcută, s-a creat o conexiune unică între noi, colaborând frumos pe parcurs. Azi, sunt onorată să împărtășesc cu alți oameni frânturi din poveștile uimitoare ale Diane Stanciu.

Reporter: Cum a luat naștere agenția de modele Unique Models?

DS: În ultima zi la un serviciu de corporatistă pe care îl aveam acum 12 ani, din ultimul salariu, am înregistrat firma, mi-am făcut curaj și am pornit singură pe acest drum, cu pași mici, dar siguri. Organizasem o prezentare de modă cu un grup de fete, unde a fost și ultima mea apariție ca model. Am făcut repetiții două luni pentru coregrafie, să ne iasă un sincron pe două etaje, în restaurantul

Schnitzel Haus. Ne-am împrietenit și la final, am decis să deschid agenția, iar ele au fost primele modele din agenție.

R: Ce dificultăți ați întâmpinat în momentul în care v-ați hotărât să deschideți agenția?

DS: Este greu să afli în România care este baza legală pentru a funcționa ca agenție de modeling autorizată. Am făcut niște cursuri speciale, am prezentat toată activitatea în fața unei comisii pentru a o autoriza. Am avut noroc cu alegerile pe care le-am făcut. Facultatea de limbi străine, masterul în afaceri, cursurile de HR, PR, comunicare, fotografie, cinematografie, experiența într-un post ca Specialist Imagine într-o companie națională, experiența în HR într-o companie multinațională, toate adunate, m-au ajutat pentru că am avut toate calificările pentru a fi manager în această agenție. Inclusiv, modulul de pedagogie opțional de 4 ani pe care l-am ales în facultate, m-a ajutat în momentul în care am decis să țin cursuri la agenție. Aveam un portofoliu de diplome impresionant, deși atunci nu știam exact încotro mă îndrept. Tot ce am ales, am ales ca să ajung aici unde sunt, și să fac ceea ce îmi place. Mi se pare fantastic!

R: Deoarece, știi că sunteți și un fotograf de excepție pe lângă managerul unei agenții renumite atât în țară cât și în afară, totul se leagă foarte frumos. La ce vârstă ați realizat că arta este calea pe care trebuie să o urmați?

DS: Artă a fost prezentă în viața mea dintotdeauna, sub multe forme. A venit cumva natural încă de mică. Am făcut pian de la 6 ani, pictură, fotografie încă de pe atunci, pentru că mama era pasionată de fotografie pe film, așa că ieșeam foarte des să facem fotografii. Ea îmi făcea mie și eu ei. Eram fascinată de felul în care schimba singură filmul la aparat. Tot ea m-a învățat să pictez și să fiu perseverentă, să învăț zilnic ceva pentru mine. Tata avea muzica în sânge. Ne-a transmis-o mie și fratelui meu. După ce părinții mei au divorțat, mă întâlneam cu tata la cinematograful săptămânal. Am crescut în cinematograful, între povești din filme sau cărți. Am citit și am scris foarte mult. La 10 ani, într-o vacanță de vară, am scris un „roman” și spuneam tuturor că o să devin scriitoare. Scrisul în familia mea, era ceva comun, la fel și cititul cărților. Găseam uneori rânduri scrise de părinții mei.



Mă fascinau! Retrăiam cu ei tot ceea ce povesteau. Cel mai mult m-a impresionat o scrisoare pe care am găsit-o la 14 ani, în care mătușa mea, Oana, îmi descria ziua în care m-am născut: cum ningeă afară, cum tata dansa singur de fericire și se pregătea să vină să mă vadă. Mi-au dat lacrimile de emoție. Tot atunci am găsit și o agendă cu citate din cărțile ei preferate. O reciteam zilnic și a devenit cel mai important lucru pentru mine. Dacă ar fi fost un incendiu și aș fi putut să iau un singur lucru din casă, asta aș fi luat. Ea este persoana care m-a inspirat cel mai mult, a crezut mereu în mine, mi-a dat putere să continui când eu nu mai aveam și s-a bucurat alături de mine la fiecare eveniment, la fiecare expoziție foto, la fiecare reușită.

R: De ce ați ales fotografia?

DS: Fotografia ascunde o poveste, o emoție. Îmi place să fiu persoana care spune o poveste printr-o imagine sau prin mai multe. Vizualul, compoziția, m-au atras cel mai mult și mai ales subiectul uman care mă fascinează. Nu m-am oprit doar la fotografie, toate celelalte forme ale artei încă există în viața mea. Doar că asta am ales eu să împărtășesc lumii. Restul sunt pentru mine, îmi hrănesc sufletul. De fapt, eu arăt doar 1% din ceea ce fac publicului. Chiar și în fotografie, există zeci de mii de fotografii care încă nu au văzut lumina zilei: peisaje, fotografii din toată lumea cu locuri care m-au impresionat, oameni de pe stradă, documentare etc. Cel mai important proiect la care lucrez de aproape 10 ani este "What Dreams May Come" unde fac fotografii unor persoane și le iau interviu despre viața lor. Mi-am propus să strâng 100 de portrete și povești să le public într-o carte. Iată, aici am combinat scrisul cu fotografia!

R: În primăvara aceasta, ați organizat un eveniment sublim, care a fost foarte popularizat pe rețele de socializare și a avut un public larg. Cum a luat naștere Bloom Fashion Festival?

DS: Mi-am dorit să evoluez de la an la an și toată experiența din trecut: prezentări de modă, faptul că am fost în organizarea atâtor festivaluri naționale și internaționale, avea ca următor pas un festival organizat de mine. Bineînțeles, nu am fost singură. În atâția ani de activitate, am strâns o comunitate de oameni alături de agenție. La BLOOM aveam 150 de persoane în culise și 400 în sală. Se dorea a fi o ediție mică, pentru județul Prahova, dar a luat amploare: 15 designeri/antreprenori, 60 modele, 7 speakeri, zeci de expozanți și sponsori. Ca și locație, am ales casa agenției Unique Models, salonul Your Events de la Schnitzel Haus, unde am făcut prima prezentare: Mi s-a părut cel mai potrivit, având în vedere că acolo a început totul.

R: Ce urmează după acest eveniment de amploare?

DS: Urmează, evident, o ediție viitoare națională, care va avea loc pe 5 septembrie la Snagov, pe malul lacului. Deja lucrez la organizare alături de soțul meu și echipa de oameni faini de la BLOOM Fashion Festival. Tocmai am ales tema show-ului live AVANGARDE de make-up și coafuri, cu care începem show-urile și o să fie ceva spectaculos! Cu toții suntem nerăbdători! Faptul că am ocazia să aduc sub același acoperiș atâția oameni faini cu care lucrez, este o mare realizare pentru mine.

R: Ce părere aveți despre modul în care se îmbracă astăzi tinerii, despre stilul vestimentar abordat de aceștia?

DS: Cred că majoritatea nu se cunosc suficient încât să știe ce îi avantajează sau ce le place cu adevărat și ce nu. Când eu eram la liceu, nu eram bombardată de social media cu atâtea informații. Eram cumva forțată să fiu inventivă, creativă. Îmi era ușor să ies în evidență, într-o pereche de jeans evazați cu diametru 50 cm pe un picior. Dacă bătea puțin vântul, pantalonii mei se făceau de 1 metru și nu mai puteam să merg, trebuia să stau pe loc în mijlocul străzii. Pentru Câmpina, da, poate păream excentrică, dar mă simțeam bine în pielea mea, în ținute care să îmi reflecte personalitatea. Nu mă machiam, unghii nu mai spun, eram pianistă. Ceea ce observ din ce în ce mai mult la noua generație de tinere este că această afișare a personalității nu se mai axează pe ținute, ci pe gene false, unghii false, sprâncene false, păr fals, cu accent pe FALS. Este și asta o metodă de exprimare, dar, la un



moment dat, dacă vezi suficiente tinere zi după zi, cum văd eu, par identice. Își ascund sub make-up fix trăsăturile care le făceau să fie speciale. La băieți, noua generație acordă mult mai mult timp îngrijirii și aspectului fizic, dar și ei merg cu trendul în ce privește alegerile vestimentare și tunsorile. Iar cei care nu merg cu trendul, au parte de bullying. Într-o notă generală, nu cred că există o educație în acest sens. Majoritatea cumpără haine de pe SHEIN doar pentru că sunt accesibile la preț și nu realizează efectele pe termen lung. Nu se predă așa ceva în școli, iar în social media, este promovat consumerismul, motiv pentru care am introdus un modul de styling în cursurile de modeling, unde au posibilitatea de a învăța de la un specialist cum să își achiziționeze o garderobă capsulă și să utilizeze anumite piese atemporale în diferite situații, folosind accesoriile și astfel conturând un stil personal. De asemenea, ideea festivalului BLOOM este aceea a sustenabilității, prin promovarea unor produse de calitate ale designerilor sau antreprenorilor, care să dureze în timp.

R: Care sunt criteriile după care vă selecționați modelele?

DS: Se înscriu foarte multe persoane la agenție, dar modelingul este o carieră, nu un hobby. Modelele care pot face carieră sunt acele persoane care au o frumusețe aparte. Îi recunoști dintr-o mulțime de oameni, pentru că emană frumusețe prin simplul lor fel de a fi. Ies în evidență tocmai prin simplitate și prin naturalețe.

R: Cum îi pregățiți pe tineri pentru a deveni modele de succes?

DS: De două ori pe an, ofer această posibilitate tuturor de a se înscrie la cursurile agenției, Școala de Modeling UNIQUE KIDS. Aici toată lumea este binevenită, indiferent de vârstă, înălțime, greutate. Am ales numele *UNIQUE*, tocmai pentru că voiam să recrutez persoane deosebite, să rup barierele și mitul 90/60/90. Astăzi, acest lucru este posibil: dacă ești diferit, ești căutat în domeniul ăsta. La cursuri, ei învață să aibă atitudine pe podium, să pozeze în fața camerei, trucuri pentru încrederea de sine, noțiuni pentru un stil de viață sănătos, despre frumusețe naturală, styling, puterea autosugestiei, bullying, efectele social media. Sunt lucruri utile indiferent de ce vor să facă în viață.

R: Ce sfat puteți oferi persoanelor care își doresc să pășească în lumea modei?

DS: Să nu le fie teamă să fie diferiți! Să se accepte, să se iubească fix așa cum sunt! Să rămână naturali! Să aibă curaj, să facă pași mici în direcția asta! Să facă un curs de modeling! Indiferent dacă vor merge pe calea asta sau nu, tot îi va ajuta să se descopere și să aibă încredere în ei! Dacă decid că asta vor să facă, să persevereze! Acolo unde dai din energia ta, rezultatele vin, în timp. Să facă în fiecare zi ceva, cât de puțin, pentru a-și atinge visul. Și pe parcurs, să se bucure de această călătorie minunată!



DARUL VORBIRII – O ADEVĂRATĂ ARTĂ

Elev: Duca Ana-Maria-Cătălina
Colegiul de Artă „Carmen Sylva”, Ploiești
Coordonator: prof. Duca Loredana-Costina



Poate că nu avem parte cu toții de o viață ca-n povești, dar, cu siguranță, viața fiecăruia poate deveni o poveste din care să învățăm ceva... (Claudius Docu)

Ziarist, realizator de emisiuni radio și TV, specialist în comunicare, om cu „darul vorbirii”, cu drag de limba română, Claudius Docu îi inițiază pe cei dornici să își învingă teama de a vorbi în public, dar împărtășește și din secretele sale de journalist, acumulate în ultimele trei decenii.

În spațiul prahovean, este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai echilibrați jurnaliști ai momentului. Producător general al DADA TV, realizează emisiuni de televiziune și scrie articole în publicații precum Ploiești.ro. A fondat primul club de *Public Speaking* din orașul Ploiești, este autorul manualului *Arta vorbitului în public* și Președinte al *Filialei Prahova a Uniunii Ziariștilor Profesioniști*.

Reporter: Când v-ați născut și unde v-ați petrecut primii ani din viață?

C.D.: M-am născut la Ploiești, așadar sunt ploieștean get-beget, în 1972, într-o zi de vară, mai exact – pe 5 august 1972.

R.: Puteți să ne relatați o întâmplare dragă sufletului dumneavoastră din anii de școală?

C.D.: Am să vă relatez ceva interesant, ceva ce nu știu foarte mulți. Eu n-am trăit emoțiile primei zile de școală, întrucât m-am dus la cursuri după vreo două săptămâni. Fiind născut în august, am împlinit 6 ani cu o lună înainte de a merge la școală și părinții mei erau tentați să nu mă ducă de la acea vârstă... li se părea ca sunt prea mic, că nu sunt încă pregătit. Doar că, cel puțin în perioada aceea, exista o presiune din partea școlilor... Sperând ca vor reuși să mă mai țină la grădiniță, nu m-au dus la școală, dar, după vreo două săptămâni, amenințați cu amenzi, au admis că trebuie să mă duc totuși la cursuri. Așa că am ratat startul, nu știu cum este prima zi de școală, cea cu flori și cărți mirosind a nou pe bancă. A fost, însă, o bucurie să merg la școală, iar, după ce am mai crescut am realizat cât de norocos am fost că am avut parte de niște profesori deosebiți și oameni speciali care ne-au format. Totuși, în primă fază, mi s-a părut puțin plictisitor, pentru că eu învățasem să citesc și nu prea înțelegeam de ce trebuie să stau eu acolo, să învăț aceleași lucruri. Îmi amintesc că făceam orele de sport pe holul școlii când vremea nu era favorabilă, iar terenul școlii era din ciment și, deși, de multe ori nu aveam mingi și o pietricică îi putea ține locul, căci imaginația noastră era foarte bogată.

R.: Ce v-a împins să alegeți jurnalismul?

C.D.: Chiar nu știu ce, nici eu nu îmi explic. În perioada aceea, ca să fii jurnalist, trebuia să mergi la Academia Ștefan Gheorghiu și nu te puteai duce ca la o facultate obișnuită, ci trebuia să dovedești calități de bun comunist și, de aceea, trebuia să fi lucrat în câmpul muncii și abia apoi, după câțiva ani, puteai aplica pentru academie. Îmi doream totuși încă de pe atunci să devin ziarist, în gândul meu acesta era un fel de super erou real. Tatăl meu cumpăra foarte multe ziare, de tot felul, și citeam o



mulțime de lucruri interesante. Am crescut cu acest cult al postului Europa liberă (cei de acolo chiar erau profesioniști, de la care am învățat o mulțime de lucruri), dar și alte posturi de radio. Am corespondat cu cei de la Radio Moscova și cu cei de la Radio Beijing (chiar dacă nu îi ascultam), pentru că am aflat de la un coleg că aceștia trimiteau timbre și cărți poștale și recunosc că am profitat de dorința acestora de a-și promova valorile socialiste pentru a îmi face o colecție frumoasă.

R.: Cu siguranță ați avut emoții la începuturi. Puteți să ne împărtășiți câteva secrete din modul în care ați reușit să vă gestionați emoțiile într-o sesiune de vorbit în public?

C.D.: Fiind deja reporter la ziar, mi s-a întâmplat deseori să am probleme din cauză că îmi era teamă să vorbesc în public și un exemplu foarte bun e de la conferințele de presă; pentru că la conferințele de presă, în momentul în care adresezi o întrebare, atenția tuturor se mută de pe cel care susține conferința, pe reporterul care adresează întrebarea și, întrucât îmi era teribil de teamă să devin eu subiectul de interes al colegilor, preferam să nu pun nicio întrebare și, eventual, adresam întrebările între patru ochi celui de la care voiam să obțin răspunsul. Așadar, a fost provocare mare când am început să vorbesc întâi la radio și chiar îi mulțumesc celui care mi-a dat ocazia să o fac, lui Gabriel Ioniță, care era directorul PRO FM Ploiești la momentul respectiv, eu fiind reporter la ProTV Ploiești și, pentru că una dintre prezentatoarele știrilor urma să plece în București, m-a întrebat dacă nu aș vrea să merg acolo... Nu m-am gândit nici un moment că aș putea vorbi la radio, dar, nici nu am îndrăznit să refuz și aceasta poate fi o lecție, cred că pentru mulți, să încerci uneori și ceea ce ți se pare imposibil. Altminteri, riști să regreti că nu ai încercat. Cred că ceea ce este esențial este să ai ceva de spus și totul vine de la sine. Ceea ce poți face este să nu îți propui să fii perfect, dar să fii de fiecare dată mai bun. Cu trecerea timpului și parcurgerea mai multor experiențe, emoțiile se mai diminuează. Important este să ai emoție, pentru că fără aceasta, nu transmiți nimic.

R.: V-am cunoscut în jurul vârstei de 9 ani, când am participat la primul meu curs de dezvoltare personală. Ați lansat o provocare echipelor – un exercițiu ce presupunea convingerea unui potențial client de calitatea unui produs ce trebuia vândut, chiar dacă acesta avea mici defectiuni. Pentru mine, fiecare curs pe care l-ați coordonat a însemnat o treaptă în plus în evoluția mea. Cum vă simțiți în această postură de îndrumător/inițiator în arta vorbitului în public?

C.D.: Foarte bine! Este și o responsabilitate, mai ales când lucrezi cu copiii, și cred că este mai greu să lucrezi cu adulții, pentru că ei acumulează o serie de obiceiuri, complexe, de care le este mai greu să scape. Copiii reprezintă o categorie cu care se lucrează mai ușor, dar trebuie să fii și mai atent. Dar, mă simt bine ajutându-i pe oameni, pentru că mă pun în postura lor și îmi dau seama cât de bine mi-ar fi prins și mie să am pe cineva care să îmi spună toate aceste lucruri. Apoi, am mai și citit, m-am documentat și acum știu cam cum funcționează. Am o satisfacție deosebită când constat că oamenii care susțineau că nu vor fi niciodată în stare să vorbească în public descoperă cât de plăcut este să vorbești în fața unei audiențe și mai ales să transmiți ceva, pentru că am convingerea că să ai capacitatea să vorbești în public înseamnă să le poți împărtăși celorlalți gândurile, ideile tale și să le dai ocazia celorlalți să te descopere pe tine. Mai mult decât atât, eu fac parte dintre cei care consideră importantă implicarea în comunitate – ai nevoie să vorbești, să spui când nu ești de acord, să lauzi pe cineva care merită... să spui ce gândești. Chiar cred lucrul acesta!

R.: Există, din păcate, prejudecata că doar cei cu „școală veche” sunt adevărați jurnaliști. Credeți că tinerii zilelor noastre mai pot deveni jurnaliști de valoare?

C.D.: Da, chiar cred și sunt multe dovezi. Sunt mulți tineri care sunt deasupra multor jurnaliști vechi. Întâmplarea face că știu destul de mulți jurnaliști și mai tineri și de școală veche; sunt foarte mulți tineri promițători, care sunt conectați și cu tehnologia și cu tendințele de peste hotare. Chiar sunt mulți jurnaliști tineri extraordinari de la care și noi avem ce învăța. Din păcate, nu pot spune că publicul



face diferența, pentru că unii obțin mult mai ușor succesul, mizând pe lucruri facile. Dar există și jurnalism de calitate și cred că, încet, cu răbdare, își va găsi un public din ce în ce mai numeros.

R.: În încheiere, aș vrea să vă rog să adresați o întrebare la care ați fi vrut să răspundeți și, de ce nu, să ne oferiți și răspunsul.

C.D.: Ar fi interesant să mă întrebi cât de important mi se pare ceea ce faceți voi cu acest proiect. Întâmplarea face că am fost alături de acest proiect de la prima ediție. Eu cred că sunt extrem de importante aceste mărturii și, atunci, ceea ce faceți voi este ca o pagină de istorie; conservați niște mărturii pentru cei care vor veni după noi. În fond, istoria este făcută și din poveștile acestea mărunte... ar fi fost fabulos să aflăm cum vedeau viața oamenii simpli din vremea lui Ștefan cel Mare... De aceea cred că, ceea ce faceți voi este formidabil, pentru că cei de după voi vor avea posibilitatea să citească gândurile și interviurile voastre. Grație acestor mărturii, măcar o parte din personalitatea celor intervievați va fi accesibilă nu doar publicului de azi, dar și viitorimii și cred că este important să lăsăm niște urme în timp.

În viață, apar mulți oameni meniți să influențeze, într-un fel sau altul, parcursul unui tânăr în formare, să îl inspire sau chiar să îi marcheze existența. Am ales o poveste a unui om dăruit cu puterea cuvântului de a exprima, de a comunica, de a crea evenimente în viața altora. Cuvântul e cea mai puternică unealtă pe care omul a primit-o de la Dumnezeu. De aceea, omul este dator să îi fie străjer Cuvântului, iar Claudiu Docu reușește să o facă și să îi învețe și pe alții. Mă bucur că v-am cunoscut și vă mulțumesc pentru toate îndrumările, dar și pentru interviul acordat!

EMILIA PETRESCU – SRIITOR ȘI PSIHOLOG

Elev: Mocănașu Alexandru Cristian
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Ploiești
Coordonator: prof. Iulia Dragomir



Emilia Petrescu este scriitor, psiholog, fondator al atelierului și revistei „Artă și comunicare”, Ploiești, este un om preocupat de frumos, de artă, de vindecare, de îmbogățire permanentă a spiritului, trupului, un om dedicat educației.

Reporter: - Bună ziua! Aș dori să încep prin a vă întreba cine este Emilia Petrescu?

E.P: Emilia Petrescu este o mamă a unui tânăr de 23 de ani. Este un om bun, aș spune eu, care este preocupat de

ceilalți, este un psiholog, este o scriitoare și nu aș putea spune în ce proporție sunt fiecare dintre aceste roluri, ca să zic așa.

R: Cum ați ajuns să deveniți o scriitoare? Care este povestea din spate?

E.P: Din clasa a șaptea, m-am apucat eu să scriu o poveste S.F. Aveam atunci o prietenă bună și povestea era ca o scrisoare pentru ea. N-am publicat acea poveste, poate o voi publica la un moment



dat. După ani și ani de zile, în 2012, am scris prima poezie și prima poveste S.F. care se numește „Călătorie printre stele”.

R: Ați putea rezuma povestea?

E.P: Da, foarte pe scurt, este vorba despre o călătorie într-o lume ideală, o călătorie unde protagonista, o femeie îndrăgostită de un extraterestru merge, în acea lume ideală, pe o planetă a cristalelor, să vadă cum se trăiește într-o lume fără emoții negative, să aducă acele cunoștințe în lumea pământenilor. Bineînțeles, ea nu se va putea adapta acolo și va ajunge acasă și va rămâne aici, deși era îndrăgostită de extraterestru și acela îi propune să rămână în acea lume ideală cu el.

R: Sunteți și psiholog. Cum v-a influențat acest aspect în privința textelor?

E.P: Toate textele mele au acel miez psihologic, într-adevăr. Fiecare poveste, fiecare poezie vorbește despre puterea omului de a învinge răul. Există această speranță și această notă de vindecare. Am fost tot timpul preocupată de basme, nu neapărat numai de basme, pentru că cea mai recentă publicație a mea este un roman și se numește „Cu dragoste la psiholog”, ne vorbește tot despre vindecare, deci aceasta ar fi tematica de bază.

R: Ce alte tipuri de texte ați mai scris?

E.P: Am scris poezii, proză scurtă.

R: Ce ați recomanda pentru un tânăr din generația aceasta să citească din ce ați scris?

E.P: Aș recomanda să citească tot pentru că, de fapt, toate sunt pentru tineri, pentru cei cu sufletul tânăr, chiar și poveștile pentru copii pot fi citite, pentru că există acolo o gândire psihologică și se pot regăsi, se pot identifica cu anumite personaje.

R: Aveți un scriitor care v-a inspirat?

E.P: Poetul meu preferat este Mihai Eminescu și în lirica lui, aș zice că m-am regăsit. În zona de proză, pot spune că am citit foarte multe basme, poveștile nemuritoare m-au influențat, în copilăria mea, au fost toate citite. În această zonă, nu aș putea spune că am un scriitor preferat.

R: Alte surse de inspirație aveți?

E.P: Sursele mele de inspirație sunt din viață, și lucrurile pe care le-am așternut pe hârtie sunt, de fapt, metafore, sau întâmplări din viața curentă, care sunt îmbogățite de imaginația mea. Toate au, până la urmă, un sâmbure de adevăr.

R: Despre publicistică ați putea să ne spuneți ceva?

E.P: M-am implicat prin ceea ce am publicat la revista „Artă și comunicare”, acest proiect a început în 20 mai 2021. Suntem o echipă de oameni preocupați de educație și cultură. Aici, m-am gândit că ar fi bine ca în publicistica aceasta ploieșteană să existe o echipă de profesori și, de aceea, există o rubrică de educație și fiecare poată să vină cu ceea ce are mai bun de oferit tinerilor, adulților din Ploiești, copiilor. Avem aici pe doamna profesor de limba și literatura română, Iulia Dragomir, avem pe doamna profesor de istorie, Emilia Luchian, avem pe doamna profesor doctor de limba și literatura română, Irina Elena Catrinescu, avem două colege de ale mele psiholog: Gabriela Olteanu Donose și o avem și pe doamna Laura Avramescu și pe doamna profesor de psihologie, Lucy Vasilescu, cu care acum desfășor un proiect educațional în care este vorba despre piesa mea „A doua șansă”, proiect numit „Terapie prin creație”, și, acum, suntem în faza de repetiții cu o trupă de teatru amator.

R: Cum se îmbină latura profesională cu cea a psihologiei?

E.P: Eu aș zice că se îmbină foarte bine pentru că prin ceea ce scriu pot ajunge mesaje la tinerii, la oamenii care sunt interesați de cultură, de citit, de piesele de teatru, practic, prin toate mijloacele prin care pot ajunge mesajele la oameni.

R: Cum vă promovați cărțile?

E.P: Prin librăria „Cărturești” de la Afi, prin aparițiile de la emisiuni, interviuri, prin rețeaua „Calliope” și sper, în curând, în cât mai multe orașe, prin alte mijloace: edituri, vizite la școli.



R: Aveți un mesaj pentru tinerii din ziua de azi? Un motto?

E.P: Motto-ul meu ca scriitoare este „Trăiește aici și acum, fă din fiecare zi a vieții tale un prilej de sărbătoare!”. Orice s-ar întâmpla, e nevoie să ne aducem aminte că există lucruri care ne pot bucura și e nevoie să ne descoperim pe noi și să vedem care sunt resursele, abilitățile noastre și cu toate acestea, să vedem ce putem face pentru cei din jur și pentru noi.

Astfel, am avut ocazia să o cunosc pe dna. Emilia Petrescu, un om cald, plăcut, comunicativ, dornic de a fi de folos comunității prin proiectele sale, de a stabili armonia în ceilalți și cu cei din jur. Este un om care face cinste Ploieștiului, gata de a-l face cunoscut și celor din alte orașe, țări.

GELU NICOLAE IONESCU - IUBITOR DE OAMENI, ARTĂ

Elev: Alexandra Ioana Tudose
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Ploiești
Coordonator: prof. Iulia Dragomir



Gelu Nicolae Ionescu, poet, coordonator al cenaclului literar „Atitudini vechi și noi”, al revistei, trupei de teatru „Atitudini vechi și noi”, membru al „Uniunii Ziariștilor Profesioniști” din România este o sursă de inspirație pentru cei care îl înconjoară prin tot ceea ce este și face.

Reporter: Bună ziua! Care este sursa dumneavoastră principală de inspirație pentru poezii?

G.N.I:-Bună! Oamenii, dragostea.

R: Din câte am înțeles, scrieți și proză. Tot acestea sunt sursele?

G.N.I: Sigur că da. Însă, la proză, sunt un pic mai greoi. Nu am publicat încă, de vreo 20 de ani, tot lucrez, însă, mi se pare în fiecare zi, că textele nu sunt gata. Nu sunt șlefuite cum trebuie, și, îți mai mărturisesc ceva: pe anumite volume de proză, îmi e și frică să le public, pentru că ele spun acolo niște adevăruri foarte dure și am observat că lumea din ziua de astăzi nu prea mai e dispusă să le asculte. Sunt un om curajos de felul meu, mi-e frică pentru ele, nu pentru mine, ca să fiu bine înțeles, nu aș vrea să aibă un destin nefericit, să le atace lumea pentru adevărurile care sunt cuprinse și să nu le judece strict estetic, strict literar.

R: Cum ați descoperit această latură a vieții?

G.N.I: Undeva pe la 4 ani, am descoperit o carte în casa bunicii mele la care am copilărit până la 6 ani, m-au fascinat literele, am vrut să le copiez, am făcut-o, am învățat să citesc, am vrut să citesc, fără să mă oblighe nimeni. De altfel, bunica mea era analfabetă, ea nu putea să scrie. M-au fascinat cărțile. Bunicii mele la care am crescut până la 6 ani și surorii ei le cântam și eu ca orice copil și le recitam, învățam foarte repede și la grădiniță poezii și, uneori, ele plângeau și cred că acolo a fost momentul când am descoperit ce se cheamă catharsis, ceea ce aveam, după aceea, să învăț că este



purificare prin artă. În momentul în care provoci emoții, simți că ai o putere frumoasă. M-a câștigat ideea aceasta, m-a câștigat mirajul acestei forțe de a îi transforma pe oameni în bine, de a scoate ceea ce este mai bun din ei, de a îi face să înțeleagă unele lucruri. Recunosc că uneori exagerez crezând prea mult în capacitățile lor, crezând prea mult în ei, dar este o exagerare pe care mi-o asum și cred că acesta este păcatul foarte frumos al unui artist. Dacă un artist nu ar crede în oameni și nu i-ar iubi, nu ar putea să scrie.

R: Există vreun poet sau vreo operă literară care v-au influențat semnificativ?

G.N.I.: Da, sigur că da, mi-a plăcut foarte mult Dostoievski. Scrierile și romanele lui m-au modificat, efectiv, mi-au dat reset, restart, update. Uite, să-ți dau un exemplu, am citit „Netoska Nezvanova”. Este un bildungs roman. M-a fascinat. El descrie o fetiță de la câțiva anișori până la vârsta adolescenței, cunoscându-i psihologia. Impecabil lucrul acesta! Descoperind acest roman la vârsta adolescenței, am fost șocat. Cum e posibil ca un bărbat să cunoască atât de bine psihologia unei fetițe și, după aceea, a unei adolescente? Fabulos! Apoi, acolo, mai sunt două portrete incredibile, există portretul lui Efimov, un muzician foarte talentat care lucra într-o orchestră a unui nobil rus. Se surprinde psihologia aceea a luzărului care în loc să muncească, crede că doar talentul este suficient pentru a reuși. El petrece mai mult timp bând și făcând alte lucruri nefolositoare carierei lui de muzician și sfârșește prin a se rata. M-a cucerit Gogol, este o lectură, cum să-ți spun obligatorie. Eu aș obliga toți tinerii să citească anumite cărți, cu riscul de a mă înjura, dar, după aceea, mi-ar mulțumi. „Mantaua”, în opinia mea, este cea mai bună nuvelă din istoria literaturii universale care s-a scris până acum, din ce am citit eu, cel puțin, nu există ceva comparabil. Apoi, sigur, sunt marii noștri scriitori, sigur, este Eminescu, aici, la târg, avem manuscrisele lui, caietele lui xeroxate.

R: Despre acest târg de carte ce ne puteți spune?

G.N.I.: În fiecare an, încerc să organizez acest târg de carte în cinstea lui Nichita Stănescu. Această sărbătoare trebuie trăită, Nichita a fost un poet, este un poet fabulos. De 20 și ceva de ani, tot fac târguri de carte.

R: Cum v-ați dezvoltat ca poet de-a lungul timpului? Care au fost provocările și succesele dumneavoastră?

G.N.I.: Păi, eu am început să scriu efectiv la orele de limba și literatura română, când primeam acele teme „Scrieți, copii, o compunere!” și compunerile acelea au avut succes printre colegii mei. Îmi plăceau și doamnei profesoare de română. La un moment dat, s-a întâmplat ca și mama mea să nu fie foarte fericită, nu intru în detalii, iar eu scriam ca să o fac pe ea fericită.

R: Ați publicat vreodată aceste opere?

G.N.I.: Da, am publicat opt volume de poezie.

R: Ce simțiți că oferă poezia în cadrul culturii și societății noastre contemporane?

G.N.I.: Oferă totul! Nichita Stănescu, cândva, când a fost întrebat: „Tovarășule, ce este poezia?”, a răspuns „Poezia este altceva”. Cred că e cea mai bună definiție dată vreodată. Este ceva metafizic, oamenii, chiar dacă nu ajung să fie scriitori, trebuie, în opinia mea, să se învețe să gândească și metafizic. Bun, sunt gesturi pe care le facem cu toții, sunt nevoi pe care le avem cu toții, dar, unele au altă semnificație. Trebuie cumva să ne resetăm imaginar, să ne resetăm percepția. Unele lucruri nu țin de imagini, țin de altceva, adică, nu trebuie totul interpretat în lumea asta, nu trebuie concretul acela simplu și banal. Trebuie acolo unde sunt semnificații secundare mult mai importante. Poezia este, într-un fel, totul, și nu numai poezia, orice artă. Am fost acum ceva vreme la „Pescărușul” de Andrei Șerban, pe care vi-l recomand să-l vedeți. După ce am văzut spectacolul, vă mărturisesc că m-am dus acasă și am simțit nevoia să stau singur, să beau pepsi și să fumez un pachet de țigări, să îmi resetez toată viața. Spectacolul acela m-a lovit atât de puternic, încât am simțit nevoia să mă



reevaluez. De fiecare dată când citesc o carte foarte bună de poezii, de fiecare dată când îl citesc pe Nichita, îl răsfoiesc pe Eminescu, am și eu acasă manuscrisele lui și, când citesc, când îi văd atelierul, cum gândea el, simt o chestie magică. Deci, arta oferă totul, dar trebuie să știi să iei. Viața, în general, oferă totul, dar trebuie să știi să iei părțile bune.

R: Aveți vreun anumit ritual sau mediu în care vă place să scrieți poezii?

G.N.I: Da, ritualul este să am un pepsi sau o coca-cola, sau cafea și o țigare lângă mine. Nu trebuie neapărat să fiu singur, pot să scriu și când sunt în prezența unor oameni buni, pentru că se simte energia, vibe-ul pozitiv, este mediul perfect, în schimb, nu pot să scriu când sunt supărat, când sunt trist, trebuie să fiu bucuros, trebuie să fiu optimist. Sunt unii care scriu când sunt triști, eu nu pot.

R: Cine este Gelu Nicolae Ionescu?

G.N.I: Este un om căruia îi place arta, un om care, uneori, este prea copilăros, uneori, e prea serios, uneori, prea jucăuș, uneori, e prea grav, un om ca orice om, dar care, vreau să subliniez, are mereu intenții pozitive, niciodată nu vreau să fac rău și nici nu știu cum e să fac rău. Mă enervez, îmi trece repede, mă descarc, verbalizez și asta e.

R: Aveți un sfat pentru tineri?

G.N.I: Sfatul pentru voi este să citiți, să vă cunoașteți, trăiți-vă clipele, să fiți curajoși, să fiți asumați!

Astfel, întâlnirea cu domnul Gelu Nicolae Ionescu a fost una memorabilă, am cunoscut un om prietenos, modest, apropiat de tineri, care știe cum să le trezescă interesul pentru lectură, artă, cultură, să îi motiveze pentru a se implica, în a-și explora potențialul, a se bucura de fiecare experiență.



VIAȚA – O LUPTĂ, O BINECUVÂNTARE, O MAGIE...

Elev: Feldman Bianca Andreea
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Chelaru Oana Valeria



Reporter: Care este prima dvs. amintire ? De la ce vârstă?

Aurelian Gogulescu: Amintirile clare, cu înțeles, le am încă de la o vârstă foarte fragedă, de la 4-5 ani... Cu multă nostalgie, îmi amintesc de vizitele la țară, la Brebu, acolo unde locuiau străbunicii mei. Mergeam până la Câmpina cu trenul, apoi cu un camion, până la Brebu. Îmi amintesc până și de faptul că, stând în partea neacoperită a camionului, o dată, m-am accidentat. Tot cam de la această vârstă, datează și amintirile de la grădiniță, unde obișnuiam să merg singur, pe jos, pentru că era și aproape de casa noastră, dar și foarte sigur... Pe vremea aceea, spre deosebire de vremurile de astăzi, nu existau pericole... de nici un fel, iar circulația nu era, nicidecum, așa cum este circulația din zilele noastre. Grădinița

mi se părea enormă, nu foarte primitoare... de fapt, nu îmi plăcea. Nu mă simțeam în largul meu... educatoarea, doamna Damian – era foarte severă, nu îmi plăcea nici faptul că trebuie să dorm după-amiaza, împreună cu ceilalți copii. Îmi amintesc chiar și de mâncarea de vinete, de la cantină, pentru care făcusem o adevărată aversiune... La vârsta aceea, făceam și năzbâtii. Una dintre ele, care s-a soldat cu urmări mai grave, a pornit de la dorința de a ajuta... am luat singur, de pe sobă, o oală cu apă fierbinte, pe care am vărsat-o pe mine. M-am opărit și așa, m-au dus ai mei la dispensar...

R: Care este amintirea dvs. cea mai dragă?

A.G.: Între toate aceste amintiri foarte vechi, care s-au sedimentat acolo, în memoria mea afectivă, amintirea cea mai pregnantă, cea mai dragă, care s-a transformat, în timp, într-un sentiment de siguranță, de statornicie și de liniște este legată de viața noastră frumoasă și sănătoasă de familie, în care întotdeauna au fost respectate tradițiile în spirit creștin și moral.

Locuiam în aceeași casă în care locuiesc și acum, împreună cu mama, cu tatăl meu vitreg, cu fratele meu și cu bunicii, care m-au crescut cu foarte multe sacrificii. Bunica a fost exemplul după care m-am ghidat în multe situații din viață. Era un om cu credință în Dumnezeu, care mergea la biserică, chiar dacă vremurile erau cum erau... Ținea extraordinar de mult la familie și făcea orice sacrificiu ca să ne vadă fericiți.

Bunica avea un cult pentru curățenie. Eram o familie cu posibilități materiale modeste, dar cu multă demnitate și foarte respectată de vecini, dar și la școală, de părinții celorlalți colegi. De Paște și de Crăciun, din dorința de a primeni, de a schimba cât de cât ambianța, decorul căminului, bunica obișnuia să mute mobilele prin casă, ca să dea senzația, fără alte cheltuieli suplimentare, că e o altă casă, mai nouă și mai curată...

Bunica m-a crescut cu un sacrificiu și un devotament total, pornind de la dorința că trebuie să am un drum neted în viață. De aceea, de la o vârstă foarte fragedă, m-a înscris la lecții de limba franceză și pian în privat și m-a îndemnat permanent să învăț cât mai bine, ca să pot urma o facultate, ceea ce s-a și întâmplat. Apoi, prin exemplul ei personal, am ajuns să îmi întemeiez și eu o familie, după modelul pe care ea ni l-a insuflat.



Toate aceste lucruri mi-au fost extrem de utile. O limbă străină învățată mi-a deschis gustul pentru literatura străină și m-a ajutat foarte mult în viață.

R: Pe cine ați admirat cel mai mult în copilărie, în adolescență? De ce?

A.G.: Bineînțeles că mama este unică pentru orice copil și rămâne mamă, orice-ar fi, dar, pentru mine, și bunica rămâne persoana cea mai admirată în copilărie și mai apoi, în adolescență. Din foarte multe puncte de vedere, exemplul ei a fost și rămâne pentru mine, un model, iar chipul bunicii, amintirea ei sunt și vor rămâne de-a pururi luminoase nu doar în amintirea mea, ci și în sufletul meu. Mai târziu, în următoarea etapă a vieții, profesorii au devenit adevărate modele pentru mine. Nu pot să nu-mi amintesc, în perioada adolescenței, de Domnul Mihai Răileanu – profesorul de matematică, de Domnul Nicolae Danieleanu – profesorul de sport și – poate în primul rând – de profesoara de limba franceză, Doamna Speranța Poenaru (Râmnicu) - care, nu doar că a fost un model, dar mi-a dat și un curs nou vieții.

R: Pentru ce sunteți cel mai recunoscător?

A.G.: Niciodată în viață n-am pus accent pe avantajele materiale, pe bani – în general, iar fericirea și recunoștința mea au venit întotdeauna din satisfacțiile pe care le-am avut printr-o viață de familie împlinită – extrem de unită, de armonioasă și de corectă.

Ulterior, aceste motive de împlinire și de recunoștință pornind de la armonia și bucuria pe care mi le-au oferit familia, s-au răsfrânt și în viața mea, în relațiile sociale și profesionale. Aceste satisfacții le-am avut și le am, în continuare, iar viața de familie a constituit, întotdeauna, din copilărie, în adolescență, iar mai apoi, la maturitate, o bază pentru activitatea profesională, pentru viața socială. Mă consider un norocos al sorții pentru că toate acestea îmi aduc împlinire și mă definesc ca om. Nu pot să-mi manifest îndeajuns recunoștința pentru o soție foarte dedicată, iubitoare și înțelegătoare, pentru o fiică extraordinară, căsătorită cu un ginere exemplar, care ne-au dăruit trei nepoți magnifici, cărora le suntem dedicați total.

R: Dacă v-ați scrie autobiografia, ce nume i-ați pune?

A.G.: Mi-aș dori mult să-mi pot scrie autobiografia, pentru că eu cred că aș avea foarte multe lucruri de spus, de împărtășit, din toate etapele prin care am trecut în viață. Poate că activitatea petrecută la Camera de Comerț și Industrie Prahova ar fi descrisă cu mult mai multe detalii proaspete din memorie, detalii – mai mult sau mai puțin cunoscute până acum. Am stat și am cumpănit... m-am gândit la un titlu... am găsit mai multe variante, iar, în final aș păstra unul, care ar descrie cel mai bine ceea ce am trăit, trăiesc și mă definește cel mai exact: „Viața – o luptă, o binecuvântare, o magie...”

R: Considerați că vi s-a schimbat viața când ați devenit cunoscut?

A.G.: În primul rând, plec de la ideea că nu mă consider un om cunoscut, în accepțiunea de celebritate. Albert Einstein spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și nu, neapărat, un om de succes...” Parafrazând, aș spune că nu trebuie să te consideri un om cunoscut, ca să fii un om de valoare... și în tot cazul, eu consider că cel mai important lucru în viață este să faci ceea ce îți place, cu pasiune, cu dedicație și altruism. Legat de acest altruism, care ar trebui să ne definească pe noi, oamenii, înainte de orice alte calități, Hillary Clinton spunea: „Fă tot binele pe care poți să-l faci, ajută-i pe toți cei pe care-i poți ajuta, în toate felurile în care poți, atât timp cât poți...”

Eu cred că aceste principii și aceste calități umane depășesc puterea și notorietatea unui om.

În ceea ce privește schimbarea, este natural, este inevitabil ca viața noastră să fie într-o continuă dinamică...

În timp, ne schimbă interacțiunea cu oamenii, mai ales cu cei care ne marchează puternic, ne schimbă situațiile și întâmplările prin care trecem, ne schimbă timpul și timpurile.



Important, după părerea mea, indiferent cum m-au purtat valurile vieții, este să încerc să fac lucrurile cu temei, cu responsabilitate, cu încredere în puterea faptelor bune, astfel încât să am satisfacția că am lăsat ceva generației viitoare, care să poarte amprenta activității și personalității mele.

R: De când lucrați la Camera de Comerț și Industrie Prahova?

A.G.: Sunt ani buni de când lucrez la Camera de Comerț și Industrie Prahova... de peste trei decenii, mai exact din 1993, în primii opt ani – ca și Secretar General, iar ulterior – ca Președinte.

Destinul, în viață, este imprevizibil, iar așa a fost și pentru mine, pentru că – dintr-o carieră de specialitate, inginerescă, a facultății politehnice pe care am absolvit-o – a luat brusc, o altă turnură, în perioada plină de provocări și schimbări de după 1990. Faptul că, într-adevăr, destinul meu profesional s-a schimbat prin schimbarea locului de muncă de la un institut de proiectare, la Prefectura județului Prahova, unde am stat o perioadă scurtă, iar faptul că acolo activitatea pe care o desfășuram se aseamănă, în parte, cu activitatea specifică de la CCI Prahova, m-a ajutat să fac mai ușor aceasta tranziție, iar, în timp, să mă mențin pe aceeași traiectorie profesională. La început, a fost puțin mai greu. Pe vremea aceea, nu existau scoli, studii de specialitate pentru activitatea specifică unei camere de comerț. Din acest motiv, a trebuit să fiu foarte flexibil, să mă adaptez, să mă instruiesc cu ajutorul unor cursuri pe care le-am urmat la instituții similare din Franța, Austria, Spania. Astfel, mi-am putut completa studiile universitare cu specific tehnic, cu studii post-universitare, sau de masterat cu specific economic, de marketing și de management, urmate și în Japonia, la Paris sau la Academia de Studii Economice din București.

În acest fel, am reușit să-mi creez o platformă foarte complexă de cunoștințe și abilități necesare funcției de Președinte de camera de comerț și industrie.

R: De ce ați ales să lucrați în aceasta organizație?

A.G.: Activitatea la CCI Prahova este extraordinară și îți dă satisfacții de nebănuț, în fiecare zi, care vine cu noi provocări, cu noi proiecte de acțiuni și evenimente. Este genul de activitate care nu-ți dă prilejul și răgazul să te plictisești, să intri într-un automatism profesional, să simți că te plafonezi, sau că te blazezi...

După tot acest timp petrecut la CCI Prahova, am sentimentul și convingerea că parcursul meu profesional a urmat calea care – până la urmă – mi s-a potrivit cel mai bine. În viață, poate că lucrurile se întâmplă cel mai adesea, cu un scop... sau, altfel spus... nimic nu e întâmplător în lumea aceasta... Și revenind la întrebare, am decis să mă alătur tinerei echipe a Camerei de Comerț și Industrie Prahova, în perioada de pionierat a sistemului cameral românesc, reînființat după 1990, din dorința de a lucra într-un mediu care intuiam că este - la acel moment – și va fi și în continuare, unul plin de provocări interesante, menite să schimbe în bine peisajul economic prahovean. Intuiția mi s-a confirmat în timp, odată cu parcursul Camerei de Comerț Prahova care, în prezent, este una dintre cele mai apreciate și mai respectate organizații camerale din România, cu parteneri și colaboratori importanți atât pe plan intern, cât și la nivel internațional.

R: Cu ce responsabilități vine la pachet funcția pe care o ocupați?

A.G.: Responsabilitățile pe care le implică poziția de Președinte al unei camere de comerț și industrie românești presupun, în primul rând, mai multe paliere de reprezentare: reprezentarea firmelor prahovene, iar prin acestea, a economiei județului nostru și – totodată - reprezentarea organizației camerale în relațiile cu exponenții mediului de afaceri și cu partenerii instituționali din țară și din străinătate. De fapt, reprezentarea și – implicit – promovarea pe aceste paliere se traduc, firesc, în ideea de patriotism local, în dedicația permanentă ca ploieștean, ca prahovean, pentru județul Prahova - pe care am încercat să-l promovez indiferent pe ce meridiane ale lumii am fost, să-i promovez valorile și punctele forte, care să ne facă pe noi, ca prahoveni și ca români, cunoscuți în întreagă lume. Am încercat, în permanență, să diversific la maximum relațiile internaționale, în așa fel încât să



atragem cât mai mulți investitori străini, lucru care – de altfel – s-a și întâmplat și care face că județul Prahova să fie în topul investițiilor străine atrase în România, pe locul III, după București și Ilfov.

Și tot calitatea de Președinte presupune și responsabilitatea privind asigurarea, la nivelul organizației noastre, a condițiilor corespunzătoare pentru cultivarea unei atmosfere propice dezvoltării personale și profesionale a colectivului CCI Prahova, care să conducă la atingerea unui nivel ridicat de performanță. În plus, fiind o organizație neguvernamentală, autonomă, autofinanțabilă, în permanență am și avem responsabilitatea autosustinerii financiare, ca să putem merge mai departe cu activitatea noastră pusă în slujba firmelor județului Prahova.

R: Cum reușiți să împărțiți timpul pentru lucru și timpul personal?

A.G.: Câteodată... de fapt, dacă stau bine să mă gândesc... de cele mai multe ori, timpul personal se reduce foarte mult, chiar dacă nu-ți dai seama de acest lucru. E o altă fațetă a responsabilității funcției, de care vorbeam mai devreme... Timpul dedicat activității profesionale crește, în detrimentul celui petrecut în familie, pentru familie. Dar pasiunea și spiritul de dedicație pentru activitatea profesională primează și sunt totodată, înțelese de cei dragi.

R: Sunteți și Vicepreședinte al CCI a României. Din această perspectivă, cum vă simțiți să reprezentați sistemul cameral românesc?

A.G.: În primul rând, această alegere, în calitatea de Vicepreședinte pentru Diplomatie Economică a Camerei de Comerț și Industrie a României, reprezintă o importantă recunoaștere și satisfacție a activității de care vorbeam mai devreme, mai ales pe problemele de internaționalizare și de relații externe. De-a lungul timpului, am avut onoarea și satisfacția să particip la foarte multe întâlniri în țară și în străinătate pentru promovarea sistemului cameral românesc, lucru pe care l-am făcut de fiecare dată cu onoare, dedicație și pasiune.

R: Ați participat de curând la Forumul Internațional de Afaceri de la Timișoara. Ne puteți spune mai multe despre această participare?

A.G.: Organizarea unor astfel de întâlniri - de forumuri internaționale de afaceri – reprezintă o oportunitate extraordinară pentru promovarea firmelor românești, din regiunea în care sunt organizate aceste evenimente, dar și de atragere a investițiilor străine. Exact acest lucru s-a întâmplat și la Forumul de la Timișoara, unde a participat un număr important de țări. Ca de obicei, îi apreciez foarte mult pe colegii de la Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timiș, nu doar pentru modul în care organizează astfel de evenimente, ci și pentru colaborarea excelentă pe care o avem în activitățile desfășurate de multe ori în comun – derularea de proiecte cu finanțare europeană, organizarea de manifestări expoziționale, de cursuri, participarea la misiuni economice în străinătate, consultări și schimburi de experiență și bune practici, în domeniul cameral.

În încheierea acestui interviu, aș dori să vă mulțumesc pentru oportunitatea de a mă prezenta în fața cititorilor dvs, cu aceste gânduri, între care, cele cu caracter personal sunt menționate, în premieră, într-un interviu. Sper că tinerii dvs. cititori să rețină, dacă vor considera de cuviință, lucruri care le pot servi ca învățăminte, ca model, pentru devenirea lor ca oameni maturi, într-o lume și în niște timpuri în care modelele și reperatele sunt din ce în ce mai greu de găsit.



IOAN GROȘESCU - CETĂȚEAN DE ONOARE AL PLOIEȘTIULUI

Andreea Maria Vasile
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Ploiești
Coordonator: prof. Iulia Dragomir



Ioan Groșescu trăiește în Ploiești. S-a născut pe 5 august 1941, în Ploiești. A absolvit Liceul I. L. Caragiale din Ploiești, Facultatea de limba și literatura română și cea de jurnalistică, București. Este Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești.

A lucrat ca profesor, jurnalist – membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

În 1990, se află printre membrii fondatori ai Fundației Nichita Stănescu. În anul următor, este membru fondator și secretar al Societății Culturale „Memorial Nichita Stănescu”, a cărei președintă a fost Mariana Stănescu, sora poetului.

În această calitate, a contribuit direct la recuperarea casei natale a poetului Nichita Stănescu și transformarea acesteia în casă memorială, la ridicarea, la Ploiești, a bustului monumental al poetului Nichita Stănescu.

În 10 octombrie 1990, înființează, în asociere, societatea „Salt”, care are ca principal obiectiv editarea ziarului „Ploieștii” (primul ziar privat din județul Prahova), publicație de largă audiență.

Ca jurnalist, Ioan Groșescu este cunoscut pentru articolele sale incisive și pentru contribuția sa la promovarea istoriei orașului Ploiești și a tradițiilor locuitorilor săi.

Este membru fondator al Societății Culturale „Ploiești - mileniul III”, societate care a editat și publicat - împreună cu cei mai avizați cercetători și autori de studii de istorie a Ploieștilor - Monografia orașului Ploiești.

Cărți publicate: În 1989, îngrijește și editează amplul studiu monografic al Liceului „I. L. Caragiale” din Ploiești, intitulat „Între aspirații și împliniri”, semnat de profesorii Paul D. Popescu și Marina Răduș; „Cuvintele ca banii”, versuri, Ed. „Salt” Ploiești, 1997; „Ploiești. Casa îngerului. 16 ani după nemurire”, istorie literară, Ed. „Salt” Ploiești, 1999; „Refugiu”, versuri, Ed. „Salt” Ploiești, 2000; „D'a surda” (editoriale și eseuri), Ed. „Salt” Ploiești, 2001; „Puchenii Mari”, studiu monografic, Ed. „Ploiești - mileniul III”, Ploiești, 2002; „Poeme”, versuri, Ed. „Premier” Ploiești, 2002; „Cimitirele Ploieștilor”, studiu monografic, Ed. „Ploiești - mileniul III”, Ploiești, 2004, prima ediție, în 2021, a doua; „Trestioara”, în colaborare, studiu monografic, Ed. „Ploiești - mileniul III” Ploiești, 2004; „Ion Grigore - destinul uni dascăl”, studiu monografic, Ed. „Ploiești - mileniul III”, 2007; *Mahalalele Ploieștilor*, 2008 (patru ediții), ediție definitivă în două volume, Editura Karta-Graphic, 2017; „Trecutul continuu”, roman, Ed. „Karta-Graphic”, 2010, reeditare în 2023; *Ultima trăncăneală* (correspondența cu criticul, istoricul literar și jurnalistul Mircea Iorgulescu, aflat la Paris), Editura Karta-Graphic, 2011, ediție revăzută în 2022, Ed. Charmides;

Editează și publică mai multe volume ale colegului și prietenului Mircea Iorgulescu; *Iluzii*, antologie, versuri, Ed. Karta-Graphic-Ploiești, 2015; *Dezafectare*, versuri, Editura Ploiești-Mileniul III, 2020; „Posteritatea lui Nichita Stănescu” (istorie literară), două volume. Ed. Karta-Graphic, Ploiești, 2022

Reporter: Ați absolvit clasa de real, iar cariera...?

I.G: Am fost influențat de la o vârstă precocă, mai întâi de un prieten – și el caragialist – care mi-a împrumutat broșuri (e drept, cu conținut...ușor) pe care le citeam cu nesaț, apoi poemele „Ruslan și Ludmila” ale lui Pușkin, cadoul unchiului, apoi genialul profesor de limba română Gheorghe

Milica, cel pentru care am suferit matematicile clasei de real și nu în ultimul rând dirigintele, profesorul de istorie, Nicolae Simache.

R: Ați fi putut fi „ghicit” din timp?

I.G: Nu m-am dat pe față. Am comis așa-zise poezii încă din liceu, având ca model pe Eminescu, Macedonschi, argoticele lui Nichita Stănescu, „colegul” caragialist, absolvent cu nouă ani înaintea mea. În perioada aceea, în recreații, se difuzau emisiuni. Am fost redactor și redactor șef.

R: Ați renunțat la învățământ?

I.G: Repartizat la țară, condiții... La reforma administrativă din 1968, când au fost abandonate regiunile impuse de sovietici și s-a revenit la județele interbelice, având în vedere că absolvisem și jurnalismul, am optat pentru presă.

R: Ați lucrat la mai multe ziare. Ce v-a determinat să vă întoarceți în Ploiești. Și nu în presă?

I.G: P.C.R, patronul presei, obliga jurnaliștii să se mute în localitatea unde lucra. Am optat pentru postul de director al Casei de Cultură a Sindicatelor din Ploiești. Acasă lângă soție și copii. Nu mi-a convenit subordonarea față de mai mulți politrucii – cei de la syndicate și cei de la partid - și am optat pentru postul (remunerat mai consistent decât cel de director și cu un singur...stăpân) - de inspector învățământ uniunea județeană a cooperativelor meșteșugărești Prahova. Departate de visul și calificarea mea, însă mai ferit de întâlnirile - pentru mine, în opoziție cu obtuzitatea - contondente... Așa-zisa Revoluție m-a găsit aici. Am refuzat posturi de conducere și am trecut ca redactor la fostul oficios „Flamura Prahovei”, metamorfozat în... “Prahova Liberă”. Nu m-am acomodat și, în toamna lui 1990, împreună cu mai mulți/prea mulți acționari, am înființat primul ziar privat din Prahova, ziarul “Ploieștii”.

R: Ocupat, dar ați scris?

I.G: Mult din ceea ce am scris am păstrat și am publicat mai târziu.

R: Opțiunea pentru o anume facultate are importanță?

I.G: Pentru mine, DA! Nu mi-am ales facultatea întâmplător. M-am pregătit pentru admitere de când am intrat la liceu.

R: Ați scris mult despre Ploiești

I.G: Mi-a fost la îndemână să scriu despre oraș, locuitorii lui și istoria lui. De ce nu, părinții mei au devenit de timpuriu ploieșteni și noi, copii, de asemenea.

R: Ați afirmat că păstrarea/cunoașterea istoriei definește și păstrează identitatea?

I.G: Cu responsabilitate, fiecare dintre noi se impune să contribuim la formarea și păstrarea personalității matricei. Ține în echilibru trecutul cu prezentul.

R: Un sfat pentru noi, tinerii, în alegerea carierei?

I.G: De regulă nu dau sfaturi. Logic, tânărul trebuie format, responsabil, de familie și școală.

Astfel, dl.Ioan Groșescu a reușit să mă impresioneze prin felul său de a fi, prin puterea de a se ridica de fiecare dată după o dezamăgire, provocare, obstacol, demonstrând că acțiunea, talentul și munca susținută constituie surse incontestabile ale succesului



IULIAN ANGHEL - MINUNAT CHITARIST ȘI PEDAGOG

Elev: Pițoiu Alexandru Florentin
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Ploiești
Coordonator: prof. Iulia Dragomir



Iulian Anghel, o adevărată personalitate ploieșteană, este unul dintre chitariștii cei mai cunoscuți din Ploiești, fiind și profesor în același domeniu. Mi-a oferit prin prezența sa o mărturie a ceea ce înseamnă să te bucuri de rezultatele muncii tale dedicându-te lucrurilor care îți plac, te energizează.

Reporter: O să începem cu o întrebare, destul de simplă sau, poate, complexă. Cine este Iulian Anghel?

I.A. Heh, eu.

R: Uneori un răspuns simplu este cel mai bun. Care a fost prima, chitara sau ramura pedagogică? Cum ați început? Ați ascultat vreo melodie, sau, poate, un artist anume?

I.A: Prima a fost chitara. Din clasa a 2-a sau a 3-a, am avut...de fapt, îl ascultam la radio pe Vali Sterian, el a fost primul individ pe care l-am auzit cântând la chitară, mi-a plăcut și m-a atras, sigur, eu am și cântat folk, deși nu sunt folkist și, după aceea, am făcut și o meserie din asta, în sensul pur pedagogic. În general, nu poți să trăiești doar din chitară clasică.

R: Ați urmat vreo școală populară de arte sau ați dat la Liceul de Arte și apoi la Conservator?

I.A: Exact așa, la un moment dat, am început să învăț pe acasă, tata știa câteva acorduri, pe urmă, învățam de pe unde se putea, informația era foarte puțină pe vremea aceea și orice informație era bună, te bucurai de ea. Pe urmă, Școala Populară de Arte, Dumnezeu să îl ierte, domnul Constantin Mitulescu mi-a fost profesor aici, la Palat.

R: Ce părere aveți despre cei ce își doresc să învețe acest minunat instrument mai târziu de la, să zicem, 14 ani? Credeți că este posibil?

I.A: Da, depinde până unde vrei să ajungi, dacă tu începi să studiezi chitara la 16 ani, de exemplu, s-ar putea să te întâlnești cu un tânăr de vârsta ta care are 7-8 ani de chitară, nu este imposibil de depășit, dar este foarte greu, cu înaintarea vârstei, drumurile se închid, nu de tot, dar se închid.

R: Care a fost cea mai mare piedică pe acest drum din a face din chitară o carieră? Cântați pentru dumneavoastră sau pentru alții?

I.A: Cineva spunea, îmi scapă numele, „Fă ce îți place și nu vei munci niciodată!”. Greu- ușor sunt chestii relative, dacă vrei să le depășești, o vei face. Pasul preferat a fost bucuria, plăcerea de a cânta. În momentul de față, cânt pentru mine. Dar chiar și când obișnuiam să cânt mult mai mult, tot ce cântam trecea prin filtrul meu, dacă trecea prin mine, ajungea și la alții, dacă nu trecea de mine, nu ajungea mai departe.

R: Ați compus? Muzica diferă, de la eră la eră, la an la an, aveți vreo anume perioadă în care vă regăsiți mai mult?



I.A: Foarte puțin, când am simțit, am scris ceva, dar, de prea puține ori a fost cazul. În general, repertoriul pe care îl abordez la chitară ar putea să răspundă mai bine decât mine la întrebare. Îmi plac foarte mult Renașterea și Modernismul simplu.

R: Preferați un cântec simplu sau unul complex? Judecați oamenii după copertă?

I.A: Obişnuiesc să gândesc simplu, deci, unul simplu. Am observat de-a lungul timpului că am o oarecare pornire către a judeca și, de aceea, am căutat să scap de această abordare.

R: Care vă sunt cele mai mari realizări? În momentul de față, care este lucrul pe care doriți să îl schimbați cel mai mult la dumneavoastră? Preferați partea plină sau goală a paharului?

I.A: Realizările mele muzicale sunt pur pedagogice. Nu știu, momentan, vreau să las totul cum este, doar să evoluez. Plină, dar dacă stăm să ne gândim partea plină, este plină cu apă, dar cea goală e plină cu aer, fără apă putem supraviețui câteva zile, dar fără aer, nici măcar atât.

R: Sunteți apropiat de familia dumneavoastră? Aveți copii? Ați vrea să îi îndrumați pe acest drum?

I.A: Foarte. Da. Băiețelul meu face muzică, nu chitară, i-am făcut oferta de câteva ori, dar am fost refuzat. Are 11 ani și face pian în Liceul de Arte, este clasa a 4-a și trece a 5-a, intențiile lui sunt către percuție, inițial, de asta a și venit la Liceul de Arte, îi place percuția, muzica vocală, îi place muzica, în general.

R: Vă regăsiți în elevii dumneavoastră? Considerați că elevii dumneavoastră v-au ajutat să evoluati?

I.A: În câțiva. Într-un fel, în toți, mai mult sau mai puțin. Foarte mult m-au ajutat să evoluez, în primul rând, nu poți lucra ceva cu un copil fără să cunoști și am avut elevi care m-au provocat la limită, un fost elev de-al meu avea o viteză de memorare impecabilă. A reușit să învețe într-un semestru de clasa a 12-a o cantitate impresionantă de muzică, pe care alții o fac în 2 ani. Tot ceea ce lucra el, trebuia să treacă și pe la mine, ceea ce a fost foarte solicitant. Oricând, poți învăța câte ceva, iar, de la copii, probabil, cel mai mult.

R: Care este scena preferată pe care ați performat?

I.A: Am mai multe în minte, dar asta e o întrebare ca și „Care este cea mai frumoasă femeie?” nu aș vrea să răspund la acest gen de întrebări. Am cântat pe mai multe scene, dar dacă ar fi să zic că îmi este dor de o scenă... și alea sunt multe. Mă pot gândi la scenele festivalurilor medievale din România, dar, nu doar, mă gândesc acum la o scenă a unui festival din Cipru minunată.

R: Vă considerați o personalitate memorabilă a acestui oraș? Cât de departe credeți că sunteți de acest titlu? Mai aveți vreun țel în minte? Până la urmă, omul este într-o evoluție continuă.

I.A: Nu. Nu mi-am pus problema, dar nu mă consider, și nici nu îmi doresc. În continuare, caut referitor la chitară, caut piese noi, dar, tot timpul vreau ceva nou și nu mereu legat doar de chitară.

R: Un cuvânt pentru ploieșteni?

I.A: Citiți și ascultați muzică... muzică bună!

Astfel, am avut prilejul să cunosc un om complex, sensibil, perseverent, muncitor, care e modest, simplu, deschis, care s-a pus în slujba oamenilor, artei, care mi-a câștigat admirația, respectul.



IVONE-MARLEN SCĂRLĂTESCU UN SUFLET PLIN DE DRAGOSTE

Elev: Șerban Livia-Ioana
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Coordonator: prof. Barbu Elena-Corina



Om cu dragoste pentru oameni, scriitoare, membru al Consiliului Național Bahá'í și povestitoare desăvârșită, Ivone-Marlen Scărlătescu este unul dintre iubitorii orașului Ploiești. În ciuda faptului că a călătorit într-o perioadă din viața ei și a locuit 8 ani la Timișoara, Ivone s-a întors în orașul unde s-a născut. De meserie, inginer horticol, dar având și o fire curioasă, aceasta a vrut ca, prin scrierile sale, să transmită noii generații o parte din istoria orașului Ploiești.

Am fost impresionată de fiecare poveste pe care mi-a împărtășit-o, aflând, în final, ce om minunat este Ivone, dar și multe povești despre Ploieștiul de altă dată.

Reporter: Pentru cei care nu au avut ocazia de a vă cunoaște personal, puteți să ne împărtășiți câteva detalii despre dumneavoastră, despre viața până la momentul actual?

I.M.S: Sunt ploieșteancă, născută în '61. Meseria mea este de inginer horticol, am absolvit această facultate la București. Pe buletin, scrie că am stat toată viața în Ploiești, dar nu este tocmai așa. Am călătorit o perioadă și am locuit opt ani în Timișoara, când eram responsabilă cu proiecte pe toată zona Ardeal, Banat. În 2011, mi-am deschis un blog, unde public și acum ce cred eu că este valoros și ceea ce mă pasionează pe mine, spre exemplu plante uitate, rețete antice, ikebana. Am realizat atunci că o postare pe rețelele de socializare are un impact mult mai mare decât o carte citită pentru școală. Timp de 25 de ani am activat în diferite funcții la Consiliul Național Bahá'í, ceea ce mi-a schimbat în totalitate viața. În prezent, sunt pensionară, o mare cititoare și pasionată de tot ceea ce înseamnă istoria acestui oraș.

R.:De la inginer specializat în cultura plantelor, la scriitoare. Care este povestea din spatele cărților dumneavoastră? Ce v-a determinat să relatați istoria orașului natal?

I.M.S: Totul a pornit de la programul cu adolescenți și de la una din cărțile studiate, în care exista un capitol despre *identitate culturală*. În Timișoara, am ajuns la universitatea de acolo, unde am întâlnit-o pe Smaranda Vultur, care le lua interviuri sașilor și evreilor plecați în străinătate de generații. Am citit toate cărțile și am fost foarte aproape de acest proiect deoarece mi s-a întâmplat și mie. Eu sunt singură aici, familia mea s-a răspândit peste hotare și, în momentul în care mi-am dat seama că nepoții mei din partea fratelui au același statut ca al celui care pleacă și că există o ruptură, m-am gândit cum pot să le las această moștenire culturală, aceste amintiri. Am găsit câteva fotografii de la care am început să caut din ce în ce mai multe informații despre rădăcinile mele, despre străzi și case din orașul Ploiești, dar am și intervievat rudele încă aflate în viață. Una dintre povești este despre un băiețel, Nicu. Când avea el cinci ani, în Ploiești s-a inaugurat Statuia Vânătorilor. Și el a plecat de acasă, din zona de negustorie, undeva la Galeriile Comerciale de astăzi, ca să dea mâna cu regele. Știa că vine Carol I și, foarte viteaz, s-a dus să vadă ce se întâmplă. Părinții nu știau, iar servitoarea cu care trebuia să rămână s-a panicat. Nicu s-a pierdut și s-a urcat într-un pom pentru a



nu-l rata pe rege. Mi s-a părut interesant cum un bătrân de 80 de ani povestea așa mândru cum l-a văzut pe rege. Mi-am dat seama că scrisul este unul din punctele mele tari și totul a decurs de la sine.

R: Primul volum publicat este în totalitate de poezii. De unde și când a luat naștere pasiunea dumneavoastră pentru scrisul în versuri?

I.M.S.: Pe când locuiam la Timișoara am început să scriu, la un atelier literar, unde am ajutat și alți oameni, de diferite meserii să publice cărți. Bineînțeles că am intrat și eu în febra acestei mișcări și am fost încurajată să îmi public prima mea carte de poezii, „Irizații caline”, în anul 2019. Volumul conține diferite tipuri de poezii, unele de dragoste, de unde a pornit o discuție cu rudele mele tare drăguțe când au aflat despre carte, spunând că am avut parte de o „dragoste neîmpărtășită”. Conține și poezii filosofice, în proză, dar, fiind o carte de început, probabil acum aş elimina câteva scrieri. Atunci am înțeles ce înseamnă puterea unui cenanclu.

R: Ați menționat în nenumărate rânduri că sunteți o mare cititoare. Care este cartea dumneavoastră preferată? Dar autorul?

I.M.S.: Cartea mea preferată a rămas „Citadela-Antoine”, de Saint-Exupery, pentru că revin la ea și mă duc să o gust câte un pic. Acum am făcut curățenie printre cărți și sunt într-o perioadă de recitare. Una dintre autoarele mele favorite este Gabriela Adameșteanu și totul a pornit de la cartea dânzei, „Dimineată pierdută”. Eram la București, nu citisem cartea și am mers într-o duminică, în care am fost liberă, la matineu cu bilete la această piesă. Este un personaj, Ivona Scarlat, care are un soț din Ploiești, avocat, de la care a preluat numele. La un moment dat, un alt personaj a ieșit din scenă și a strigat: „Ivono, unde ești?” și am avut sentimentul că trebuie să mă ridic, să spun că sunt aici. După care, m-am apropiat foarte mult de acest personaj, am cumpărat imediat cartea, am revăzut piesa și m-am regăsit foarte mult în rolul respectiv. Mi se părea oarecum că această autoare, relativ necunoscută în vremea aceea, mi-a copiat și gândurile, ideile, căci poveștile Ivonei Scarlat erau asemănătoare cu ceea ce credeam eu.

„A fi bahá'í înseamnă, pur și simplu, să iubești întreaga lume; să iubești omenirea și să încerci să o slujești; să trudești pentru pace și fraternitate universală.” ABDU'L-BAHÁ

R: În ce constă activitatea dumneavoastră ca membru al Comunității Bahá'í ? Cum se reflectă această credință în ceea ce scrieți?

I.M.S.: Momentul în care am devenit Bahá'í, în 1992, totul s-a schimbat. Pe lângă serviciul propriu-zis pe care îl făceam, am coordonat numeroase proiecte pentru tineri pe care i-am ajutat nu doar pe plan educațional, cât și în viață. Mi se pare extraordinar și prefer să discut acum, în zilele libere, cu ei, să văd cât de bine au ajuns și să mă bucur că am putut să ajut niște copii atunci când aveau cea mai mare nevoie, fără să îmi asum meritele. Ca perspectivă de viață, eram interesată de autenticitate, de schimbările morale și am înțeles viața într-un alt mod. Cred că educația morală este ca un vaccin. Modul acesta de gândire a pus foarte mare amprentă pe ceea ce am trăit și pe ceea ce am scris. Unii spun că scrisul este terapeutic, dar eu îl controlam pentru a schimba modul de abordare a ceea ce reprezentam. Blogul a însemnat și o căutare de sine, a ceea ce vreau să fac, ce pot să dau mai departe și cum trebuie să existe un echilibru între virtuțile și calitățile pe care le ai. Așadar, scrierile mele au început și din nevoia de a vedea, de a mă vedea. Ai nevoie de curaj să te expui în fața celorlalți și să accepți criticile. Tot ceea ce am scris este impregnat de ceea ce am simțit eu și de schimbările benefice pentru ceea ce reprezint ca individ. Și toate lucrurile frumoase au pornit de la faptul că am devenit Bahá'í, pentru că altfel aş fi rămas consultant de irigații.

R: Ce mesaj le-ați transmite tinerilor care își doresc să urmeze același vis?

I.M.S.: Eu am primit următorul sfat: „Scrie tot ce te doare și arde!”. Deci, scrie tot ce vrei și tot ce poți și, mai apoi, cu o privire critică personală și, desigur, mai blândă, gândește-te că te adresezi unui grup și ai curajul să îi lași să te judece. De exemplu, când scriu o postare, știu cui mă adresez. Dacă mă adresez grupului de colegi din facultate, atunci lucrurile devin mai personale. Cumva să știi mereu



publicul căruia te adresezi, dar nu trebuie să transmiți exact ceea ce vor să audă de la tine. Ceva foarte interesant despre mine este faptul că, dintotdeauna, oamenii necunoscuți aveau încredere în mine să le ofer indicații sau să se confeseze, să fiu confidentul lor. Cineva mi-a spus că este din cauza modului în care mă uit la oameni. Am întrebat cum adică și răspunsul a fost că nu sunt indiferentă față de omul care trece pe lângă mine. Făceam naveta Ploiești-București și realizam că, în 40 de minute, un om a avut încrederea să îmi povestească toată viața lui. Și a vrut să termine neapărat povestea. Atunci am realizat că este mult mai ușor să vorbești despre problemele tale cu necunoscuții.

Împreună cu Ivone am savurat o cafea la Cafeneaua lui Caragiale și m-a încântat, pe tot parcursul întâlnirii noastre, cu diverse povești ale rudelor sale din Ploiești. M-a impresionat povestea dumneaei de viață și consider că pune suflet în tot ceea ce face. Doamna Ivone-Marlen Scărlătescu consideră Ploieștiul „acasă”, indiferent de locul în care s-ar afla și este, fără doar și poate, demnă de aprecierea ploieștenilor de pretutindeni.

OM, CAMPION, LEGENDĂ

Elev: Ana Nicole Obogeanu
Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Ploiești
Coordonator: prof. Mihaela Bucur



În cadrul Ceremoniei de Închidere a Summitului Tinerilor 7.0, organizat la Cluj-Napoca, orașul Ploiești a primit titlul de Capitală a Tineretului din România, ediția 2024 și își desfășoară mandatul în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2024.

Cu această ocazie, Ana Nicole Obogeanu, elevă a Colegiului Național Ion Luca Caragiale, în clasa a VI-a, a realizat un interviu cu Leonard Dorin Doroftei, o marcantă personalitate sportivă a orașului nostru.

Reporter: Bună ziua, vă mulțumesc pentru disponibilitatea acordată. Domnule Leonard Dorin Doroftei, sunteți o valoare a performanței, un ambasador al sportului românesc la nivel mondial. Sunteți, în același timp, ploieștean. Care este amintirea cea mai plăcută, legată de orașul Ploiești?

L.D.D: Amintirea cea mai plăcută legată de orașul Ploiești este reprezentată de momentele când mă întorceam din cantonamente și competiții, în locul în care am copilărit și mă întâlneam cu prietenii și oamenii dragi.

R: Ce v-a determinat să alegeți sportul practicat, boxul, drept carieră?

L.D.D: Boxul a fost pentru mine o curiozitate la început, după care a devenit parte din viața mea; am ales acest sport din întâmplare și m-am simțit în lumea mea.

R: Care este cea mai interesantă poveste despre primele dumneavoastră experiențe ca sportiv?

L.D.D: La prima competiție, în anul 1985, la Cupa 23 august de la Câmpina, am reușit să câștig competiția, iar acest lucru mi-a dat curaj și am revenit în sală dornic de mai mult, fiind încurajat de iubitorii de box.



R: Care este numele primului dumneavoastră antrenor? Ce descriere îi puteți face?

L.D.D: Numele primului meu antrenor este Titi Tudor, un om cu care am avut o relație foarte apropiată și care m-a făcut să iubesc acest sport și mai mult.

R: Care au fost cele mai dificile competiții?

L.D.D: Cele mai dificile competiții au fost Jocurile Olimpice - aici se prezintă cei mai buni sportivi din lume, emoția este foarte mare fiind reprezentatul țării mele și dorind să pot ridica tricolorul pe podiumul olimpic.

R: Admirați un anumit sportiv? Care sunt atuurile sale?

L.D.D: Un sportiv special este Muhammad Ali, el este pentru mine imaginea acestui sport minunat, omul care a făcut din acest sport o artă.

R: Ca antrenor de box, petreceți mult timp cu tinerii, dați o șanșă viitorului, oferiți potențial și încredere. Ce valori le insuflați copiilor?

L.D.D: Ca antrenor, îmi doresc în primul rând să le insuflu elevilor mei dorința de performanță, să dovedească fair play în ring și în viață, să fie disciplinați, iar eu mă voi ocupa de restul.

R: Ați participat la olimpiadele de la Barcelona, în 1992 și Atlanta 1996, cucerind pentru România două medalii olimpice. Descrieți, vă rog, sentimentul trăit pe podium!

L.D.D: La cele două olimpiade, am obținut două medalii de bronz, m-am simțit împlinit ca sportiv, am reprezentat țara cu mândrie și demnitate, iar emoțiile simțite pe podium sunt unice.

R: Este o bucurie să devii o personalitate atât de cunoscută?

L.D.D: Da. Este o mândrie să fiu recunoscut ca un simbol pentru sportul românesc, este rezultatul muncii mele, iar eu, la rândul meu, încerc să fiu un om bun, un antrenor apropiat de sportivii lui.

R: Sunteți tatăl a trei copii minunați, Adrian, Alexandre și Vanessa, care își urmăresc cu perseverență drumul în viață și se bucură de succes profesional. Cum le-ați fost alături pentru a-și îndeplini visurile?

L.D.D: Bucuria pe care o simt atunci când copiii mei își ating obiectivele este imensă, să-i văd cum cresc și se dezvoltă este o mândrie foarte mare. Am încercat să le fiu aproape și să-i îndrum cât de bine am putut, iar acum sunt oameni mari, cu care mă mândresc.

R: Cum poate fi implementată copiilor mentalitatea de învingător? Ce sfaturi aveți pentru tinerii de azi?

L.D.D: Mentalitatea de învingător vine în spatele unei munci asidue, se dezvoltă pe zi ce trece și cu disciplină, curaj, seriozitate și respect față de cei din jur, ajungi să vrei să fii cel mai bun. Cred că tinerii din ziua de astăzi sunt o generație complexă, înconjuțați de multe oportunități și sfatul meu este „nu te duce la sală mâine, du-te azi, iar mâine vei avea deja experiența antrenamentului de azi!”

R: Cum vedeți orașul Ploiești peste 20 de ani?

L.D.D: Orașul Ploiești este plin de istorie, oameni frumoși și buni. Eu îmi doresc ca peste 20 de ani să văd oamenii zâmbind, plimbându-se pe bulevard, într-un aer curat, în pace și liniște.

R: Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Vă doresc succes în tot ceea ce întreprindeți!

În interviul realizat cu Leonard Dorin Doroftei am avut onoarea de a-i adresa câteva întrebări. Odată cu răspunsurile, am primit o lecție de viață despre un om senzațional, autentic, asumat, echilibrat, cu privire senină, spirit liber și glas glumeț. Pentru mine, Leonard este OMUL care a ajuns mai sus decât cea mai înaltă culme a succesului, este imaginea orașului Ploiești, a unui oraș viu, curat și activ. Îmi doresc ca tinerii de vârsta mea să își urmeze visurile cu aceeași determinare, să identifice modele în oameni a căror reușită în viață nu a fost facilă, dar a fost cu atât mai remarcabilă.



DE LA INFLUENCER LA IDOL

Elev : Toma Tudor Ștefan
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Chelaru Oana Valeria



Loredana Marin este fondatoarea revistei de succes „Lace Magazine”. În plan profesional, este cunoscută pentru numeroasele apariții ca jurnalist la Observatorul Prahovean unde a realizat multe pagini de jurnal interesante și emoționante.

Dânsa este în același timp și scriitoarea cărții „Vitejie pe Tocuri”, o lucrare de succes care merită citită.

Pentru mine, dânsa este un exemplu în viață, deoarece mi-a demonstrat că nimic nu este imposibil, iar în același timp aș vrea să îi mulțumesc pentru timpul acordat acestui interviu.

Reporter: Când și unde începe povestea dumneavoastră de viață? Dar cariera?

L.M: Povestea mea începe la grădiniță când m-am îndrăgostit de o geantă roșie primită de la nașa mea. Atunci mi-am descoperit dragostea față de

frumos și am știut că nu voi avea o viață lineară.

Cariera mea a început la 18 ani, cu o lună după ce am ajuns la facultate la București. M-am angajat la o agenție de publicitate care edita și o revistă de marketing și publicitate. Lucram pe două fronturi, director de vânzări pe agenție și redactor la revista Print & Add. Prin intermediul revistei, am avut ocazia să fac cunoștință cu o lume care m-a fascinat, lumea evenimentelor unde aveam acces la oameni de înaltă clasă, de la care „absorbeam” tot ce puteam din punct de vedere al cunoașterii.

R: Care este parcursul dumneavoastră profesional? Vă puteți descrie cariera în câteva rânduri?

L.M: Tumultos, agitat, dar, întotdeauna, în aceeași direcție. După primul meu job, m-am angajat la Avocatnet.ro, prima publicație de business de la noi, aici organizam evenimente de business.

Apoi, am luat din nou calea publicității și comunicării, angajându-mă într-o agenție de PR, director de comunicare. Acolo, nivelul era altul, clienții erau multinaționale, se lucra strict, după manuale de brand și într-un ritm amețitor.

După aceasta, am hotărât că e timpul să merg pe drumul meu, în același domeniu, astfel că în 2014, mi-am înființat propria companie de publicitate.

R: Care a fost momentul/evenimentul care v-a marcat în plan profesional? Dar personal?

L.M: Profesional, cu siguranță anul 2020 când am scos prima ediție a revistei Lace Magazine, în plină pandemie. Personal, nașterea fetiței mele, Agnes.

R: În ce a constat pregătirea dumneavoastră profesională?

L.M.: Sunt licențiată în Jurnalism în cadrul Universității București, dar și în Administrație publică, în cadrul Universității „Spiru Haret”. Sunt absolventa multor cursuri de organizare evenimente, PR, dar și modă. În prezent, studiez în cadrul Școlii doctorale a Universității București, ciclul masteral în Studii Culturale.



R: Ce obstacole ați întâmpinat în formarea dumneavoastră profesională?

L.M.: Obstacolul timpului. Niciodată nu mi-a ajuns timpul. Am studiat la două facultăți în paralel, având, de asemenea și un job full time.

R: Ce v-a determinat să alegeți meseria de jurnalist? Este o meserie, o profesie sau o vocație?

L. M.: Pasiunea pentru scris, pasiunea pentru oameni, dar, cel mai probabil, am urmat sfatul profesoarei mele de istorie din gimnaziu care mi-a spus prin clasa a VII-a că aș fi un bun jurnalist.

R: Cât de mulțumită sunteți de succesul dvs.?

L. M.: Sunt extrem de mulțumită, dat fiind faptul că întotdeauna mi-am raportat succesul la așteptările mele, nu la așteptările celorlalți. Succesul înseamnă să nu simți că muncești și să ai întotdeauna dispoziție pentru ceea ce ai de făcut.

R: De ce ați creat revista „LACE MAGAZINE”?

L. M.: Pentru că am simțit nevoia unui refresh în ceea ce privește publicațiile românești, pentru că mi-au ieșit în cale de-a lungul timpului foarte mulți oameni de calitate care trebuiau promovați și pentru că am putut să fac acest proiect cu echipa mea, destul de simplu, cu multă muncă, evident.

R: Care este evoluția revistei?

L. M.: Foarte bună! Suntem la ediția 12, în luna mai a.c am dus-o la nivel național cu o lansare de vis la Palatul Camerei de Comerț București.

R: Cum vă simțiți acum, știind ca revista dvs. a ajuns la București? Este acesta drumul către apariția la nivel național?

L. M.: Am simțit dintotdeauna că pot reuși orice, cu condiția de a mobiliza oamenii care cred în aceleași lucruri ca și mine, care îmi împărtășesc interesul pentru „substanță.”

R: Ce înseamnă Ploieștiul pentru dvs.?

L. M.: Este orașul care m-a adoptat și care a fost ofertant în a-i găsi o latură strălucitoare într-o mare de gri.

R: Care este cea mai emoționantă întâmplare de pe scenă? Dar din viață?

L. M.: O situație copleșitor de emoționantă a fost lansarea cărții mele, „Vitejie pe tocuri” și, în special, prezența tatălui meu la acel eveniment.

Legat de viață...emoția mea este în strânsă legătură cu fetița mea. Nu pot să ierarhizez, dar sunt frecvente momentele când mă cuprind emoțiile legate de reușitele ei. Spre exemplu, acum câteva zile, m-am emoționat văzând-o jucând pe scenă într-o piesă de teatru, ea urmând cursuri de actorie.

R: Cum vă îmbinați viața personală cu cea profesională?

L. M.: Organizându-mi timpul în funcție de programul lui Agnes

R: Ce proiecte viitoare aveți în plan?

L. M.: Să reeditez cartea, să-mi termin școala începută la Centrul de Excelență în Studiul Imaginii (mărturisesc că îmi este foarte greu din cauza timpului), mai am două ediții Lace de scos anul acesta și enorm de multe evenimente.

R: Care e cea mai interesantă experiență pe care ați trăit-o, ca jurnalist? Dar cea mai emoționantă?

L. M.: Interesante sunt toate, emoționantă...interviul avut de curând cu Cristina Liberis, jurnalist în adevăratul sens al cuvântului.



R: Vă rog să vă descrieți în câteva rânduri. Care sunt trăsăturile care v-au ajutat cel mai mult în carieră? Dar cele mai importante în viața personală?

L. M.: Sunt extrem de energică, agitată, creativă și nonconformistă. M-a ajutat încrederea fără margini pe care o am în propria persoană.

R: Ce sfaturi ați da tinerilor liceeni de azi?

L.M.: Să fie cea mai bună variantă a lor fără a încerca să se ia la trântă cu alții! Să strălucească fără a stinge lumina altora! Să nu copieze pe nimeni, dar să se inspire!

Să învețe tot timpul câte ceva, de la cineva! Să-și caute modele adevărate și să aibă grijă la brandul personal! Asta implică și mare atenție la ce fac/ cum se prezintă în social media.

ISTORIE ȘI IDENTITATE: DIALOG CU LUCIAN VASILE

Student: Laura Georgiana LUPU

Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Istoric, cercetător, scriitor, coordonator și organizator, fondator, voluntar, soț, tată, toate laolaltă reprezintă o singură valență umană: Lucian Vasile. Născut în urmă cu 35 de ani în Ploiești, acesta se dedică complet vocației de susținător al acestui oraș prin acțiunile și demersurile sale ce pornesc din dorința de a oferi o identitate orașului natal. Termină liceul la Colegiul Național „Mihai Viteazul” Ploiești. Deși părinții săi îl îndrumă spre alt domeniu, acesta pleacă la București și studiază istoria. Mănat de pasiunea pentru istorie, absolvă atât studiile de licență și cele masterale, cât și doctoratul în acest domeniu.

O personalitate fără de cusur, cu o dedicare intensă, Lucian Vasile reprezintă o importantă verigă culturală și istorică în lanțul personalităților definitorii ploieștene.

Reporter: Vă rog să ne spuneți în câteva cuvinte cine este Lucian Vasile, care este istoria sa până în momentul de față!

Lucian Vasile: Am 35 de ani, am absolvit licența, masteratul și doctoratul în domeniul istoriei și lucrez într-un institut de cercetare a perioadei comuniste. Totodată, de mai bine de trei ani, fac parte din echipa „Zaiafet”, unul dintre cele mai mari canale educaționale de pe Youtube din România, unde scriu scripturi pentru diferite emisiuni, precum cele din seria „Pe Vremea Tovarășilor”, o istorie a comunismului românesc. În 2013, am fondat „Asociația pentru Educație și Dezvoltare Urbană” prin care public cărți și albume despre istoria orașului Ploiești și fac tururi istorice în oraș, atât pentru români, cât și pentru turiști străini.

R: De ce istoria și de ce orașul Ploiești?

L.V.: Istoria mi-a plăcut de mic copil, de când mi-a căzut în mână o carte de povestiri de Dumitru Almaș pe care nu am lăsat-o până nu am citit-o din scoarță în scoarță. Bine, mai târziu am înțeles că era o puternică încărcătură propagandistică, dar atunci, pentru mine, un simplu copil, acele istorioare spuse foarte cursiv și imaginile absolut impresionante m-au cucerit și m-au adus pe acest drum. Cât despre istoria orașului Ploiești, interesul a venit pe două filiere: odată bunica mea, care era dintr-o



familie veche ploieșteană, nu din elita orașului, ci de simpli muncitori de la periferie, dar care trăise multe la viața ei și care a apucat să-mi povestească una-alta; și, pe de altă parte, bătrâni care au trăit perioada interbelică, anii războiului și instaurarea comunismului, având niște experiențe foarte palpante și care, prin tot ceea ce mi-au povestit, mi-au deschis o ușă mentală către o lume dispărută și de care, la acel moment, puțini erau interesați. Astfel că m-am simțit privilegiat să pot recupera memoria acelor timpuri și acelei comunități de dinaintea noastră. Și, într-un fel, am simțit-o și ca pe o responsabilitate morală, de a salva acele istorii și de a le spune mai departe, ca să nu se piardă.

R: Care a fost și care este sursa de inspirație în cariera dumneavoastră? Ce anume vă ajută să transformați o carieră într-o pasiune? Pentru că ceea ce faceți dumneavoastră se numește dedicare, o dedicare pentru orașul nostru în mod deosebit, dar și pentru istorie.

L.V.: În primul rând, părinții mei, care nu doar că mi-au acceptat trăznaia de a urma facultatea de istorie (totuși, provin dintr-o familie în care toți au urmat UPG-ul și sunt ingineri, deci, o meserie cât se poate de serioasă și de practică), ci, m-au și susținut în alegerea mea. Și care întotdeauna au fost alături de mine, de la depozitat tot felul de obiecte vechi ce țin de istoria locală la dus și adus cărți. Și, bineînțeles, soția mea, Oana, care mi-a înțeles și sprijinit pasiunea până într-acolo încât ea s-a ocupat de redactarea aproape a tuturor cărților noastre și, mai mult de atât, a coordonat colecția Memento, de povești și amintiri personale. Așa, practic, pasiunea mea a putut deveni și o carieră, ceea ce mă face, cred, foarte norocos și le sunt tare recunoscător pentru toate acestea.

R.: Dumneavoastră aveți o multitudine de publicații și ați ajutat foarte mult în construirea unei istorii scrise a acestui oraș, ne puteți spune dacă lucrați la ceva în prezent și care sunt planurile dumneavoastră de viitor în acest sens?

L.V.: Am mai multe proiecte la care lucrez în paralel și tare mult mi-ar plăcea să le pot finaliza cât mai curând, însă, asta este, ziua tot numai 24 de ore are. Timpul este, însă, marele inamic, căci am două joburi de care trebuie să mă ocup, iar ceea ce fac pentru istoria acestui oraș o fac în timpul meu liber, ca parte a celui de-al treilea job. Și mai am și alte colaborări care mai apar pe diferite proiecte.

R: La ce vă așteptați din partea cititorilor și a publicului, în general, după fiecare publicare? Așteptările se schimbă de la o publicare la alta? Puteți detalia cum?

L.V.: Ceea ce îmi doresc tare mult este ca cititorul să aibă o experiență agreabilă trecând prin carte; la final, când dă ultima pagină, să simtă că a fost o lectură plăcută și că a rămas cu ceva din punct de vedere informativ. Și, pe termen lung, să crească apetitul atât pentru lectură, cât și pentru istoria locală. Cred că, într-o bună măsură, am reușit acest lucru – văd cum, de la an la an, interesul pentru trecutul Ploieștilor este mai amplu, ceea ce se transpune inclusiv prin participările la tururile istorice ale orașului, pe care le organizez din 2012.

R: V-ați gândit vreodată să lucrați și să publicați istoria orașului Ploiești pentru copii sau să vă dezvoltați cercetarea istorică spre zona educațională, zone de interacțiune în școli – poate o abordare, să spunem, didactică și pedagogică?

L.V.: Da, sigur că da. Am făcut, de-a lungul ultimilor ani, o serie de tururi cu grupe de copii, de la clasa a III-a până la cei de liceu, și au fost experiențe foarte antrenante. Cei mici, cel puțin, m-au copleșit cu întrebările și cu curiozitatea lor, ceea ce m-a bucurat nespus, chiar dacă, la final, abia mai puteam vorbi. De asemenea, am făcut și un proiect mai amplu, în 2021, „Povești din Ploiești”, finanțat de către Fundația Comunitară Prahova, care a constat într-o expoziție outdoor, la Muzeul Județean de Artă Prahova „Ion Ionescu-Quintus” (cu care avem o lungă și fericită colaborare) și prezentări sau tururi pentru câteva clase de elevi.

R: Ne puteți povesti despre „Asociația pentru educație și dezvoltare urbană”?

L.V.: AEDU a apărut în 2013, atunci când mi-am dat seama că făcând din ce în ce mai multe proiecte, acestea nu se pot face pe persoană fizică, ci este nevoie de umbrela unei persoane juridice. Aveam deja o activitate de patru ani în cadrul platformei online RepublicaPloiesti.net, dar, dacă voiam să duc



lucrurile la nivelul următor, trebuia un cadru instituțional. Așa că, împreună cu părinții mei (legea spune că e nevoie de trei membrii fondatori), am înființat AEDU, de care mă ocup alături de soția mea, beneficiind de sprijinul tatălui meu (șeful informal al filialei ploieștene, după cum mai glumim – asta pentru că eu locuiesc în București) și al doamnei Claudia Stan, contabilul asociației. Sub egida AEDU am publicat cărți și albume, am organizat expoziții, școli de vară și tururi istorice, am avut colaborări cu muzee din Prahova și din țară (inclusiv, de mai multe ori, cu Muzeul Național de Istorie a României), dar și cu alți parteneri precum Fundația Comunitară Prahova sau Fundația Konrad Adenauer.

R: Care este povestea din spatele proiectului „Republica Ploiești”?

L.V.: Platforma online a apărut în august 2009, la finalul primului an de facultate. Deja strânsesem ceva informații, ceva povești și imagini despre orașului vechi și simțeam că trebuie să împărtășesc aceste istorioare și să intru în contact cu oameni cu puteau întregi aceste piese de puzzle ale trecutului local. Practic, „Republica Ploiești” a precedat AEDU, însă, odată cu înființarea asociației, platforma a devenit unul dintre proiectele noastre.

R: Anul acesta Ploieștiul este Capitala Tineretului, ce părere aveți, ca istoric, despre acest lucru?

L.V.: Cred că este rezultatul muncii fantastice a unui grup de entuziaști, care merită toată aprecierea. Am văzut că au fost câteva evenimente și probabil că vor mai fi o serie de proiecte și acțiuni binevenite pentru tinerii din oraș. Și, totodată, cred că poate contribui la o mai bună imagine a Ploiești-ului.

R: Este ceva ce ați dori să ne împărtășiți, poate o poveste personală sau o poveste din carieră ori experiența de viață la care eu nu m-am gândit sau nu am abordat în întrebările anterioare?

L.V.: S-a întâmplat în urmă cu aproape zece ani. Mai exact, pe la începutul lui 2015, am descoperit la CNSAS, pur întâmplător, dosarul de anchetă al unor tineri de 20 și ceva de ani, toți sași și șvabi care, care încercaseră să fugă din țară în 1959. Totul fusese ideea unui băiat din Miercurea Sibiului, Mihai Roth pe numele său, care ajunsese să lucreze împreună cu câțiva băieți din localitatea natală pe un șantier din Băile Herculane. Acolo mai găsisese vreo doi șvabi, dintr-un sat de pe lângă Timișoara. I-a convins pe toți să-l urmeze într-un plan pe care el l-a conceput și pe care l-a condus cu determinare aproape oarbă în succesul său: voia să se imbarce pe un vas de pasageri de la Orșova, să-l deturneze și să ajungă astfel pe malul iugoslav, iar de acolo, cumva, să-și continue drumul până în Germania federală. Unii dintre tineri își aveau părinții acolo, de care fuseseră despărțiți din cauza Războiului, alții, doar voiau să trăiască într-o societate liberă și, una peste alta, toți erau animați de ideea asta aventuroasă de a-și croi propria viață printre primejdiile epocii. La 6 martie 1959, au trecut la acțiune, numai că în loc de un singur grănicer, era, de fapt, doi pe vas. A fost o luptă între cei cinci tineri de origine germană, pe de o parte, și marinarii și grănicerii, pe de alta. Un grănicer a fost aruncat peste bord și s-a înecat, unul dintre tineri a fost împușcat, dar nu a murit, iar apoi ceilalți patru au sărit peste bord, sperând să înoate. Numai că Gheorghe, fratele geamăn al liderului Mihai Roth nu știa să înoate și nici nu avea colac de salvare, așa că s-a înecat. Între timp, vasul a făcut un viraj de 180 și s-a pus pavăză între înotători și malul iugoslav, așa că au fost capturați, iar apoi predați Securității. Cei patru supraviețuitori ai acțiunii au fost judecați și condamnați la moarte. În urma recursului, li s-au comutat sentințele în ani grei de închisoare, cu excepția lui Mihai Roth care a fost executat în penitenciarul din Craiova.

Toată povestea am publicat-o într-un anuar al Institutului, în 2015. Am încercat atunci să caut persoane originare din Miercurea Sibiului, care i-ar fi putut cunoaște pe cei din familia Roth, găsisem în arhive că erau o familie numeroasă, dar nu am izbutit să dau de nimeni. Prin 2016 sau 2017, am primit într-o zi un e-mail de la o doamnă care, într-o română destul de stricată, mi-a mulțumit pentru cercetare și mi-a spus că, în sfârșit, după atâția ani, a aflat ce s-a întâmplat cu Mihai și Gheorghe Roth. Era una dintre surorile lor, care din 1959 nu mai știa nimic despre ei. Atunci am simțit că ceea



ce fac are un rost și că, în ciuda oricărei piedici, merită din plin să studiez, să scriu și să public poveștile pe care le descopăr.

Lucian Vasile este de departe cel mai pasionat istoric pe care l-am întâlnit. Abordările sale noi cu privire la integrarea istoriei în viața și identitatea noastră sunt demne de laudă. Pasionat până în măduva oaselor, acesta stârnește pasiunea pentru istorie aproape oricui. Foarte deschis către cercetare și muncă pe teren, acesta reușește să-și împartă echitabil viața între carieră, pasiune și familie demonstrând tuturor că se poate, numai să-ți dorești!

PASIUNE ȘI CULTURĂ: DIALOG CU MARIAN DRAGOMIR

Student: Dan Ioan ISTRATE

Universitatea Petrol și Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Marian Dragomir este directorul Casei de Cultură „Ion Luca Caragiale” a Municipiului Ploiești și președinte al Asociației MasterPeace Ro.

S-a născut pe 14 decembrie 1980 în Ploiești. A absolvit Facultatea de Litere și Științe, specializarea Română-Engleză, la Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești și a urmat cursurile Masterului de Studii Culturale Românești și ale celui de Management Educațional, la aceeași universitate.

Pe lângă rolurile sale administrative, Marian Dragomir este și poet, având publicate trei volume de poezii: *Versuri pentru viața mare* (2010), *Cartea cu măști* (2012) și *Versuri cu vino-ncoace* (2016).

Reporter: Ce iubiți cel mai mult la cariera dumneavoastră?

Marian Dragomir: În calitate de profesor de Limba și literatura română și director al Casei de Cultură I. L. Caragiale din Ploiești, iubesc multe aspecte ale carierei mele. În primul rând, mă bucur să pot influența pozitiv viețile elevilor, ajutându-i să-și dezvolte abilitățile de comunicare și să-și aprofundeze cunoștințele despre literatura și cultura română. Creativitatea didactică este o altă latură a meseriei mele care îmi aduce satisfacții. Îmi place să creez lecții captivante și interactive, să folosesc diverse metode de predare și să încurajez gândirea critică. Pe lângă impactul asupra elevilor, predarea mă ajută și pe mine să-mi îmbunătățesc propriile cunoștințe și abilități, deoarece învăț constant alături de elevii mei. În calitate de director al Casei de Cultură I. L. Caragiale din Ploiești, îmi place să organizez evenimente culturale, spectacole, expoziții și alte activități care promovează cultura locală și națională. Creativitatea managerială este o altă latură a rolului meu care îmi aduce satisfacții, deoarece îmi permite să implementez proiecte inovatoare și programe culturale care atrag și implică comunitatea locală. Contribuția la îmbunătățirea vieții culturale a Ploieștiului este un alt aspect care îmi aduce satisfacție, oferind acces la artă, literatură și alte forme de expresie culturală. Colaborarea cu artiști, scriitori, actori și alte personalități culturale îmi permite să învăț de la alții. În plus, îmi place să lucrez într-un mediu cultural variat și dinamic, care îmi oferă ocazia de a interacționa cu diverse perspective și tradiții.



R.: În meseria de profesor, ce lecție ați fost nevoit să învățați iar și iar?

M.D.: În meseria de profesor, lecția pe care am fost nevoit să o învăț iar și iar este răbdarea. De fiecare dată când intru în clasă, mă confrunt cu un grup divers de elevi, fiecare cu propriul ritm de învățare, propriile interese și provocări. Am învățat că nu toți copiii înțeleg materialul la fel de rapid și că este esențial să fiu răbdător și să ofer sprijin individualizat fiecăruia. De asemenea, răbdarea este crucială în a repeta concepte și lecții până când toți reușesc să le înțeleagă.

R.: Ce vă amintiți despre primul cenaclu la care ați participat?

M.D.: Îmi amintesc cu mare drag de primul cenaclu la care am participat, Cenaclul „Atitudini”, susținut în 2003, la Palatul Culturii. Atmosfera a fost electrizantă, plină de entuziasm și de creativitate. A fost o onoare să-l întâlnesc pe poetul I. Stratan, care mi-a oferit un sfat valoros: pentru a scrie poezie de calitate, trebuie să citesc mult din literatura română și internațională. Această experiență mi-a deschis ochii asupra importanței lecturii și a influenței pe care o poate avea asupra propriului stil de scriere.

În cadrul cenaclului, am realizat că acesta oferă o oportunitate extraordinară de a te cizela ca scriitor, de a-ți retușa versurile la nivel formal și de a te exprima plenar.

Cenaclul a fost, pentru mine, un loc de întâlnire a ideilor, unde am învățat nu doar să scriu mai bine, ci și să apreciez diversitatea stilurilor și a abordărilor poetice. Acea întâlnire a fost un moment definitoriu în dezvoltarea mea literară, marcând începutul unui drum de explorare și perfecționare continuă în arta poeziei.

R.: Ne puteți spune câteva cuvinte despre poetul Marian Dragomir?

M.D.: În poezia mea, am încercat întotdeauna să aduc la viață ritmurile suprealismului românesc, inspirat de mari poeți precum Sașa Pană, Gelu Naum și Leonid Dimov. Aceștia, prin creațiile lor, au evoluat spre un onirism baroc, așa cum a subliniat academicianul Eugen Simion. În mod similar, am căutat să integrez aceste influențe în versurile mele, încercând să captez și să transmit complexitatea și frumusețea lumii noastre interioare.

Cel mai recent volum al meu, cel din 2016, *Versuri cu vino-ncoace*, publicat de Editura Tracus Arte, cuprinde 91 de poeme scrise între anii 2012 și 2014. În acest volum, am dorit să ofer cititorilor versuri pline de „parfum”, explorând esența și subtilitățile cotidianului într-o manieră profund lirică. De exemplu, un fragment din acest volum spune: „azi vă recomand un parfum cu aromă lemnoasă/ știți că biblioteca/ are parfum de naftalină ca un orizont în carouri/ ce atrage oamenii cu mâinile în sân”.

Înainte de acest volum, am publicat *Carte cu Măști* la Editura Grinta în 2012. De-a lungul timpului, am scris numeroase poeme, dar nu am reușit să le așez pe toate într-un volum. Totuși, mi-am promis că anul acesta voi face acest lucru, adunând toate creațiile mele din ultimul deceniu într-o nouă colecție.

R.: Ce va fi întotdeauna interesant pentru dumneavoastră în ceea ce privește demersul literar?

M.D.: Pentru mine, ceea ce va fi întotdeauna interesant în demersul literar este puterea cuvântului de a crea conexiuni profunde între oameni și de a explora diverse fațete ale experienței umane. Literatura are capacitatea unică de a transcende barierele de timp și spațiu, permițându-ne să trăim vieți diferite, să înțelegem perspective noi și să simțim emoții pe care altfel nu le-am fi experimentat.

Un alt aspect fascinant este evoluția constantă a limbajului și a stilurilor literare. Fiecare epocă aduce noi voci și abordări, îmbogățind și diversificând peisajul literar. Această dinamică continuă mă inspiră să fiu mereu deschis la noi influențe și să îmi perfecționez propriul stil, adaptându-mă la schimbările din lumea literară.

Procesul de creație literară în sine este de asemenea extrem de captivant. De la primele idei și schițe, până la forma finală a unui poem sau a unei povestiri, fiecare etapă implică o descoperire și o aprofundare a gândurilor și sentimentelor proprii. Actul de a scrie îmi oferă o modalitate de a mă exprima plenar și de a reflecta asupra lumii înconjurătoare.



R.: Ce personalități/ întâmplări v-au inspirat profund?

M.D.: Una dintre personalitățile care m-a inspirat profund este Mihai Eminescu. Opera sa vastă și profundă mi-a deschis ochii asupra frumuseții limbii române și a puterii poeziei de a exprima diverse emoții și idei. Studiind lucrările lui, am învățat despre dedicarea și pasiunea necesare pentru a excela în domeniul literar.

Pe lângă Eminescu, am fost profund influențat de Martin Luther King Jr. Curajul său de a lupta pentru drepturile civile și justiția socială, cu un angajament neclintit pentru nonviolență, mi-a arătat importanța acțiunii și a responsabilității sociale. Discursurile și acțiunile lui King mi-au oferit o perspectivă asupra puterii cuvântului de a mobiliza și de a schimba societatea.

O altă întâmplare care m-a marcat profund a fost participarea mea la diverse cenacluri și întâlniri literare. Interacțiunile cu alți scriitori și poeți, schimbul de idei și critici constructive mi-au oferit ocazia de a mă dezvolta și de a-mi rafina stilul literar. În special, întâlnirea cu poetul I. Stratan la Cenaclul „Atitudini” a fost un moment definitoriu.

R.: Care este proiectul care v-a adus cea mai mare bucurie?

M.D.: Proiectul care mi-a adus cea mai mare bucurie este organizarea Taberei de Creație Literară „Ion Stratan” la Casa de Cultură I.L. Caragiale din Ploiești. Această manifestare culturală, dedicată memoriei marelui poet Ion Stratan, a fost un punct culminant în cariera mea și o sursă de imensă satisfacție personală și profesională.

Această tabără de creație literară are loc în luna octombrie, luna în care Ion Stratan s-a născut și a plecat dintre noi. Prin acest proiect, am dorit să fac cunoscută creația lui Ion Stratan și să readuc în atenția publicului poezia și proza modernă, onorând astfel memoria celui mai important poet postmodern ploieștean.

R.: Care este ideea dumneavoastră de fericire? Dar de succes?

M.D.: Pentru mine, fericirea este strâns legată de echilibrul între viața personală și cea profesională, de împlinirea interioară și de conexiunile autentice cu cei din jur. Fericirea mai înseamnă și cultivarea relațiilor profunde și autentice cu familia, prietenii și colegii. Aceste relații sunt esențiale pentru bunăstarea mea emoțională și îmi oferă sprijinul necesar în momentele dificile.

În ceea ce privește succesul, ideea mea este legată de realizarea obiectivelor care aduc un impact pozitiv în comunitatea mea și care reflectă pasiunile și valorile mele. Succesul profesional înseamnă să reușesc să inspir și să educ tinerii, să contribui la dezvoltarea culturală a comunității și să creez lucrări literare care să rezoneze cu cititorii.

R.: Ce cărți ați recomanda tuturor?

M.D.: De-a lungul anilor, am descoperit câteva titluri pe care le consider esențiale și care cred că ar putea aduce valoare tuturor cititorilor, indiferent de preferințele lor literare. Încep cu literatura clasică, unde *Marele Gatsby* de F. Scott Fitzgerald rămâne una dintre preferatele mele. În aceeași categorie, *Crimă și pedeapsă* de Feodor Dostoievski oferă o incursiune profundă în psihologia umană și în dilemele morale și *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen, o poveste de dragoste atemporală, plină de ironie și observații sociale pertinente. Din literatura română, *Poezii* de Mihai Eminescu este esențială pentru orice cititor român.

Pentru cei interesați de filosofie și dezvoltare personală, *Meditations* de Marcus Aurelius, *Sapiens: Scurtă istorie a omenirii* de Yuval Noah Harari oferă o explorare fascinantă a istoriei speciei noastre și *Alchimistul* de Paulo Coelho.

În literatura contemporană, *Un veac de singurătate* de Gabriel Garcia Marquez, capodoperă a realismului magic, *Middlesex* de Jeffrey Eugenides este un roman complex despre identitate, familie și transformare. De asemenea, *Norwegian Wood* de Haruki Murakami oferă o poveste melancolică și introspectivă despre iubire.



R.: Dacă ați putea să îi învățați pe toți o singură idee, care ar fi aceea?

M.D.: Empatia ne ajută să depășim barierele culturale, sociale și personale, permițându-ne să construim punți de înțelegere și cooperare. Într-o lume din ce în ce mai polarizată, capacitatea de a ne pune în locul celuilalt devine esențială pentru a rezolva conflictele și pentru a găsi soluții comune la problemele globale.

Empatia nu este doar o abilitate pasivă, ci implică și acțiuni concrete. Înseamnă să ascultăm cu adevărat pe ceilalți, să fim atenți la nevoile și sentimentele lor și să răspundem într-un mod care să le arate că le pasă. Prin empatie, putem crea comunități mai puternice și mai unite, unde fiecare individ se simte parte integrantă și importantă.

M-a bucurat să văd empatia și deschiderea de care domnul Marian Dragomir a dat dovadă. În ciuda programului său foarte încărcat, și-a făcut timp pentru a oferi răspunsuri detaliate și deloc grăbite. Ocazia de a face acest interviu cu dumnealui mi-a confirmat că este cu adevărat un om care ține la comunitate.

BIBLIOTECA – O POVESTE DE VIAȚĂ ÎNTR-O CARTE DESCHISĂ

Elev: Iordăchescu Ștefania Parascheva Elena
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Coordonator: bibliotecar Pîrvu Iuliana-Camelia,
Biblioteca Comunală Șirna, județul Prahova



Nu cred să fie ploieștean sau prahovean iubitor de carte și de frumos care să nu fi călcat pragul Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” Ploiești, un loc mirific, de la arhitectură până la comorile pe care le deține și le împărtășește.

Această emblematică instituție culturală ploieșteană, cu o istorie centenară, a avut și are un rol vital, în tot ce înseamnă viață culturală prahoveană, iar în ultimul deceniu a cunoscut o perioadă cu adevărat înfloritoare. Și asta grație noii viziuni potrivit căreia biblioteca este sufletul întregii comunități ploieștene și nu numai.

Se vorbește din ce în ce mai mult de dimensiunea europeană a proiectelor bibliotecii prahovene, și pe bună dreptate, căci am avut prilejul să o întâlnesc pe Doamna Directoare Mihaela Radu, când tocmai se întorsese cu bibliotecarii din Ploiești și din câteva biblioteci publice prahovene dintr-o mobilitate de învățare din Danemarca, organizată de Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești într-un proiect Erasmus+. Când am văzut-o pe Doamna Directoare Mihaela Radu, am avut sentimentul că dă viață și culoare acestei instituții de cultură și am înțeles de unde vine acea notă proaspătă, încărcată de seninătate și deschidere pe care a imprimat-o activității Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” din Ploiești.

Reporter: Mai întâi de toate, vă mulțumesc, Doamnă Directoare, Mihaela Radu, pentru bucuria cu care m-ați primit în bibliotecă, pentru că, iată, n-am venit singură, m-au însoțit toate emoțiile și temerile unui viitor reporter în fața primului său interviu. Iar zâmbetul dumneavoastră cald



îmi spune că pot să vă pun prima întrebare: Cum a început povestea dumneavoastră în acest tărâm fabulos al cărților, în Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești?

M.R.: Sunt în biblioteca județeană din anul 1987, pe când aveam vârsta de 19 ani, și am ajuns în această instituție printr-o întâmplare, o conjunctură favorabilă pentru mine. Totul a început când m-am angajat temporar, pentru 3 luni la bibliotecă. Scriam, și încă scriu, după cum spun alte persoane, foarte frumos, iar pe vremea aceea fișele cărților se scriau de mână, pentru că tehnologia nu pătrunsese încă în mijlocul bibliotecii. La acea vârstă, citeam foarte mult, pasiune pe care o cultiv și astăzi, dar simt că timpul prezent este din ce în ce mai comprimat și acaparat de alte probleme. Aveam acasă o bibliotecă foarte bogată, deoarece tatăl meu a fost dintotdeauna un mare iubitor al lecturii și ne-a dezvoltat această plăcere și nouă, copiilor lui, astfel că a fost ușor să fiu fermecată de tot ceea ce am descoperit în mijlocul bibliotecii, respectiv de cât de frumoasă și nobilă este profesia de bibliotecar. Pot spune că am crescut odată cu biblioteca. Viața a făcut să rămân în mijlocul acestor diamante de hârtie și să fiu prezentă și astăzi ca reprezentant al ei în comunitatea noastră.

R: Ce poate fi mai frumos decât să îți poți scrie în cartea vieții povestea bibliotecii, așa cum ți-o dorești! Ce a fost și ce este acum, în 2024, biblioteca pe care o conduceți?

M.R.: Împlinind în anul 2024 venerabila vârstă de 103 de ani de la înființare, Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești este continuatoarea unor vechi tradiții de lectură publică în județul Prahova. Trecerea timpului a însemnat, desigur, modernizare. Au fost implementate servicii noi, unele destinate simplificării muncii bibliotecarilor, iar, cele mai multe dedicate cititorilor ce îi trec pragul. Până să ajungă la stadiul actual – bibliotecă județeană, enciclopedică și științifică – instituția a parcurs, în acești peste 100 de ani de existență, etape succesive, fiecare în parte având caracteristici specifice, determinate de o multitudine de factori, definitorii fiind cei de ordin economic, social, politic și cultural.

R: Cum rezistă bibliotecile în era digitală?

M.R.: Este adevărat că într-un device smart încapă mult mai multă informație decât între copertile unei cărți, însă cartea este independentă din punct de vedere al interesului acordat ei – în momentul în care părăsește tiparul, cartea rămâne pe vecie la dispoziția celor care o caută. Pentru mine, cel puțin, un dispozitiv rece nu va lua locul unei cărți. Îmi place mereu să îmi imaginez dacă și alți cititori au tresărit când parcurgeau aceleași file ca mine, dacă și ei au atins foaia ca o alinare pentru suferința personajului sau au felicitat în gând autorul pentru iscusința lui. Mai mult decât atât, într-o bibliotecă, avem un filtru uman format pentru a sorta fin nevoia cititorului prin raportare la informația pusă la dispoziție; astfel, dacă poate fi anevoios să căutăm informația pe un motor de căutare clasic, care folosește „cuvinte – cheie” sau termeni specializați, sprijinul unui bibliotecar căruia i se prezintă domeniul de interes și scopul lecturii va fi neprețuit.

R: Cum îl vedeți pe cititorul de carte al prezentului?

M.R.: Cititorul este un devorator de informație. Biblioteca și librăria sunt locurile ideale în care cititorul își alină setea de lectură, locurile în care cunoaște lumi noi cu secretele și minunățiile acestora. Cititorul zilelor noastre este omul căruia nu îi pasă câte file a întors, ci e interesat de ceea ce a învățat din paginile parcurse, omul care nu a citit doar pentru că îi place, din plictiseală sau ca să se relaxeze, ci care vede lectura ca pe o componentă vitală ființei sale.

R: Cum vedeți viitorul bibliotecii și al bibliotecarului?

M.R.: Biblioteca și bibliotecarul vor continua să existe, indiferent de formele de evoluție. Dorința de informare și cunoaștere va fi caracteristica esențială a unei lumi a viitorului, iar o bibliotecă a viitorului va îndeplini cu prisosință o asemenea misiune.



R: Știu că în bibliotecă se desfășoară foarte multe activități culturale și proiecte, în beneficiul tuturor categoriilor de public, fiindcă azi biblioteca este un organism viu, o instituție rezilientă și democratică. Dar mai împrumută oamenii cărți?

M.R.: Da, mai împrumută oamenii cărți. Lectura este o alegere. Cei care au citit încă din copilărie citesc și astăzi. Avem cititori care frecventează biblioteca și împrumută cărți de peste 50 de ani.

R: Ce ne puteți spune despre deschiderea europeană a activității instituției de cultură pe care o conduceți? Vă rog să ne vorbiți despre proiectele europene ale bibliotecii!

M.R.: Încă din 2010, Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești a aplicat pe diverse linii de finanțare europeană și, astfel, am avut bucuria ca, până în prezent, să fim beneficiarii câtorva proiecte.

În perioada 2013-2015, instituția a fost partener al Asociației Eruditus și a implementat Proiectul - „Parteneriat pentru învățare Grundtvig” finanțat cu sprijinul Uniunii Europene în cadrul Programului pentru Învățare pe tot parcursul vieții, țările partenere fiind Germania, Irlanda, Norvegia, Polonia, Turcia și România. Elanul și bucuria implementării acestui proiect ne-a dat aripi și am acceptat să fim partenerii unei echipe din Italia în implementarea proiectului „New Challenges for Public Libraries”-Creative Europe – Culture Sub-programme (2014-2020) țări partenere fiind Italia, Portugalia, România și Danemarca. Prin implementarea acestui proiect, am fost prima bibliotecă județeană din țară care a aplicat și câștigat un proiect în cadrul Programului Europa Creativă.

A urmat proiectul Erasmus+ „Împreună pentru o viață mai bună”, implementat în consorțiu în perioada 2020-2022, lider de proiect fiind Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Ploiești, iar parteneri bibliotecile publice din localitățile Slănic, Berteau, Cornu, Izvoarele, Măgureni, Măneciu, Păulești, Sângeru, Șirna, Valea Călugărească și Valea Doftanei. A fost primul consorțiu de biblioteci publice din țară constituit pentru implementarea unui proiect Erasmus+.

În prezent, suntem în perioada de implementare a proiectului „Biblioteca - un spațiu de învățare pe tot parcursul vieții pentru toată lumea”, ce are ca perioadă de finalizare luna aprilie 2025. Lider de proiect este Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” Prahova și partener principal Copenhagen Main Library, Danemarca. Și în cadrul acestui proiect, avem parteneri câteva biblioteci publice din județul Prahova, din comunele Berceni, Berteau, Brazi, Măneciu, Gornet Cricov, Șirna și Valea Doftanei. Obiectivele proiectului corespund Agendei ONU 2030 pentru o dezvoltare durabilă a comunităților.

De asemenea, o echipă a Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” Ploiești a participat la Proiectul european Erasmus+ „Biblioteca Verde pentru o comunitate durabilă”, implementat de Biblioteca Comunală Șirna în perioada 2020-2022.

R: Ce gânduri transmiteți cititorilor prahoveni de aici, din citadela cărților orașului Ploiești?

M.R.: Invităm întreaga comunitate de cititori prahoveni să vină la bibliotecă să descopere noutățile realizate de noi pentru comunitate, să acceseze pagina web: www.bibliotecaprahova.ro, să descopere catalogul online al bibliotecii, Biblioteca digitală cu valorile noastre de patrimoniu, documentele în format electronic, dar și paginile de evenimente, concursuri, biografii etc.

Nu le dezvăluim pe toate aici pentru a păstra viu interesul cititorilor de a descoperi biblioteca.

Astfel, Doamna Mihaela Radu ne-a arătat că lectura încă este de actualitate pentru oamenii însetați de cunoaștere și cu ajutorul dumneaei am descoperit atât Biblioteca, cât și o omul cald, deosebit, precum și managerul competent, care merită toată aprecierea.



MIHAELA RUS - O DOAMNĂ A LUI CARAGIALE

Grigore Ana-Maria-Miruna
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Coordonator: prof. Barbu Elena-Corina



Actriță, director al Teatrului „Toma Caragiu”, mamă și apărător al tinerei generații, Mihaela Rus este unul dintre cei mai devotați iubitori ai Ploieștiului. Născută și crescută în orașul lui Caragiale, Mihaela nu a visat la o carieră în teatru, ci în filosofie. Întâmplarea a făcut ca, în urma unui examen eșuat, tânăra de 21 de ani să aplice pentru un concurs la Teatrul Ciufulici. De atunci, dragostea pentru teatru și pentru conservarea culturii a ghidat-o în carieră, dând naștere unor proiecte inedite pentru toate vârstele.

Am fost fascinată de pasiunea cu care vorbea despre munca ei și despre orașul Ploiești, astfel transformând interviul într-o adevărată poveste.

Reporter: Într-un interviu acordat pentru Observatorul Prahovean în anul 2022, ați spus „Sunt ploieșteancă de când mă știu. Îmi place să spun că am petrol în vene și vitriol în poșetă.” Iubiți orașul Ploiești, dar dacă ați putea fi actriță pe orice altă scenă a lumii, unde ați alege să mergeți?

M.R.: Cred că aş face un ocol lumii și aş ajunge înapoi la Ploiești. Iubesc foarte mult orașul acesta și încă simt petrolul din vene, dar și vitriolul din poșetă, pentru că sunt a locului și așa mă regăsesc printre doamnele lui Caragiale. Îmi iubesc foarte mult orașul, iubesc oamenii de aici, iubesc locul acesta, nu mi-aș dori să fiu niciunde în altă parte.

R.: Despre Ploiești, se spune că este un oraș gri, însă, dumneavoastră ați încercat să schimbați această percepție prin intermediul proiectului „După blocuri – Teatru în cartiere”, o inițiativă neobișnuită care a adus teatrul mai aproape de oameni. Cum v-a venit ideea acestui proiect?

M.R.: Ideile vin pur și simplu, nu le caut. Denumirea proiectului e clar că mi-a venit de la melodia lui B.U.G. Mafia, „Printre blocurile gri, stăm noi, majoritatea.”. Și eu am crescut într-un bloc gri, în schimb, orașul eu nu îl văd gri, eu îl văd colorat, și prin ce fac nu caut decât să-i sporesc această culoare. Proiectul „După blocuri” a mers mai aproape de oameni. Nu am vrut să rămână o simplă denumire, chiar am căutat să avem reprezentațiile între blocuri. Încercăm să ducem teatrul mai aproape de oameni și, totodată, încercăm să-i atragem pe oameni la teatru.

R.: Adesea, în interviurile anterioare, ați fost întrebată despre originea pasiunii dumneavoastră pentru teatru. A existat, vreodată, un artist pe care l-ați admirat și care a constituit un model în primii ani de activitate?

M.R.: Era o galerie pe care o urmăream și de la care încercam să fur meserie, pentru că mare parte din meseria asta se fură, dincolo de ceea ce înveți. Mi-a fost un mentor apoi, în facultate, profesorul meu de actorie, Mihai Gruia Sandu, iar dacă ar fi să-mi iau un model din teatru, atunci ar fi Tora Vasilescu, Olga Tudorache, Mariana Mihuț, femeii-actrițe, legende vii sau nu, pe care le admir din tot sufletul. Nu neapărat modele, pentru că atunci când spui „model” se înțelege oarecum că ai încerca să copiezi, atunci mă rezum să spun că sunt femeii-actor pe care le iubesc foarte mult și pe care le admir până la limite.



R.: Ați cochetat cu actoria încă din școala generală. Care este piesa de teatru cea mai apropiată de sufletul dvs.?

M.R.: Există perioade ale vieții de actor. De exemplu, când jucam la teatrul pentru copii, mi-a rămas mama vitregă. N-am jucat niciodată roluri pozitive, doar roluri negative. Apoi, un rol care îmi este foarte drag și un spectacol care îmi este foarte drag este „Gâlcevile din Chioggia”, pentru că întâmplarea a făcut ca același rol să-l joc în facultate și, după 20 de ani de la terminarea facultății, mi-a fost dat să joc același rol în teatru. Tot la momentul acesta, un spectacol care îmi este foarte drag este spectacolul „La vita e bella”, care se termină cu un monolog al meu, o declarație către public, un moment în care simt publicul foarte aproape. Există acolo două versuri în care le spun așa: „Fără voi, vă spun ceva, teatrul nici n-ar exista!” și, de fapt, asta e esența, nu putem unii fără alții!

R.: Care a fost, din punctul dumneavoastră de vedere, cel mai valoros lucru pe care l-ați învățat în cadrul facultății de actorie?

M.R.: Am învățat să mă descopăr și cum să exploatez ce găsesc bun pentru teatru în mine. Când am făcut Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică, mai făcusem o facultate de actorie înainte. Eram deja un actor un pic format, nu neapărat format bine, și a trebuit să se scoată de pe mine tot ce nu era în regulă și să se pună la loc ceva care mă putea ajuta în evoluție ca actor. Cred că asta e cel mai important lucru, să-ți descoperi atuurile, cineva să-ți atragă atenția asupra lor și să te ajute să le lucrezi să îți devină instrumente ale propriei persoane.

R.: Despre o perioadă nu atât de bună pentru teatru, perioada pandemiei care a fost dificilă pentru toată lumea. Cum s-a simțit privarea de interacțiune pentru o persoană care se hrănește cu publicul?

M.R.: Disperarea naște idei! Tot ce am încercat a fost să nu rupem contactul cu publicul. Cea mai tristă perioadă a fost cea în care eram online, pentru că asta face deosebirea dintre teatru și film. Teatrul este forma de artă care se întâmplă aici și acum. Există și în filozofie un concept: nu ne scaldăm de două ori în apa aceluiași râu. Așa se întâmplă și cu spectacolele de teatru, nu sunt două spectacole la fel. A fost ca o gură de oxigen când ne-am putut desfășura spectacolele în aer liber și, atunci, în curtea Teatrului pentru Copii și Tineret, ne-am construit o scenă. Au fost momente pe care nu le vom putea uita niciodată, ploi torențiale cu spectatori care ne ajutau să dăm apa afară din curte, iar asta nu este o metaforă. La un spectacol, „Ce vor fetele”, când ploua pe scenă, peste decoruri și peste actori, publicul ne-a întrerupt spectacolul și ne-a ajutat să dăm ploaia afară. Astfel de momente sunt irepetabile! Cred că asta ne-a legat mai mult! Actorii trăiesc într-o bulă, care pentru munca de creație reprezintă un avantaj, dar în momentul în care viața dă cu tine de pământ cred că le simți altfel decât omul de rând. Îți dai seama cât ești de dependent de cel care te vede și ajungem iar la „Fără voi, vă spun ceva, teatrul nici n-ar exista!”, teatrul fără public nu există!

R.: Pe lângă actriță și director al teatrului sunteți și mamă. Vă urmează fiica dvs. în cariera de artist?

M.R.: Da, sunt mamă de Ilincă! Ea a jucat în câteva spectacole. A jucat într-unul dintre spectacolele controversate, „Vrăjitoarele din Salem”, și a avut un rol controversat. Avea nouă ani pe atunci și juca rolul unei fete posedate de diavol, rol controversat pentru că nu toți au înțeles că un copil poate juca așa ceva. Mulți nu știau că ea e trăită în teatru. La momentul acesta, nu este atrasă de actorie, este mult mai atrasă de criminalistică și criminologie și nu vreau să înclin balanța. În schimb, este un foarte bun spectator, consumator de teatru, ceea ce cred că este foarte bine, cum ar fi pentru orice tânăr de vârsta ei. Dacă și cu asta a rămas în urma faptului că a trăit în teatru până la o anumită vârstă, tot e un lucru bun, pentru că cine se formează ca spectator de la o vârstă fragedă, în general, va rămâne cu această pasiune toată viața.

R.: Ce ar spune copilul Mihaela Rus despre adultul care ați devenit?

M.R.: Copilul Mihaela e foarte departe de femeia de acum. Am descoperit târziu teatrul. Am fost un „șoarece de bibliotecă”, tocilară, până în liceu. Cred că, pe vremea aceea, dacă mă întrebai, teatrul îl



consideram deja mult prea mult divertisment decât consolidarea culturii generale. Și dacă mă uit și mai în urmă, când eram un „băiețoi”, cu atât mai puțin, ne-am recunoaște. Foarte puțin. Nu cred că fata numit Mihaela ar zări femeia de acum.

R.: Puteți lăsa un scurt mesaj pentru tinerii ploieșteni?

M.R.: Sunt cu mult mai în vârstă decât tine și decât generația voastră, dar cred încă că aș mai avea timp să greșesc. Deci, nu dau încă sfaturi. Cred că cel mai bun gând al meu acum este gândul care se îndreaptă către voi. Am atâta încredere și văd atâta lumină în ochii voștri, cum, trebuie să o spun, regret că o spun și îmi cer scuze față de generația mea, dar, la generația mea, nu o văd. Nu o văd atât de aprinsă, nu văd acea lucire. Cred că sunt cel mai bun apărător al generației voastre pentru că vă admir extraordinar de mult. Dacă voi găsiți ceva bun în ceea ce fac sau am făcut, înseamnă că nu am trecut degeaba pe aici și dacă aș lua-o pe drumul de întoarcere poate că aș avea în ce să mă sprijin.

Astfel, am avut ocazia să o întâlnesc pe doamna Mihaela Rus în elementul ei: la teatru. Una dintre calitățile pe care i le-am remarcat încă din primele clipe a fost devotamentul, atât pentru ceea ce face, cât și pentru orașul natal. Mihaela este o adevărată doamnă a lui Caragiale, promovând cultura prin teatru și coborând arta la nivelul omului de rând. Este o personalitate reprezentativă pentru viața culturală a Ploieștiului, demnă de admirația și aprecierea oamenilor!

VLAD MATEESCU - ARGINTUL VIU ÎN POSTURA DE DIRIJOR

Elev: Dumitrașcu Justina-Cristiana
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Coordonator: prof. Barbu Elena-Corina



Pianist, dirijor, mentor și manager vivace al Filarmonicii Paul Constantinescu Ploiești, Vlad Mateescu reprezintă o figură sonoră în cadrul prestigioaselor evenimente muzicale ploieștene, dar și a celor de rang național și internațional. Născut și crescut în orașul „Simfoniei ploieștene”, Vlad împărtășește dragostea profundă a lui Paul Constantinescu față de muzică, descoperind-o încă de la frageda vârstă de trei ani. Acela a fost momentul de declic pentru viitorul muzician, care și-a început studiile de pian. Convingerea absolută că „fără muzică, viața e pustie”, eforturile și dedicarea sa l-au răsplătit cu valoroase succese în mediul profesional, unul dintre ele fiind chiar titlul de cel mai tânăr director din Europa, la vârsta de 28 de ani! Sclipirea din ochi și pasiunea cu care rememora cele mai frumoase repere din cadrul activității sale în orașul Ploiești au transformat interviul acordat într-un dialog emoționant,

marcat de amprenta autenticității.

Reporter: Cum ați descoperit pasiunea pentru muzică?

V.M.: Am început studiul pianului la vârsta de trei ani și jumătate, deși părinții mei n-au avut vreo legătură cu muzica, mama lucrând ca inginer, tatăl, ca profesor doctor universitar. Acesta a fost cel care mi-a insuflat curiozitatea și pasiunea pentru pian, fascinat fiind să-l ascult cântând și



acompaniindu-i pe ceilalți în serile de weekend, neavând studii de acest tip și urmându-și doar urechea muzicală și tonalitățile. Am fost instruit, de la vârsta de trei ani și jumătate, de către o profesoară deosebită, de origine germană, doamna Silvia Kohn, care reușea să îmbrace practica studiului pianului într-o manieră atractivă și, de asemenea, oferindu-mi o surpriză dulce pentru a-mi sărbători reușitele. S-a investit foarte mult în mine, în varii cursuri de leadership, dezvoltare personală și muzică. Am avut mereu susținerea părinților mei, deși uneori au existat îngrijorări privind cariera mea post-absolvire.

R: Care este secretul succesului răsunător al evenimentelor Filarmonicii?

V.M.: Ca evaluator al Ministerului Culturii pentru managementul instituțiilor de cultură din Europa, am constatat că alte filarmonici din țară au realizat un număr similar de evenimente, în jur de 100, în timp ce Filarmonica Ploiești a ajuns la cifra de 340 într-un an de 365 de zile. Ce ne spune acest lucru? Este nevoie de diversitate, creativitate, dar mai ales o dorință de schimbare, susținută de o implicare constantă în crearea unor proiecte ce redefinesc muzica tradițională într-o alternativă simfonică.

R: Cum se asigură un bun manager că echipa lui de muzicieni este mulțumită?

V.M.: Totul pornește din deprinderea de a face cele mai banale lucruri (ștergerea geamurilor, măturatul, aranjatul scaunelor) complet voluntar. „A servi este mai presus de sine.”, deviza învățată la voluntariat în cadrul Rotary a devenit obișnuință, alături de atenția la detalii. Eram chitit ca totul să fie organizat, ca lumina din sală să fie la intensitatea potrivită, ca fiecare participant la eveniment să fie la locul său sau ca temperatura să fie optimă, aceste obiceiuri conducându-mă la o atmosferă plăcută atât pentru staff, cât și pentru public. Obsesia mea pentru ca totul să fie perfect m-a ajutat enorm în momentul sosirii mele la Filarmonică, atunci când am căutat să rezolv toate problemele angajaților mei. În termen de trei ani, peste 95% din acestea au fost soluționate. Cred cu tărie într-o idee învățată la cursurile de leadership. În momentul în care arăți spre cineva, poziția degetelor este următoarea: degetul mare este îndreptat în sus, spre Divinitate, arătătorul spre persoana respectivă, iar cele trei degete rămase spre tine. Astfel, întâi de toate, ar trebui să fim mai atenți la noi, la ceea ce transmitem, la Cel de Sus, și, la final, dacă ne mai rămâne timp, să ne permitem luxul de a ne exprima o opinie.

R: Descrieți-mi rolul muzicii în viața dumneavoastră!

V.M.: Totul mi se pare monoton fără muzică. Avem atâtea provocări în viața cotidiană (pandemii, războaie, stres etc.), astfel, avem nevoie de încărcătura emoțională pozitivă a muzicii. Motivul pentru care nu îmi doresc să plec din țară, pentru o remunerație mai bună, este faptul că sunt mulțumit cu tot ceea ce am, mai ales că nu îmi practic meseria pentru bani. Diferența dintre concertele din străinătate și cele de la noi este că în primele nu se regăsește emoția, vibrația, deși au o tehnică foarte bună și totul iese impecabil. Un exemplu care îmi vine în minte este impactul covârșitor asupra publicului al unui coleg de-al meu, care, deși a trecut printr-un moment nefast înaintea spectacolului, a avut tăria de caracter să nu dezamăgească publicul și să pună suflet în reprezentația sa. Emoția resimțită a fost măsurată în minutele lungi de aplauze și lacrimile publicului.

R: Ce vă leagă de orașul Ploiești?

V.M.: Familia, faptul că m-am născut aici... Trebuie să recunosc că sunt foarte supărat pe ceea ce se întâmplă, pe această tendință de promovare a lucrurilor de slabă calitate profesională, în defavoarea evenimentelor, acțiunilor extraordinare, exemple care sunt preluate de artiști și instituții fără a li se acorda meritul cuvenit. Ploieștiul este un oraș absolut superb, cu o istorie fantastică, cu foarte mulți oameni în domeniile artei, culturii, sportului, nu neapărat un oraș gri, industrializat, așa cum a fost portretizat din timpul bombardamentelor. Este absolut frustrant, trist, supărător că ne luptăm cu niște lucruri care aparțin de secolul trecut. Trebuie să conștientizăm că este inutil să arătăm cu degetul spre oamenii din funcțiile înalte, deoarece se află acolo din cauza nepăsării, ignoranței și delăsării



manifestate chiar de noi în momentul electoral, la fiecare patru ani. Zicala „*Oricum nu contează*” ne afectează în mod direct, astfel ajungând în același cerc vicios de vaiete și nemulțumiri față de nivelul de trai. Schimbarea vine odată cu fiecare din noi, atunci când începem să ne asumăm rolul pe care îl avem în dreptul nostru, să întreprindem acțiuni care conduc la binele colectiv.

R: Care sunt provocările pe care le întâmpinați la organizarea evenimentelor de mare amploare?

V.M. : Sincer, nu cred că mai sunt provocări din punct de vedere tehnic. Dificultățile apar când nici planul B, nici C nu mai funcționează, dar atunci când nu este să fie, nu este deloc. Singura provocare este cea cu sine, legată de atenția la detalii și de lipsa răbdării, pe care am încercat din răputeri să o transform într-un atu. Această aparentă provocare m-a determinat să impulsionez demersurile în realizarea unor proiecte într-un timp mai scurt.

R: Filarmonica Paul Constantinescu are în componența sa o echipă de jazz. Credeți că jazzul este un gen muzical îmbrățișat de public în viitor?

V.M.: Ploieștiul în sine are o istorie fantastică în acest domeniu, fiind primul oraș care a dat naștere unui club de jazz, în 1967, și primului festival de jazz, în 1969, nu cum se crede, că la Sibiu ar fi început totul. A fost nevoie de un mare curaj al acestor oameni cu inițiativă ca, pe vremea comunismului, să organizeze un astfel de eveniment muzical, în contextul bine-cunoscutelor restricții de liberă exprimare. S-au desfășurat două ediții și jumătate, întrucât, pe durata celei de-a treia, liderul comunist a prins de știre despre „muzica aia destrăbălată de la Ploiești”, instaurând incertitudinea și panica asupra sorții festivalului. Însă, a fost găsită rapid o soluție în vederea continuării, aceasta fiind mutarea evenimentului la Sibiu, moment de declin al viitoarelor spectacole de acest gen. După câțiva ani buni, s-a reluat încercarea pionierilor jazzului ploieștean, în ceea ce astăzi poartă denumirea de *Ploiești Jazz Festival*. Datoria noastră ca instituție față de orașul Ploiești și față de țară se cristalizează atât în promovarea istoriei acestui gen muzical, cât și înființarea compartimentului și a festivalului de jazz. Colegii mei jazziști sunt niște artiști remarcabili, cu care nu este ușor să lucrezi, dovedind performanța de a cânta în orice moment cu cele mai mari orchestre internaționale de jazz și de a improviza pe baza trăirilor și a emoțiilor resimțite pe moment. Este o mare bucurie de a avea o echipă de jazz, din care face parte și fondatorul clubului inițial, din respect pentru valoroasa amprentă istorică.

Am rămas profund impresionată de capacitatea domnului Vlad Mateescu de a se detașa de funcția sa, de a empatiza cu cei din jurul său, de a le oferi respectul și susținerea cuvenită. Este fantastic de văzut un om de rangul acesta care își duce la bun sfârșit promisiunile, nu le conturează pe hârtie, uitând de ele pe parcursul mandatului. Îi transmit prin aceste rânduri o imensă recunoștință domnului dirijor de minți și suflete pentru acordarea acestui interviu, în care am învățat atâtea lecții și comportamente valoroase, pe care, cu siguranță, îmi doresc să le implementez.



DE VORBĂ CU UN CAMPION – MIRELA DULGHERU

Student: Miruna Alexandra ONOIU

Universitatea Petrol și Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Mirela Dulgheru - fostă atletă olimpică română, campioană la săritura în lungime, director al Departamentului de Activități Motrice și Sport Universitar la Universitatea Petrol-Gaze- atâtea titluri descriu o persoană talentată, motivată și dedicată în tot ceea ce face. În acest interviu, veți descoperi profesoara, campioana, dar mai ales omul Mirela Dulgheru, de o sinceritate absolută și un șarm deosebit.

Reporter: Care sunt cele 5 cuvinte care o pot descrie pe atleta Mirela Dulgheru?

Mihaela Dulgheru: Tenace, competitivă, adaptabilă, empatică, corectă.

R.: Dacă nu ați fi fost profesoară de educație fizică, ce meserie credeți că ați fi avut?

M.D.: Sunt născută în zodia balanței, ador dreptatea, echilibrul, disciplina... poate OM al LEGII.

R.: De când ați simțit că sunteți făcută pentru sport, această idee a plecat din copilărie sau mai târziu?

M.D.: Am avut o copilărie minunată, inocentă, m-am bucurat de libertatea copilului de la bloc cu cheia de gât și telefonul fix mutat pe casa scării ca să aud când mă sună mama să mă controleze dacă am intrat în casă sau încă mă mai zbenguiau cu copiii vecinilor. Până într-o zi când mi-a venit ideea să facem un concurs între copii, cine urcă mai repede 4 etaje și cine poate sări de la treapta cea mai înaltă a unei scări cu 7 trepte. O vecină deranjată de zgomotul pe care îl făceam a deschis ușa apartamentului și ne-a privit jocul în tăcere. Seara, mi-a oprit părinții și le-a propus să mă înscrie la atletism, sport pe care l-am practicat 25 de ani (de la 10 ani până când ceasul biologic m-a anunțat că este timpul să devin MAMĂ)

R.: Pentru că în zilele noastre tot mai mulți părinți visează pentru copii lor o muncă de birou bine remunerată, vreau să vă întreb, dumneavoastră ați fost susținută de părinți de la început?

M.D.: Părinții mei m-au susținut necondiționat în orice demers al vieții mele personale și profesionale. Dacă vorbim de remunerație, cred că m-am născut într-un loc nepotrivit, am făcut înaltă performanță care nu a fost apreciată la adevărata valoare.

R.: Credeți că în cazul în care v-ați fi născut într-o altă țară ați fi avut mai multe oportunități în ceea ce privește activitatea sportivă, și, implicit, mai mult succes?

M.D.: Dacă m-aș fi născut în altă țară acest interviu nu ar fi fost gratis (ca să mai și zâmbim...) Este clar că aș fi fost premiată cu mai mult decât titlul de Cetățean de Onoare și un loc de veci la Cimitirul Bolovani (ca să mai și plângem, zic!)

R.: Ce părere aveți despre zilele noastre, secolul „vitezei”, credeți că este o viteză sau mai mult un sedentarism? Mă refer la persoanele care tot mai greu decid să fie active sau să facă sport.

M.D.: Avem copii fără copilărie, adolescenți triști și adulți îmbătrâniți înainte de vreme... Nu ne ajută educația, nici infrastructura orașului, nici mentalitatea guvernanților locali. Am trăit mereu în umbra



Bucureștiului, fără baze sportive și parcuri atrăgătoare... oraș fără speranță! Devenim pe zi ce trece oameni mai urâți fizic (obezi, diformi, lipsiți de tonusul fizic și psihic), sărăciți de valori morale, fără reguli și regulamente, necompetitivi... oare de ce? Am bagatelizat importanța educației fizice, nevoia copilului de a-și dezvolta capacitățile psiho-motrice, deprinderile, aptitudinile, competitivitatea nu mai este stimulativă, concurenții sunt coduri, numere, nu mai pot fi popularizate numele, implicit persoanele, nu mai hrănim ego-ul, nu mai avem modele adevărate, cărțile devin maculatură și sunt incriminate că strâng praf și devin factori declanșatori de alergii... Sedentarism impus de societatea în care trăim, de educația pe care o primesc la școală copiii chiar și de la profesori...

R.: Cum sunt studenții de acum, în ce proporție mai sunt interesați de și prezenți la ora de educație fizică?

M.D.: Uită-te la prezența studenților la curs, aceasta spune mult despre profesor! Eu sunt mulțumită de studenții mei, de modul în care se prezintă la ora de educație fizică. Este clar că am scăzut intensitatea și volumul efortului față de acum 10-15 ani, am făcut-o proporțional cu scăderea capacității motrice care este într-un declin permanent în fiecare an, îngrijorător pentru sănătatea, calitatea vieții și longevitatea tinerilor de azi.

R.: Ați reprezentat țara și orașul Ploiești prin performanța dumneavoastră, vă simțiți apreciată pentru acestea?

M.D.: Mă apreciez EU, sunt mândră de omul care sunt astăzi, de cum m-a educat sportul, cum m-au călit competițiile, m-au întărit eșecurile, de valorile morale care mi-au fost sădite și cultivate.

R.: De unde vă luați motivația în ceea ce implică disciplina unui sportiv și a unui profesor de educație fizică?

M.D.: Nu mai sunt disciplinată, dar, nu fac excese!

R.: Sunteți de acord că sportul ajută atât fizicul nostru, cât și psihicul?

M.D.: Îmi este milă de cei care cred că este suficient să fii doar intelectualul trist, care își sabotează corpul crezând că este sub demnitatea lui de a transpira alergând, înotând, dând cu piciorul într-o minge.

R.: Ca sportivă de performanță, cum ați reușit să echilibrați viața personală cu antrenamentele, care, sunt sigură că nu erau puține?

M.D.: Până la 35 de ani, am avut un regim de viață centrat pe sport, antrenamente, competiții și finalizarea studiilor. Nu cluburi, nu dans, nu nopți pierdute, nu excese alimentare. Și totuși, am momente când îmi reproșez că nu am făcut mai mult, că nu am fost destul de riguroasă în anumite privințe (regimul alimentar, am mai trișat și s-a cunoscut, uneori).

R.: Cum arată o zi din viața campioanei Mirela Dulgheru?

M.D.: Banală! Încep cu ce nu fac: Nu gătesc! Ador zilele din timpul anului universitar, pentru că îmi place să vin la școală, iubesc ceea ce fac, îmi place să fiu înconjurată de studenții mei. Restul zilei îl petrec în familie, treburi casnice... Seara, stau cu fiul meu, pe terasă, la povești, ne facem planuri de călătorii, ne uităm la un film, ne jucăm cu cățeii.

R.: Ați dorit vreodată să vă îndrumați fiul pe un drum similar în domeniul sportiv?

M.D.: NU! A avut mereu libertatea de a alege ce își dorește să facă în viață, însă, m-am ocupat enorm de educația lui până la o anumită vârstă, m-am asigurat că are destule informații și cunoștințe din domenii diferite care îl vor ajuta să aleagă bine în viață.



R.: Ce așteptări și/sau dezamăgiri aveți în privința modului în care este promovat și susținut sportul în zilele noastre?

M.D.: Încerc să mă protejiez de dezamăgiri, de aceea, nu mai cochetez cu antrenoratul. Susținere și promovare? Cine să o facă? Trăim vremuri ciudate, ierarhia valorilor este răsturnată în toate domeniile.

R.: În ultimul rând, aveți un mesaj pentru generația tânără abia pornită pe drumul sportului de performanță și nu numai?

M.D.: Mesajul meu pentru voi, dragii mei, este simplu: uitați-vă în oglindă în fiecare seară și dacă vă place ce vedeți, continuați, dacă nu, încercați să vă schimbați ! Dar, să știți că la un moment dat, vine o zi când o să vedeți imaginea deformată în aceeași oglindă, și nu pentru că acuitatea vizuală scade odată cu vârsta... ci pentru că atunci deja s-a făcut târziu în viață!

Am avut onoarea să descopăr omul minunat, Mirela Dulgheru, care m-a făcut să simt că port o discuție cu un prieten, o discuție lejeră în care am fost pusă la același nivel cu aceasta, fără să simt că am în față o campioană mondială.

UN ANTRENOR DE SUFLET, VOCE ȘI MINTE

Student: Alexandra ROMAN

**Universitatea Petrol și Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe
Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA**



Indiferent cum se descrie – fie ca om, profesor sau prieten – doamna Monica Marin este una dintre puținele valori umane pe care le mai găsim în societatea noastră, datorită iubirii sale pentru oameni.

Născută la 13 iunie 1988, județul Prahova, doamna Monica Marin a urmat cursurile Colegiului Național „Alexandru Ioan Cuza” din Ploiești, apoi pe cele ale Universității Petrol și Gaze din Ploiești, continuând ca profesor de limbă și literatură română. A predat inițial patru ani la liceu, iar în 2011 a predat și latina, iar apoi, a continuat activitatea în învățământ la Colegiul Național „Ion Luca Caragiale” din Ploiești. Întâmplarea face că după cei doisprezece ani de învățământ, Monica Marina să renunțe și să își deschidă aripile în domeniul comunicării. Este membru fondator al grupării județene pentru tineret și afirmă cu tărie că problemele sunt binecuvântări care o vor ajuta să deblocheze ceva nou pentru viitoarele activități.

Am găsit-o așa cum mi-o aminteam din clasa a XI-a, cu zâmbetul pe buze, iar locul ales de dânsa pentru întâlnirea noastră nu a fost întâmplător. Locația aleasă reprezintă pentru Monica Marin și primul spațiu unde a organizat primul eveniment cu doamnele din comunitatea feminină.

Reporter: Nu o să încep prin a vă întreba cine este Monica Marin, aș prefera să înțeleg cum ați devenit propriul dumneavoastră „antrenor de suflet, voce și minte”?

M.M.: Antrenorul de suflet se referă la capacitatea de a vorbi cu un suflet armonizat. În perioada liceului, eram destul de timidă și asta m-a determinat să vreau să mă dezvolt. Primul meu loc de muncă a fost la Vodafone, unde am lucrat la *call center* și astfel a trebuit să trec peste această barieră.

În 2013, am participat la primul club de vorbit în public.

R: De multe ori, am observat că ați menționat și în alte interviuri că sunteți o persoană timidă. Acest aspect a rămas la fel de pronunțat în personalitatea dumneavoastră sau ați reușit să-l schimbați odată cu meseria aleasă?

M.M.: Lucrurile s-au estompat pe parcurs. Cu ajutorul domnului Andy Szekely am reușit să trec peste acest impediment. Din punct de vedere profesional, pe partea de training, aveam rezultate din ce în ce mai bune și făceam în paralel și activități de dezvoltare personală. Am obținut în 2013 diploma de formator și am devenit trainer. Prin 2014-2015, a apărut o turnură în viața personală, iar eu fiind în plină activitate, a trebuit să gestionez lucrurile în așa fel încât să nu-mi influențeze viitoarele activități. În anul 2016, am reorganizat workshopurile. Totodată, am luat și diploma de coach, după o școală de nouă luni, în anul 2020. În același an, am devenit consilier de dezvoltare personală și în 2021, am deprins diverse activități la televiziunea națională.

R: Știu că ați studiat în cadrul Universității Petrol și Gaze din Ploiești, specializarea Română Engleză. Aș vrea să întreb cum ați ajuns să vă doriți să învățați la această facultate?

M.M.: Faptul că voiam să rămân cât mai aproape de casă m-a făcut să aleg această facultate, însă, în spatele meu, am avut-o drept model pe profesoara mea de limbă română din liceul „Alexandru Ioan Cuza”. Simțeam cât de mult mi-ar plăcea această profesie, iar doamna profesoară era foarte blândă și m-am atașat imediat de dumneaei.

Ajunsă la U.P.G., am rămas uimită de poveștile pe care le auzeam de la domnul profesor Ion Bălu despre Mircea Eliade și prietenia lor. El ținea foarte mult să știm multe detalii și despre G. Călinescu.

R: Dacă ați putea alege oricare altă facultate la care să studiați, care ar fi aceea? Ați alege în continuare acest domeniu?

M.M.: Nu aș alege altă facultate neapărat, eu sunt în continuu proces de învățare încă din perioada Facultății de Litere, iar, din toamnă, voi studia psihologia.

R: Având în vedere specializarea comună pe care dumneavoastră ați urmat-o, iar eu sunt în pragul finalizării sale, ce sfat îmi oferiți pentru a excela în cariera de profesor?

M.M.: Ca în fiecare profesie, am cinci lucruri pe care aș vrea să ți le spun: primul lucru de care ai nevoie este organizarea, al doilea prioritizarea, cel de-al treilea, atenție la ce au nevoie elevii, iar ultimul: să fii mereu pregătită!

R: . De ce ați renunțat la meseria de profesor?

M.M.: Am simțit că misiunea mea s-a încheiat acolo. După cei 12 ani de învățământ și toate examenele obținute cu cele mai bune note, în respectivul moment, mi-am deschis și mai mult aripile. Aveam deja în 2022 cele două emisiuni și în paralel un băiețel. Copilul m-a determinat să fac această schimbare pentru a-i fi alături cât mai mult timp.

R: Această profesie vă stătea în calea drumului pe care ați dorit să-l parcurgeți? Sau este vorba că programul era prea încărcat?

M.M.: Programul era încărcat și solicitant. Am decis să mă aleg pe mine.

R: Ce reprezintă comunitatea feminină?

M.M.: Comunitatea feminină a fost fondată pe 8 ianuarie 2023 și este formată din aproape 1300 de femei care vor să iasă din bula victimizării și a timidității, femei care vor să se iubească.



R: Cum ați reușit tot timpul să vedeți partea pozitivă a lucrurilor? Cum reușiți să încărcați lumea cu pozitivitate?

M.M.: Oamenii din jur mă încarcă. Rezultatul femeilor mă încarcă.

R: Cine a fost îndrumătorul dumneavoastră pentru a deveni ceea ce sunteți acum? A existat o astfel de persoană în viața dumneavoastră?

M.M.: În fiecare activitate, apelez la profesioniști. Am avut mentori și am în continuare. Dacă nu aș fi coordonată, totul ar fi un haos.

R: Urmărind câteva dintre transmisiunile dumneavoastră de pe comunitatea feminină, am observat cum, adesea, aduceți în discuție culorile pe care le asociați cu diferite luni ale anului sau cu diverse activități viitoare pe care cineva le va deprinde. Care este culoarea ce vă oferă dumneavoastră aceste note sensibile și care vă conferă cea mai multă energie? Care este însemnătatea ei?

M.M.: Rozul este culoarea mea preferată. Această culoare reprezintă feminitate, speranță, îndrăzneală și bucurie. În același timp, îmi place și albastrul pentru că reprezintă chakra comunicării și o deschidere către dialog. Rozul și albastrul sunt culori de simbioză și se află în echilibru.

R: Care sunt pașii pe care îi urmați pentru a studia o problemă înainte de luarea unei decizii?

M.M.: Cred că tot ce se îndreaptă spre mine vine să-mi ofere o lecție. Atunci când am o decizie de luat, împart o foaie în patru părți și în fiecare colț al ei scriu următoarele lucruri: care este dezavantajul dacă fac acest lucru?, care este avantajul dacă fac acest lucru?, care este dezavantajul dacă nu fac acest lucru?, care este avantajul dacă nu fac acest lucru? Imediat după ce am făcut acești pași, analizez fiecare răspuns.

R: Care a fost cea mai grea decizie pe care ați luat-o?

M.M.: Dacă să plec sau nu din învățământ.

R: Credeți că acum vă este benefică decizia făcută atunci?

M.M.: Cu siguranță, da! Chiar dacă mi-a fost greu atunci, această decizie îmi oferă acum libertatea de care aveam nevoie.

R: Dacă ar fi să vă întoarceți în liceu, ce sfat i-ați da Monicăi Marin de atunci?

M.M.: Să spună ceea ce crede, să aibă curaj și să nu facă compromisuri doar pentru a nu-i pierde pe ceilalți.

În urma interviului avut cu doamna Monica Marin, m-am simțit respectată și înțeleasă. Doamna a avut grijă să îmi răspundă în detalii minuțioase la orice întrebare adresată și, de asemenea, mi-a transmis cu căldură dragostea pe care o împărtășește oamenilor din jur. A fost o adevărată bucurie să o revăd în noua sa variantă care pare să o împlinească în mod deosebit.



EA ESTE MAMA!

Elev: Mocanu Sophia Elena

Liceul Tehnologic Administrativ și de Servicii „Victor Slăvescu”, Ploiești

Coordonator: prof. Virginia Apostol



Mama mea, Nicoleta Mocanu, născută pe 5 martie în Buzău, este o femeie puternică și dedicată celor din jur. În prezent, este președinta Asociației „Întoarce-te la Sport”, o organizație non-guvernamentală care promovează mișcarea în rândul tinerilor și nu numai. Mama își dedică timpul și energia comunității locale din Ploiești, desfășurând numeroase activități caritabile și de voluntariat.

Sala de fitness pe care o conduce numita și „Studioul Inimii”, este locul unde își adună energia și inspiră pe toți cei care vin să facă mișcare. Chiar și în momentele mai grele, mama mea a fost mereu un stâlp de sprijin pentru mine și pentru cei din jurul ei.

Înconjurată de toți cei din asociație, oameni dornici de ajutor și schimbare, mama reușește să inspire și să motiveze pe toți cei care au nevoie de un ghid. Interviuul a decurs firesc, ca o poveste, aducând în lumină nu doar profesionalismul și dedicația ei, ci și iubirea imensă pentru oameni, în special copii și pentru tot ceea ce face.

Reporter: Cine este Nicoleta Mocanu? Câteva cuvinte despre părinți și familie.

N.M: Nicoleta Mocanu este o femeie împlinită, o mamă fericită și binecuvântată cu o fată și un băiat, exact ca Soarele și Luna în viața mea! Simt mereu aproape copilul din mine și le mulțumesc părinților mei pentru o copilărie normală și frumoasă!

R: Ce îți aduci aminte cu plăcere din copilăria ta? Dar din adolescență?

N.M: Îmi aduc aminte cu plăcere de vacanțele petrecute la țară, la „mamaie și tataie”, cum spuneam noi, eu și fratele meu. Joaca era cuvântul preferat pe buzele noastre de dimineață până seara târziu! Sărbătorile de Crăciun și Paști erau de poveste: mergeam la colindat prin zăpadă și primeam nuci, mere și covrigi. De Paști, întotdeauna mama ne cumpăra ceva nou de îmbrăcat pentru a merge la slujba din biserică. Adolescența nu este partea favorită a vieții mele, dar sunt recunoscătoare pentru acea perioadă și pentru tot ceea ce am învățat, chiar și din greșeli. Revoluția din 1989 m-a marcat destul de mult emoțional, dar, privind în urmă, îmi dau seama că totul a fost exact cum trebuia să fie pentru poporul român. Sunt mândră că sunt româncă acum, chiar dacă, mult timp, îmi era rușine cu asta, și mă hrănesc cu această binecuvântare de a fi româncă și cu o țară unică și iubită de întreaga Divinitate!

R: De când a apărut pasiunea pentru activitățile fizice?

N.M: Pasiunea pentru activitățile fizice a apărut cu puțin timp înainte de a o naște pe fetița mea, Sophia, atunci când m-am lăsat și de fumat. Am făcut mișcare constant de atunci, cu antrenori personali și cu determinarea personală de a avea o sarcină sănătoasă. Am schimbat pas cu pas obiceiurile zilnice, renunțarea la fumat fiind pentru mine o încununare de succes a ambiției și a perseverenței. După ce l-am născut pe Nicolas, acum 12 ani, am avut o întâmplare haioasă: a trebuit să țin locul instructoarei de la studioul Fitness Nico, care lipsea de la antrenament. Clientele fiind deja



în studio, am fost nevoită să țin eu acel antrenament. Mi-am dat seama că asta este menirea mea și am început să caut cursuri la Federația „Sportul pentru Toți” și la școlile de specializare din România și nu numai.

R: Ce tipuri de exerciții ai recomanda tineretului din ziua de astăzi?

N.M: Tinerilor din ziua de astăzi le recomand diverse tipuri de exerciții, bazându-mă pe experiența mea cu ei din activitățile desfășurate în diferite proiecte și colaborări. Prezența mea în școli, grădinițe și studio m-a ajutat să observ cât de importante sunt exercițiile de respirație combinate cu postura corectă. Acestea nu doar că îmbunătățesc poziția corpului, dar aduc și beneficii mentale, crescând încrederea și stima de sine. De asemenea, recomand orice tip de exercițiu care le oferă tinerilor încredere în sine și educație în această ramură a mișcării, "sportul pentru toți".

R: Cum ar îmbunătăți mișcarea starea de sănătate a tinerilor?

N.M: Mișcarea îmbunătățește starea de sănătate a tinerilor atât în plan fizic, cât și mental și emoțional. Este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a musculaturii, a oaselor și pentru menținerea unui raport normal între înălțime și greutate. De asemenea, mișcarea îi ajută pe tineri să socializeze diferit, să cunoască starea de bucurie, de satisfacție personală, de empatie și de încredere. Aceștia se dezvoltă mental diferit când au o disciplină prin mișcare, chiar și o rutină ușoară, fie în școli, fie în studiouri sau alte locuri amenajate.

R: Din punctul tău de vedere, cine ar trebui să intervină pentru a-i convinge pe tineri să nu mai fie sedentari?

N.M: Cred că activitățile demonstrative în școli i-ar determina pe tineri să înțeleagă și să simtă diferența dintre sportul de performanță și sportul pentru stare de bine. Activitățile cu accesorii diverse îi ajută să realizeze cât de bine se simt după exerciții și, dacă aceste activități sunt constante, ar crea o dependență pozitivă pentru starea de bine de după. Exercițiile fizice ar trebui promovate și implementate prin programe specifice și personalizate pentru tineri, susținute de primărie sau consiliul județean, pentru a le dezvolta interesul și curiozitatea pentru activitățile sportive.

R: Ești președinta unei organizații guvernamentale care promovează mișcarea. Poți să prezinți câteva proiecte care, din punctul de vedere al participanților, au avut succes?

N.M: Asociația „Întoarce-te la Sport” este un ONG care promovează mișcarea în rândul tinerilor și nu numai. Proiectele de succes au fost cele susținute de Lukoil, precum "Mereu în mișcare. Fuel pentru viață" și cel mai recent proiect, "We Breathe Together", care a fost foarte apreciat de tinerii din școli.

R: Știu că te implici și în activități caritabile. Ce te motivează să te implici în astfel de acțiuni?

N.M: Îmi place să mă implic în acțiuni caritabile deoarece îmi oferă o stare de bine. Dacă pot să strâng energia de grup pe care am creat-o în comunitatea Fitness Nico, atunci mă simt cu adevărat binecuvântată. Activitățile de voluntariat pe care le desfășurăm pentru susținerea asociației m-au convins că fac bine ceea ce fac și că asociația are o menire în comunitatea prahoveană și nu numai. Parteneriatul cu penitenciarul de femei, Asociația Copiilor cu Sindrom Down, Asociația Persoanelor cu Dizabilități și vizitele în spitalele de pediatrie, unde facem terapia prin râs, sunt doar câteva exemple de activități caritabile în care ne implicăm. Voluntariatul nu se încheie niciodată, apar mereu idei și oportunități noi.

R: În afara de activități sportive, ce alte pasiuni mai ai?

N.M: În afara activității pe care o desfășor în studioul meu, am multe alte pasiuni. Îmi place foarte mult dansul și iubesc să călătoresc. Timpul petrecut cu copiii mei, fie în momente organizate special,



fie pur și simplu, este de neprețuit pentru mine. Îmi place să socializez și să mențin o atmosferă colorată oriunde m-aș afla. Iubesc culorile și pot spune că ele mă reprezintă foarte mult.

R: Ai o familie frumoasă din care fac parte și eu. Ce îți dorești ca viața să ne ofere?

N.M: Îmi doresc ca viața să ne ofere înțelegere și comunicare la orice vârstă, e în primul rând și, bineînțeles, realizări și împliniri împreună, să-mi pot susține copiii de-a lungul vieții și să-i sfătuiesc în deciziile pe care vor să le urmeze, să fiu alături de ei chiar și atunci când mai fac greșeli și să putem depăși împreună orice provocare, să avem cât mai multe oportunități.

POVESTEA DE VIAȚĂ A LUI RADU SIMIONESCU

Elev: Petcu Andreea-Sânziana

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești

Coordonator: prof. Dârmon Eugenia



Radu Simionescu reprezintă o persoană emblematică pentru orașul Ploiești, întrucât de-a lungul timpului s-a remarcat prin proiectele sale care au adus și continuă să aducă îmbunătățiri în viața ploieștenilor. Acesta s-a născut în luna ianuarie a anului 1988, în orașul Ploiești și, deși viața l-a condus spre ținuturi îndepărtate, Radu Simionescu a revenit în orașul său natal pentru a contribui la schimbarea orașului în bine. Astfel, prin munca sa cu tinerii, activitățile nonformale și voluntariat, acesta reușește să își pună amprenta asupra a ceea ce înseamnă transformarea pozitivă a Ploieștiului.

Personal, consider că Radu Simionescu este un exemplu pentru fiecare tânăr al acestui oraș, datorită contribuției sale la dezvoltarea tinerilor, grație proiectelor puse la dispoziția acestora, oportunităților pe care acestea le oferă și, nu în ultimul rând, inspirației insuflăte.

Reporter: Cum ați descrie viața dumneavoastră, dacă ar fi o poveste?

Radu Simionescu: M-am născut acum 36 ani, în luna ianuarie a anului de grație 1988, spun „de grație” pentru că tot timpul râd gândindu-mă că, în acel an, vița-de-vie a avut o producție foarte bună de vin.

Sunt ploieștean 100%, născut în Ploiești, am făcut clasele I-IV la Școala 21, acum „Sfânta Vineri”, urmând ca, mai apoi, în clasa a V-a, să intru la clasa de volei de la Colegiul „Mihai Viteazul”. În clasa a IX-a am intrat la clasa de mate-info, la același colegiu. Când am intrat eu în 1999, era Liceul „Mihai Viteazul”, când am absolvit se numea Colegiul Național „Mihai Viteazul”. În 2007, am candidat și am câștigat bursa specială Guvernul României, un program implementat de Programul de Dezvoltare al Națiunilor Unite (UNDP). Programul fusese construit în 2004 de guvernarea Năstase, pentru a răspunde criticilor legate de profesionalizarea administrației publice, conform aquis-ului comunitar necesar pentru aderarea la Uniunea Europeană. Programul a presupus formarea a trei generații de tineri care să se întoarcă în România și să fie angajați de statul român pentru a ajuta la profesionalizarea administrației publice. Am fost 36 de câștigători în acel an 2007, care am plecat la studii, dar din păcate am revenit sub 10. În ceea ce mă privește, am mers la University of Manchester pe științe politice și relații internaționale, locul 27 în lume în acel moment, ca și prestigiu academic.



După trei ani de facultate, m-am întors în țară, iar, după un an în sistemul public, am decis că trebuie să îmi finalizez studiile universitare și am aplicat la o bursă a fundației familiei Rațiu. Astfel, am plecat din nou să studiez la aceeași universitate, însă de data aceasta am urmat un program de Master în Politici Publice și Guvernare. În 2012, m-am întors definitiv în țară și am început să mă implic din ce în ce mai mult în acțiuni comunitare, non-formale. În 2009, împreună cu Paul Olteanu și cu alți doi colegi de generație, am format un ONG pe care îl avem și astăzi, care se numește *Eurospirit*. Prin acest ONG ne-am propus să organizăm diverse evenimente pentru comunitate. Sunt de 20 ani implicat în partea de ONG-uri, fiind membru în primul Consiliu Local al Elevilor din Ploiești, un organism sub tutela Primăriei Ploiești, premegător a ceea ce este astăzi Consiliul Județean al Elevilor. Am fost membru al Parlamentului European al tinerilor, ceea ce m-a ajutat foarte mult să descopăr lumea, participând la peste 25 de sesiuni organizate în toată Europa. Tot timpul spun tinerelor generații că pentru mine acea perioadă a fost o șansă de a ieși din țară și de a vedea foarte multe lucruri în străinătate. În facultate, am înființat Asociația Studenților Români din Manchester, sunt președintele fondator al acestei asociații. Mi-aduc și acum aminte că în anul I de facultate eram undeva la 12 români care studiam acolo, iar astăzi sunt undeva la peste 500, doar studenți. Am terminat și masterul, m-am întors în țară și m-am implicat și mai mult în partea aceasta non-formală.

În 2017, am fondat împreună cu alte șapte entități Fundația Județeană pentru Tineret Prahova cu scopul menit, la acel moment, de a aplica pentru titlul de capitală a tineretului în România. Acesta era un vis pe care îl aveam încă din 2012, când am văzut titlul de capitală europeană pentru tineret câștigat de Cluj și am zis că putem aplica și noi. A fost un program pe care atunci trebuia să îl explic primarilor din acea perioadă. În 2017, am reușit să conving primarul în funcție să aplicăm. Nu am câștigat din prima, dar asta nu ne-a făcut să abandonăm, astfel încât, în 2022, când am reaplicat, am câștigat după o luptă mai mult decât interesantă. Mă bucur că am reușit și că acum, după doi ani de când am câștigat, avem peste 400 de evenimente pe care le-am implementat, unele mai mari, altele mai mici. Am creat niște mecanisme, iar, în calitate de manager de proiect al Ploiești Capitala Tineretului din România, am reușit să fac ca tinerii să fie o voce.

R: Care sunt activitățile ce v-au schimbat viața și au contribuit la dezvoltarea acesteia?

R.S.: Întotdeauna spun că am fost un elev normal, nici mediocru dar nici „zecist”, dar cred că partea asta non-formală m-a format foarte mult și asta m-a ajutat să câștig cele două burse cât mai ales să mă dezvolt. Tot timpul încurajez tinerii și, de aceea, am și rămas în domeniul acesta, îi încurajez să se implice în activitățile non-formale, pentru că îi formează ca oameni. De asemenea, eu tot timpul spun că tinerii nu trebuie să rămână în Ploiești, ci să revină în Ploiești și e o mare diferență, pentru că pe mine plecarea din țară, în 2007, în acei trei ani în care am fost singur, în care practic m-am rupt de tot, m-au format și m-au maturizat. Formarea tinerilor este esențială, pentru că și noi avem nevoie de oameni cât mai bine pregătiți care să revină în țară. Formarea în afară este importantă, deoarece Ploieștiul încă nu îți oferă o gamă atât de largă încât să poți deveni „the best”.

R: Ce perspectivă aveți asupra vieții acum 10 ani?

R.S.: Cred că eram mai visător. M-am întors în țară de două ori în ideea de a schimba și de a muta munții, nu credeam că îmi vor trebui poate 15-20 ani ca să fiu ales în Consiliul Local și să încerc să schimb lucrurile. Acestea se schimbă însă foarte greu, pentru că „mecanismele” sunt destul de învechite și este destul de greu să ajungi să schimbi ceva, dar perseverența cu siguranță m-a ajutat, și ambiția de a spune că nu există „nu se poate”. Cu siguranță, acum 10 ani eram mult mai visător, însă, în atâția ani, înveți foarte multe lucruri și descoperi ce este posibil sau imposibil. Inclusiv din prima candidatură, dacă vorbim de partea asta, de non-formal, cât și din a doua, foarte multe lucruri bune am învățat.

R: Aveți persoane cărora le sunteți recunoscător pentru ceea ce sunteți astăzi?

R.S.: Cu siguranță! Cred că, în primul rând, îi sunt recunoscător soției, pentru că chiar dacă nu a fost ușor mereu, m-a înțeles și m-a lăsat în pace să îmi fac atâtea visuri și speranțe, să cred într-un ideal



care nu tot timpul a fost realizabil. După aceea, normal, sunt părinții. Părinții mei provin dintr-o generație care a trăit în comunism. Faptul că au înțeles că nu vreau să mă duc către aria lor de expertiză, amândoi fiind ingineri, și m-au lăsat să îmi creez calea mea, să mă implic în ceea ce vreau eu, mi-a dat acea libertate, acele aripi ca să pot să mă dezvolt și să fiu astăzi cine sunt. Nu în ultimul rând, cred că am avut și șansă și noroc, pentru că am avut norocul să cunosc foarte multă lume și să învăț foarte multe lucruri de la ei, așa a fost viața... Și cred că în viață trebuie să ai un strop de noroc, un strop de șansă [...] să fii într-o balanță, într-un echilibru.

R: Care credeți că este visul cel mai mare pe care îl aveți în prezent?

R.S.: Ca peste ani să văd că ceea ce am construit rămâne, să văd că după atâta muncă, atâția ani investiți, peste 15 ani copilul meu ajunge la vârsta la care va avea de ales dacă va pleca din țară, de a rămâne în țară, va spune „vreau să plec, pentru că vreau să cunosc x țară, dar nu vreau să plec, pentru că în România am un viitor”. Este lucrul pe care din păcate, la momentul actual, îl aud foarte mult, la foarte mulți tineri. Și problema aici este, dacă nu construim și noi un pic și nu modificăm, și se modifică destul de greu, asta este, asta e mediul, vom schimba gândirea asta de a nu mai pleca.

R: Ce v-a determinat să contribuiți la dezvoltarea Ploieștiului și a tineretului?

R.S.: Cred că așa am fost construit, cred că de mic am vrut să schimb ceva. Proven dintr-o familie liberală, bunicul a fost deținut politic, am foarte multe lucruri care mă leagă de Ploiești. Iubesc orașul ăsta. Așa cum este el. Câteodată gri, câteodată vesel, câteodată luminat, câteodată întunecat. Chiar mă simt un fel de copil al Ploieștiului, și atunci tot ce am făcut, am făcut special pentru a ridica orașul. Chiar zilele trecute am fost prin Ardeal. Și am trecut prin Sibiu, Oradea, Brașov și așa mai departe. Și da, am o ambiție să încercăm să copiem cât mai mult, chiar dacă sună urât, dar măcar atât, să copiem dacă nu putem să inventăm noi. Să facem din Ploiești un oraș în care să ne mândrim, în care să auzim că vin tinerii pentru că au un festival de renume, că au un centru universitar puternic, unde studenții nu vin doar pentru școală. Pentru că acum Ploieștiul stă bine din punct de vedere al oportunităților profesionale, acest lucru fiind posibil și datorită apropierii de capitală, dar trebuie să legăm și acel element de viață socială, de viață comunitară, și noi aici lucrăm.

R: Dacă ar fi să vă descrieți viața prin 5 cuvinte, care credeți că ar fi acestea?

R.S.: Cu siguranță, ambiție, perseverență, impulsivitate. Reacția rapidă, practic impulsivitatea vârstei, a condus la foarte multe decizii pe care le-am luat în viață. Nu au fost mereu cele mai bune la acel moment, dar de multe ori timpul a demonstrat că decizia a fost una corectă, chiar dacă poate mi-a schimbat destinul, și implicit și pe cel al celor din jurul meu. Cu siguranță, noroc și, nu în ultimul rând, echipa, pentru că, fără a avea o echipă și fără a construi o echipă, nu ai cum să reușești singur. Trebuie să îți formezi o echipă, și cred că acest spirit de echipă, este principalul lucru învățat la o vârstă fragedă, atunci când practicam sport de performanță, și sunt convins că faptul că am descoperit ce înseamnă echipa la o vârstă destul de fragedă m-au ajutat foarte mult în timp, și a contribuit la aceasta dorința mereu de a convinge cât mai mulți oameni de a contribui la anumite vise, care mai apoi au devenit proiecte, și în final realizări. Un categoric da, pe primul loc este echipa, și după aceea vin și celelalte.

R: În final, pe baza propriilor experiențe, ce sfaturi ați putea să dați oamenilor?

R.S.: Să aibă mai multă încredere în tineri, să creadă în șansa orașului, în șansa comunităților, și, nu în ultimul rând, să nu uite de acea stare de bine, să nu uite că și ei au fost tineri. Cu toții învățăm... Este normal ca tinerii să facă și greșeli. Numai cine nu muncește și nu încearcă, nu greșeste.

În urma acestui interviu, pot spune că am rămas cu mai multe impresii. Am fost impresionată de influența pe care Radu Simionescu o are asupra tinerilor. Prin ambiția, pasiunea și munca continuă depusă în vederea creării unui oraș înfloritor, Radu Simionescu este un exemplu pentru ceea ce înseamnă implicare, motivație, ambiție și succes.



VIATA

Elev: Pintoiu Catinca-Gabriela
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Chelaru Oana Valeria



Raluca Eparu a fost toată viața de adult jurnalist. S-a născut la Ploiești, în urmă cu 46 de ani și, de 22 de ani este jurnalist. A absolvit cursurile Liceului „Al. I. Cuza”- profilul istorie-științe sociale și ale UPG Ploiești-specializarea administrație publică. Din clasa a II-a, de când a început să scrie compuneri, i s-a spus că are talent la scris.

Ulterior, pe măsură ce a crescut, i-a devenit foarte clar că are această aplecare, pentru că scria eseuri pe marginea oricărui subiect și putea comenta cu ușurință texte la prima vedere. Chiar și așa, nu s-a gândit în liceu că ar putea deveni jurnalist. De altfel, în facultate a făcut multe materii de drept, ceea ce a ajutat-o ulterior în carieră, dar nu aveau tocmai legătură cu meseria sa viitoare. De fapt, aveau, dar nu direct. În ciuda specializării terminate, povestea domniei sale poate fi un exemplu pentru tinerii din ziua de astăzi.

Pentru mine, doamna Raluca Eparu este un exemplu. Pasiunea și dedicarea pentru scris se găsesc rar, iar sinceritatea și onestitatea sunt calități greu de dobândit.

Reporter: Care este parcursul dumneavoastră profesional?

R.E: În anul IV de facultate, ultimul, m-am angajat la Monitorul de Prahova, un cotidian abia apărut pe piață care a organizat, în 2001, o școală de presă. Am aflat de această școală de presă și am fost încurajată să încerc pentru că „tu chiar scrii frumos!”. Aveam să aflu ulterior că e indicat să scrii frumos în jurnalism, în sensul de a avea un vocabular bogat, dar nu e nici pe departe suficient. Am fost 20 de „cursanți” și timp de o lună, cu explicații minime despre ce înseamnă o știre, am mers pe teren și am adus subiecte. Redactorul-șef a apreciat că așa avea talent, mai ales, la observat subiecte și la scris curat, clar. De rapiditate nu putea fi vorba, pentru că deși gândeam rapid, când trebuia să tastez, stătea toată redacția după mine. Nu erau suficiente calculatoare în redacție și colegii se cam uitau urât când mă vedeau moșmondindu-mă. Dar această abilitate, de a scrie repede, s-a format exersând și foarte repede nu a mai fost un impediment. Din cei 20, au rămas 3 printre care și eu, iar ceilalți 2 au mai venit o perioadă, după care au renunțat. Mie mi-a plăcut și recunosc că am fost încurajată constant de șefi și colegi. A venit vara lui 2002, perioada licenței și am făcut o pauză de două luni, dar, după terminarea facultății, am fost angajată cu acte în regulă. De la acest cotidian, am mers la altul, după care, din 2008, am început să lucrez pentru postul național Prima Tv ca și corespondent local. Timp de doi ani, am lucrat și pentru Realitatea TV, dar și pentru alte televiziuni locale și ziare naționale. Întotdeauna, salariul în presă a fost mic și am fost nevoită să am diverse colaborări pentru a avea venituri decente. Poate și de aceea, în 2018, am acceptat propunerea prefectului de atunci de a-i fi purtător de cuvânt. Timp de doi ani am ocupat funcția de consilier al prefectului și am ținut legătura instituțională cu presa. Am scris, însă, în continuare la siteul meu, Prahova Economică, și ocazional, făceam emisiuni pe teme diverse. A fost o perioadă cu multe provocări, dar crescătoare pentru mine și nu regret că am decis astfel.

Reporter: Care a fost momentul / evenimentul care v-a marcat în plan profesional? Dar personal?

R.E: Nu-mi vine nimic marcant în minte, marcant la modul să mă facă să o iau pe altă cale. Desigur, au fost multe știri cu persoane decedate adulți și copii care te fac să te gândești mai bine dacă ești pe



drumul potrivit, dacă ți-ai trăit viața cu folos, inclusiv, ce bine că nu ai fost tu ăla întins pe șosea fără suflare. Gânduri obișnuite, pe care le are oricine. Mi-am făcut mereu meseria cu decență și bun simț și mi s-a răspuns la fel, pentru că oamenii observă atunci când reporterul este nepăsător la durerea lor și când empatizează, dar trebuie să-și facă treaba. Am remarcat foarte repede că din poziția de jurnalist pot ajuta oamenii și mi-am dedicat întreaga activitate acestui scop. Informării corecte și ajutorului concret: de la sfaturi, intermediari, campanii de strângere de fonduri etc.

Reporter: În ce a constat pregătirea dumneavoastră profesională?

R.E: Nu am făcut cursuri de jurnalism, dacă la asta v-ați gândit. De altfel, nici nu erau la vremea aceea. M-am format continuu la locul de muncă și nu am refuzat provocările. Bine, am comentat o perioadă atunci când directorul ziarului la care lucram, la un moment dat, m-a trimis să prezint ziarul, la matinal, la o televiziune locală, totuși, m-am dus și asta m-a ajutat la scurt timp, atunci când am început să lucrez în televiziune. De aceea, spuneam că nimic nu e degeaba și recomand tuturor să fie deschiși spre tot ce le așterne viața provocator. Nici acum nu mă simt excelent în fața camerei și o evit dacă se poate, dar am luat-o ca pe o experiență crescătoare, de depășirea a limitelor impuse chiar de mine.

Reporter: Ce obstacole ați întâmpinat în formarea dumneavoastră profesională?

R.E: În formarea propriu-zisă, nu am întâmpinat obstacole. Au fost provocări specifice oricărei meserii. Dar da, am întâmpinat obstacole în obținerea informațiilor, de multe ori, chiar din partea unor instituții care s-au prevalat de interpretarea proprie a unor legi pentru a nu furniza informațiile care i-ar fi putut pune într-o lumină mai puțin favorabilă. M-am lovit de paznici prea zeloși, de persoane care nu își cunoșteau bine atribuțiile.

Reporter: Ce v-a determinat să alegeți meseria de jurnalist? Este o meserie, o profesie sau o vocație?

R.E: Cred că meseria m-a ales cumva pe mine, nu eu pe ea. M-am angajat pentru că voiam să mă mut cu iubitul meu, actualul meu soț. Și cum din iubire nu pot să iasă decât lucruri bune și această cale s-a dovedit a fi una inspirată. Vocația era, dar nu mi se arătase concret. Prin clasa a X-a, doamna profesor de psihologie mi-a spus că am voce de prezentatoare și o dicție bună. M-am bucurat că a apreciat asta, dar nu m-am gândit atunci că aș putea face o meserie de pe urma acestei calități. Dar da, pentru mine, jurnalismul a devenit o meserie vocațională pe care o practic și acum din iubire față de oamenii cu care interacționez și față de scris.

Reporter: Ne puteți spune cea mai frumoasă parte a meseriei dumneavoastră actuale?

R.E: Faptul că scriu și interviewez oameni pentru propriul site îmi dă o mare libertate și mă bucur cu toată inima de ea. Mă bucur că pot merge la evenimente cu oameni deosebiți, interesanți, că pot afla mai multe despre ei și pot să-i prezint pe site-ul meu. De patru ani, sunt redactor-colaborator și pentru revista „Lace by Loredana Marin”, un concept valoros într-o lume online, care a ajuns recent în București și treptat-treptat în plan național. De câțiva ani, îl ajut și pe soțul meu care are o firmă de producții video să facă clipuri publicitare. În atâția ani de presă, făcusem, oricum, texte publicitare. Nu știam dacă sunt cum trebuie, ca la carte, dar am descoperit că am intuit corect și că am bifat mereu ce era important pentru ca un produs să fie bine prezentat.

Reporter: A fost vreodată un moment în care v-ați regretat decizia de a urma această meserie?

R.E: Când banii sunt puțini sau când trebuie să faci un compromis cât de mic sau ceva împotriva voinței tale, pentru că dileme morale apar mereu, da, te gândești că mai bine te iei de altceva. Dar eu nu m-am gândit vreodată să renunț la presă, ci doar m-am mutat în altă redacție atunci când lucrurile mi s-au părut cu nu sunt bune pentru mine. Nici acum nu mă văd făcând altceva, cu atât mai mult cu cât am libertatea la care doar visam la 25 de ani.



Reporter: Cum ați luat decizia de a va face propriul blog?

R.E: Blogul ralucaeparu.ro a luat ființă pe vremea când lucram în Prefectura Prahova. Scriam și acolo discursuri și postări, dar nu mă puteam exprima așa cum îmi doream. Simțeam nevoia să fiu mai creativă și atunci am făcut blogul pe care acum nu scriu pe cât de des mi-aș dori, pentru că între timp am mai descoperit o pasiune. Dincolo de știrile de pe site și emisiuni TV, îmi place să fac broderie cu mărgelile și fac tot felul de accesorii. Cusutul este o terapie poate la fel de bună ca scrisul.

Reporter: Care sunt avantajele sau dezavantajele de a avea propriul blog?

R.E: Un avantaj ar fi că te scoate în față ca om, îți dă o mai mare vizibilitate. Eu aveam această vizibilitate când m-am apucat de blog și am urmărit mai degrabă să fac o terapie, eu cu mine și pentru mine. Dar ca orice este scris, chiar dacă în online nu e același lucru ca pe ziarul pe hârtie unde nu mai poți modifica, te implică și te responsabilizează. Eu spun mereu că aceea a fost experiența mea, alții pot gândi și simți altfel, ceea ce la mine a mers, nu înseamnă că se potrivește oricui. Să scrii pe blog înseamnă multă asumare pentru că scrii despre tine ca om, cu slăbiciunile și fricile tale și nu e ușor să te expui. Apoi mai este vorba de intimitatea familiei tale, pentru că ceea ce mie mi se pare firesc de povestit, fiicei mele poate nu i-a prins bine în cercul ei de colegi, prieteni. Poate a fost judecată greșit prin prisma a ceea ce am scris despre mine, despre ea. Tocmai de aceea, nu scriu constant pentru că nu vreau să îi dezvălui pe ai mei mai mult decât vor ei să fie dezvăluiți, pentru că eu sunt cine sunt și pentru că ei sunt în viața mea.

Reporter: Cum vă îmbinați viața personală cu cea profesională?

R.E: Mult timp aproape că nu a existat o delimitare. Fiica mea, care are acum 19 ani, a îndurat multe din cauza programului nostru haotic. Plecam de acasă amândoi, pentru că formam o echipă și pe teren, soțul meu fiind cameraman. Rămânea cu bunica pe care o chemam la noi de urgență. Sau mai era, câteodată, trezită în toiul nopții de telefoane. Apoi, nu puteam merge cu ea undeva, chiar dacă eram în concediu, fără să fie nevoie să răspundem la telefon, să discutăm despre tot felul de subiecte. Dar a și mers cu noi la multe știri frumoase și asta cred că a ajutat-o. Ani de zile, nu am avut sărbători liniștite pentru că trebuia să plecăm chiar și de Crăciun, Paște, Anul Nou la știri, dar de câțiva ani, mă bucur de libertate, de când scriu doar pentru site-ul meu și îmi organizez timpul așa cum vreau eu, în general. În plus, presa s-a schimbat mult, informațiile se obțin mult mai ușor, cu tot cu poze, chiar. Câteodată nici nu mă mai simt jurnalist, ci doar un scriitor de informații facile. De aceea, mă bucur mult de interviuri cu oameni deosebiți.

Reporter: Ce proiecte viitoare aveți în plan?

R.E: Nu m-am gândit la ceva anume. Să scriu în continuare și să fiu sănătoasă alături de familie, să trăiesc clipa conștient, pentru că mult timp m-am irosit în toate părțile, am lăsat frânturi din mine peste tot. Acum mă adun și mă redescopăr. Și îmi dau timp să observ mai bine oamenii și situațiile.

Reporter: Care e cea mai interesantă experiență pe care ați trăit-o, ca jurnalist? Dar cea mai emoționantă?

R.E: Sunt foarte multe și interesante și emoționante și copleșitoare chiar. Dar toate crescătoare. Lecții care au venit spre mine cu un scop: cel al dezvoltării mele ca omul care sunt astăzi. Am făcut o campanie pentru ca o femeie să își construiască o casă. Casa ei dispăruse într-un incendiu și acum stătea cu fetița ei de 5 ani într-o cocioabă cu spărturi în pereți pe care proprietarul o cumpăraseră pentru teren. Intenționa să o demoleze și o lăsa pe femeie să stea acolo până când acest lucru s-ar fi întâmplat. În câteva luni, au fost ridicate două camere. M-am rugat de oameni cu firme, de prieteni și am reușit împreună să o ajutăm. M-am simțit ca o rotiță importantă din ceva mare și am tot continuat cu campanii mai mici, pentru tot felul de situații și persoane. Sunt foarte multe experiențe pentru că în acești 22 de ani de presă am făcut mii de știri de tot felul.



Reporter: Vă rog să vă descrieți în câteva rânduri. Care sunt trăsăturile care v-au ajutat cel mai mult în carieră? Dar cele mai importante în viața personală?

R.E: Aș zice despre mine că sunt un observator al vieții, unul activ, însă. Și asta m-a ajutat și în carieră. Spiritul ascuțit de observație, empatia este la fel de importantă, dar mai mult decât orice, nevoia de a fi corectă față de mine și de ceilalți, responsabilitatea față de ce scriu, atenția la detalii, bucuria de a construi, nu de a distruge, de a ajuta, de a educa, asumarea, hotărârea de a mă implica în bunul mers al lucrurilor.

Reporter: Ce sfaturi ați da tinerilor liceeni de azi?

R.E: Să pună preț pe educație! Educația este mereu la modă. Să învețe și să încerce orice oportunitate de creștere care le iese în cale! Îi spun și fiicei mele cât de norocoasă este că informația este la un click distanță de ea. Pe Google, sunt atâtea surse de informare pentru orice. Dar ca să discerneți între cele reale și cele false, e nevoie să vă documentați mai mult. Noi eram nevoiți să ne deplasăm la bibliotecă pentru orice, deci gândiți-vă cât de avantajați sunteți. Citiți mult, mergeți la evenimente culturale, la muzee, încercați sporturi, cursuri de actorie, pictură, canto. Așa veți descoperi ce vă place și cine sunteți. Și mai ales, nu lăsați să treacă pe lângă voi oportunitățile de creștere și învățați câte ceva din fiecare experiență. Vă urez mult succes în tot ce faceți bun pentru voi și ceilalți!

UN PROFESOR DE EXCEPȚIE, UN OM CU MAXIMĂ DĂRUIRE ȘI PASIUNE

Elev: Ioana David Mihai

Colegiul Național „Nicolae Iorga”, Vălenii de Munte

Coordonator: prof. Neagu Adriana



Reporter: Bună ziua, distinsă doamnă profesor Silvia Olteanu! Vă mulțumesc că ați acceptat să ne împărtășiți din experiența dumneavoastră! Am înțeles că meseria de **profesor** înseamnă în primul rând dăruire, pasiune, dragoste și creație. Mărturisesc că sunt într-o oarecare dificultate deoarece nu știu care ar fi formula cea mai potrivită de adresare:

doamna fost inspector, doamnă președintă a Asociației Ecoterra, doamnă fost director, doamna profesor. **Vă rog să îmi spuneți care formulă vă este cea mai familiară și pe care o interiorizați?**

S.O: Cred că cea mai potrivită formulare este cea de „profesor”, pentru că le include cumva și pe celelalte. Este ca o spirală: ca profesor, interacționezi cu elevi, profesori și părinți la un anumit nivel, interacțiune continuată și situată doar la alt nivel pentru calitatea de director sau inspector.

R: Am aflat că ați inspirat și ați fost model pentru foarte mulți elevi dar și pentru profesori. Cum ați reușit să ajungeți la inimile lor?

S.O: Înainte de toate, am încercat să fiu OM, să vin în întâmpinarea elevilor și colegilor profesori cu ceea ce am simțit că ar fi nevoie. Este important dacă am reușit, chiar și parțial, să-mi pliez acțiunile



și rezultatele pe nevoile și așteptările acestora, respectiv să le transmit colegilor dorința de a împărtăși cu ceilalți cunoștințe, evenimente, emoții.

R: Ați fost director adjunct o bună perioadă de timp. Ce a însemnat pentru dumneavoastră?

S.O: În primul rând, a fost o mare surpriză! M-a fascinat poetul ploieștean dintotdeauna, iar titularizarea ca profesor de biologie în Liceul Teoretic „Nichita Stănescu” în 1997 a fost ceva de vis! Iar, peste 5 ani, propunerea de a deveni director adjunct a fost o adevărată provocare. M-am avântat cu pasiune în dezvoltarea culturii organizaționale a liceului, dorindu-mi ca școala să devină ”o mare familie”. Sunt bucuroasă că tradiția se păstrează și acum, iar foști elevi îmi spun că și-au înscris copiii în liceul în care au învățat. Am lucrat în echipă cu colegii mei și împreună am realizat lucruri minunate: obținerea titlaturii de ”Colegiu Național” și de ”Școală Europeană”, organizarea unor stagii de formare pentru elevi în *Cité des Sciences*, din La Villette - Paris, participare în proiecte internaționale prin INFOREF - Belgia, modernizarea laboratorului de biologie, a amfiteatrului, dotarea sălilor de clasă cu table interactive (proiecte finanțate de Fundația Timken), crearea unui parc (proiect finanțat prin programul Spații Verzi de Fundația pentru Parteneriat), organizarea în colegiu a unor cursuri de masterat în ”*Management educațional*” cu SNSPA și cursuri postuniversitare ”*Științe*”, cu Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca - Centrul Universitar Nord din Baia Mare. O perioadă cu multă poezie și miros de primăvară, sub aripa nemuritorului poet.

R: Cât de frumos! Ulterior, ați devenit inspector de biologie. O altă responsabilitate care a restrâns timpul dumneavoastră personal. Cum ați reușit să armonizați relația dintre funcție și pasiunea față de biologie?

S.O: Experiența de director s-a dovedit foarte utilă, mai ales pentru consolidarea relațiilor interumane. Experiența primilor 10 ani de experiență didactică, în cel puțin 10 școli, cu colective variate de elevi (clase cu învățământ simultan, clase de seral, în mediu rural și urban), dar și experiența de responsabil de cerc pedagogic al profesorilor de biologie de liceu mi-au înlesnit cunoașterea profesorilor de biologie și a realității învățământului biologic din județ. Numirea ca inspector a venit într-un moment neașteptat și greu (după moartea fostului inspector de biologie, dl. Gheorghe Drăgușoiu). I-am urmat sfatul – ”să fiu un om pentru oameni” și sper că mi-a reușit! Am fost onorată să lucrez în echipă cu colegii mei, profesori de biologie (pe care-i apreciez și stimez)!

R.: De asemenea, știu că sunteți organizatoarea Simpozionul Național ”Ecoterra”, care se desfășoară în fiecare an în luna decembrie. Am aflat că este extrem de apreciat atât de colegii dumneavoastră de biologie și de profesorii de alte specialități din județul nostru, dar și din țară. Cum ați gândit să înființați un simpozion și care este satisfacția dumneavoastră? Ați avut invitați de marcă.

S.O: Simpozionul, ajuns la a XV-a ediție, a fost inițiat în vederea promovării evenimentului biologic marcant din fiecare an; temele sunt diferite de la o ediție la alta și sunt tratate transdisciplinar, ceea ce sporește atractivitatea participării. Întâlnirile, în sfera gândirii și a bucuriei efervescenței creatoare, au fost totdeauna pline de emoție, sporită și de întâlnirea cu cadre didactice din cadrul Facultății de Biologie, Universitatea din București sau cu personalități fascinante: prof.dr. Radu Șerban PALADE (nepotul lui George Emil PALADE, laureat al Premiului Nobel), academicianul Leon DĂNĂILĂ, neurochirurg și prof. univ. dr. Dumitru Constantin DULCAN, medic neurolog și psihiatru. Mulțumesc, pe această cale, tuturor participanților care au asigurat, atât prin prezență cât și prin articole, calitatea și reușita edițiilor simpozionului, dar și gazdelor: C. N. ”Nichita Stănescu” și C. N. Pedagogic „Regina Maria” din Ploiești, respectiv Grădina Botanică – Universitatea din București.

R.: Ați înființat concursul de biologie pentru gimnaziu „George Emil Palade”, cred că este singurul concurs de biologie dedicat elevilor de gimnaziu. La acesta, am participat și eu, un



concurs de o înaltă exigență. Actualmente, a devenit un concurs preluat de Ministerul Educației. Satisfacția obținută în realizarea acestui concurs a recompensat efortul depus?

S.O.: Cu siguranță! Era nevoie de acest concurs pentru a stimula interesul elevilor pentru studiul biologiei și pentru formarea viitorilor olimpici. Mi-a adus multă bucurie, mai ales prin feedbackul primit de la elevi, părinți și profesori din țară, dar și din Republica Moldova, participanți cu titlul de invitați. Îmi doresc ca acest concurs să reziste în timp și să fie realizat cu profesionalism și empatie.

R: Ieșirea la pensie a reprezentat pentru dumneavoastră un nou început?

S.O.: Nu a fost un șoc, dar nici un nou început cu adevărat. Deocamdată, am continuat proiectele începute: concursul, simpozionul și lucrul la manuale și auxiliare școlare. Într-adevăr, am fost mai mult prezentă în familie, trăiesc bucuria de a-mi vedea nepoții crescând - este minunat! Mă simt bine în această etapă și apreciez oamenii și momentele care contează.

R: Sunteți autor de manuale școlare, auxiliare didactice, atlase, culegeri de teste, ghiduri metodologice, lucrări de experimente, diverse publicații, aveți un palmares extrem de bogat. De unde izvorăște atâta energie?

S.O.: Când am lucrat la o publicație, m-am gândit totdeauna la cei cărora li se adresează, încercând să acopăr un segment care era deficitar în acel moment. Am lucrat în echipă și mulțumesc tuturor colegilor care mi-au fost și-mi sunt alături, iar succesul publicațiilor este asigurat și de această colaborare! Meritul meu este că i-am descoperit și i-am provocat!

R: Am aflat că pe lângă faptul că ați fost un om dedicat meseriei de profesor, ați fost un om, pasionat, cu o responsabilitate maximă, un bun colaborator și ați empatizat foarte bine cu oamenii. De unde toate acestea? Vă rog, o descriere concisă.

S.O.: O întrebare foarte bună! Răspuns: din dragoste și din respect pentru oameni. A fi lider înseamnă să fii un promotor pentru ceilalți!

R. Această implicare a avut repercusiuni asupra familiei dumneavoastră?

S.O.: Cu siguranță! Și recunosc că a fost una pozitivă: copiii mei au învățat ce înseamnă responsabilitatea, sprijinul și respectul muncii celuilalt. Bineînțeles, există și regretul că în anumite momente am fost mai puțin prezentă, dar, dacă te străduiești, vei reuși! Simpla prezență nu înseamnă totdeauna și implicare!

R: Pentru tot ceea ce ați realizat și pentru ceea ce sunteți la acest moment, considerați că ar merita cineva recunoștință, sau mulțumire?

S.O.: MULȚUMESC familiei care mi-a înțeles pasiunea și m-a sprijinit! MULȚUMESC fiecărui om cu care am colaborat și cu care m-am intersectat la un moment dat, pentru că de la fiecare și din fiecare experiență trăită am învățat câte ceva, chiar dacă uneori poate a fost de tipul: așa DA/așa NU. Te modelează așa cum un firicel de apă sculpează piatra pe care se scurge! Deci, sunt un om modelat de locul în care m-am născut, de părinți și de toți oamenii cu care undeva, cândva, am interacționat. MULȚUMESC celor care au crezut în mine și pe care i-am simțit și-i simt alături!

R: Vă mulțumesc sincer că ați deschis fereastra către lumea dumneavoastră și ne-ați oferit o privire profundă asupra experiențelor și gândurilor ce vă definesc! A fost o adevărată onoare și vă doresc să fiți în continuare o sursă de inspirație pentru cei din jur.



PE DRUMUL AMINTIRILOR CU TOMA KASSOVITZ

Student: Laura Georgiana LUPU

Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, Facultatea de Litere și Științe

Coordonator: prof. conf. univ. dr. Marius NICA



Supraviețuitor al lagărelor de concentrare naziste, domnul Kassovitz vorbește cu detașare, dar afectivitate despre amintirile și întâmplările ce l-au purtat la Auschwitz și înapoi, despre câteva amintiri din perioada comunistă și despre copilăria sa. Născut pe 9 ianuarie 1934 la Cluj, la doar 10 ani, este deportat în Germania nazistă pentru simplul fapt că este evreu. Ca printr-un joc de destin, acesta este eliberat în 1945 împreună cu familia și se întoarce la patria mamă. Cariera îi poartă pașii în Ploiești, unde își achiziționează o locuință și își întemeiază o familie. Domnul Kassovitz, pe lângă faptul că este singurul cetățean român ce a supraviețuit Auschwitz-ului, este „Cetățean European de Onoare”, are gradul de „Cavaler” al Ordinului Național „Serviciul Credincios”, precum și Diplomă de Golan pentru participarea și susținerea idealurilor românești din Piața Universității.

Reporter: Nu am intenția să vă declanșez amintiri neplăcute, dar aș dori să vă întreb: ce vă amintiți din copilărie, cum era copilăria pe atunci?

Toma Kassovitz: Nu-mi fac probleme. Am trecut de perioada în care m-a afectat. Am amintiri foarte fixe. Copilăria era altfel. Eu, de exemplu, până la 11 ani, nu m-am jucat cu copiii deloc. Așa era pe atunci. Adică, n-am avut contact cu alți copii, doar cu verișoara mea și cu frații mei. Dar nici cu aceștia prea mult... era altă viață atunci.

R.: Cum percepea copilul Toma Kassovitz tot ceea ce se întâmpla atunci în țară?

T.K.: Îmi amintesc că în 1940, când a fost cedarea Ardealului, Armata Română și Poliția s-au retras și au fost vreo trei zile haos total. Dimineata, când ieșeau din casă, găseai oameni împușcați pe tot drumul. Românii omorau pe unguri, ungurii omorau pe români. Atât de simplu era.. Deci, de la șase ani eram obișnuit să trec pe lângă oameni împușcați. Asta cumva m-a ajutat pe mai târziu.

R.: Se știa dinainte de camerele de gazare? Cum a fost pentru dumneavoastră experiența plecării din România spre lagăre?

T.K.: Noi am fost printre foarte puținii evrei de la Cluj ce au știut de camerele de gazare și de faptul că acolo îi lichidează pe toți. Eu cred că toți știau, dar nu au vrut să creadă. Noi am crezut că așa este încă de la început și de aceea, am vrut să revenim în România. Pe hârtia aceea de trimitere în lagăr, scrie că suntem români. Din tot grupul, numai familia noastră avea cetățenie română. Noi proveneam din Ardealul neocupat de unguri și tatăl meu a făcut o greșală imensă fiindcă a crezut că la unguri e mai bine ca la români... dar nu a fost. La Turda, era un avocat cunoscut, acolo am trăit ca expatriați fiindcă noi plecaserăm din România, după cum a vrut tatăl meu, dar ungurii nu ne-au primit. Eram, deci, în suspensie, cum s-ar zice. Și tatăl meu a făcut rost pe la Budapesta, prin niște relații, de acte false. Și am încercat să fugim atunci. Am fost prinși, iar o lună de zile, am stat închiși la Securitatea Maghiară. Cât timp lagărul a fost dus la Auschwitz, toți au pierit. Eu n-am niciun coleg de școală în viață. Au murit toți fiindcă erau minori și minorii se trimiteau direct la Auschwitz, la gazare. Eu nu m-am numărat printre ei. Trenul Kassler ce a ajuns în noiembrie în Elveția a ajuns fără familia



Kassovitz. Pe noi ne-au reținut atunci fiindcă în 23 august, România a trecut de partea adversă, deci, noi nu mai puteam să fim folosiți ca monedă de schimb în calitate de români și ne-au reținut nemții. Un joc politic ghinionist pentru noi, fiindcă ceilalți din grup au ajuns în noiembrie 1944 ca evrei la Budapesta. Noi am reușit să fugim, totuși, când a fost bombardat Clujul. Am ieșit din Securitate și am plecat pentru că celulele se deschid la bombardament. Și așa am plecat și am ajuns la Budapesta cu ajutorul a doi prieteni de-ai tatălui meu ce au venit cu actele familiei lor. Am stat ascuns două, trei săptămâni la Ana Frank. Și până la urmă, n-au mai găsit loc unde să ne țină. Atunci, a vorbit tatăl meu cu Kastner, cel care a ajuns cu acești 1200 de oameni la Budapesta și ne-a spus cum să procedăm să fentăm sistemul și apoi, am ajuns în Germania. Din noiembrie 1944, am rămas în lagăr, nu ca evreu, ci ca român. De acolo la Auschwitz, a fost un drum al morții. Foarte mulți deținuți au fost aduși pe jos de la tren, fiindcă acolo nu mai circulau. Cei care nu mai putea să continue erau împușcați pe loc. Erau niște stafii, nu mai erau oameni, fiindcă nu-i destul că au stat la Auschwitz, la nu știu câte selecții, dar au mai și călătorit nemâncați în tren, frig, iarnă. Era decembrie. Deci, noi am stat ca români în lagăr până în decembrie, adică foarte puțin. În decembrie, lagărul a fost preluat de conducerea care a părăsit Auschwitzul, că erau *roșii* aproape, iar conducerea a venit în țară, în Germania și a preluat lagărul. Deci, eu pot să fiu mândru că am fost ca Mahomed. La mine a venit Auschwitzul, nu eu am fost la Auschwitz. Dar asta ca glumă, pentru că regimul s-a schimbat sută în sută.

R.: Domnule Kassovitz,, ne povestiți ceva reprezentativ din comunismul trăit de dumneavoastră?

T.K.: Sigur! Era o perioadă foarte interesantă. România în 23 august s-a eliberat și eu abia în aprilie 1945 am fost eliberat din lagăr. Nu m-ați găsit pe mine cel mai competent, fiindcă eu n-am fost închis de comuniști decât 5 zile: în Timișoara, în anul întâi de facultate, într-o noapte ne-au scos din cămin și ne-au mutat pe unde s-a putut din cauză că s-a cerut să li se dea căminul nostru rușilor. Când am fost noi arestați, am stat în barăcile lor, acolo am fost duși. Ne-au arestat, dar imediat după aceea, ne-au dat drumul fiindcă a ieșit scandal. Au luat toți tinerii din cămin atunci. Așa era pe vremea aceea.. Dar au fost două perioade. Până când murit Stalin, a fost una la care toți se refereau ca la „teroarea neagră”. Pe atunci, ne duceau la Securitate doar pentru că am umblat în pantaloni scurți. Acesta era comunismul.

R.: Credeți că istoria se repetă?

T.K.: Da, parcă sună familiară această supremație. Este foarte periculos să zici că „sunt superior”. Asta am trăit noi, radicalizarea asta, înainte de 1940. În copilăria mea, a fost exact aceeași treabă. Atunci, măcar, puteai să găsești un vinovat.

R.: Ce părere aveți despre conceptul destinului? Avem un destin scris de divinitate?

T.K.: Nu poți să trăiești doar rugându-te și așteptând să rezolve Cel-de-sus pe toate, că tu nu trebuie să faci nimic. Este o problemă nerezolvată, asta! Celei trei religii monoteiste sunt: creștinismul, iudaismul și mahomedanismul. Și pe cât sunt de numeroși, pe atât de matematic este egal cu zero. Fiindcă există antisemitismul fără evrei. Cum e și cazul în România.

R.: Cum era sistemul educațional românesc în România comunistă?

T.K.: Eu am făcut calculul infinitezimal și integrat din liceu, lucru care nu se făcea pe atunci, și pe lângă asta am avut și o profesoară de română excepțională, tinerică, care îmi spunea: „Să vă citesc din Minulescu ca să vedeți cât de... decadent și de... condamnat este! Să vă citesc din Bacovia ca să vedeți cât de gol este ca poet! Și ne citea astfel din Minulescu și Bacovia pe vremea când erau interzise aceste lucruri. Ne-a educat prin psihologie inversă. Spunea: „uite cât de condamnat e. Atât de condamnat. Nu e așa?” Și profesorul de istorie zicea că nimic nu este mai schimbabil decât trecutul. Și noi nu înțelegeam pe vremea aceea cum istoria poate fi schimbabilă.



Și așa este. Mi-am dat seama mai târziu ce a vrut să ne spună atunci.

Toma Kassovitz este genul de om cu care poți discuta orice. La dumnealui, spiritualul și intelectualitatea merg mână în mână. Specializat în științe fixe, s-ar spune că este un om analitic, însă flexibilitatea, adaptabilitatea și iubirea de cunoaștere sunt caracteristicile din care această personalitate se compune. Un tipar al unui intelectual ce aparține mai multor generații, acesta întrunește toate caracteristicile unui interlocutor deosebit de rar în compania căruia timpul nu face altceva decât să zboare.

POVESTEA UNEI VIEȚI DEDICATE MUZICII

Elev: Stancu Ana-Maria

Școala Gimnazială „Ion Ionescu”, Comuna Valea Călugărească

Coordonator: prof. Listoschi-Neacșu Raluca



Într-o lume în continuă schimbare, puține lucruri rămân constante și la fel de puternice precum impactul asupra sufletului.

În acest interviu, vom avea onoarea să descoperim viața și opera unui talentat compozitor, mare iubitor al copiilor, **Leonida Constantin Brezeanu**, prin intermediul amintirilor și cuvintelor soției sale, distinsa doamnă **Valeria Brezeanu**.

Vom afla povestea sa de viață, pasiunile și modul în care a marcat existența celor care l-au cunoscut ca soț devotat, tată implicat, bunic iubitor, profesor – mentor.

Leonida Constantin Brezeanu - compozitor, dirijor, profesor și etno-muzicolog, s-a născut pe 28 octombrie 1938, la Teișani, județul Prahova, având ca părinți o învățătoare și un profesor de vioară, ambii fiind iubitori de muzică și frumoși. Proveneau dintr-o familie de intelectuali, bunicul său fiind de asemenea, învățător, iar casa din Teișani a fost localul primei școli din localitate.

Din păcate, părinții au divorțat, iar mama s-a mutat împreună cu fiul la Ploiești, unde 50 de ani a păstrat școala elementară de muzică de pe Popa Farcaș.

Doamna Brezeanu ne spune că soțul dumneaei a avut două mame, mătușa având de asemenea un rol important în educația lui Dinu, așa cum era alintat, care a început să cânte la 6 ani.

Leonida Brezeanu a urmat studiile la actualul Colegiu „Ion Luca Caragiale”, dar, în paralel, se pregătea particular la teoria muzicii și armonie cu Paul Constantinescu și Dumitru Milcoveanu. A intrat apoi, la Institutul Maxim Gorki din București, iar între 1958-1963, a urmat Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu” din București. Cariera sa lua avânt, dovedind talent, putere de muncă și determinare. Câștigă premii la Concursul național „Cântarea României” cu lucrările „Toamna se numără boboci”i, „Cu cine am onoarea?”, iar cu ansamblul din Valea Doftanei premiul „Toporașul de aur” în Polonia.

În 1979, primește Medalia Meritul Cultural clasa a II-a. A fost un om dedicat muzicii și misiunii sale, muncind mult, având, cum ne povestește doamna Brezeanu, câte trei ocupații în paralel. A fost dirijor de orchestră și folclorist la orchestra populară *Flacăra Prahovei*, profesor la Liceul de



Artă (actualmente Carmen Sylva) din Ploiești, dirijor al Ansamblului de cântece și dansuri al Casei de Cultură Câmpina, secretar al Cenaclului *Paul Constantinescu* al compozitorilor prahoveni. A făcut turnee în Polonia, Italia, Turcia și Franța, 280 de concerte și spectacole de muzică populară au fost dirijate de Leonida Constantin Brezeanu în emisiuni T.V., 180 de minute imprimate. A compus mult și, mai ales, pentru copii, colaborând cu teatrul *Ciufulici*, de exemplu, la *Punguța cu doi bani* sau *Motanul încălțat*. Doamna Brezeanu ne povestește că inspirația venea, mai ales, dacă îi plăcea textul. Compunea după ora 22.00, iar doamna era trezită în miez de noapte pentru o primă audiție. Dimineața era întrebată dacă poate fredona (n.n. doamna Brezeanu coristă și cu adevărate veleități artistice) melodia. Dacă și-o amintea, era semn că va avea succes. Copiii plecau cântând de la spectacolele la care muzica era compusă de Constantin Brezeanu. A compus comedii muzicale (*Olimpiada veseliei*), muzică instrumentală și vocală, muzică pentru cor și a publicat *Pe plaiuri prahovene*, *Cele mai dragi cântece*, *Patrie nemuritoare*. A iubit folclorul și a fost culegător de folclor, a sprijinit copii din mediul rural, propunându-și să doteze casele de cultură comunale cu pianе și a încurajat profesorii de muzică să predea fără remunerație. Doamna Brezeanu ne mărturisește cu ochii plini de lumină și umezi de emoție: *Soțul meu și-a divinizat copiii. Spunea: Copiii sunt suflete atât de curate și, dacă nimeresc niște oameni buni, cresc o generație de îngeri*. Cei doi băieți ai lui Constantin Brezeanu sunt muzicieni, iar nepoții dumnealui îi asigură nemurirea prin muzică. Zefir Georgian Brezeanu este solist, clarinetist, membru în orchestra simfonică a *Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești*, iar Ondin Brezeanu a fost violonist-solist în *Orchestra Națională a Libanului* și profesor de vioară la *Conservatorul Superior Național de Muzică din Beirut*.

Reporter: Cât despre omul Constantin Brezeanu...Cum a reușit să îmbine viața profesională cu viața personală și familia?

Valeria Brezeanu: Dragostea mea pentru muzică și pentru soțul meu m-a făcut să îl urmez la repetiții, spectacole, turnee. Îmi luam și copiii cu mine. Pot spune că soțul meu a fost un om minunat, dar a avut și sprijin din partea familiei.

R: Ce visuri și pasiuni avea domnul Brezeanu?

V.B.: Avea mai multe visuri și pasiuni. El a fost și radio-amator, îi plăcea tehnica, îi plăcea comunicarea, a vrut să fie parașutist (a avut un accident, fracturându-și ambele mâini). Îi plăcea să călătorească, iubea viața la țară, era îndrăgostit de grădină și flori. A crescut bibilici și albine cărora le vorbea. Tot ce făcea, făcea cu pasiune.

R: Care era mâncarea sa preferată?

V.B.: O să râdeți, dacă vă spun, mâncarea preferată era fasolea boabe. Îi plăcea foarte mult fasolea cu afumătură. Prefera și sarmalele sau crema de zahăr ars. Era un om ordonat și mânca la ore fixe.

R: Care este modul prin care i-a influențat și i-a inspirat pe cei din jur, prin personalitatea sa și destinul muzical?

V.B.: A influențat pe mulți către un destin muzical, mai ales pe cei pe care i-a văzut că sunt dotați și serioși. Un exemplu este Musa I. Constantin Cristian, un elev pe care l-a ajutat să reușească. A fost vreo trei ani profesor la Concordia. Avea treizeci de copii și vreau să vă spun că pe toți copiii aceia i-a învățat notele. La un concert, la Viena, un băiețel l-a impresionat prin respectul de care a dat dovadă. Aducea acești copii acasă de sărbători. Spunea: *Fiecare om are în el o sămânță bună*.

R: Ce înseamnă pentru aspiranții și viitorii muzicologi demersul în etnografie și folclor muzical al lui Leonida Constantin Brezeanu?

V.B.: Deoarece nu exista un manual accesibil, a făcut un manual și primele exemplare le-a oferit gratuit. Canto-ul popular i-a plăcut mai mult decât pianul. I-a avut ca prieteni și a cântat alături de



Ileana Sărăroiu, Benone Sinulescu, Irina Loghin, Marinică Iordache, Gabi Luncă, Gică Petrescu, Fărâmiță Lambriu și mulți alții.

R: Care este prima amintire muzicală cu soțul dumneavoastră?

V.B.: Prima amintire cu soțul meu, nu chiar soțul meu, deoarece nici prietenul meu nu pot să zic că era, este pe Bulevard, atunci când el cocheta cu chitara. Eu aveam în jur de 11 ani, iar el avea în jur de 19 ani și cânta acompaniat de un coleg. Atunci, era la modă melodia „Marina, Marina”. Erau strânși acolo...Doamne! Toată lumea fredona și mi-a plăcut numele Dinu (prescurtare de la Constantin). Între timp, prietena mea a fost eleva soacrei mele. Într-o zi, soacra mea a fost bolnavă și i-a ținut locul Dinu. Era îndrăgostită de el și îmi spunea: „A venit băiatul doamnei și este așa de frumos!”. Mie mi-a plăcut numele Dinu și am zis: când o să îmi fac un prieten, o așa o să îl cheme.

R: Credeți că Leonida Constantin Brezeanu a marcat nu doar istoria muzicală a Ploieștiului, ci și istoria culturală a acestuia prin personalitatea sa?

V.B.: Eu cred că da. În primul rând, prin culegeri de folclor, prin cântecele pe care le-a cules mergând în Prahova, Buzău și Dâmbovița. Cântecele acelea au intrat în circuit și oamenii au început să le fredoneze.

R: Ce reprezintă orașul Ploiești pentru familia Brezeanu?

V.B.: Pentru familia noastră, orașul Ploiești reprezintă Roma, Viena, Paris... Este la fel de important ca oricare dintre aceste mari orașe pentru că este orașul nostru și îl iubim.

Așadar, remarcăm cu recunoștință cum Leonida Constantin Brezeanu și-a dedicat toată viața muzicii și i-a ajutat pe cei care au îmbrățișat aceeași pasiune cu a sa. Prin acest lucru, va rămâne în amintirea tuturor ploieștenilor și, fără îndoială, nu doar a lor. Realizările și creațiile lui sperăm să fie o inspirație și pentru generațiile viitoare, așa cum au fost pentru generațiile de până acum. Prin acest interviu, am avut ocazia și plăcerea de a cunoaște oameni minunați. Distinsa doamnă Valeria Brezeanu este o soție, mamă și bunică mândră, iar noi nu putem decât să fim de acord cu Leonida Constantin Brezeanu, care o numea „eroul casei”.

Mulțumim familiei Brezeanu pentru acordarea acestui interviu și doamnei Inspector profesor Otilia Angelescu care a înlesnit această întâlnire!



CUM SE NAȘTE UN CAMPION?

Elev: Drăgaică G. Cătălina
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Ploiești
Coordonator: prof. Chelaru Oana Valeria



Antrenorul care i-a îndrumat pe Leonard Doroftei, Adrian Diaconu și mulți alții este Titi Prosop, poate chiar cel mai renumit antrenor din România. Marcant este faptul că nu și-a început cariera în ring, ci pe terenul de fotbal.

Reporter: Cum v-ați început cariera în box?

Titi Prosop: M-am născut în 1955, într-o comună din județul Prahova, comuna Sălciile, într-o familie formată din șase frați. Am ajuns la Ploiești la vârsta de 15 ani pentru a-mi continua studiile la Liceul de Chimie. Cum voiam să fac spor și să mă fac remarcă, m-am dus la echipa de fotbal „Vagonul Ploiești” din Mimiș. Însă, seara, după antrenament, am luat la bătaie pe stradă și asta m-a determinat să mă orientez către sala de box.

R: Cum ați ajuns la performanță?

T. P.: În 1969, au fost campionatele europene de box la București și, văzându-i la televizor pe doi mari boxeri ai României, Ion Anexe, la categoria grea, și Calistrat Cuțov, care erau adevărate personalități, m-au inspirat să alegă această cale. Mai târziu, de-a lungul carierei, i-am întâlnit, făcând parte din lotul României.

Cariera Domnului Titi Prosop va urma o cale ascendentă, de la campion al României, la turneul Internațional „Centura de Aur”, la câștigarea titlului de Campion Balcanic și locul întâi la Campionatele Europene de seniori în anul 1977. Ulterior, din 1983, se dedică antrenoratului începându-și studiile la Facultatea de Educație Fizică și Sport. Astfel, făuritorul de stele își va crea fabrica de talente unde va îndruma sute sau chiar mii de copii până în ziua de astăzi.

R: De unde provine porecla dumneavoastră sau numele de scenă, cum se spune – Titi „Prosop”?

T. P.: Obiceiul de a mușca din prosop l-am luat la meciurile lui Doroftei. Dacă zbieam și arbitrul îmi atrăgea atenția, îi scădea punctaj și atunci am luat prosopul și am tras de el. Dragostea pentru box mă făcea să nu-mi pot controla emoțiile total în timpul meciurilor sportivilor din ring.

R: Cine au fost cei mai buni boxeri pe care i-ați antrenat?

T. P.: Leonard Doroftei, campionul național, european și mondial la seniori - de două ori a luat locul 3 la Jocurile Olimpice de la Barcelona, în '92 și Atlanta '96. De asemenea, palmaresul său la amatori este de 239 de victorii și 15 înfrângeri. La Doroftei, talentul, munca asiduă, dar și eu, ca antrenor - toate au influențat mult parcursul carierei sale și au arătat ce aptitudini extraordinare avea. Adrian Diaconu, zis și „Rechinul” a fost, de asemenea antrenat de mine și a reprezentat România la Jocurile Olimpice de la Sydney în 2000 la categoria Mijlocie. A deținut centura WBC, din 2008 până în 2009.

R: Mai aveți și alte apelative?

T. P.: Sunt știut în sala de box și ca „Maestrul” cum îmi spun cei 20 de copii din sală. Sala asta e casa familiei mele, creată prin sudoare și muncă. Sala în care-i antrenez acum a fost construită de mine,



înainte de căderea regimului comunist. După privatizare, sala a fost vândută, astfel acum clubul CSM Ploiești îi plătește lunar chirie proprietarului actual, iar clădirea pe care am clădit-o nu-mi mai aparține în totalitate. Asta, însă, nu m-a oprit din a-mi continua pasiunea și din a avea grijă de copii, care au parte și de cel puțin o masă caldă pe zi, dar și de sprijin la nevoie.

R:Boxul v-a afectat sănătatea sau a menținut-o?

T. P.: Sportul nu are cum să-ți afecteze sănătatea, te dezvoltă ca om și, mai ales boxul este o formă de eliberare a emoțiilor negative. În special, este potrivit pentru fete, pentru că ele pentru că se încarcă mult mai repede și mult mai ușor cu sentimente defavorabile.

Chiar dacă sportul pe care l-a practicat este unul considerat periculos de către o mulțime de oameni, ar trebui să-l ascultăm și să facem mișcare mai des. Exemplul lui Titi Prosop este unul de urmat, chiar dacă, acum, starea de sănătate nu-i mai permite să se ridice la performanțele de altădată. În 2013, a făcut infarct în Rusia la Campionatele Europene pentru juniori în timp ce unul din sportivii săi era în ring, dar la cei 68 de ani și, în ciuda celor patru bypass-uri, conduce încă antrenamentele și trăiește emoțiile meciurilor cu aceeași intensitate dintotdeauna.

O persoană onorabilă care și-a dorit mereu mai mult de la viață pentru el și persoanele din jurul său, o persoană care e recunoscută la nivel mondial în lumea boxului, o legendă - acesta este Titi Tudor Prosop.



CUPRINS

ÎN LOC DE PREFAȚĂ.....	5
Povești... de ieri...	
REFERATE.....	7
ALEXANDRU CANDIANO-POPESCU	9
ARISTIDE TEICĂ.....	10
CAROL NICOLAE DEBIE	12
CASIMIR BELCOT	14
POVEȘTEA CLEOPATREI TRUBEȚKOI.....	16
CONSTANTIN ANDREOIU – CHIRURGUL AVANGARDIST AL PRAHOVEI.....	17
CONSTANTIN BREZEANU – PRIMARUL – ARHITECT AL PLOIEȘTIULUI MODERN.....	20
CONSTANTIN DOBROGEANU GHEREA.....	22
CONSTANTIN STERE – CTITOR AL REÎNTREGIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA.....	24
CONSTANTIN STOICESCU.....	26
CRISTIAN PETRU BĂLAN	28
DUMITRU MOCIORNIȚĂ.....	30
EUGEN ONOFRAȘ	32
EUGEN SIMION.....	33
EUSEBIU ȘTEFĂNESCU.....	35
FLORIN COMIȘEL, DIRIJOR, COMPOZITOR ȘI FOLCLORIST AL PRAHOVEI.....	36
GEORGE RANETTI	38
GHEORGHE BECESCU-SILVAN.....	39
FILANTROPUL CARE A ÎNFIINȚAT PRIMUL SPITAL DIN PLOIEȘTI, GHEORGHE BOLDESCU	41
GHEORGHE COMAN.....	43



CĂLĂTORIE ÎN LUMEA LUI CANTACUZINO.....	45
GHEORGHE POMPILIAN,	
PAȘI PESTE TIMP	47
GOGU C. FOTESCU – MODEL DE DEVOTAMENT PUBLIC ȘI PERSONALITATE MARCANTĂ A URBEI PLOIEȘTI.....	49
PRINTRE FILELE CĂRȚILOR DE ISTORIE,	
GRIGORE TOCILESCU	51
SĂ-L CUNOAȘTEM PE IOAN A. BASSARABESCU	53
ILIE OANA - ANTRENOR.....	55
IOAN G. RADOVICI.....	56
ION GEORGESCU - OBROCEA,	
PRIMARUL PLOIEȘTIULUI.....	58
ION LUCA CARAGIALE,	
SUFLETUL TEATRULUI ROMÂNESC	60
ION N. SOCOLESCU	62
IONEL FERNIC,	
O PERSONALITATE POLIVALENTĂ A ROMÂNIEI INTERBELICE.....	63
LAZĂR EDELEANU.....	65
LAZĂR ȘĂINEANU.....	67
LEONIDA CONSTANTIN BREZEANU-VASILESCU	69
LORRY WALLFISCH ÎN LUMEA MUZICII.....	71
LUCA ELEFTERESCU.....	74
MARGARETA MOȘNEAGA	76
MARGARETA POGONAT.....	78
MARIN CONSTANTIN,	
O VIAȚĂ DEDICATĂ MUZICII CORALE.....	80
LOCOTENENT COLONEL MARIN DEMETRESCU	82
MARIN MEHEDINȚEANU.....	83
MIHAIL SORBUL	84
MIRCEA IONESCU-QUINTUS – SÂNGE DE LIBERAL	86
NICHITA, PLOIEȘTIUL, INGENIOZITATEA ARTISTULUI,	
REZONANȚA PLANETARĂ A NECUVINTELOR.....	88
NICOLAE BOARU – UN DESTIN DE PLOIEȘTEAN ÎMPLETIT CU ISTORIA UNEI BIBLIOTECI JUDEȚENE CENTENARE.....	90
CĂPITAN NICOLAE RĂDULESCU-LEMNARU.....	92
NICOLAE SIMACHE	95
ION STRATAN.....	97



OLGA PETRESCU MĂLĂERU.....	99
PAUL CONSTANTINESCU.....	100
PAUL D. POPESCU.....	102
RADU STANIAN – UN PRIMAR CARE A FĂCUT ISTORIE.....	104
RADU TUDORAN.....	106
ȘTEFAN GHEORGHE NICOLAU - O VIAȚĂ DEDICATĂ MEDICINII.....	107
TAKE IONESCU - OMUL POLITIC ȘI DIPLOMATUL	109
THEMISTOCLE VIDALI.....	111
TOMA CARAGIU – O LEGENDĂ A TEATRULUI ROMÂNESC.....	113
TOMA N. SOCOLESCU.....	115
TOMA T. SOCOLESCU	116
VASILE PARASCHIV – VOCEA NETĂCUTĂ A LIBERTĂȚII.....	118
VIRGILIU MONDA.....	120
ZEPHI ALȘEC	122
DOCTOR IOAN G. RADOVICI.....	123
MIRCEA IONESCU-QUINTUS.....	124
VIAȚA LUI RADU STANIAN	126
Povești... de azi...	
INTERVIURI	129
ADRIAN ANCUȚA,	
VIAȚA DIN SPATELE CORTINEI	131
DESPRE VIAȚĂ ȘI CARIERĂ CU ALIN TOMOZEL.....	133
ANTONETA TRIFU,	
VIAȚA CA O SCENETĂ	136
VIAȚA - UN ROLLERCOSTER PLIN DE SURPRIZE.....	139
INTERVIU CU STELUȚA COCULESCU – „VIAȚA, O POVESTE!”	142
CARIERĂ, PASIUNE, VIAȚĂ.....	144
INTERVIU CU DAN CULICOVSCHI.....	146
DIANA STANCIU, FOTOGRAF ȘI MANAGER UNIQUE MODELS	148
DARUL VORBIRII – O ADEVĂRATĂ ARTĂ	151
EMILIA PETRESCU – SRIITOR ȘI PSIHOLOG	153
GELU NICOLAE IONESCU - IUBITOR DE OAMENI, ARTĂ	155
VIAȚA – O LUPTĂ, O BINECUVÂNTARE, O MAGIE... ..	158
IOAN GROȘESCU - CETĂȚEAN DE ONOARE AL PLOIEȘTIULUI.....	162
IULIAN ANGHEL - MINUNAT CHITARIST ȘI PEDAGOG.....	164



IVONE-MARLEN SCĂRLĂTESCU,	
UN SUFLET PLIN DE DRAGOSTE.....	166
OM, CAMPION, LEGENDĂ	168
DE LA INFLUENCER LA IDOL	170
PASIUNE ȘI CULTURĂ: DIALOG CU MARIAN DRAGOMIR	175
BIBLIOTECA – O POVESTE DE VIAȚĂ ÎNTR-O CARTE DESCHISĂ	178
MIHAELA RUS - O DOAMNĂ A LUI CARAGIALE.....	181
VLAD MATEESCU - ARGINTUL VIU ÎN POSTURA DE DIRIJOR	183
DE VORBĂ CU UN CAMPION – MIRELA DULGHERU	186
UN ANTRENOR DE SUFLET, VOCE ȘI MINTE	188
EA ESTE MAMA!	191
POVESTE DE VIAȚĂ A LUI RADU SIMIONESCU	193
VIAȚA	196
UN PROFESOR DE EXCEPȚIE,	
UN OM CU MAXIMĂ DĂRUIRE ȘI PASIUNE	199
PE DRUMUL AMINTIRILOR CU TOMA KASSOVITZ	202
POVESTE DE O VIEȚI DEDICATE MUZICII.....	204
CUM SE NAȘTE UN CAMPION?	207



**Coordonatorii și elevii/studenții sunt responsabili
de conținutul integral al textelor referatelor și interviurilor.**

